

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

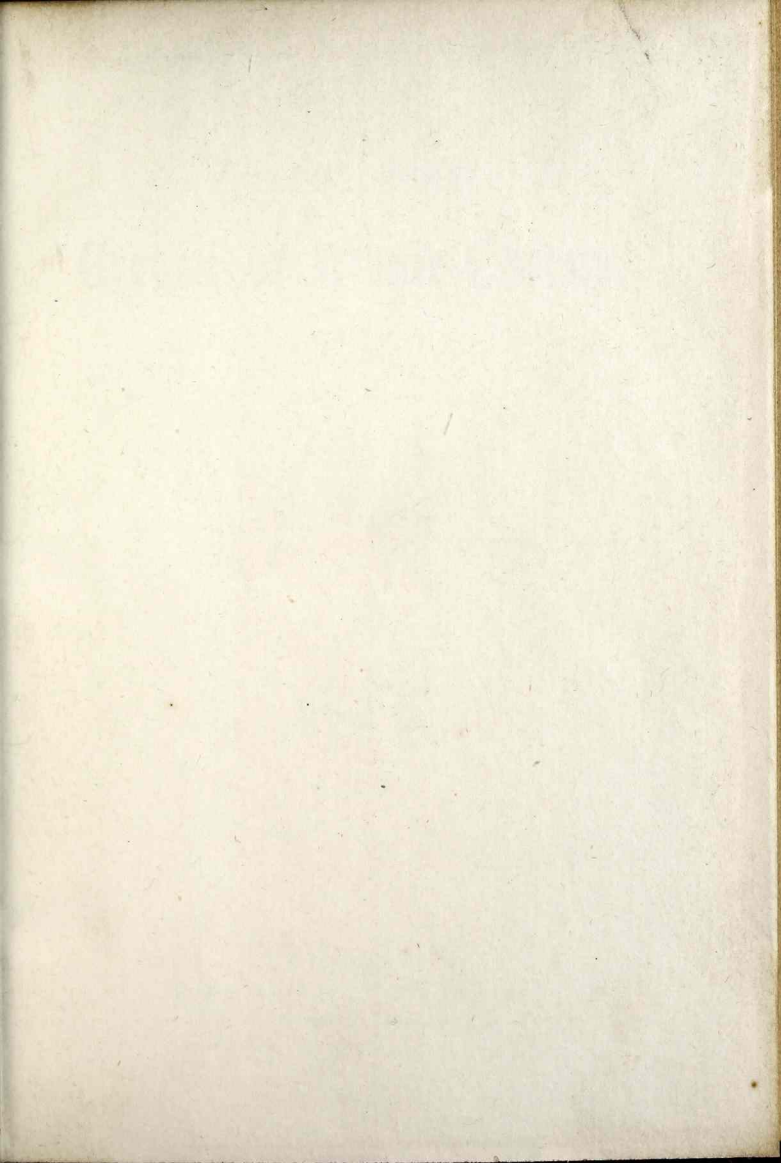
Forfatter(e) Author(s):	Dumas, Alexandre; Alexander Dumas.
Titel Title:	<u>Greven af Monte-Christo : Roman</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Kunstforlaget "Danmark", 1912
Fysiske størrelse Physical extent:	1-6 i 3 bd.

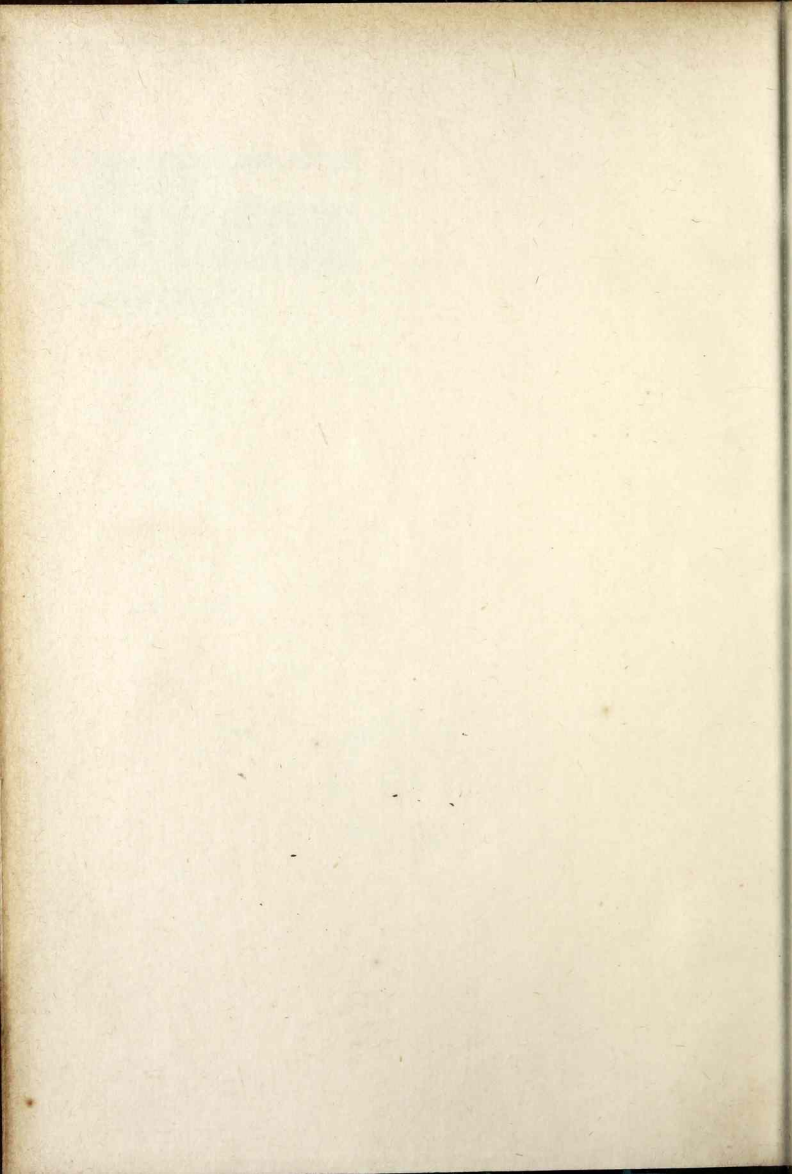
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Alexander Dumas:

Greven af Monte-Christo.

Roman.

1ste Del.

1912. L 2939

København.
Kunstforlaget »Danmark«.
(Bogforlaget)

— 1912. —

FØRSTE KAPITEL.

Ankomsten til Marseille.

Den 25. Februar 1815 forkyndte Vagten ved *notre Dame*, at Tremasteren »Pharao«, som kom fra Smyrna, Triest og Neapel, var under Opsejling. Som sædvanlig gik en Lods straks ud fra Havnen, passerede Slottet If og traf sammen med Skibet mellem Cap Morgiou og Øen Rion. Som sædvanlig var Landingspladsen paa Fortet St. Jean opfyldt af Nysgerrige, eftersom et Skibs Ankomst var en stor Sjældenhed i Marseille, og navnlig et Skib som »Pharao«, der var udrustet og løbet af Stablen paa et Værft der i Staden.

Imidlertid gik Skibet fremad, det havde lykkelig passeret den snævre Passage, som et vulkansk Stød havde frembragt mellem Øen Calasareigne og Jaros, omsejlede Pomegue, og gled frem under sine tre Mærsejle, men under saa langsomme Bevægelser, saa de Nysgerrige, med en instinktmæssig Anelse om en Ulykke, spurgte hverandre, hvad der vel kunde have tildraget sig om Bord. Ikke desto mindre indsaa de i Søfar-ten mere Erfarne, at dersom der var sket nogen Ulykke, saa kunde denne ikke have truffet selve Skibet; thi dets langsomme Gang var ganske efter Reglerne for et velstyret Fartøj. Dets Anker laa parat til Udhiivning, Mastsejlet var gjort løst, og ved Siden af Lødsen, som styrede Skibet gennem det snævre Farvand, stod en ung Mand, der med livfuld Mine og Øjne gav Agt paa enhver af Skibets Bevægelser, og gentog enhver af Styrmandens Ordre.

Den Uro, som havde bemægtiget sig Mængden, udøvede et ganske besynderligt Indtryk paa en af Tilskuerne paa St. Jean, saa han ikke kunde afvente Skibets Ankomst i Havnen, men sprang i en lille Baad, og befalede at ro Skibet »Pharao« i Møde, hvilket han ogsaa naaede lige for den lille Havbugt.

Da den unge Sømand saa denne Mand komme, forlod han sin Plads ved Styrmandens Side og støttede sig, med Hatten i

Haanden, til Skibets Ræling. Det var en ung Mand paa omtrent 20 Aar, høj og slank, med skønne sorte Øjne og ravnsort Haar. Hans hele Væsen udviste hin rolige og faste Karakter, som er egen for Mennesker, der fra Ungdommen er vant til at kæmpe imod Farer.

»Ah — det er Dem, Dantes?« raabte Manden i Baaden, hvad er hændet sig, og hvorfra hidrører det bedrøvelige Anstrøg, der har udbredt sig over hele Fartøjet?«

»En stor Ulykke, Hr. Morrel,« svarede den unge Mand, »i Særdeleshed for mig. Paa Højden ved Civita-Vecchia har vi mistet den brave Kaptajn Leclerc.«

»Og Ladningen?« spurgte Rederen ivrig.

»Er i god Behold, Hr. Morrel, og jeg tror, at De i den Henseende vil blive tilfreds. Men den stakkels Kaptajn Leclerc — —«

»Hvad er der da hændet ham?« spurgte Rederen med lettere Hjerter, »hvad er da hændet den brave Kaptajn?«

»Han er død!«

»Er han faldet over Bord?«

»Nej, han døde under skrækelige Lidelser af en Hjernebetændelse.«

Derpaa vendte han sig til Skibsfolkene og raabte:

»Holla! Enhver paa sin Plads, klar til at kaste Anker!«

Skibsmandskabet adlød, og ilede i samme Øjeblik til Gietovene og Skøderne.

Den unge Mand kastede et ligegyldigt Blik paa Begyndelsen af denne Manøvre, og da han saa, at hans Befaling blev udført, vendte han tilbage til Rederen.

»Og hvorledes er denne Ulykke sket?« spurgte denne.

»Min Gud! paa en ganske uformodet Maade. Efter en lang Samtale med Havnekaptajnen forlod han Neapel meget ved til Mode; men efter fireogtyve Timers Forløb blev han angrebet af en Feber og tre Dage efter var han død. Vi har foranstaltet ham den sædvanlige Ligbegængelse, og han hviler sømmeligt i en Hængemaatte, med en seksogtredivepundig Kugle ved Hovedet, og en ved Fødderne, ved Øen *d'El Giglio*. Vi bringer hans Æreskors og hans Kaarde til hans Enke. Det lønner sig vel Umagen,« vedblev den unge Mand, »at føre Krig mod England i ti Aar, for at dø paa sin Seng ligesom enhver anden.«

»Ej, hvad vil De, Hr. Edmond?« svarede Rederen, som stedse syntes at trøste sig mere, »vi er alle dødelige, og de Ældre maa jo vige Pladsen for de Yngre, ellers blev der intet Avancement, og fra det Øjeblik De forsikrede, at Ladningen — —«

»Er i en god Tilstand, Hr. Morrel, det indestaar jeg Dem for. Det er en Rejse, som jeg ikke vil raade Dem til at afstaa for femogtyvetusinde Francs.«

Da man var kommet forbi det runde Taarn, raabte den unge Sømand:

»Sejlene ind! — rør Jer!«

Betalingen blev udført med en næsten ligesaa stor Hur-tighed som paa et Krigsskib.

Alle Sejlene sænkedes, og Skibet gled næsten umærkeligt frem.

»Dersom De ønsker at opholde Dem, Hr. Morrel,« sagde Dantes, da han saa Rederens Utaalmodighed, »saa er her Deres Regnskabsfører, Hr. Danglars, som kan give Dem enhver ønskelig Oplysning. Hvad mig angaar, saa maa jeg give Agt paa Landingen.«

Rederen lod sig det ikke sige to Gange; han greb et Tov, som Dantes tilkastede ham, og med en Behændighed, som vilde have gjort en Sømand Ære, klatrede han op ad Falde-rebstrappen, medens hin blev tilbage paa sin Plads, og over-lod Underholdningen til den omtalte Hr. Danglars, som i det samme kom ud af sin Kahyt og nærmede sig Rederen.

Danglars var en Mand paa fem- seksogtyve Aar, havde et skummelt Udseende, var krybende mod sine Overmænd, og bydende mod sine Undermænd, og var ikke alene i sin Egen-skab som Superkargo, men ogsaa i Almindelighed lige saa ilde lidt af Skibsmandskabet, som Dantes var afholdt.

»Naa, Hr. Morrel!« sagde Hr. Danglars, »De har hørt den Ulykke, som er sket, ikke sandt?«

»Jo vel, den stakkels Kaptajn Leclerc, det var en brav Mand.«

»Ja, og i Særdeleshed en udmærket Sømand, som var ble-ven graa mellem Himmel og Hav, som det sømmer sig en Mand, der er anbetret saa betydelige Interesser, som de for Huset Morrel og Søn,« svarede Danglars.

»Men,« sagde Rederen, »det forekommer mig dog ikke, at man behøver at være saa gammel Sømand for at forstaa sit Fag; vor Ven Edmond synes at forstaa det saa godt, saa han ikke behøver at spørge nogen om Raad.«

»Ja,« svarede Danglars, idet han tilkastede Dantes et ha-defuldt Sideblik, »han er ung og tillidsfuld. Næppe var Kap-tajnen død, førend han overtog Kommandoen, uden at spørge nogen derom, og lod os dernæst spille halvanden Dag paa Øen Elba, i Stedet for straks at vende tilbage til Marseille.

»Hvad Overtagelsen af Skibets Kommando angaar,« sva-rede Rederen, »saa var det jo hans Pligt som Løjtnant; men

i at spilde halvanden Dag paa Elba, har han handlet urigtig, saafremt der ikke var nogen Reparation at foretage ved Skibet.«

»Skibet, Hr. Morrel, var i ligesaa god Tilstand som jeg, og som jeg ønsker Dem at være det, de halvanden Dag er spildte blot for et Indfalds Skyld, og for at have den Fornøjelse at gaa i Land.«

»Dantes!« tilraabte Rederen den unge Sømand, »kom et Øjeblik her!«

»Om Forladelse!« sagde Dantes, »jeg skal straks være til Deres Tjeneste.«

Derpaa vendte han sig til Skibsmandskabet og raabte:

»Lad Ankeret falde!«

Straks faldt Ankeret, og Kæden gled larmende ned. Uagtet Styrmandens Nærværelse forblev Dantes paa sin Plads, indtil denne Manøvre var tilendebragt. Derpaa raabte han:

»Flaget paa halv Stang! bras Firkant!«

»Paa Ære!« sagde Danglars, »han ter sig, som han allerede var Kaptajn!«

»Det er han ogsaa!«

»Han mangler kun Deres og Deres Kompagnons Underskrift.«

»Og hvorfor skulde vi ikke overlade ham denne Post? — Han er ung, det er sandt nok, men jeg synes, at han er vel-skikket dertil, og erfaren i sit Fag.«

Danglars rynkede Panden.

»Tillad, Hr. Morrel!« sagde Dantes nu, idet han kom nærmere, »nu da vi er for Anker, er jeg ganske til Deres Tjeneste.«

Danglars traadte et Skridt tilbage.

»Jeg vilde kun spørge Dem,« udbrød Rederen, »hvorfor De opholdt Dem paa Øen Elba?«

»Det skete for at opfylde Kaptajn Leclercs sidste Villie, som døende bad mig at overlevere en Pakke til Stormarskal Bertrand!«

»Har De set ham?«

»Aa ja!«

Morrel saa sig om og trak Dantes til Side.

»Og hvorledes befinder Kejseren sig?« spurgte han ivrig.

»Saa vidt jeg kan skønne befinder han sig vel.«

»De har altsaa set ham?«

»Han kom til Marskallen netop da jeg var der.«

»Og De har talt med ham?«

»Ja, det vil sige, han talte til mig,« svarede Dantes smilende.

»Og hvad sagde han?«

»Han gjorde mig nogle Spørgsmaal om Skibet, Rejsen og Ladningen. Jeg tror, han kunde haft Lyst til at købe det, dersom det havde været min Ejendom, men jeg sagde ham, at jeg kun var Næstkommanderende, og at Skibet tilhørte Husset Morrel og Søn. — Naa — sagde han — dem kender jeg. Morrellerne har været Redere fra Fader til Søn, og der var en Morrel, som tjente i mit Regiment, da jeg laa i Garnison i Valence.«

»Ved Gud, det er sandt!« raabte Rederen henrykt, »det er min Onkel, Policar Morrel, som er blevet Kaptajn. Dantes, sig det til min Onkel, at Kejseren erindrer ham, og De skal se, han vil græde, den gamle Knurrepotte! — De har saaledes gjort vel i at efterkomme Leclercs Ordre, og opholde Dem paa Øen Elba, endskønt det kunde forvolde Dem Ubehageligheder, dersom man erfarede, at De har overleveret Marskallen en Pakke, og har talt med Kejseren.«

»Hvorledes skulde det kunne forvolde mig Ubehageligheder?« spurgte Dantes. »Jeg ved ikke selv, hvad jeg overleverede Marskallen, og de Spørgsmaal, Kejseren henvendte til mig, kunde han have henvendt til den første den bedste, der var kommet. Men undskyld,« vedblev han, »der kommer Karantæne- og Toldbetjentene — tillader De?«

»Gaa De kun, min kære Dantes!«

Den unge Mand bortfjernede sig, og Danglars nærmede sig lige saa hurtigt.

»Naa,« mente han, »det lader til, at Hr. Dantes har givet Dem gode Grunde for sit Ophold ved Porto-Ferrajo?«

»Udmærkede, min kære Danglars!«

»Saa?« svarede Danglars, »det er saa meget bedre, som det er ubehageligt at se en Kammerat, som ikke gør sin Pligt.«

»Dantes har gjort sin,« svarede Rederen, »derom er intet at tale. Kaptajn Leclerc havde desuden befaleet ham dette Ophold.«

»Har han ikke leveret Dem et Brev fra Kaptajn Leclerc?«

»Nej! — havde han da et?«

»Jeg troede, at Kaptajnen havde givet ham et Brev tilligemed Pakken.«

»Om hvilken Pakke taler De, Danglars?«

»Om den, som Dantes skulde aflevere i Porto Ferrajo.«

»Hvoraft ved De, at han skulde aflevere en Pakke der?«

Danglars rødmede.

»Jeg gik netop forbi Kaptajnens Dør, som stod halv aaben, og saa, at han gav Dantes hin Pakke tilligemed et Brev.«

»Det har han ikke omtalt, har han imidlertid noget Brev til mig, saa vil han nok levere mig det.«

»Hr. Morrel!« udbrød Danglars efter et Øjeblik Eftertanke »jeg beder Dem ikke tale derom til Dantes, jeg kan jo maaske have taget fejl.«

I samme Øjeblik kom Dantes tilbage, og Danglars bortfjernede sig.

»Naa, min kære Dantes, er De nu fri?« spurgte Rederen.

»Ja!« svarede denne, »nu er alt i Orden.«

»Saa vil De vel kunne spise til Middag hos os?«

»Undskyld, Hr. Morrel! Jeg takker for Æren; men jeg skylder min Fader det første Besøg.«

»Det er rigtig, Dantes, De er en god Søn!«

»Og,« spurgte Dantes nølende, »min Fader befinder sig forhaabentlig vel?«

»Jeg tror det, kære Edmond, omendskøndt jeg ikke har hørt noget fra ham.«

»Ja, han holder sig hos sig selv i sit lille, simple Værelse.«

»Det beviser i det mindste, at han ikke har lidt Mangel i Deres Fraværelse.«

»Min Fader er stolt,« svarede Dantes smilende, »han vilde næppe bede andre end Gud om noget, selv om han led nok saa stor Mangel.«

»Velan! Naar De har aflagt dette første Besøg, saa — —«

»Har jeg endnu et andet, som er mig ligesaa magtpaaliggende.«

»Det er sandt! Jeg glemte, at der gives en Person, der venter Dem med ligesaa stor Utaalmodighed.«

Dantes rødmede og tav.

»Naa, naa!« vedblev Rederen, »det forundrer mig ikke, at hun har været her tre Gange, for at erkyndige sig om »Pharao«. Edmond! De har en smuk Maitresse!«

»Hun er ikke min Maitresse,« svarede Dantes alvorlig, »hun er min Forlovede.«

»Aa, det kommer vel omtrent ud paa et,« smilede Rederen.

»Ikke hos os, min Herre!«

»Naa naa — jeg vil ikke opholde Dem. De har besøgt mine Forretninger saa godt, saa De ogsaa maa have Tid til Deres. Behøver De Penge?«

»Nej, min Herre! Jeg har hele min Løn for de tre Maaneder, som Rejsen har været.«

»De er et sparsommeligt Menneske! Besøg Deres Fader. Ogsaa jeg har en Søn, og det vilde fortryde mig, dersom

nogen opholdt ham fra at komme til mig efter tre Maaneders Fraværelse.«

»De tillader altsaa?«

»Ja, dersom De ikke har mere at sige mig. Har Kaptajn Leclerc ikke givet Dem nogen Skrivelse til mig?«

»Han vilde umuligt have kunnet skrive; men det erindrer mig om, at jeg maa bede Dem om nogle Dages Permission.«

»For at gitte Dem?«

»Ja, og siden for at rejse til Paris.«

»Ja, ja, giv Dem kun Tid; førend om et Fjerdingaar gaar vi ikke til Søs igen, men til den Tid maa De være her; thi »Pharao« kan dog ikke gaa til Søs uden sin Kaptajn!« tilføjede Rederen, idet han klappede den unge Mand paa Skulderen.

»Uden sin Kaptajn?« raabte Dantes med glædestunklende Øjne, »tænker De ogsaa over, hvad De siger der? De har der udtalt mit Hjertes hemmeligste Ønske. Skulde der virkelig være Deres Alvor at ville udnævne mig til Kaptajn paa »Pharao?«

»Dersom det beroede paa mig alene, saa vilde jeg række Dem Haanden og sige det er afgjort; men jeg har en Associe, og De kender det italienske Ordsprog: *Che a Compagno, a patrone*, (den, der har en Kompagnon, har en Herre). Men Sagen er allerede halvvejs afgjort, i det Mindste har De allerede den ene Stemme paa Deres Side; beraab Dem kun paa mig for at faa den anden, og jeg skal gøre mit Bedste.«

»O, Hr. Morrel!« raabte den unge Mand med Taarer i Øjenene, og greb Rederens Hænder, »jeg takker Dem i min Faders og i Mercedes's Navn!«

»Godt, godt, kære Edmond, gaa til Deres Fader, besøg Mercedes, og kom saa til mig!«

»Ønsker De ikke, at jeg skal sætte Dem i Land?«

»Nej Tak! Jeg bliver for at ordne Regnskabet med Dangler's. — Har De været tilfreds med ham paa Rejsen?«

»Det kommer an paa, hvorledes De vil have det forstaet, en god Kammerat har han ikke været; thi jeg tror ikke, at han kan lide mig, siden jeg begik den Dumhed, at foreslaa ham en halv Snes Minutters Ophold paa Øen Monte Christo, for der at afgøre en lille Stridighed, som vi havde sammen, jeg havde jo vistnok Uret i at gøre ham dette Forslag, og han havde Ret i at afslaa det. Men dersom De under Deres Spørgsmaal forstaar hans Forhold som Regnskabsfører, saa tror jeg, at De vil være tilfreds med den Maade, paa hvilken han har røgtet sit Kald.«

»Men vilde De beholde ham, dersom De var Kaptajn paa »Pharao?«

»Kaptajn eller Næstkommanderende,« svarede Dantes, »jeg vil stedse have de største Hensyn for dem, som besidder mine Rederes Tillid.«

»Velan, Dantes, jeg ser, at De i alle Henseender er en brav Karl; jeg vil ikke længere opholde Dem, gaa, jeg ser, De staar som paa Gløder.«

»Paa Gensyn, Hr. Morrel. Jeg takker Dem Tusinde Gange!«

»Farvel, min kære Edmond, og til Lykke!«

Den unge Sømand sprang i en Jolle og gav Ordre til at lande ved Gaden Cannabiere. To Matroser greb straks Aarerne, og Fartøjet gled saa hurtigt af Sted, som det var muligt mellem de Tusinder af Baade, der spærrede det snævre Farvand, der førte fra Havnens Indløb til Quai d'Orleans. Rederens Blikke fulgte ham til Strandbredden, hvor han snart forsvandt mellem den brogede Mængde, som fra Klokken fem om Morgenen til ni om Aftenen opfyldte den bekendte Gade Cannabiere.

Da Rederen saa sig om, bemærkede han Danglars bagved sig, der ligeledes fulgte den unge Sømand med sine Blikke, medens han tilsyneladende ventede Rederens Befalinger.

Men der var rigtignok en stor Forskel paa Udtrykket i det dobbelte Blik, som fulgte den samme Genstand.

ANDET KAPITEL.

Fader og Søn.

Lad os nu forlade Danglars, som forsøger at indgyde sin Herre slette Tanker om sin Kammerat, og følge Dantes som gennemløber hele Gadens Længde, og derfra til Gaden Nouailles, træder ind i et lille Hus, stiger hurtig op ad en mørk Trappe, og bliver staaende udenfor en halvaaben Dør, fra hvilken man kan se ind i et lille Værelse, nemlig det Værelse, som Dantes's Fader beboede.

Efterretningen om »Pharao«s Ankomst havde endnu ikke naaet Oldingen, hvis rystende Haand netop var i Færd med at opbinde nogle Blomster, der slyngede sig omkring Vinduet.

Pludselig følte han sig grebet ved Armene, og en velkendt Stemme tilraabte ham:

»Fader! — Min kære Fader!«

Oldingen udstødte et sagte Skrig og saa sig om, da han saa, at det var hans Søn, kastede han sig bleg og skælvende i hans Arme.

»Hvad fejler dig, Fader?« spurgte den unge Mand forskrækket, »Du er dog vel ikke syg?«

»Nej, min kære Søn, mit kære Barn! Men jeg havde ikke ventet dig — Glæden — Overraskelsen — at se dig saa uformodet — min Gud — jeg tror, jeg dør —.«

»Kom til dig selv, kære Fader, det er jo mig, man siger jo, at Glæden ikke kan skade, og derfor er jeg kommet uden Forberedelser, smil dog, kære Fader, og stir ikke saa forvirret. jeg kommer nu tilbage, og vi vil være lykkelige!«

»Saa meget bedre, Søn,« svarede Oldingen, »saa vil vi være lykkelige. Ikke sandt — Du vil ikke mere forlade mig? — Men fortæl mig nu om din Lykke!«

»Gud bevare mig,« sagde den unge Mand, »fra at glæde mig over en Lykke, som har bragt en Familie Sorg; men Gud ved, at jeg ikke har ønsket mig denne Lykke, og jeg kan derfor heller ikke sørge, fordi den er kommet. Den brave Kaptajn Leclerc er død, og det er sandsynligt, at jeg vil faa hans Plads. — Kaptajn i mit tyvende Aar! med hundrede Louisdorer i Løn, og en Andel af Gevinsten; er det ikke mere end en fattig Matros som jeg turde haabe?«

»Ja, min Søn, det er i Sandhed en stor Lykke.«

»Det er ogsaa mit Ønske, at du skal have dig et lille Hus, for de første Penge, som jeg hæver, og en lille Have, hvor du kan plante dine Blomster og dine Ranker. Men hvad fejler dig dog, Fader, man skulde tro, du var syg?«

»Taalmodighed — det gaar nok over.«

Kræfterne forlod Oldingen, og han sank tilbage paa en Stol.

»Et Glas Vin, Fader?« sagde Edmond, »det vil oplive dig, hvor staar din Vin?«

»Vist ikke — søg ikke efter den — jeg bruger den ikke,« sagde Oldingen, idet han søgte at holde sin Søn tilbage.«

»Jo vist, Fader, sig mig Stedet,« gentog Edmond, idet han aabnede et Par Skabsdøre.

»Det er til ingen Nytte,« stammede Oldingen, »der er ingen Vin.«

»Hvad — der er ingen Vin?« udbrød Dantes blegnende, idet han betragtede snart sin Faders indfaldne og blege Kinder, snart de tomme Skabe. »Hvad — skulde du have manglet Penge, Fader?«

»Jeg har ikke manglet noget, nu har jeg jo dig!«

»Jeg havde dog,« stammede Dantes, og tørrede Sveden af sin Pande, »jeg havde dog efterladt dig 200 Francs, førend min Afrejse.«

»Ja, Edmond, ja, det er sandt; men du havde glemt din

Gæld hos Nabo Caderousse, han har krævet mig, og truet med, at dersom jeg ikke betalte for Dig, saa vilde han henvende sig til Hr. Morrel derom. Det vilde jeg nu ikke have — forstaar du —«

»Naa?«

»Ja saa betalte jeg ham.«

»Men,« sagde Dantes forundret, »jeg skyldte ham 140 Francs, og du har betalt dem af de 200.«

Den gamle nikkede.

»Saa har du maattet leve i hele tre Maaneder af 60 Francs!« mumlede Edmond.

»Du ved, at jeg bruger kun lidt,« gentog den gamle beroligende.

»O, min Fader, — tilgiv mig;« raabte Edmond, idet han knælede for ham.

»Men hvad gør du?«

»Ak, du har sønderrevet mit Hjerte!«

»Bah! dér kender jeg dig,« sagde Oldingen smilende, »nu er al Ting glemt, nu er det altsammen godt!«

»Ja, her er jeg!« raabte den unge Mand, »med en skøn Fremtid og nogle Penge; tag, Fader, tag, og lad dig straks hente noget!«

Han tømte sine Lommer, som indeholdt et Dusin Guldstykker, fem eller seks Femfrancsstykker og nogle Smaapenge, som han lagde paa Bordet. Den gamles Ansigt oplaredes.

»Til hvem er det?« udbrød han.

»Ih, det er til dig, til os! Tag det og køb Levnedsmidler. I Morgen faar vi mere!«

»Saa sagte, saa sagte!« sagde Oldingen smilende, »med din Tilladelse vil jeg være maadeholden dermed. Dersom man saa mig indkøbe meget paa én Gang, saa kunde man tro, at jeg havde været nødt til at afvente din Tilbagekomst for at kunne købe det.«

»Gør, som du vil, men frem for alt, antag dig en Tjenestepige, jeg kan ikke lide, at du er alene. Jeg har Kaffe og udmærket Tobak i en lille Koffert, som du skal faa i Morgen. Men tys, der kommer nogen!«

»Det er Caderousse! Han har vist allerede faaet at vide, at du er kommen hjem, og nu vil han uden Tvivl ønske dig til Lykke i den Anledning.«

»Godt! — Der er ogsaa Læber, der siger ét, medens Hjertet tænker et andet,« mumlede Edmond, »men det er lige meget, han er en Nabo, som tilforn har gjort os Tjenester, han skal være os velkommen!«

Idet Edmond med sagte Stemme sagde disse Ord, saa man

virkelig Caderousses sorte, skæggede Hoved komme frem. Det var en Mand paa fem- eller seksogtyve Aar. Han havde et Stykke Klæde i Haanden, hvilket han, i sin Egenskab som Skrædder, var i Begreb med at sy en Kjole af.

»Ej, saa du er kommet hjem, Edmond?« udbød han med den skarpeste Marseillaner-Udtale, og med et Smil, som fremviste hans hvide Tænder.

»Som De ser, Nabo Caderousse, og jeg er beredt til at tjene Dem i hvad det skal være,« svarede Dantes, som med Møje skjulte sin Uvillie under dette Tilbud.

»Tak, Tak! Jeg trænger heldigvis ikke til noget, tværtimod, andre trænger somme Tider til mig.«

Dantes gjorde en Bevægelse.

»Ja, du behøver nu ikke straks at tage dig af det,« vedblev Caderousse, »jeg har laant dig Penge, og jeg har faaet dem igen, og dermed er vi kvit.«

»Man kan aldrig være kvit med de, som har gjort os Tjenester,« sagde Dantes, »thi naar man ikke skylder dem Penge, saa skylder man dem Erkendtlighed.«

»Ja, det er nu ikke værd at tale om, nej, lad os tale om din lykkelige Hjemkomst. Jeg kom saadan tilfældigvis til Havnen for at købe mig noget Klæde, og der traf jeg vor Ven Danglars. — Hvad, er du i Marseille? sagde jeg til ham, jeg troede, du var i Smyrna. — Jeg kommer lige derfra, svarede han. — Og hvor er vor Edmond? spurgte jeg. — Uden Tvivl hos sin Fader, sagde Dangler. Og nu kommer jeg,« vedblev Caderousse, »for at have den Fornøjelse at trykke en Vens Haand.«

»Den gode Caderousse,« sagde Oldingen, »han holder saa meget af os!«

»Ja vist holder jeg meget af Dem, det er kun sjældent, man finder retskafne Folk; men du er nok kommen hjem som en rig Mand?« vedblev Skrædderen, idet han skelede til den Haandfuld Guld- og Sølvpenge, som Dantes havde lagt paa Bordet. — Den unge Mand bemærkede det begærlige Blik, som lyste frem af Naboens sorte Øjne.

»Ja, saamænd,« sagde han ligegyldig, »men disse Penge tilhører ikke mig. Jeg ytrede en Frygt for min Fader, at han under min Fraværelse maaske havde lidt Nød, og for at berolige mig, har han tømt sin Pengepung for mig. Og nu, Fader, gem dine Penge igen; dersom Nabo Caderousse ikke skulde have Brug for dem, saa er de til Tjeneste.«

»Nej,« sagde Caderousse, »Gudskelov, Standen føder Manden. Gem dine Penge, man har aldrig for mange. Jeg er dig derfor lige saa meget forbunden, som om jeg havde gjort Brug af dit Tilbud.«

»Naa, det var godt ment!« sagde Dantes.

»Det tvivler jeg ikke om. Naa, du staar vel godt anskrevet hos Morrel, kan jeg tænke?«

»Han har altid været meget god imod mig,« svarede Dantes.

»Saa var det ikke saa rigtigt af dig at nægte at spise til Middag hos ham.«

»Hvad for noget? Har du nægtet at spise til Middag hos ham?« udbrød den gamle Dantes. »Han havde altsaa indbudt dig til Middag?«

»Ja, Fader!« svarede Edmond, leende ad den Forundring, som denne Ære fremkaldte hos hans Fader.

»Og hvorfor har du nægtet det?« spurgte Oldingen.

»For at komme saa meget tidligere hos dig, kære Fader. Jeg længtes efter at se dig.«

»Det var at støde den gode Hr. Morrel for Hovedet,« mente Caderousse, »og naar man tænker paa at blive Kaptajn, saa skulde man føje sig lidt mere efter sine Foresatte.«

»Jeg har forklaret ham Aarsagen, og jeg tror, at han har billiget den.«

»Saa — nej, naar man vil forfremmes, saa maa man være galant mod sine Velyndere.«

»Jeg haaber at blive Kaptajn alligevel!« svarede Dantes.

»Saa meget bedre. Det vil glæde alle gamle Venner, og jeg ved en dervede bag Kastelet St. Nicolas, som ikke vil blive vred derfor.«

»Mercedes?« spurgte den Gamle.

»Ja, kære Fader,« svarede Dantes, »nu, da jeg har set dig og ved, at du befinder dig vel, saa vil jeg, med din Tillaelse, aflægge et Besøg hos Katalonierne.«

»Gaa, kære Barn, gaa!« sagde Oldingen, »og Gud velsigne dig i din tilkommende Kone, som han velsigner mig i min Søn.«

»Hans Kone!« raabte Caderousse, »ja, det er hun da vel ikke endnu, Fader Dantes?«

»Nej, men efter al Sandsynlighed vil hun snart blive det.«

»Naa, det gør nu mindre til Sagen,« mente Caderousse, »men du har gjort vel i at skynde dig.«

»Hvorfor det?«

»Fordi Mercedes er en smuk Pige, og fordi en smuk Pige aldrig mangler Elskere, og allermindst hun; de forfølger hende i Dusingvis.«

»Virkelig?« sagde Edmond med et Smil, gennem hvilket man skimtede et let Anstrøg af Uro.

»Ganske vist,« svarede Caderousse, »og det endogsaa gode

Partier. Men nu bliver du Kaptajn, og saa vil man naturligvis tage sig i Agt for at give dig Afslag.«

»Det vil sige,« svarede Edmond med et Smil, som endnu mindre skjulte hans Uro, »at dersom jeg ikke blev Kaptajn?«

Caderousse svarede kun med et tvetydigt Smil.

»Velan!« gentog Edmond, »jeg har en bedre Mening om Pigerne i Almindelighed end De, men i Særdeleshed om Mercedes, og jeg er overbevist om, at hun vil blive mig tro, enten jeg bliver Kaptajn eller ikke.«

»Saa meget bedre,« mente Caderousse. »Naar man vil gifte sig, er det altid godt at have en god Tro. Men desuagtet er det ikke værd at spille Tiden, tro du mig, min Knøs! Skynd dig at underrette hende om din Ankomst og om dine Forhaabninger.«

»Jeg gaar netop derhen,« sagde Edmond, omfavnede sin Fader, hilste Caderousse og gik. Caderousse blev endnu et Øjeblik, tog derpaa Afsked med den gamle Dantes, og gik til Danglars, der ventede ham paa Hjørnet af Senorgaden.

»Naa,« udbrød Danglars, »har du set ham?«

»Jeg kommer netop fra ham,« svarede Caderousse.

»Har han talt meget om sine Kaptajnsnykker?«

»Ja, han taler, som om han allerede var Kaptajn.«

»Taalmodighed,« sagde Danglars, »han er temmelig ivrig, synes jeg.«

»For Fanden, det lader til, at Hr. Morrel har lovet ham det.«

»Ja, han glæder sig nok i det mindste til det.«

»Det vil sige, at han er overmodig deraf. Han har nylig tilbudt mig sin Tjeneste, som om han var en stor Herre, og budt mig Pengelaan, som om han kunde være en Bankier.«

»Og du har ikke modtaget det?«

»Paa ingen Maade, endskønt jeg meget godt kunde have gjort det, eftersom det var mig, der skaffede ham de første Skillinger i Haanden. Men nu behøver Hr. Dantes ikke flere, nu bliver han jo Kaptajn.«

»Bah!« raabte Danglars, »endnu er han det jo ikke.«

»Og det vilde være godt, dersom han aldrig blev det, ellers vil han da slet ikke blive til at faa i Tale.«

»Naar vi vil tage os af det,« sagde Danglars, »saa vil han blive, hvad han er, og maaske endnu lidt mindre.«

»Hvad siger du?«

»Intet. Jeg taler kun med mig selv. Er han endnu forelsket i Katalonierinden?«

»Ja, ligesom en Nar. Han er gaaet derhen. Men tager jeg ikke fejl, saa venter der ham nok Ubehageligheder fra den Kant.«

- »Forklar dig tydeligere!«
 »Hvorfor det?«
 af Dantes, vel?«
 »Det er vigtigere, end du tror. Ja — du er jo ingen Ven
 Naa, saa sig mig da, hvad du ved om Katalonierinden.«
 »Jeg ved ikke noget med Sikkerhed, men jeg har dog set
 et og andet, som lader mig formode, at den tilkommende
 Kaptajn vil faa mange Ubehageligheder fra den Kant.«
 »Hvad har du set? Frem med det!«
 »Jeg har lagt Mærke til, at hver Gang Mercedes kommer
 til Byen, saa bliver hun ledsaget af en stor, rødmsuset og
 sortøjet Katalonier, som hun kalder Fætter.«
 »Saa — og du tror, at denne Fætter gør Kur til hende?«
 »Det antager jeg. Hvad Pokker skulde en ung Knøs paa
 enogtyve Aar vel ellers bestille hos en syttenaarig Pige?«
 »Og du siger, at Dantes er gaaet til Katalonierne?«
 »Javel!«
 »Naar vi nu gik den samme Vej, og saa gik lidt ind til
 Fatter Phamphile og tog os et Glas Vin, saa kunde vi maaske
 faa Nyt at vide.«
 »Hvem skulde bringe det nye?«
 »Naa, vi vil være nær ved Landevejen, hvor Dantes maa
 gaa forbi os, saa kan vi omtrent se paa ham, hvorledes det
 er gaaet ham.«
 »Ja, lad os det da, men du betaler vel?«
 »Det forstaar sig!« svarede Danglars.
 Begge ilede nu til det aftalte Sted, og da de var komne
 der, lod de sig give en Flaske Vin og to Glas. Overbeviste
 om, at Dantes var hos Katalonierinden, sad de under et Lyst-
 hus af Plataner og Figentræer, fra hvis Grene en munter
 Fugleskare besang den første skønne Foraarsdag.

TREDIE KAPITEL.

Katalonierne.

Omtrent hundrede Skridt fra det Sted, hvor de to lurende Venner nedsvælgede den perlende Lamalguervin, hævede Kataloniernes Landsby sig bag ved en lille ubevokset Høj.
 Denne By, som er bygget i en besynderlig malerisk Smag, bebos endnu af Mennesker, som taler deres ældste Forfædres Sprog. I tre eller fire Aarhundreder har de indskrænket sig til at bebo et lille Forbjerg, uden i ringeste Henseende at

blande sig med den marseillanske Befolkning, idet de stedse har giftet sig med hverandre indbyrdes og bibeholdt deres Forfædres Sæder, Sprog og Klædning.

Vi gaar gennem den eneste Gade i den lille Landsby. I et simpelt Hus ser vi en ung Pige, skøn og yndefuld som en Venus, staaende lænet til Væggen. Lige overfor hende sidder en slank ung Mand der betragter hende med en urolig og fortrydelig Mine. Hans Øjne var lurende, men Pigens faste og bestemte Blikke syntes at beherske ham.

»Ser De Mercedes,« sagde den unge Mand. »nu kommer Paasken snart og det er en meget passende Tid til at holde Bryllup. Hvad synes De?«

»Det har jeg allerede sagt Dem hundrede Gange. Fernand; og De handler Uret imod Dem selv, naar De saaledes vedbliver at spørge mig derom.«

»Naa saa gentag det en Gang endnu, jeg beder Dem saa jeg dog en Gang kan begribe at De forsmaar min Kærlighed, som Deres Moder har bifaldet lad mig rigtig forstaa, at De leger med min Lvkke at det er Dem ligegyldigt om jeg lever eller dør. Min Gud, min Gud! — At have drømt i ti Aar om at blive Deres Mand, og nu at maatte give slip paa dette Haab som har været mit Livs eneste Formaal!«

»I det mindste har jeg aldrig bestyrket Dem i dette Haab, Fernand « svarede Mercedes, »i det mindste har De ikke et eneste Koketteri at bebreide mig; jeg har al Tid sagt Dem: Jeg elsker Dem som en Broder, men forlang ikke andet end den søsterlige Kærlighed; thi mit Hjerte tilhører en anden. Ja, det har jeg altid sagt Dem Fernand!«

»Jeg ved det Mercedes « svarede den unge Mand »ja. De har haft den grusomme Dvd at være oprigtig imod mig; men De glemmer, at det er en hellig Lov blandt Katalonierne, kun at gifte sig med hverandre indbyrdes.«

»De tager feil Fernand det er ingen Lov, men kun en Sædvane som De ikke skal heraae Dem paa. De er udskrevet til Soldat, og kan hvert Øjeblik blive kaldet til Fanen og er De først blevet Soldat hvad vil De da med en fader- og moderløs Pige, som ikke ejer andet end en forfalden Hytte, der truer med at styrte sammen; det er den eneste Arv, som min Fader efterlod til min Moder og hun igen til mig. Tænk Dem kun Fernand at jeg siden hendes Død næsten maa leve af andres Barmhertighed. De foregiver ofte at jeg er Dem til Nytte men det er kun for at faa en Slags Ret til at dele Deres Fiskefangst med mig. Na — jeg modtager det ogsaa, fordi De er en Søn af min Farbroder, fordi vi

er opvoksede sammen, og især fordi jeg ved, at det vilde bedrøve Dem, dersom jeg afslog det; men jeg føler godt, at den Fisk, som jeg sælger, og for hvilken jeg faar Penge til det Garn, som jeg spinder, jeg føler det godt, Fernand, at det er en Almisse!«

»Ja, hvad gør det til Sagen, Mercedes? De behager mig nu dog bedre, saa fattig og saa forladt, som De er, end den stolteste Reders eller den rigeste Bankiers Datter i Marseille. Hvad behøver vi Mænd? — En retskaffen Kone og en god Husholderske, og hvor kunde jeg finde begge Dele bedre forenet end hos Dem?«

»Fernand!« sagde Mercedes hovedrystende, »man bliver en slet Husholderske, og man kan ikke indestaa for at blive en ærlig Kone, naar man elsker en anden end sin Mand. Vær tilfreds med mit Venskab; thi jeg gentager det, det er alt, hvad jeg kan love Dem!«

»Jeg forstaar Dem,« sagde Fernand, »De bærer taalmodig Deres egen Fattigdom, men De er bange for min. Velan Mercedes, De vil bringe mig Lykke, og naar jeg ved mig elsket af Dem, saa vil jeg friste Lykken. Jeg kan udvide min Haandtering, jeg kan indtræde i en Handelsforretning, jeg kan blive Købmand.«

»De kan ikke begynde paa noget deraf, Fernand, De er Soldat, og bliver kun blandt Katalonierne, fordi der ingen Krig er. Bliv De Fisker og hengiv Dem ikke til slige Drømmerier, der vil gøre Dem Virkeligheden endnu skrækkeligere. Vær tilfreds med mit Venskab, da jeg dog ikke kan byde andet.«

»De har Ret, Mercedes, jeg vil blive Sømand; i Stedet for den gammeldags Klædning, som De foragter, vil jeg bære en blank Hat, en sribet Skjorte og en blaa Trøje. Er det ikke saaledes, man skal være klædt for at behage Dem?«

»Hvad mener De dermed?« spurgte Mercedes med et strengt Blik, »jeg forstaar Dem ikke.«

»Jeg mener, at De vilde ikke være saa haard og grusom mod mig, dersom De ikke ventede en, som netop er saaledes klædt; men den, som De venter, er maaske troløs, og dersom han ikke er det, saa er Havet det for ham.«

»Fernand!« udbrød Mercedes, »jeg har haft en god Mening om Dem, men jeg har bedraget mig. Ja, jeg vil ikke fordølge det, jeg venter, og jeg elsker den, om hvem De taler, og dersom han ikke kommer tilbage, saa vil jeg ikke anklage ham for Troløshed, men sige, at han er død med Kærlighed til mig.«

»Den unge Mand gjorde en harmfuld Bevægelse.

»Jeg forstaar Dem, Fernand,« vedblev Mercedes, »De vil hævne Dem paa ham, fordi jeg elsker Dem, De vil prøve den kataloniske Kniv med hans Dolk. Men hvortil vil det nytte Dem? — Til at miste mit Venskab, dersom De bliver overvunden, og til at forvandle det til Had, dersom De bliver Overvinderen. Tro De mig, det er et daarligt Middel, at ville behage en Kvinde ved at søge Strid med den Mand, hun elsker. Nej, Fernand! De vil ikke hengive Dem til saa slette Tanker. Desuden,« tilføjede hun, idet hendes Øjne blev fugtige af frembrydende Taarer, »vent Fernand, vent! De har nylig sagt det: Havet er troløst, og han har allerede været borte i tre Maaneder; jeg har talt mange Storme i den Tid!«

Fernand blev ubevægelig, han søgte ikke at standse de Taarer, som nu nedrullede af Mercedes Kinder, endskønt han ellers gerne havde givet en Strøm af sit Blod for enhver af hendes Taarer; men disse Taarer flød jo for en anden. Han rejste sig, gik og vendte tilbage, og stillede sig foran Mercedes med et mørkt Blik og knyttede Næver.

»Naa, Mercedes,« udbrød han, »svar mig endnu en Gang. Er det Deres faste Beslutning.«

»Jeg elsker Edmond Dantes,« svarede den unge Pige koldt, »og ingen anden end han bliver min Mand.«

»Og De vil altid elske ham?«

»Saa længe han lever!«

Fernand sænkede Hovedet og udstødte et dybt Suk. Da hævede han pludselig Hovedet, hans Næsebor udvidede sig, og med sammenbidte Tænder fremstammede han:

»Men naar han nu er død?«

»Naar han er død, vil jeg ogsaa dø!«

»Men naar han nu forglemte Dem?«

Mercedes!« raabte i det samme en munter Stemme udenfor Huset. »Mercedes!«

»Ha!« raabte den unge Pige, rødmende af Kærlighed og hoppende af Glæde, »der kan De se, at han ikke har glemt mig, der er han!«

Hun foer hen imod Døren og aabnede den, idet hun raabte:

»Her, Edmond! Her er jeg!«

Fernand tumlede bleg og skælvende tilbage, som en Vandringsmand ved Synet af en Slange. Edmond og Mercedes laa i hinandens Arme. Marseilles brændende Sol, som trængte ind gennem den aabne Dør, udbredte et Lyshav omkring dem. De saa intet af det, som omgav dem; og en umaadelig Lykke adskilte dem fra den øvrige Verden, og de talte

kun med hine afbrudte Ord, som den højeste Glæde har tilfælles med den dybeste Smerte.

Pludselig opdagede Edmond Fernands mørke Skikkelse, der ved en Bevægelse, som han maaske næppe kunde forklare sig selv, greb efter den Kniv, der hang ved hans Bælte.

»Ah — jeg beder om Forladelse!« udbrød Dantes med rynket Pande, »jeg bemærkede ikke, at vi var Tre!«

Derpaa vendte han sig til Mercedes og spurgte:

»Hvem er den Herre?«

»Den Herre vil blive din bedste Ven, Dantes! Thi han er min Ven, min Fætter, min Broder, det er Fernand, det vil sige, det er ham, som jeg holder mest af, næst efter dig!«

Edmond havde ikke sluppet Mercedes. I sin ene Haand holdt han hendes, den anden udstrakte han med Hjertelighed mod Katalonieren; men denne blev staaende stum og ubevægelig som en Billedstøtte, i Stedet for at besvare hans venskabelige Imødekommenhed.

Edmond kastede et forskende Blik til den skælvende Mercedes, og derpaa til den mørke og truende Fernand.

»Jeg havde ikke behøvet at skynde mig saa meget, Mercedes.« udbrød han, »for at finde en Fjende her hos dig!«

»En Fjende?« raabte Mercedes med et vredt Blik til sin Fætter. En Fjende hos mig, Edmond? Dersom jeg troede det, saa vilde jeg klynge mig til din Side og gaa med dig til Marseille, jeg vilde forlade Huset og aldrig vende tilbage til det.«

Fernands Øjne gnistrede harmfulde.

»Og dersom der hændte dig en Ulykke, kære Edmond,« vedblev hun med en Rolighed, der tydelig viste Fernand at den unge Skønne havde gennemskuet hans mørke Hensigter, »da vilde jeg stige op paa Kap Morgiou, og styrte mig paa Hovedet ned af Klippen!«

Fernand blev skrækkelig bleg.

»Men du har bedraget dig, min Edmond!« vedblev hun, »Du har ingen Fjende her, her er kun min Broder Fernand, der vil række dig Haanden som en trofast Ven.«

Ved disse Ord kastede den unge Pige et bydende Blik til Fernand, og ligesom fortryllet af dette Blik, nærmede denne sig langsomt til Edmond og rakte ham Haanden.

Hans Had, der lignede en rasende, men dog afmægtig Bølge, havde brudt sig mod den Magt, som den unge Pige udøvede over ham. Dog, næppe havde han berørt Edmonds Haand, saa følte han ogsaa, at han nu havde gjort alt, hvad der var ham muligt at gøre, og styrtede ud af Huset.

»Ha!« raabte han som en Vanvittig. »Hvem vil befri mig fra dette Menneske? — Jeg ulykkelige! — o, jeg ulykkelige!«

»Holla — Katalonier! — Fernand — Holla! hvor skal du hen?« raabte en Stemme efter ham.

Den unge Mand standsede, saa sig om, og bemærkede Caderousse, som, tilligemed Danglars, sad ved et Bord i et Lysthus.

»Ejl!« sagde Caderousse, »hvorfor kommer du ikke herhen? Har du saadan et Hastværk, saa du ikke en Gang har Tid til at hilse paa gode Venner?«

»Ja, og især naar de har en fuld Flaske staaende for sig!« tilføjede Danglars.

Fernand betragtede dem begge med stirrende Blikke og svarede ikke.

»Han ser jo ganske fortabt ud!« sagde Danglars, idet han stødte til Caderousse med Knæet, »skulle vi ikke have taget fejl, og Dantes, imod al vor Formodning, være gaaet af med Sejren?«

»Tys! — det maa vi have at vide.«

»Naa, Katalonier — kommer du?«

Fernand tørrede Sveden af sin Pande og traadte langsomt ind i Løvhytten, hvis Skygger syntes at gyde Ro i hans Sind, og hvis Kølighed syntes at forfriske hans Legeme.

»God Morgen!« sagde han. »Kaldte De paa mig?«

»Ja, jeg kaldte paa dig,« sagde Caderousse, »fordi du løb som et forrykt Menneske, og jeg var nu bange for, at du skulde faa i Sinde at styrte dig i Havet. Hvad Fanden! Naar man har Venner, saa er det ikke blot for at byde dem et Glas Vin, men ogsaa for at forhindre dem i at drikke tre fire Spande Vand!«

Fernand sukkede dybt, lagde begge Armene overkors paa Bordet, og sænkede Hovedet ned paa Armene.

»Nu skal jeg sige dig noget, Fernand,« sagde Caderousse, idet han begyndte Underholdningen med hine Menneskers plumpe Raahed, hvis Nysgerrighed faar dem til at glemme hele deres Snuhed, »Du ser ud som en fortvivlet Elsker!«

Han ledsagede denne Spøg med en skraldende Latter.

»Bah!« sagde Danglars, »saadan en Fyr som han kan ikke være ulykkelig i Kærlighed!«

»Nej, man skulde ikke tro det,« gentog Caderousse, »men hør kun, hvor han sukker! — Naa Fernand! Luk nu Munden op og svar os; naar gode Venner spørger til dit Befindende, saa maa du dog kunne give et Svar.«

»Det er forbi med mit Velbefindende!« svarede Fernand, og knyttede Næverne, uden at hæve Hovedet.

»Ser du, Danglars,« sagde Caderousse, idet han tilkastede ham et stjaalent Blik, »Sagen er denne: Fernand, en god, brav Katalonier, og en af de bedste Fiskere i Marseille, er forelsket i en smuk Pige, ved Navn Mercedes; men ulykkeligvis lader det til, at Pigen er forelsket i den Næstkommanderende paa »Pharao«, og da »Pharao« nu er løbet ind i Havnen i Dag, saa kan du vel nok forstaa — —«

»Hvilket?« spurgte Danglars.

»Ih — saa har Fernand faaet sin Afsked!«

»Og saa?« sagde Fernand, idet han løftede Hovedet og betragtede Caderousse med en Mine, som om han søgte noget at udgyde sin Vrede over. »Mercedes er ikke afhængig af nogen, og har Lov til at elske, hvem hun vil.«

»Ja — paa den Maade,« sagde Caderousse, »saa er det en anden Sag. Jeg troede, du var en Katalonier, og jeg har hørt, at Katalonierne ikke saadan lader sig stikke ud af en Medbejler, og at Fernand i Særdeleshed skulde være skrækkelig i sin Hævn.«

Fernand smilede medlidende.

»En Forelsket,« mente han, »er aldrig skrækkelig.«

»Stakkels Fyr!« udbrod Danglars, idet han lod, som om han ret af Hjertets Grund beklagede den unge Mand, »han ventede maaske ikke, at Dantes skulde komme saa snart tilbage; han troede maaske, han var død eller var bleven utro, eller Gud ved hvad. Saadan noget er saa meget smerteligere, naar det indtræffer pludseligt.«

»Ja, min Tro!« sagde Caderousse, paa hvem Lamalguervinen allerede havde begyndt at virke, eftersom han bestandig drak af den, »under alle Omstændigheder er Fernand nok ikke den eneste, der ikke synes godt om Dantes' lykkelige Ankomst. Hvad siger du, Danglars?«

»Ja — jeg kunde næsten sige, at den vil bringe ham selv Ulykke.«

»Ja, hvad gør det,« sagde Caderousse, idet han rakte Fernand et Glas Vin og fyldte sit eget Glas for niende Gang, medens Danglars næppe havde berørt sit. »Imidlertid ægter han dog Mercedes, den smukke Mercedes!«

Imidlertid betragtede Danglars med et gennemtrængende Blik den unge Mand, paa hvis Hjerte Caderousses Ord faldt med Blytyngde.

»Og naar skal Brylluppet være?« spurgte han.

»Aa — det er ikke afgjort endnu,« mumlede Fernand.

»Nej, men det bliver afgjort,« sagde Caderousse, »og det er lige saa vist, som at Dantes bliver Kaptajn paa »Pharao«; ikke sandt, Danglars?«

Danglars sitrede ved denne Bemærkning og betragtede Caderousse for at se, om han havde udtalt disse Ord i nogen Hensigt, men han fandt kun Begærlighedens Præg i dette Ansigt, hvis Træk Rusen allerede havde fordrejet.

»Hm! hm!« sagde Caderousse, »hvad ser jeg der paa Højen ved Katalonier-Byen. Se engang, Fernand, du har bedre Øjne, end jeg. Man skulde tro, at det var to Elskende, som gik Arm i Arm. Gud forlade mig! De tænker ikke paa, at vi ser dem. Se, hvor de omfavner hinanden!«

Fernands Hjærte blødte ved dette Syn, og ingen af hans Kvaler undgik Danglars Opmærksomhed.

»Fernand! Kender du dem?«

»Ja, det er Edmond og Mercedes!«

»Ser du,« sagde Caderousse, »jeg havde ikke kendt dem. — Hør, Dantes! Hør, smukke Pige! Kom dog her hen og sig os, hvor naar Brylluppet skal være; Fernand er saa egensindig, saa han ikke vil sige os det!«

»Ti!« sagde Danglars, idet han lod, som om han vilde holde Caderousse tilbage. »Se nu blot til, at du kan holde dig paa Benene og lad de Elskende være i Ro. — Se paa Fernand og tag Eksempel af ham, han er fornuftig.«

Tirret og drillet til det yderste, var Fernand nær ved at springe rasende frem, allerede rejste han sig og syntes at ville styrte frem mod sin Medbejler, men da Mercedes hævede sit skønne Hoved, og han saa hendes klare, straalende Blikke, da erindrede han sig hendes Trusel, at vilde dræbe sig selv, dersom Edmond døde, og han sank modløs tilbage i sit Sæde.

Danglars betragtede imidlertid de to Mænd, af hvilke den ene var en sanseløs Drukkenbolt og den anden overvældet af Elskovssmerter.

»Disse Tosser kan ikke nytte mig,« mumlede han, »og jeg er bange for, at jeg befinder mig mellem en Drukkenbolt og en fejg Kælling. Her en Misundelig, som fylder sig med Vin i Stedet for med Galde, der en Nar, hvis Kæreste man snapper bort lige for hans Næse, og som lader sig nøje med at klage og græde ligesom et Barn. Edmond vil nok være klogere; han vil gifte sig med den smukke Pige, blive Kap-tajn og le af os andre — saafremt jeg ikke blander mig deri.«

»Holla!« raabte Caderousse igen, »Edmond! Ser du ikke dine Venner, eller er du bleven for stolt til at tale med dem?«

»Nej, min kære Caderousse!« svarede Dantes, »jeg er ikke stolt, men jeg er lykkelig, og jeg tror, at Lykken gør en endnu blindere end Stoltheden.«

«Det var smukt sagt?» gentog Caderousse. »God Møgen, Madam Dantes!»

Mercedes hilste med Anstand.

»Det er endnu ikke mit Navn,« sagde hun, »og der, hvor jeg er fra, siger man, at det bringer Ulykke, naar man kalder en Pige ved hendes Brudgoms Navn, førend han endnu er hendes Mand. Jeg beder Dem, kald mig Mercedes.»

»Det er noget, man maa tilgive den gode Nabo Caderousse,« sagde Dantes, »det var kun en Fejltagelse af ham.»

»Saa vil Brylluppet vel snart finde Sted, Hr. Dantes?« sagde Danglars, og hilste Parret høfligt.

»Saa snart som muligt. I Dag bliver der truffet Foranstaltninger hos min Fader, i Morgen eller senest i Overmorgen vil der blive en Forlovelsesfest, hvortil mine Venner forhaabentlig vil være til Stede. Det vil sige, De, Hr. Danglars, er bleven indbudet og du ogsaa, Caderousse.»

»Bliver Fernand ikke indbudet?« spurgte Caderousse med en modbydelig Latter.

»Min Kones Slægtning er ogsaa min,« svarede Edmond, »og vi vil meget beklage, dersom han skulde holde sig tilbage ved en saadan Lejlighed.»

Fernand aabnede Munden for at svare, men Lyden kvaltes i hans Strube, og han kunde ikke fremføre et Ord. —

»I Dag Forberedelser, i Morgen eller i Overmorgen Forlovelsesfest — for Djævelen, Hr. Kaptajn! De har Hastværk!«

»Danglars!« svarede Edmond smilende, »jeg maa erindre Dem om, hvad Mercedes nylig sagde til Caderousse: giv mig ikke en Titel, som endnu ikke tilkommer mig, det kunde blive mig til Skade.»

»Om Forladelse!« gentog Danglars, »jeg mente kun simpelt hen, at De syntes at have stort Hastværk. Hvad Pokker! Vi har jo Tid nok. I de første tre Maaneder stikker »Pharao« ikke i Søen.»

»Man haster altid med at blive lykkelig, Hr. Danglars; thi naar man har lidt, saa vil man ikke rigtig tro Lykken. Dog handler jeg ikke af Egennytte alene; jeg maa til Paris.»

»Saa — til Paris? Det er vel den første Gang, De rejser dertil?«

»Ganske rigtig!«

»Har De Forretninger der?«

»Ikke for mig selv; men jeg har endnu en lille Begæring af den stakkels Kaptajn Leclerc at opfylde. De vil indse, Hr. Danglars, at den er mig hellig. Forøvrigt kan De være vis paa, at jeg vil snart være her tilbage.»

»Ja, ja, jeg forstaar det nok,« sagde Danglars, idet han

tilføjede ved sig selv: »Han gaar til Paris — uden Tvivl for at overbringe det Brev, som Kaptajnen har overleveret ham. Ved Gud! Det Brev bringer mig en herlig Tanke. Ha, ha, Ven Dantes, du har endnu ikke faaet Nummer et i »Pharao«s Register!«

Derpaa vendte han sig til Edmond, som allerede var i Begreb med at borttjære sig og tilraabte ham:

»En lykkelig Rejse!«

»Tak!« svarede Edmond, og hilste ham venskabeligt.

Derpaa fortsatte begge de Elskende deres Vej, rolige og glade som to Salige, der nærmer sig Himlen.

FJERDE KAPITEL.

Komplottet.

Danglars vedblev at se efter Edmond og Mercedes, indtil de forsvandt ved St. Nicolas-Porten, derpaa vendte han sig til Fernand, som bleg og sukkende var sunket tilbage paa sin Stol, medens Caderousse fremstammede noget af en Drikkeviser.

»Det bliver et Giftermaal, min Ven,« sagde Danglars til Fernand, »som ikke enhver vil føle sig lykkelig ved.« —

»Det bringer mig til Fortvivlelse.«

»De elsker altsaa Mercedes?«

»Saa længe jeg har kendt hende; jeg har altid elsket hende!«

»Og de vil hellere fortvivle, end at forhindre dette Bryllup?«

»Hvad skal jeg gøre?« spurgte Fernand.

»Ja, det ved jeg ikke, det kommer jo heller ikke mig ved. Jeg er jo ikke forelsket i Mercedes, det er jo Dem. — Søger, saa skulle I finde!«

»Jeg havde allerede fundet det!«

»Hvilket?«

»Jeg vilde myrde ham; men hun har erklæret mig at ville dræbe sig, dersom der hændte ham noget ondt.«

»Bah! saadan noget siger man nok, men man gør det ikke.«

»De kender ikke Mercedes. Hvad hun truer med, det gør hun ogsaa.«

»Tossehoved!« mumlede Danglars, »hvad bryder jeg mig

om, om hun dræber sig eller ikke, naar Dantes kun ikke bliver Kaptajn.«

»Og førend Mercedes skulde dø,« sagde Fernand fast, »saa vil jeg hellere selv dø.«

»Det kan man kalde Kærlighed!« sagde Caderousse med lallende Stemme.

»Lad se! sagde Danglars, »De synes at være en brav ung Mand, og — Fanden tage mig — jeg vilde gerne hjælpe Dem, men — —«

»Ja, lad se,« gentog Caderousse.

»Hør, min Ven!« sagde Danglars, »Du er allerede trekvart fuld; tøm Flasken, saa bliver du hel fuld. — Drik — og bland dig ikke i vore Sager; thi dertil behøver man sin hele Forstand.«

»Er jeg fuld? Jeg kunde endnu tømme fire af de Flasker, de er jo ikke større end Eau-de-Cologne-Flasker. Fatter Pamphile! Bring mere Vin.«

»De sagde altsaa?« spurgte Fernand, som med Begærlighed ventede Fortsættelsen af den afbrudte Mening.

»Hvad sagde jeg? Nu husker jeg det ikke mere. Den Drukkenbolt har bragt mig til at glemme det.«

»Ja, kald mig kun en Drukkenbolt. Det er ikke godt for den, som maa være bange for at drikke! Der gives Folk, som har onde Tanker, og som frygter for, at Vinen skal forraade dem!«

Og nu sang han de to sidste Linier af en den Gang meget yndet Vise:

»De slette har Vandet mere kørt;

Det har Syndfloden alt forlængst os lært.«

»De sagde,« gentog Fernand, »at De vilde gerne hjælpe mig, men — tilføjede De — —«

»Men — tilføjede jeg — for at hjælpe Dem af den værste Nød behøves der jo egentlig ikke mere, end at Dantes ikke bliver gift med den, som De elsker, og det Giftermaal, synes jeg, kan let slaa fejl, uden at Edmond Dantes netop behøver at dø.«

»Kun Døden kan adskille dem!«

»Danglars er en snu, ondskabsfuld Græker,« sagde Caderousse, »han vil kun overbevise dig om, at du har Uret. Bevis det, Danglars. Sig ham, at det ikke er nødvendigt, at Dantes skal dø. Det vilde ogsaa være slemt, dersom han døde. Dantes er en brav Karl, og jeg er hans Ven. Dantes level!«

»Lad ham snakke!« sagde Danglars, idet han holdt den unge Mand tilbage. »Forøvrigt tager han ikke saa ganske

fejl, i hvor fuld han er. Afstanden adskiller lige saa godt som Døden, og lad os nu antage, at der var en Fængselsmur mellem Edmond og Mercedes, saa vilde de ikke være mindre skilte, end naar Graven havde adskilt dem.«

»Rigtig,« sagde Caderousse, som med Resten af sin Forstand havde opsnappet Ordene, »men naar man kommer ud af Fængslet, og naar man hedder Edmond Dantes, saa hæver man sig.«

»Hvad skader det?« mumlede Fernand.

»Og hvorfor skulde man kaste Dantes i Fængsel?« vedblev Caderousse, »han har jo hverken stjaalet eller myrdet!«

»Ti!« raabte Danglars.

»Nej, jeg vil ikke tie. Jeg vil vide, hvorfor man vil kaste Dantes i Fængsel. Jeg holder meget af Dantes! — Dantes' Skaal!« — Han tømte endnu et Glas Vin.

Danglars saa af Skrædderens smaa Øjne, hvorledes hans Fuldskab tiltog, og vendte sig derfor atter til Fernand:

»Begriber De nu, at det slet ikke er nødvendigt at dræbe ham?«

»Ja, naar man, som De nylig sagde, havde et Middel til at lade ham indespærre. Men har De et saadant Middel?«

»Naar man søgte ordentlig,« mente Danglars, »saa kunde man vel finde det. «Dog,« vedblev han, »hvad angaar det mig?«

»Jeg ved ikke, i hvilken Henseende det angaar Dem,« sagde Fernand og greb ham ved Armen, »men saa meget synes at være vist, at De har et eller andet Privathad til Dantes. Den, som selv hader, tager sjældent fejl af andres Følelser.«

»Hvorledes? Jeg skulde have Privathad til Dantes? — Paa Ære, det har jeg ikke! Jeg har interesseret mig for Deres Ulykke, det er det hele. Men naar De tror, at jeg handler af egne Hensigter, saa lev vel, min Ven, og se til at hjælpe Dem, saa godt De kan.«

»Vist ikke,« sagde Fernand og holdt ham tilbage, »det kan være mig ligegyldigt, om De har noget imod Dantes eller ikke. Men jeg har det, det tilstaar jeg. Udfind mig et Middel, og jeg skal bringe det i Anvendelse, naar det kun ikke gaar ud paa at dræbe ham; thi Mercedes har sagt, at hun vil aflive sig, dersom Dantes bliver dræbt.«

Caderousse, hvis tunge Hoved var sunket ned paa Bordet, hævede Panden, betragtede Fernand og Danglars med stive Blikke og sagde:

»Dræbe Dantes? Hvem taler om at dræbe Dantes? Jeg taaler ikke, at man dræber ham; han er min Ven. Han tilbød

mig i Morges at dele sine Penge med mig, ligesom jeg delte med ham. Jeg taaler ikke, at man dræber Dantes!»

»Tossehoved! Hvem taler om at dræbe Dantes?» svarede Danglars. »Her tales kun om en simpel Spøg. Drik paa hans Sundhed!» tilføjede han, idet han paany fyldte Caderousses Glas, »og lad os være i Ro.«

»Godt! — Paa Dantes Sundhed!» raabte Caderousse og tømte Glasset. »Paa hans Sundhed! — Paa hans Sundhed!«

»Men Midlet, Midlet!» sagde Fernand.

»Har De ikke fundet det endnu?»

»Nej, det har De overtaget Dem.«

»Rigtig,« svarede Danglars. »Deres Fædre var Spaniere, og Franskmændene har det forud for Spanierne, at de udfinder det, som Spanierne siden drøvtygger.«

»Saa udfind det da!» sagde Fernand utaalmodig.

»Opvarter!» raabte Danglars, »bring Blæk, Pen og Papir!«

»Blæk, Pen og Papir!« gentog Fernand ved sig selv.

»Her,« sagde Opvarteren, idet han bragte de forlangte Genstande.

»Jeg tror næsten,« sagde Caderousse, idet han lagde sin Haand paa Papiret, »at det er et sikrere Middel til at slaa et Menneske ihjel, end at lure paa ham i et Krat. Jeg har altid været mere bange for en Pen, en Blækflaske og et Stykke Papir, end for Kaarde og Pistoler.«

»Den Nar er endnu ikke saa fuld, som han lader til,« mente Danglars. »Giv ham endnu et Glas Vin at drikke, Fernand!«

Fernand fyldte atter Caderousses Glas, og den begærlige Dranker tog Haanden fra Papiret og greb efter Glasset. Katalonieren lagde Mærke til hans Bevægelser, indtil han, be-sejret af denne nye Storm, slængte Glasset hen ad Bordet.

»Naa?» begyndte Katalonieren igen, da han saa, at den sidste Rest af Sanser begyndte at forsvinde hos Caderousse.

»Naa,« sagde Dantes, »naar nogen nu, for Eksempel, anmeldte til den kongelige Generalfiskal, at Dantes var en bonapartistisk Agent, som paa sin Rejse havde været i Neapel og paa Øen Elba?»

»Jeg vil anmelde ham!» raabte den unge Mand ivrig.

»Ja — men saa vil man have denne Angivelse underskrevet. Man vil stille Dem lige overfor den, som De angiver. Jeg vil give Dem et Middel til at understøtte Deres Paa-stand, jeg kender det. Men Dantes vil ikke evig blive i Fængslet; han vil dog komme ud en Gang, og ve da den, som har bragt ham derind.«

»O,« sagde Fernand, »der er intet, jeg længes saa meget efter, som at komme ham til Livs!«

»Ja — men Mercedes vil hade Dem, dersom De skulde være saa ulykkelig at ridse hendes elskede Edmond i Huden.«

»Det er ogsaa sandt!« sagde Fernand.

»Nej, nej,« vedblev Danglars, »naar man beslutter sig til saadant, saa maa man regne al Ting nøje ud, saadan som jeg gør det.«

Med den venstre Haand skrev han nu følgende Linier, som han overrakte Fernand, der læste dem halvhøjt:

»En Ven af Tronen og af Religionen underretter herved den kongelige Generalfiskal om, at en vis Edmond Dantes, Næstkommanderende paa Skibet »Pharao«, er kommet her-til i Morges, efter at have anløbet Neapel og Porto-Fer-
rajo, hvor han har bragt et Brev fra Murat til Usurpatoren, og har modtaget et Brev fra ham til den bonapartistiske Komité i Paris. Ved at arrestere ham, vil man blive overbevist om hans Forbrydelse; thi man vil finde Brevet enten hos ham selv eller hos hans Fader eller i hans Kahyt i Skibet »Pharao.«

»Se saaledes!« sagde Danglars, »saa kan Følgerne paa ingen Maade falde tilbage paa Dem. Sagen vil gaa sin egen Gang. Man behøver blot at skrive udenpaa: Til den kongelige Generalfiskal — saa vil al Ting være afgjort!« — Og ligesom for Spøg skrev Danglars Adresse.

»Ja — al Ting være afgjort!« mumlede Caderousse, som med Anstregelse af den sidste Rest af Bevidsthed havde lyttet til Forelæsningen, og som instinktmæssig begreb, hvilken Ulykke en saadan Angivelse kunde bevirke. »Javist, dermed vilde al Ting være afgjort. Men det er en Nederdrægtighed!« Og han udstrakte sine Arme for at tage Brevet.

»Hvad jeg her siger og foretager mig,« sagde Danglars, idet han stødte ham lidt tilbage, »er jo kun Spøg. Jeg vilde være den første, som bedrøvedes, naar noget saadant hændtes Dantes. Den gode Dantes! Altsaa bort med det!«

Han tog Brevet, sammenkrøllede det og kastede det hen i en Krog.

»Ja,« sagde Caderousse, »Dantes er min Ven, og jeg vil ikke have, at man skal gøre ham Fortræd.«

»Ak, hvem tænker ogsaa paa at gøre ham Fortræd? — Hverken jeg eller Fernand!« sagde Danglars, idet han rejste sig og betragtede den unge Mand, der var bleven siddende uden at tabe det forræderiske Papir af Syne.

»Vin! Vin!« raabte Caderousse. »Jeg vil drikke paa Edmonds og den skønne Mercedes' Velgaaende!«

»Du har allerede drukket for meget,« sagde Danglars, »og dersom du bliver saaledes ved, kommer du nok til at sove ud her, for saa vil du ikke kunne staa paa Benene.«

»Jeg?« sagde Caderousse, idet han rejste sig med en Beskænkets hele Ubehjælpsomhed. »Jeg skulde ikke kunne staa paa Benene? — Jeg tør vædde, at jeg kan stige op paa de acculiske Klipper uden at snuble!«

»Ja, det er godt,« svarede Danglars. »Jeg vil ogsaa vædde, men ikke før i Morgen. Nu er det paa Tide at gaa hjem. Tag mig under Armen, og lad os gaa!«

»Ja, lad os gaa,« sagde Caderousse. »Men derfor behøver jeg jo ikke at tage dig ved Armen. Kom, Fernand. Gaar du med til Marseille?«

»Nej, jeg gaar til Katalonierne.«

»Gaa dog hellere med os til Marseille. Kom, Fernand!«

»Jeg har ikke noget at bestille i Marseille og vil heller ikke gaa derhen.«

»Hvordan skal jeg forstaa det? Du vil ikke, min Gode? Naa — som du vil. Enhver maa have sin Villie. Kom, Danglars. Lad ham gaa til Katalonierne, da han nu endelig vil det.«

Danglars benyttede Caderousses øjeblikkelige Villighed til at føre ham til Marseille. Men for at lade en kortere og bekvemmere Vej aaben for Fernand, gik han igennem St. Viktors Porten, i Stedet for gennem Rive-Neuve. Caderousse fulgte ham, klynget til hans Arm. Efter at have gaaet nogle Skridt, saa Danglars sig om og bemærkede, at Fernand tog Papiret op, puttede det i Lommen og styrtede straks af Sted hen imod Staden.

»Hvor skal han hen!« sagde Caderousse, »han har løjet for os; han sagde, at han gik til Katalonierne, og nu gaar han dog til Byen. Hallo, Fernand! Du gaar fejl, min Ven!«

»Du ser nok ikke rigtig godt,« sagde Danglars, »han gaar jo den lige Vej til Katalonierne.«

»Virkelig?« sagde Caderousse. »Jeg vilde have svoret paa, at han gik tilhøjre, men Vinen har maaske omtaaget mit Syn.«

»Nu,« sagde Danglars ved sig selv, »tror jeg, at Sagen er tilstrækkelig indledet, og at jeg ikke behøver at bekymre mig mere derom.«

FEMTE KAPITEL.

Forlovelsen.

Det var en skøn Dag. Klar og straalende fremsteg Solen. Maaltidet var beredt i første Etage i den Gæstgivergaard, med hvis Lysthus vi allerede har gjort Bekendtskab. Det var en stor Sal, som modtog sin Belysning gennem fem eller seks Vinduer, og over hvert Vindue var skrevet et Navn af en af Frankrigs store Stæder. Udenfor Vinduerne var en Balustrade af Træ, fra hvilken man kunde se ind i Salen. — Omendskønt Maaltidet ikke var bestemt før Middag, var Balustraden dog allerede Klokken elleve opfyldt af utaalmodige Spadserende, som navnlig bestod af de mest ansete Søfolk af »Pharao«s Besætning og nogle Militære af Dantes' Bekendtskab. Alle var pyntede paa det bedste til Ære for de Forlovede. Tillige havde det Rygte udbredt sig, at »Pharao«s Redere vilde bære Højtideligheden med deres Nærværelse. Dog syntes dette at være en saa stor Æresbevisning af dem imod Dantes, saa ingen vilde tro det. Imidlertid bekræftede Danglars denne Efterretning, da han kom tilligemed Caderousse. Han havde selv talt med Hr. Morrel, og denne havde sagt ham, at han vilde komme og spise til Middag i Gæstgivergaarden.

Et Øjeblik derefter traadte Hr. Morrel virkelig ind i Værelset og blev modtaget med et enstemmigt Hurra. Rederens Nærværelse var saa godt som en Bekræftelse paa, at Dantes vilde blive udnævnt til Kaptajn. Næppe var Hr. Morrel traadt ind, førend man afsendte Danglars og Caderousse til de to Forlovede for at underrette dem om denne vigtige Mands Ankomst, der havde fremkaldt en saa levende Bevægelse. De var næppe gaaet hundrede Skridt, førend en lille festklædt Skare kom dem i Møde. Det var fire unge Piger, Veninder af Mercedes, som ledsagede Bruden, der havde givet Edmond sin Arm. Ved Siden af sin tilkommende Svigerdatter gik Dantes' Fader, og bag efter kom Fernand, onskabsfuldt smilende.

Hverken Mercedes eller Edmond bemærkede dette onskabsfulde Smil. De to unge Mennesker var saa lykkelige, saa de kun betragtede hinanden og den klare Himmel, der syntes at udbrede sin Velsignelse over dem.

Danglars og Caderousse udrettede deres Ærinde, og efter at de havde vekslet et venskabeligt Haandtryk med Edmond, tog Danglars Plads ved Siden af Fernand, medens Caderousse, som endnu havde en dunkel Erindring om den fore-

gaaende Aftens Tildragelser, sluttede sig til Dantes' Fader. Saa snart man fra Balustraden havde bemærket Brudeparrets og dets Ledsageres Komme, gik Morrel dem i Møde, fulgt af Matroserne og de Militære, for hvem Morrel havde gentaget sit Løfte at indsætte Dantes som Kaptajn paa »Pharao«. Saa snart Edmond saa ham komme, slap han sin Bruds Arm, som Rederen modtog. Hr. Morrel og den unge Skønne gik nu foran og besteg de første Trin af Trappen op til Spisesalen.

»Min Fader,« sagde Mercedes, som tog Plads midt for Bordet. »behag at tage Plads ved min højre Side. Til venstre maa den sidde, der har været mig en Broder.«

Hun udtalte disse Ord med en Velvillie, der traf Fernands Hjerte som Dolkestik.

Imidlertid havde Dantes foretaget den samme Manøvre. Ved sin højre Side lod han Hr. Morrel tage Plads og Danglars ved sin venstre; derpaa tilvinkede han de andre at tage Plads efter Behag.

Allerede dampede Skaalene, fyldte med de lækreste, mest udsøgte Retter.

»Hvor her er stille!« sagde Oldingen, idet han langsomt tømte et Glas, som Fatter Pamphile egenhændig havde sat for Mercedes. »Man skulde ikke tro, at her var tredive glade Mennesker til Stede.«

»Ih nu, en Ægtemand kan da heller ikke altid være lystig,« sagde Caderousse.

»Nej!« tilføjede Dantes, »jeg er i dette Øjeblik alt for lykkelig til at kunne være lystig, og naar det er saaledes, De mener det. Hr. Nabo, saa har De Ret. Glæden udøver ofte en besynderlig Indflydelse, der nedtrykker ligesom Smerten.«

Danglars betragtede Fernand, hvis pirrelige Karakter modtog og gengav enhver Paavirkning.

»Velan da!« sagde Danglars. »De har da ikke noget at befrygte. Mig forekommer det netop, som al Ting gaar efter Ønske.«

»Det er netop det, som foruroliger mig,« svarede Dantes. »Det forekommer mig, at Mennesket ikke er skabt til at opnaa sin Lykke saa let. Lykken ligner et fortryllet Fepalads, som bliver bevogtet af Drager; man maa kæmpe for at opnaa den, og jeg ved i Sandhed ikke, hvormed jeg har fortjent den Lykke at blive gift med Mercedes.«

»Gift — Gift!« sagde Caderousse. »Nej, endnu ikke, min Hr. Kaptajn. Du kan jo blot forsøge at spille Ægtemand, saa skal du se, hvordan det vil blive modtaget.«

Mercedes rødmede. Fernand bevægede sig urolig paa sin

Stol. Han fo'r sammen ved den mindste Lyd, som hørtes ude paa Vejen, og tørrede store Sveddraaber af sin Pande.

»Paa min Ære!« sagde Dantes, »det var ikke Umagen værd at modsige mig i den Bagatel. Endnu er Mercedes rigtignok ikke min Kone, det er sandt. Men« — han tog sit Ur op af Lommen — »om halvanden Time vil hun være det.«

Alle forundredes, undtagen Fader Dantes, hvis Smil endnu fremviste skønne Tænder. Mercedes smilede ogsaa, men rødmede ikke mere. Fernand greb krampagtigt om Skaffet paa sin Kniv.

»Om en Time?« udbrød Danglars blegnende. »Og hvorledes det?«

»Ja, mine Venner,« svarede Dantes, »ved Hr. Morrels Indflydelse er alle Vanskeligheder overvundne. Klokken kun halvtre venter man os paa Raadhuset i Marseille. Altsaa, da Klokken slog et Kvarter til to, kunde jeg vel sige, at om halvanden Time vilde Mercedes hedde Madame Dantes.«

Fernand lukkede Øjnene. Det var, som en Ildsky brændte paa hans Øjenlaag. Han støttede sig til Bordet for ikke at falde om og kunde, uagtet sine Anstrengelser, ikke undertrykke et dybt Suk, som dog tabte sig i Forsamlingens Latter og Lykønskninger.

»Det kan man kalde at være virksom, ikke sandt?« sagde Fader Dantes. »Der er ingen Tid spildt. Han kom hertil i Gaar Morges. I Dag henimod Klokken tre bliver han gift og gaar saa straks igen til sine Forretninger.«

»Men de andre Formaliteter?« bemærkede Danglars forlegen. »Kontrakten — Dokumenterne?«

»Kontrakten?« svarede Dantes leende, »Kontrakten har længe været færdig. Mercedes ejer intet, og jeg heller ikke. Vi gifter os paa Formuefællesskab, saa bliver der intet langt Skriveri, og det koster heller ikke ret meget.«

Denne Spøg opvakte paany et Udbrud af Glæde og Bravouraab.

»Altsaa, Forlovelsesgildet bliver egentlig et Bryllupsgilde?« sagde Danglars.

»Nej,« svarede Dantes, »vær ubekymret, De skal ikke tabe noget derved. I Morgen tidlig rejser jeg til Paris. Dertil bruger jeg fem Dage, fem til Hjemvejen og en til at udrette mit Ærinde, altsaa vil jeg være her tilbage den tolvte Marts, og da vil det virkelige Bryllupsgilde finde Sted.«

Denne Udsigt til et nyt Bryllupsgilde fordoblede Munterheden i den Grad, at den ældre Dantes, som før havde beklaget sig over Stilheden, nu forgæves anstrengte sig for at udbringe en Skaal for det tilkommende Ægtepar.

Dantes gættede sin Faders Tanker og besvarede dem med et ømt Smil. Mercedes saa til Uret og gav Edmond et Vink. Om Bordet herskede den larmende Glæde, som altid indfinder sig hos Folk af den simple Stand mod Slutningen af et Gilde. De, som ikke var tilfreds med deres Plads, søgte sig andre Naboer. Alle talte paa én Gang, og ingen gjorde sig den Ulejlighed at svare paa det, som en anden sagde, men gav meget mere sine egne Tanker Luft. Fernands Blegthed syntes at være overført paa Danglars Kinder, medens han selv saa ud som en Fordømt, der allerede brændte i en Svovlpøl. Han var en af de første, som rejste sig og gik frem og tilbage paa Gulvet for at undgaa Larmen af Sangen og Glassenes Klirren. Caderousse nærmede sig imidlertid til Danglars, der mødte ham i et Hjørne af Salen.

»I Sandhed,« sagde Caderousse, hvem Dantes' Adfærd, men især Fader Pamphiles Vin, havde betaget de sidste Spor af det Had, som han af Misundelse før havde næret mod Dantes. »I Sandhed, Dantes er en brav Knøs, og naar jeg ser ham sidde der ved Siden af sin Forlovede, saa maa jeg sige dig, at det vilde have været Synd at spille ham den slemme Streg, som I talte om.«

»Du ser jo ogsaa nok, at det blev der ikke noget af; men den stakkels Fernand var jo saa forvirret, saa det gjorde mig ondt for ham. Men siden han nu har besindet sig, saa han endogsaa er blevet sin Medbejlers første Brudfølger, saa har det vel ingen Nød mere.«

Caderousse saa til Fernand. Han var bleg som et Lig.

»Og Ofret er i Sandhed saa meget større,« vedblev Danglars, »som Pigen virkelig er smuk. Ja, min tilkommende Kaptajn er Lykkens Pamphilius. Jeg vilde ønske, at jeg hed Dantes blot i tolv Timer!«

»Lad os gaa,« udbrød Mercedes med blid Stemme. »Nu slog Klokkeren to, og man venter os Klokkeren et Kvarter til tre.«

»Ja, lad os gaa!« sagde Dantes og rejste sig.

»Vi gaar, vi gaar!« gentog alle Gæsterne.

I dette Øjeblik saa Danglars, som bestandig holdt Øje med Fernand, der sad ved et Vindue, at denne stirrede ud med vilde Blikke, derpaa rejste sig med en krampagtig Bevægelse og atter sank tilbage.

Næsten i samme Øjeblik hørtes en dump Larm paa Trappen og Genlyd af tunge Fodtrin tilligemed en forvirret Blanding af Stemmer og Vaabenklirren, der tiltrak sig den almindelige Opmærksomhed og bevirkede en øjeblikkelig Stilhed. Larmen nærmede sig, og der blev banket tre Gange paa Døren. Gæsterne betragtede hinanden med Forundring.

»I Lovens Navn!« raabte en skærende Stemme, som ingen besvarede.

I samme Øjeblik aabnedes Døren, og en Politibetjent omgjordet med sit Skærf, traadte ind i Salen. Efter ham fulgte fire bevæbnede Soldater under en Korporals Kommando. Gæsternes Forundring blev til Skræk.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte Rederen Politibetjenten, som han kendte. »Det maa bestemte være en Fejltagelse.«

»Dersom her skulde foreligge en Fejltagelse, Hr. Morrel.« svarede Betjenten, »saa vær forsikret om, at den straks skal blive udjævnet. Foreløbig er jeg Overbringer af en Arrestbefaling, og hvor ugerne jeg opfylder denne Sendelse, saa maa jeg dog gøre det. Hvem af Dem, mine Herrer, er Edmond Dantes?«

Alles Øjne henvendte sig til den unge Mand, som forskrækket, men dog med Fatning, traadte ham i Møde og sagde:

»Det er mig, min Herre! Hvad vil De mig?«

»Edmond Dantes,« gentog Politibetjenten, »i Lovens Navn, De er Arrestant!«

»De vil arrestere mig!« sagde Dantes og blev lidt bleg. »Og hvorfor?«

»Jeg ved det ikke, men De vil nok faa det at vide ved første Forhør.«

Hr. Morrel indsaa, at der ikke var noget at gøre. En Politibetjent som har sit Skærf paa tør ikke være noget almindeligt Menneske. Han er et koldt, døvt og stumt Billede af Loven Oldingen derimod ilede hen til Betjenten thi der gives Forhold som et Fader- eller Moderhjerter aldrig begriber. Han bad og tryglede, men Taarer og Bønner formaaede intet. Hans Fortvivlelse var imidlertid saa stor, saa Betjenten følte sig rørt og sagde:

»Vær rolig, min Herre! Maaske Deres Søn har begaaet en Formalitetsfejl med Hensyn til Toldklareringen eller til Karantænen, og efter al Sandsynlighed vil han atter blive sat i Frihed, naar man har faaet de Oplysninger af ham, som man ønsker.«

»Men hvad skal dette dog betyde?« henvendte Caderousse sig til Danglars, der lod som om han var meget forundret.

»Hvad ved jeg?« sagde Danglars. »Det gaar mig ligesom du — jeg ser, hvad der foregaar, men jeg begriber det ikke.«

Caderousse søgte Fernand, men han var forsvunden. Optrinnet fra den forrige Dag fremstillede sig nu med frygtelig Klarhed for Caderousse. Det var, som om denne Begivenhed

løftede det Slør, som Drukkenskaben i Gaar havde draget mellem ham og hans Hukommelse.

»Aa!« udbrød han med dæmpet Stemme, »skulde det være en Følge af den Spøg, som du talte om i Gaar, Danglars, saa Ve over den, som har udtænkt den, for den er meget sørgelig.«

»Aa Snak!« raabte Danglars. »Du ved jo meget godt, at rev Papiret itu.«

»Nej, du gjorde ikke!« sagde Caderousse. »Du krøllede det sammen og kastede det i en Krog af Lysthuset!«

»Hold Mund! Du har jo ikke set noget. Du var jo fuld!«

»Hvor er Fernand?« spurgte Caderousse.

»Kan jeg vide det?« svarede Danglars, »han er formodentlig gaaet til sine Forretninger. — Men det er bedre at hjælpe de stakkels Bekymrede, end at bryde os om det.«

Imidlertid havde Dantes smilende rakt sine Venner Haanden, omfavnet Mercedes og overgivet sig som Fange.

»Vær rolig « sagde han, »Fejltagelsen vil snart blive oplyst, og jeg vil ikke en Gang komme ind i Arresten.«

»Sikkert ikke!« tilføjede Danglars, der havde nærmet sig. »jeg tør indestaa derfor!«

Dantes gik nu ned ad Trappen, omgivet af Soldaterne med Politibetjenten i Spidsen. En Vogn, hvis Dør stod aaben, ventede ham udenfor, og han steg ind. To Soldater og Politibetjenten tog Plads ved Siden af ham, og da Vognen var lukket, kørte den til Marseille.

»Farvel, Dantes! Farvel, Edmond!!« raabte Mercedes og lænede sig ud over Balustraden. Han hørte den sidste Lyd som et Suk af et sønderrevet Hjerter. Endnu en Gang aabnede han Vogn døren og tilraabte hende: »Paa Gensyn, Mercedes!« og Vognen forsvandt bag et Hjørne af Fortet St. Nicolas.

»Vent mig her!« sagde Rederen, »jeg vil leje den første Vogn, som jeg møder, og ile til Marseille, for at kunne bringe Dem Efterretninger!«

»Ja, gør det!« raabte alle, »og kom snart igen!«

Efter disse to forskellige Afrejser udbredte der sig en uhyggelig Spænding over de Tilbageblevne. Oldingen og Mercedes forblev i nogen Tid alene, hver med sin Smerte. Men omsider mødtes deres Blikke, de indsaa, at de begge var Ofre for det samme Slag, og sank i hinandens Arme.

Imidlertid traadte Fernand ind, skænkede sig et Glas Vin, tømte det og satte sig paa en Stol. Tilfældet vilde, at Mercedes hensank paa en Stol ved Siden af, da den Gamle slap hende af sine Arme, og Fernand trak med en instinktmæssig Bevægelse sin Stol tilbage.

»Det er ham!« sagde Caderousse, som ikke havde tabt Katalonieren af Sigte, til Danglars.

»Det tror jeg ikke,« svarede Danglars, »det er han for dum til. I alle Tilfælde maa Slaget falde tilbage paa den, der har ført det!«

»Du taler ikke om den, som har givet ham Undervisningen?«

»Skulde man da være ansvarlig for alt, hvad man sagde hen i Vind og Vejr?«

»Ja, naar det, man siger hen i Vind og Vejr, bliver til Virkelighed!«

Imidlertid forklarede Selskabet sig Fængslingen paa alle mulige Maader.

»Hvad tænker De om denne Begivenhed, Danglars?« spurgte en Stemme.

»Jeg tror, at han maa have indsmuglet nogle Baller Kontrabande.«

»Naar det var Tilfældet, saa maatte De jo vide det, Danglars, De er jo Supercargo.«

»Det er sandt nok, men som Regnskabsfører ved jeg kun det, som man opgiver for mig. Jeg ved, at vi har ladet med Bomuld, og at vi har indtaget Ladningen hos Hr. Pastret i Alexandrien og hos Hr. Pascal i Smyrna. Mere ved jeg ikke.«

»Ja,« sagde den gamle Dantes, der støttede sig til disse Levninger af Haabet, »i Gaar sagde han til mig, at han havde medbragt en Kasse Kaffe og en Kasse Tobak til mig.«

»Ser De,« sagde Danglars, »der har vi det! I vor Fraværelse maa Toldbetjentene have aflagt et Besøg om Bord i »Pharao« og have lugtet Stegen.«

Mercedes troede ikke noget af det. Den Smerte, som hun hidtil havde dæmpet, udbrød nu i en lydelig Hulken.

»Vi vil haabe!« sagde Fader Dantes, uden at vide, hvad han sagde.

»Ja, haabe!« gentog Danglars.

»Haabe!« forsøgte Fernand ogsaa at mumle, men Ordet kvaltes i ham, hans Læber dirrede, men der kom ingen Lyd over dem.

»Mine Herrer!« raabte en af Gæsterne, der var forbleven udenfor paa Udkig, »der kommer en Vogn — det er Hr. Morrel! Fat Mod! Uden Tvivl bringer han gode Efterretninger.«

Mercedes og den gamle Dantes ilde Rederen i Møde. Hr. Morrel var meget bleg.

»Naa?« raabte de enstemmig.

»Mine Venner,« svarede Rederen hovedrystende, »Sagen er alvorligere, end vi formodede!«

»Min Herre,« raabte Mercedes, »han er uskyldig!«
 »Jeg tror det gerne,« svarede Morrel, »men man anklager ham.«

»Og for hvad?« spurgte den gamle Dantes.

»Han skal være en bonapartistisk Agent!«

Mercedes udstødte et Skrig, den Gamle sank ned paa en Stol.

»Ha!« mumlede Caderousse. »Du har bedraget mig, Danglars, det har været en slem Sorg. Men jeg vil ikke se denne Olding og denne unge Pige dø af Sorg; jeg vil sige dem alt!«

»Ti, Ulykkelige!« raabte Danglars og greb Caderousses Haand, »eller jeg indestaar ikke for dig selv! Hvem ved, om Dantes ikke virkelig er skyldig? Skibet har anløbet Øen Elba. Dér er han gaaet i Land og har opholdt sig en hel Dag i Porto-Ferrajo. Dersom man nu fandt et Brev hos ham, som bekræftede Mistanken, saa vilde de, der understøtter ham, blive anset som Medskyldige.«

Caderousses Egenkærlighed begreb instinktmæssig disse Grundes Vægtighed. Han betragtede Danglars med Frygt og Bedrøvelse og traadte et Skridt tilbage.

»Lad os se, hvad Tiden vil bringe!« mumlede han.

»Ja, lad os det,« sagde Danglars. »Er han uskyldig, saa vil man nok sætte ham i Frihed, men er han skyldig, saa vil det være unyttigt at gøre sig mistænkelig til Fordel for en Sammensvoren.«

»Saa lad os gaa. Jeg kan ikke blive her længer!«

»Ja, kom!« sagde Danglars, glad ved ikke at være den eneste, der trak sig tilbage. »Kom, og lad dem se, hvorledes de kommer ud af det.«

De gik, og Fernand, som nu igen var bleven den unge Piges Støtte, greb Mercedes' Arm og førte hende til Kataloniernes By. Dantes' Venner ledsagede imidlertid den næsten livløse Olding til sit Hjem, og snart rygtedes det i hele Staden, at Edmond Dantes var bleven fængslet som bonapartistisk Agent.

»Skulde man have troet det, min kære Danglars?« spurgte Morrel, da han traf sammen med Danglars og Caderousse. Hr. Morrel var selv ilet til Byen for at faa nogle direkte Efterretninger om Edmond hos Generalfiskalens Substitut, Hr. de Villefort, til hvem han havde noget Bekendtskab.

»For Pokker!« sagde Danglars, »jeg har jo sagt Dem, at Dantes, ganske uden Grund, har opholdt sig paa Elba, og at dette Ophold har vakt min Mistanke.«

»Har De meddelt denne Mistanke til andre end til mig?«

»Det skulde jeg nok vogte mig for,« sagde Danglars. »De

ved nok, at man endogsaa har Dem selv mistænkt for at være en hemmelig Tilhænger af Napoleon, og det alene for Deres Onkels Skyld, Hr. Policar Morrel, som har tjent under Napoleon, og ikke skjuler sit Sindelag. Jeg maatte altsaa frygte for at skade baade Dem og Edmond, og det bliver saaledes den Underordnedes Pligt at fortie det for andre, som han maa aabenbare for sin Herre.«

»Det er meget rigtigt, Danglars,« sagde Rederen. »De er en brav Mand. Jeg havde ogsaa allerede betænkt Dem i det Tilfælde, at Dantes blev Kaptajn paa »Pharao«.

»Hvorledes det, min Herre?«

»Jo, jeg havde i Forvejen spurgt Dantes, hvad han tænkte om Dem, og om han havde noget imod at beholde Dem paa Deres Post, thi jeg ved ikke, hvoraf det kom sig, men jeg troede, at have bemærket en vis Kulde imellem Dem.«

»Og hvad svarede han Dem?«

»At han virkelig — ved en Lejlighed, som han ikke nævnedes — havde haft noget imod Dem, men at enhver, der nød hans Herres Tillid, ogsaa maatte have hans.«

»Den Hykler!« mumlede Danglars.

»Stakkels Fyr!« sagde Caderousse, »der er ikke to Meninger om, at han er en brav Karl!«

»Javel,« sagde Morrel. »Men imidlertid er »Pharao« uden Kaptajn.«

»Aa,« sagde Danglars, »da vi ikke skal stikke i Søen før om tre Maaneder, saa vil vi haabe, at Dantes bliver sat i Frihed forinden den Tid.«

»Uden Tvivl. Men indtil den Tid?«

»Naa, indtil den Tid, Hr. Morrel, er jeg her jo,« sagde Danglars. »De ved, at jeg ogsaa kan føre et Skib, og det kunde maaske ogsaa være meget fordelagtigt for Dem, naar De benyttede Dem af mig. Naar Edmond saa kommer tilbage, behøver De ikke at takke nogen. Han vil da overtage sin Plads igen og jeg min.«

»Velan, Danglars,« sagde Rederen, »overtag De Kommandoen, jeg giver Dem Fuldmagt dertil, og sørg for Udløsningen. Hvad der endogsaa maa tilstøde den enkelte, saa maa Forretningerne dog aldrig lide derved.«

»Vær ubekymret, Hr. Morrel. Men skulde man ikke i det mindste kunne besøge den gode Edmond?«

»Det vil jeg snart kunne sige Dem, Danglars. Jeg vil tale med Hr. Villefort derom og indlede nogle Skridt til Fordel for den Fangne. Jeg ved meget vel, at han er en rasende Royalist, men han er dog et Menneske, og jeg tror ikke, han er saa slem endda.«

»Nej,« sagde Danglars, »men jeg har dog hørt sige, at han er meget ærgerrig.«

»Vi vil se,« sukkede Hr. Morrel. »Gaa De nu om Bord, dér vil vi mødes.«

Han forlod nu de to Venner for at begive sig til Raadhuset.

»Du ser nu,« sagde Danglars til Caderousse, »hvilken Vending Sagen tager. Har du endnu Lyst til at blande dig deri?«

»Vist ikke, men det er en skrækkelig Spøg, som kan have saadanne Følger!«

»For Pokker! Hvem kan gøre for det? Hverken du eller jeg. Det er Fernands Skyld. Du ved jo, at jeg kastede Papiret hen i en Krog, og jeg syntes endogsaa, at jeg rev det itu.«

»Nej! nej!« sagde Caderousse. »Hvad det angaar, saa er jeg ganske sikker i min Sag. Jeg ser endnu, hvordan det laa sammenkrøllet i en Krog af Lysthuset. O, gid det laa der, hvor jeg endnu i Tankerne ser det ligge.«

»Hvad tænker du paa? Fernand har bestemt taget det og skrevet det af, eller ladet det afskrive, eller — maaske han ikke en Gang har gjort sig den Umage. Min Gud! Han har maaske afsendt mit eget Brev! — Naa, det er en Lykke, at jeg har forventet min Haandskrift.«

»Men du vidste vel, at Dantes havde indviklet sig i politiske Forhold?«

»Ikke det mindste vidste jeg. Som sagt, jeg troede kun at gøre en Spøg. Men det lader rigtignok til, at jeg har sagt Sandhed uden at vide det.«

»Det er lige meget,« sagde Caderousse, »jeg vilde give meget til, dersom den Historie slet ikke havde tildraget sig, eller dersom jeg slet ikke var kommet i Berøring med den. Du skal se, at den vil endnu bringe os Ulykke.«

»Dersom denne Begivenhed skal bringe nogen i Ulykke, saa kan det kun træffe Fernand og ikke os.«

»Amen!« sagde Caderousse, idet han forlod Danglars og gik hen imod Alléen Meillon. Han rystede stadig med Hovedet, som Folk, der har meget at tænke paa.

»Det gaar godt!« sagde Danglars. »Tingene tager den Vending, som jeg har forudset. Nu er jeg midlertidig Kaptajn, og dersom denne enfoldige Caderousse kan tie, saa bliver jeg virkelig Kaptajn. Øvrigheden kan rigtignok løslade Dantes, men,« vedblev han smilende, »Justitsen er og bliver Justitsen, og jeg lader det bero paa den.«

Beskæftiget med disse Tanker, sprang han i en Baad og lod sig ro over til »Pharao«, hvor Rederen, som man vil erindre sig, ønskede at tale med ham.

SJETTE KAPITEL.

Generalfiskalens Substitut.

I Gaden Grand Cours, lige overfor det saakaldte Medusa-Springvand, i et gammelt Hus i aristokratisk Stil, højtidelig holdt man paa samme Dag og Time ogsaa en Forlovelse.

Men medens Deltagerne i den forrige Forlovelse var Folk af simpel Stand, Matroser og Soldater, saa bestod de i denne af Marseilles fornemste Klasser. Det var gamle Embedsmænd, som havde nedlagt deres Embeder i Usurpatorens Tid, og gamle Officerer, som havde forladt deres Geledder for at tjene i Condés Armé.

Man sad ved Bordet. Underholdningen aandede af Dati-dens Lidenskaber, der var saa meget skrækkeligere og pirreligere i Syden, som det religiøse Had i de sidste fem Hundrede Aar understøttede det politiske.

Kejseren, den Gang Konge paa Øen Elba, som, efter at have været Hersker over en stor Del af Verden, nu regerede over en Befolkning paa fem- eller seks Tusinde Mennesker, han, som tidligere havde hørt ethundredeogtyve Millioner i ti forskellige Sprog raabe: »Kejseren leve!« Han syntes nu for stedse at have mistet Frankrig og dets Trone. Embedsmændene fremhævede hans politiske Misgreb, de Militære talte om Moskou og Leipzig, Konerne om hans Skilsmisse fra Josephine. Det forekom disse Mennesker, der ikke glædede sig saa meget over Mandens Fald, som over Principets Tilintetgørelse, at der nu begyndte et nyt Liv for dem, og at de var vaagnede af en politisk Drøm.

En gammel Mand, som var smykket med den hellige Ludvigs Kors, foreslog de andre Bordgæster at udbringe Ludvig den Attendes Skaal. Det var Markien af St. Meran. Ved denne Toast, der baade mindede om den Forjagede i Hartvell, og om den fredstiftende franske Konge, blev der meget livligt i Forsamlingen. Man hævdede Glassene paa engelsk Maade. Damerne løsrev deres Buketter og kastede dem paa Bordet. Der herskede en næsten poetisk Begejstring.

»De maatte selv tilstaa det, dersom de var her,« udbrød Markisen af St. Meran, en Dame med et intetsigende Ansigt og farveløse Læber, men som dog, uagtet sine halvtredsindstyve Aar, havde bevaret en stolt, aristokratisk Holdning, »alle disse Revolutionære, der har forjaget os, og som vi nu rolig lader konspirere i vore gamle Slotte, som de under Rædselsperioden har købt for et Stykke Brød, de maatte tilstaa, at

vor Konge i Sandhed var den højtelskede Ludvig, medens deres Usurpator kun var den forbandede Napoleon! Ikke sandt, Villefort?»

»De sagde? Fru Markise,« svarede den unge Mand, til hvem dette Spørgsmaal var henvendt. »Undskyld — jeg gav ikke Agt derpaa.«

»Ej — lad de unge Mennesker være, Fru Markise!« sagde den Gamle, der havde udbragt Toasten, »de er nu i Begreb med at gifte sig og har naturligvis ganske andet at tale om end Politik.«

»Jeg beder om Forladelse, kære Moder!« sagde en ung, skøn Dame med blondt Haar og et Par blide Øjne, »jeg overlader Dem Hr. Villefort, som jeg for Øjeblikket havde beskæftiget. Hr. Villefort! Min Moder taler til Dem.«

»Og jeg er beredt til at svare, dersom Deres Fru Moder vil behage at gentage sit Spørgsmaal, som jeg ikke rigtig har hørt.«

»Jeg tilgiver Dem, Renée,« sagde Markisen med et ømt Smil, som man maatte forundre sig over at se paa dette haarde Ansigt. Dog, Moderhertet er saaledes skabt, at hvor fortørret det endogsaa kan være af Fordommens Aand og Etikettens Fordringer, saa findes der dog altid en frisk og smilende Plads deri, som Gud har helliget til Moderkærligheden. »Jeg tilgiver Dem. Jeg sagde, at Bonapartisterne hverken havde vor Overbevisning eller Begejstring og endnu mindre vor Hengivenhed.«

»O, Madame! Der gives noget, som erstatter alt dette, nemlig Fanatismen. Napoleon er Occidentens Muhamed. Han er for alle almindelige Mennesker, og endogsaa for de mere højtstræbende, ikke alene en Lovgiver og Mester, men ogsaa et Forbillede for Ligheden.«

»Ligheden!« udraabte Markisen, »Napoleon? — et Forbillede paa Ligheden? — Og hvad siger De da om Robespierre? Det forekommer mig, at De berøver ham sin Plads for at give Korsikaneren den, og det synes mig dog at være temmelig stærkt!«

»Nej, Madame,« gentog Villefort, »jeg lader enhver blive paa sin Plads. Kun at den ene har frembragt en Lighed, som fornedrer, og den anden har frembragt en Lighed, som op-
højer. Den ene har bragt Kongen til Guillotinen, og den anden har hævet Folket til Tronen. Jeg vil dermed ikke sige,« tilføjede Villefort leende, »at de ikke begge er afskyelige Oprørere, og at den niende Thermidor og den fjerde April ikke er lykkelige Dage for Frankrig, som fortjener at helligeholdes af alle den gode Ordens og Monarkiets Venner; men det be-

viser ogsaa, at Napoleon, hvor dybt han endogsaa, og som jeg haaber, for stedse, er falden, dog har beholdt sine Tilhængere. Og hvad skal man sige, Markise? Cromwell, der kun var Halvparten af, hvad Napoleon har været, ogsaa Cromwell beholdt sine Tilhængere.«

»Ved De ogsaa, Villefort, at det lugter stærkt af Revolution? Dog, jeg tilgiver Dem; det er umuligt at være Søn af en Girondist, uden at have noget tilovers for den skrækkelige Regering.«

En blussende Rødme farvede Villeforts Ansigt.

»Det er sandt,« sagde han, »min Fader var Girondist, men han har ikke stemt for Kongens Død. Min Fader er selv bleven proskriberet af samme Rædselsregering, og han havde nær maattet lægge sit Hoved paa samme Skafot, paa hvilket Deres Faders Hoved faldt.«

»Ja,« sagde Markisen, uden at denne blodige Erindring frembragte den ringeste Forandring i hendes Ansigtstræk, »kun vilde de have bestøjet Skafottet af ganske modsatte Grunde. Beviset herfor er, at hele min Familie er bleven de forjagede Prinser tro, medens Deres Fader skyndte sig med at slutte sig til den ny Regering, og at Grev Noartier blev Senator, efter at Borger Noirtier havde været Girondist.«

»Moder, Moder!« raabte Renée. »De ved jo, vi er enige om ikke at opvække slige ubehagelige Erindringer!«

»Madame!« svarede Villetort, »jeg vil slutte mig til Frøken St. Meran, for ærbødigt at bede Dem om at forglemme det forbigangne. Hvorfor skulde man ogsaa fremsøge nye Beskyldninger mod Kendsgerninger, som selv den kære Gud ikke kan gøre uskete. Forøvrigt har jeg ikke alene frasagt mig min Faders Anskuelse, men endogsaa hans Navn. Min Fader var, eller er maaske endnu, Bonapartist og hedder Noirtier. Jeg er Royalist og hedder Villefort.«

»Bravo, Villefort!« sagde Markien, »Bravo! godt svaret. Jeg har stede foreprædiktet Markisen Forglemmelse af alt det forbigangne, uden at kunne opnaa det hos hende. Jeg haaber, at De vil være mere lykkelig dermed!«

»Lad saa være,« sagde Markisen, »lad os glemme det skete; men Villefort maa være ubøjelig for Fremtiden. Forglem ikke, Villefort, at vi har indestaaet for Dem hos Kongen, og at hans Majestæt ogsaa, i Følge vor anbefaling, har vist sig tilbøjelig til at glemme.« Hun rakte ham Haanden og vedblev: »Men skulde en Oprører falde i Deres Hænder, saa betænk, at man giver saa meget mere Agt paa Dem, som man ved, at De tilhører en Familie, der maaske staar i Forbindelse med de Sammensvorne.«

»Ak, min Frue,« sagde Villefort, »mit Embede, og især det Tidsrum, i hvilket vi lever, paalægger mig Strenghed. Jeg har allerede understøttet nogle politiske Anklagere, og jeg har i den Henseende aflagt min Prøve. Ulykkeligvis er vi endnu ikke færdige dermed.«

»Tror De?« sagde Markisen.

»Jeg frygter det. Paa Elba er Napoleon meget nær ved Frankrig, og hans Nærværelse næsten lige over for vore Kyster vedligeholder Haabet hos hans Tilhængere. I Marseille er en Mængde Officerer paa halv Gage, som daglig, under de naragtigste Paaskud, søger Strid med Royalisterne; deraf fremkommer Duellerne mellem Standspersonerne, og Mordgerningerne iblandt Folket.«

»A propos!« sagde Grev de Salvieux, en gammel Ven af Hr. de St. Meran og Kammerherre hos Greven af Artois. »De ved vel, at den hellige Alliance agter at bringe ham til et andet Sted?«

»Ja, man talte om det, da vi forlod Paris, mente Hr. de St. Meran, »og hvor sender man ham hen?«

»Til St. Helena.«

»Til St. Helena? — Hvor er det?« spurgte Markisen.

»Det er en Ø hinsides Ækvator og to Tusinde Mil herfra,« svarede Greven.

»Det er rigtigt! Det er, som Villefort sagde, en stor Daarskab at beholde et saadant Menneske mellem Korsika, hvor han er født, og Neapel, hvor hans Svoger endnu regerer, og lige over for Italien, hvor han havde i Sinde at skabe et Kongerige til sin Søn.«

»Ulykkeligvis,« sagde Villefort, »har vi Traktaten af 1814, og man kan ikke røre Napoleon, uden at bryde denne Traktat.«

»Man vil bryde den,« sagde Hr. de Salvieux. »Har han gjort mange Omstændigheder, da det gjaldt om at lade den ulykkelige Hertug af Enghien skyde?«

»Ja, det er afgjort,« mente Markisen. »Den hellige Alliance vil befri Marseille fra hans Tilhængere. Enten regerer Kongen, eller han regerer ikke; men dersom han regerer, saa maa hans Herredømme være bestemt og hans Embedsmænd ubøjelige; det alene er i Stand til at forhindre Ulykker.«

»Ulykkeligvis, min Frue!« sagde Villefort smilende, »kommer Generalfiskalens Substitut sjælden førend Ulykken er sket.«

»Saa er det hans Pligt at gøre den god igen.«

»Jeg kunde ogsaa sige Dem, min Frue, at vi ikke gør det Onde godt igen, men kun straffer det.«

»Ak, Hr. Villefort!« sagde en ung, skøn Pige, en Datter af Grev de Salvieux, og en Veninde af Frøken St. Meran. »Gør Dem Umage for at faa en smuk Proces, medens vi opholder os i Marseille. Jeg har endnu aldrig set en Retssag, og man siger, at det skal være meget interessant.«

»Ganske vist, min Frøken,« svarede Villefort, »thi i Stedet for opdigtede Smerter, har man der virkelige. Naar man ser Skuespilleren gaa hjem fra Teatret, spise hos sin Familie, lægge sig rolig til Hvile, og den følgende Dag begynde forfra, saa gaar den Anklagede her tilbage til Fængslet, hvor Bøddelen venter ham. De ser altsaa, at der ikke findes noget bedre Skuespil for dem, som elsker en Opmuntring, og vær forsikret, min Frøken, saa snart en saadan Omstændighed indtræffer, saa skal jeg underrette Dem derom.«

»Han opvækker Gysen — og han ler!« sagde Renée blegnende.

»Ja, hvad vil De?« svarede Villefort. »Det er en sand Tvekamp! Jeg har allerede fem eller seks Gange paastaet Dødsstraf mod politiske eller andre anklagede. Hvem ved, hvor mange Dolke, der i dette Øjeblik slibes i Mørket, eller allerede er rettede imod mig.«

»O, min Gud!« raabte Renée, der stedse blev mere ilde til Mode ved disse Ord.

»Men er det ogsaa Deres Alvor, Hr. Villefort?«

»Man kan ikke tale mere alvorligt, min Frøken,« svarede den unge Embedsmand smilende. »Og ved de smukke Processer, som Frøkenen ønsker for at tilfredsstille sin Nysgerighed, og jeg, for at tilfredsstille min Ærgerrighed, bliver Stillingen endnu vanskeligere. Tror De, at alle disse napoleonske Soldater, som er vant til at gaa blindt løs paa Fjenden, at de betænker sig paa at afskyde en Kugle, eller paa at trænge frem med Bajonetten? Vilde de betænke sig mere paa at dræbe en Mand, som de holdt for deres personlige Fjende, end paa at dræbe en Østriger eller Ungarer, som de aldrig før har set? Forøvrigt — tro De mig — det maa være saaledes, ellers vilde Embedsmyndigheden være uden Virkning. Naar jeg ser det rasende Blik i den anklagedes Øje, saa bliver jeg ivrig og føler mig modig; det er ikke nogen Proces mere, det er en Kamp, jeg kæmper mod ham, han værger sig, jeg fordobler Angrebet, og Kampen ender som alle Kampe, med en Sejr eller et Nederlag. Se, det er at procedere, og det er Faren, som frembringer Veltalenheden. En Anklaget, som udlo mig efter min Modsigelse, vilde faa mig til at tro, at jeg havde talt slet og kraftløst. Tænk Dem da den Stolthed, som en kongelig Prokurator maa føle, naar han er overbevist

om den anklagedes Brøde, naar han ser, hvorledes denne blegner og bøjer sig for hans Beviser og for hans Veltalenhed, ser dette Hoved bøje sig og ved, at det maa falde!«

Renée udstødte et svagt Skrig.

»Det kan man kalde at tale!« sagde en af Gæsterne.

»Det er en Mand, som man kan bruge i vore Tider!« bemærkede en anden.

»De var ogsaa,« tilføjede en tredje, »ganske udmærket i Deres sidste Sagførelse, kære Villefort. De erindrer nok det Menneske, som havde myrdet sin Fader. Paa Ære! Ham dræbte De bogstavelig, førend Bøddelen fik fat paa ham.«

»Ja, for Fadermordere,« sagde Renée, »kan ingen Straf være for stor, men for de ulykkelige, som bliver anklagede for politiske Anskuelser — —«

»Aa, de politiske Forseelser!« raabte Markisen, »er endnu værre, min Datter; thi Kongen er Nationens Fader, og at ville dræbe Kongen eller styrte ham fra Tronen, er det samme som at ville dræbe en Fader til to og tredive Millioner Mennesker.«

»Lige meget, Hr. Villefort,« sagde Renée, »de lover mig dog vel at tage noget mere Hensyn til dem, som jeg vil anbefale Dem dertil?«

»Vær ubekymret,« sagde Villefort smilende, »Deres Ønsker vil stedse være mine.«

»Min Kære,« sagde Markisen, »pas du dine Kolibrier, dine Skødehunde og din Pynt, og lad din tilkommende Mand udrette sin Embedspligt. For nærværende Tid hviler Vaabnene, og Embedsdragten er den gældende. Man har et meget betydende Ord derom —«

»*Cedant arma togæ!*«*) sagde Villefort, idet han bukkede.

»Jeg dristede mig ikke til at tale Latin,« bemærkede Markisen.

»Jeg vilde hellere ønske, at De var Læge,« sagde Renée. »Mordenglen har stedse forskrækket mig, omendskønt han er en Engel.«

»Kære Renée!« sagde Villefort, idet han betragtede den unge Pige med et kærligt Blik.

»Min Datter,« sagde Markisen, »Hr. de Villefort skal være den moralske og politiske Læge for vor Provins; tro mig, det er en skøn Rolle, han har at udføre.«

»Og den vil tillige være et Middel til at udbrede Glemsel over den Rolle, som hans Fader har spillet,« bemærkede den uforbederlige Markise.

»Min Frue!« sagde Villefort med et sørgmodigt Smil, »jeg

*) *Vaabnene maa vige for Fredsdragten.*

har allerede haft den Ære at sige Dem, at min Fader har, som jeg haaber, afsvoret sin Fortids Vildfarelser, at han er bleven en ivrig Ven af Religionen og den gode Orden, og maaske en bedre Royalist end jeg; thi han er bleven det af Anger, og jeg er det kun af Tilbøjelighed.«

»Netop saaledes, min kære Villefort, har jeg engang i Tuilerierne svaret Ministeren for det kongelige Hus,« sagde Greven af Salvieux, »da han forlangte en Forklaring over denne Forbindelse mellem en Girondist og Datteren af en Officer i Condés Armé, og Ministeren var ganske enig med mig derom, dette gensidige Sammensmeltningssystem der tilhører Ludvig den Attende. Kongen, som uden vort Vidende, havde hørt vor Samtale, afbrød os med de Ord: — Villefort — læg vel Mærke til, at Kongen ikke udtalte Navnet Noirtier — Villefort vil gøre Lykke, han er en ung Mand af behørig Modenhed og af god Familie. Jeg har med Fornøjelse set, at Markien og Markisen af St. Meran tager ham til Svigersøn, og jeg vilde have tilraadet ham denne Forbindelse, dersom de ikke var komne mig i Forkøbet med at begære Tilladelse til at indgaa den.«

»Og det har Kongen sagt?« raabte Villefort glad.

»Jeg gentager hans egne Ord, og dersom Markien vil være oprigtig, saa maa han tilstaa, at det, som jeg nylig har sagt, stemmer fuldkommen overens med det, som Kongen for et halvt Aar siden har sagt til ham selv, med Hensyn til et Ægteskab mellem hans Datter og Dem.«

»Det er sandt!« sagde Markien.

»O, saa vil jeg jo have denne ædle Konge at takke for alt! Og hvor gjerne vil jeg ogsaa gøre alt for at tjene ham!«

»Det er Ret!« sagde Markisen. »Saaledes kan jeg lide Dem. Gid der nu maatte komme en af dem, som konspirerer mod Kongen, han vil komme ret tilpas.«

»Og jeg, kære Moder,« sagde Renée, jeg beder Gud, at han ikke vil bønne Dem; men at han kun vil sende de Villefort Smaatve, Fallenter og frygtsomme Bedragere, kun da vil jeg sove roligt.«

»Det er,« sagde Villefort leende, »som om De vilde ønske en Læge, at han ikke maatte faa anden Praksis end Hovedpine, røde Hunde, Hvepsestik og saadan noget, som kun overfladisk berører Huden. Naar De vil se mig som kongelig Sagfører, saa maa De tværtimod ønske saadanne Sygdomme, hvis Behandling kan gøre Lægen Ære.«

I samme Øjeblik, og som om Tilfældet kun havde ventet paa denne Ytring af Villefort, traadte en Kammertjener ind og tilhviskede ham nogle Ord. Villefort forlod straks Bordet

og kom faa Minutter derefter tilbage med et muntert, smilende Ansigt.

Renée betragtede ham med Ømhed, thi naar man saa ham saaledes med de blaa Øjne, den blege Hudfarve og de sorte Haar, som omgav hans Hoved, maatte man under alle Omstændigheder kalde ham en smuk ung Mand.

Den unge Piges Sjæl syntes ogsaa at hænge ved hans Læber, i Forventning om, at han skulde forklare Aarsagen til sin pludselige Fraværelse.

»Naa, min Frøken,« sagde Villefort, »De ønskede nylig at have en Læge til Mand. Jeg har i det Mindste det tilfælles med Æsculaps Sønner, at jeg aldrig kan raade over min Tid, og at man gør Fordring paa mig, endogsaa ved Deres Side, ved vort Forlovelsesgilde.«

»Og hvilken Fordring har man da paa Dem!« spurgte den unge Pige lidt urolig.

»Desværre er det formedelst en Sygdom, der, naar det forholder sig, som man har sagt, skal være meget farlig. Det er et alvorligt Tilfælde, og Sygdommen kan føre til Skafottet.«

»Min Gud!« raabte Renée blegnende.

»Er det muligt?« raabte hele Forsamlingen.

»Det lader til, at man simpelthen er i Begreb med at opdagte et bonapartistisk Komplot.«

»Er det muligt?« raabte Markisen.

»Ja, her er Brevet, som indeholder Angivelsen!«

Og Villefort læste:

»En Ven af Tronen og af Religionen underretter herved den kongelige Generalprokurør om, at en vis Edmond Dantes, Næstkommanderende paa Skibet »Pharao« er kommet hertil i Morges, efter at have anløbet Neapel og Porto-Ferrajo, hvor han har bragt et Brev fra Murat til Usurpatoren og har modtaget et Brev fra ham til den bonapartistiske Komité i Paris. Ved at arrestere ham, vil man finde Brevet enten hos ham selv eller hos hans Fader eller i hans Kahyt i Skibet »Pharao.«

»Men,« sagde Renée, »dette Brev, som desuden ikke er underskrevet, er jo til den kongelige Generalfiskal, og ikke til Dem.«

»Ja, men han er fraværende, og Brevet er derfor kommet i Hænderne paa hans Sekretær, der har Ordre til at aabne slige Breve. Han har altsaa aabnet dette, ladet mig eftersøge, og da han ikke kunde finde mig, saa har han udstedt en Arrestbefaling.«

»Den skyldige er altsaa arresteret?« spurgte Markisen.

»Det vil sige, den anklagede,« sagde Renée.

»Ja, min Frue,« sagde Villefort, »som jeg nylig havde den Ære at forsikre Frøken Renée, saa er Sygdommen virkelig farlig, dersom man finder det omtalte Brev.«

»Hvor er den ulykkelige?« spurgte Renée.

»Han venter hjemme hos mig.«

»Saa gaa, min Ven!« sagde Markien. »Forsøm ikke Deres Pligt for at blive her. Naar Kongens Tjeneste kalder Dem andetsteds, saa gaa, hvorhen den kalder Dem.«

»O, Hr. Villefort!« sagde Renée, idet hun rakte ham Haanden. »Vær overbærende, det er i Dag Deres Forlovelsesdag!«

Villefort gik omkring Bordet, nærmede sig til den unge Piges Stol, til hvis Ryg han lænede sig, og sagde:

»For at berolige Dem, kære Renée, vil jeg gøre alt, hvad der staar i min Magt; men dersom Anvisningen er rigtig og Beviserne sande, saa vil man vel blive nødt til at afmeje det bonapartistiske Græs.«

Renée gysede ved Ordet: afmeje; thi det Græs, som Talen her var om, havde et Hoved.

»Bah!« sagde Markisen, »hør ikke paa denne lille Plageaand, Hr. Villefort, De vil nok finde Dem tilrette dermed.«

Markisen rakte ham sin tørre Haand, som han kyssede, idet han uafbrudt betragtede Renée og syntes at sige hende:

»Det er Deres Haand, jeg kysser, eller som jeg vilde ønske at kysse.«

»Bedrøvelige Udsigter,« mumlede Renée.

»I Sandhed, Pige,« sagde Markisen, »du er barnagtig indtil Latterlighed. Jeg spørger dig kun, hvad en Stats Skæbne har at betyde med dine Fantasier og Følelser?«

»O, Moder!« stammede Renée.

»Naade for den daarlige Royalistinde, Fru Markise!« sagde Villefort, »jeg lover Dem, samvittighedsfuldt at opfylde min Pligt som Fiskalens Substitut, det vil sige, jeg vil være streng.«

Dog, i samme Øjeblik, som han henvendte disse Ord til Markisen, tilkastede han sin Forlovede et stjaalent Blik, der skulde sige:

»Vær rolig, Renée, af Kærlighed til Dem vil jeg være overbærende.«

Renée besvarede dette Blik med et fortryllende Smil, og Villefort gik ud med et Paradis i sit Hjerte.

SYVENDE KAPITEL.

Forhøret.

Næppe havde Villefort forladt Spisesalen, førend han afkastede den glades Maske og paatog sig en alvorlig Mine, som en Mand, der har det høje Kald at kunne udtale en Døm over sine Medmenneskers Liv. Uagtet Ansigtstrækkenes Bevægelse, som en duelig Skuespiller maa have i sin Magt, og som han mere end en Gang havde indstuderet foran Spejlet, var det dog denne Gang et helt Arbejde for ham at rynke sin Pande og at paatage sig en mørk Mine.

Gerard de Villefort var virkelig ogsaa for Øjeblikket saa lykkelig, som et Menneske kan være forudsat, at han fuldstændig vilde opgive den politiske Retning, som hans Fader havde fulgt, og som i modsat Tilfælde let kunde tilintetgøre hans Fremtid.

Han var rig og beklædte, i en Alder af syv og tyve Aar, en anselig Post. Han ægtede en ung og smuk Pige, som han vel ikke elskede lidenskabelig, men af Fornuftgrunde; endnu mere, denne Pige. Frøken de St. Meran, hørte til de Familier, som var mest anset ved Hoffet paa den Tid, og bragte sin Mand en Medgift af halvtredsindstyve Tusinde Francs, som let kunde forøges med en Arv paa en halv Million. Alt dette i Forening kunde jo skabe Villefort en glimrende Stilling; men han troede ogsaa at have bemærket Pletter paa sin Lykkes Sol, naar han betragtede sit indre Liv med Sjælens Øje.

Ved Døren traf han den ventende Politibetjent. Synet af denne Mand bragte ham straks til at nedstige fra de himmelske Regioner, i hvilke han havde svævet til den materielle Jord. Han paatog sig den Mine, om hvilken vi nylig har talt, og nærmede sig til Betjenten.

»Her er jeg, jeg har læst Brevet, og De har gjort Ret i at arrestere dette Menneske. Meddel mig nu alt, hvad De har erfaret om ham eller om Sammensværgelsen.«

»Om Sammensværgelsen, min Herre, ved vi endnu ikke noget« svarede Betjenten »men alle de Papirer, som vi har fundet hos ham, er sammenpakkede, forseglede og opbevarede i Deres Bureau. Hvad den Anklagede angaar, saa vil De allerede af Anklagebrevet have set, at det er en vis Edmond Dantes, Næstkommanderende paa Tremasteren »Pharao«, som har indtaget Bomuld i Aleksandria og Smyrna, og som tilhører Huset Morrel og Søn i Marseille.«

»Har han tjent paa nogen Orlogsmand, førend han gik paa Koffardirejse?«

»Nej, det er et ganske ungt Menneske.«

»Hvor gammel omtrent?«

»Nitten eller tyve Aar i det højeste.«

Da Villefort var kommen til Hjørnet af Gaden, traadte en Mand ham i Møde og syntes at have ventet ham; det var Hr. Morrel.

»Ah — Hr. de Villefort!« raabte den brave Mand, da han saa Substituten, »det glæder mig at træffe Dem her, tænk Dem man har nylig foretaget den forunderligste den mest uhørte Arrestation, man har arresteret Edmond Dantes, den Næstkommanderende paa mit Skib!«

»Jeg ved det« sagde Villefort, »jeg staar netop i Begreb med at skulle forhøre ham«

»O, min Herre!« vedblev Morrel henreven af sit Venskab for den unge Mand. »De kender ham ikke men jeg kender ham. Forestil Dem det bedste det ærligste Menneske et Menneske som forstaar Koffardifarten til Grunden. Ja, Hr. Villefort jeg anbefaler ham af mit ganske Hjerte.«

Villefort henhørte som man ved til de adelige og Morrel til den borgerlige Del af Staden; den første Del var royalistisk i højeste Grad, den anden Del var mistænkt for hemmelig Bonapartisme. Villefort betragtede ham derfor med en Slags Foragt og svarede koldt:

»De ved vel, min Herre, at man kan være god i sit Privatlevned, ærlig i sin Kødmandshaandtering, og erfaren i sin Stand og dog være skyldig i politisk Henseende. Ikke sandt, det ved De?«

De sidste Ord betonedes Villefort i Særdeleshed, for at Rederen maaske kunde anvende dem paa sig selv. Hans spejdende Blik syntes imidlertid at ville gennemtrænge den Mand, som var dristig nok til at bede for en anden, medens han burde vide, at han selv behøvede Overbærelse. Morrel rødmede, thi han følte, at hans Samvittighed ikke var saa ganske ren i politisk Henseende og han følte sig tillige forurologet ved Tanken om, hvad Dantes havde sagt ham om sit Besøg hos Stormarskallen, og om de Ord, som Kejseren havde henvendt til ham. Dog tilføjede han med den inderligste Delta-gelse:

»Jeg beder Dem, Hr. de Villefort, vær retfærdig som De bør være, vær god, som De altid er, og giv os snart den stakels Dantes tilbage.«

Dette »giv os tilbage« lød noget revolutionært i Substitutenes Øren.

»Saa!« sagde han ved sig selv, »give os tilbage. Skulde denne Dantes maaske tilhøre et Karbonari-Selskab, da hans Beskytter, uden at tænke paa det, taler i Flertallet? Man har, saa vidt jeg har hørt, arresteret ham i et Værtshus i et talrigt Selskab; naa, der kan være noget om det.«

»Vær De fuldkommen rolig, min Herre,« vedblev Hr. de Villefort højt, »De skal ikke forgæves have paakaldet min Retfærdighed, dersom den Anklagede er uskyldig, men er han skyldig, saa vil De indse, at vi nu lever i et Tidsrum, hvor Undladelse af Straf vilde være et slet Eksempel, og jeg vil da gøre, hvad Pligten byder mig.«

Da han i det samme var kommet til Døren i sit Hus, der stødte op til Raadhuset, hilste han den uheldige Reder med kold Høilighed og gik med stolt Værdighed ind til sine Værelser, medens Morrel blev staaende som forstenet paa det Sted, hvor Villefort havde forladt ham.

Entreen var opfyldt af Gendarmere og Politibetjente. Iblandt disse stod Fangen ganske rolig, endskønt han blev strengt iagttaget af hadefulde Blikke.

Villefort skred igennem Entreen, modtog en Pakke Papirer, som en Betjent rakte ham, betragtede Dantes med et Sideblik og sagde:

»Før Arrestanten ind!«

Hvor flygtigt dette Blik end ogsaa havde været, saa var det dog tilstrækkeligt for Villefort til at danne sig et Begreb om den Mand, som han skulde forhøre.

Paa hans fri og aabne Pande havde han set Forstand og Aandskraft, Mod i hans Øjne og ærlig Aabenhed i hans hele Væsen. Det første Indtryk var altsaa gunstigt for Dantes, men Villefort havde saa ofte hørt, at man ikke maatte lade sig forlede af det første Indtryk, og anvendte ogsaa her denne Regel. Han kvalte derfor de bedre Følelser, der talte i hans Indre for Fangen, og satte sig med mørk, truende Mine ved sin Pult. Straks derefter kom Dantes ind.

Den unge Mand hilste sin Dommer med utvungen Høilighed, derpaa syntes hans Øjne at søge en Stol, som om han kunde være i Hr. Morrels Kontor, men Hr. Villeforts kolde Alvorsblik lærte ham snart, at han stod for en Øvrighed.

»Hvem er De, og hvad hedder De?« spurgte Villefort.

»Jeg hedder Edmond Dantes,« svarede den unge Mand med en blid, velklingende Stemme. »jeg er Næstkommanderende paa Skibet »Pharao«, som tilhører de Herrer Morrel og Søn.«

»Hvor gammel er De?« vedblev Villefort.

»Nitten Aar!« svarede Dantes.

»Hvad foretog De Dem i det Øjeblik, da De blev arresteret?«

»Jeg bivaanede mit eget Forlovelsesgilde,« svarede Dantes, ikke uden Bevægelse.

»De var ved Deres Forlovelsesgilde?« spurgte Villefort med en uvilkaarlig Medfølelse.

»Ja, min Herre, jeg er i Begreb med at ægte en Pige, som jeg allerede i tre Aar har elsket.«

Saa uimodtagelig som Villefort maaske ellers var, saa følte han sig dog truffet af dette besynderlige Sammentræf. Ogsaa han stod jo i Begreb med at gifte sig, ogsaa han var lykkelig, og man havde nylig forstyrret ham i sin Lykke, for at han skulde tilintetgøre et andet Menneskes Glæde, der ligesom han var Lykken saa nær. Han forestillede sig allerede den Virkning, som disse Betragtninger vilde frembringe, naar han fremsatte dem ved sin Tilbagekomst i Hr. de Merans Salon, og han ordnede dem allerede i Tankerne, for atter at kunne lade sin Veltalenhed glimre.

Omsider vendte han sig paany til Dantes og sagde:

»Bliv ved!«

»Hvad ønsker De, at jeg skal vedblive?«

»At fremkomme med Oplysninger.«

»Vil De behage at sige mig, over hvilke Punkter De søger Oplysning hos mig, saa vil jeg sige Dem alt, hvad jeg ved. Rigtignok« tilføjede han smilende, »maa jeg forud erklære, at jeg ikke ved ret meget.«

»Har De tjent under Usurpatoren?«

»Jeg skulde netop have været i Tjenesten, da han blev styrtet.«

»Man siger, at De har farlige politiske Meninger,« sagde Villefort, som vel ikke havde hørt noget derom, men som dog indrettede sit Spørgsmaal, som det kunde være en Anklage.

»Jeg — politiske Meninger? — Jeg skammer mig næsten ved at sige det, men jeg ved slet ikke, hvad en politisk Mening er. Jeg er næppe fyldt nitten Aar og er ikke bestemt til at spille nogen Rolle; det lidet, som jeg er eller tragter efter at blive, vil jeg komme til at takke Hr. Morrel for. Alle mine Meninger indskrænker sig til tre Følelser: Jeg elsker min Fader, jeg agter Hr. Morrel, og jeg — tilbeder Mercedes. Se det er alt, hvad jeg kan oplyse Dem om, og det kan vist ikke interessere Dem meget.«

Medens Dantes talte, betragtede Villefort hans oprigtige Ansigt og erindrede sig Renées Ord, da hun, uden at kende den Anklagede, havde bedt for ham. Ved Hjælp af den Erfaring, som Substituten allerede samlet ved at forhøre, saa

han kun Beviser for Dantes' Uskyldighed i ethvert af hans Ord.

»Ved Gud!« sagde Villefort ved sig selv, »det er en indtagende ung Mand, det vil vist ikke koste mig stor Umage at gøre Renée til Behag ved at opfylde hendes første Anbefaling. Det vil forskaffe mig et hjerteligt Haandtryk i alles Nærværelse, og et kærligt Kys, naar vi bliver alene.«

I dette dobbelte Haab oplivedes hans Ansigt, saa han betragtede Dantes med et Blik, der udtalte hans Tanker.

»Har De maaske Fjender?« spurgte Villefort.

»Jeg — Fjender? Jeg har den Lykke endnu kun at være saa lidet, saa min Stilling ikke har kunnet skaffe mig Fjender. Jeg er rigtignok lidt hidsig, men jeg gør mig altid Umage for at være venlig mod mine undergivne. Jeg har ti a tolv Matroser under min Kommando, og dersom man spørger dem derom, saa vil de svare, at de elsker og agter mig, ikke som en Fader, dertil er jeg for ung, men som en ældre Broder.«

»Af Mangel paa Fjender,« vedblev Villefort, »har De maaske Misundere. De skal jo netop nu i Deres nittende Aar være Kaptajn, og det er en høj Post i Deres Stand. De skal giftes med en Pige, som De elsker, og det er en sjælden Lykke for alle Stænder, disse to Begunstigelser af Skæbnen kan maaske have skaffet Dem Misundere.«

»De har Ret! De maa kende Menneskene bedre end jeg, dog, dersom disse Misundere skulde være iblandt mine Venner, saa maa jeg tilstaa, at jeg hellere vilde ønske, slet ikke at kende dem, for ikke at blive tvungen til at hade dem.«

»Deri har De Uret! Man maa stedse søge at have et saa klart Overblik som muligt, og De forekommer mig virkelig som et saa værdigt ungt Menneske, saa jeg vil afvige fra de sædvanlige justitielle Regler, og hjælpe Dem til en Vished, idet jeg forelægger Dem den Angivelse, der har bragt Dem herhen. — Kender De denne Haandskrift?«

Villefort tog Brevet af sin Lomme og leverede Dantes det. Dantes læste det. En Sky udbredte sig over hans Pande, og hans sagde:

»Nej, min Herre, jeg kender ikke den Haandskrift, den er fordrejet, og er dog temmelig utvungen. Under alle Omstændigheder maa det være en øvet Haand, som har skrevet det. Jeg er meget lykkelig ved at have at gøre med en Mand som De; thi min Misunder maa være en virkelig Fjende.«

Og gennem det Lyn, som ved disse Ord funkledede i den unge Mands Blikke, kunde Villefort bemærke den mægtige

Villiekraft, som den unge Mand besad, tillige med sin Sagtmodighed.

»Svar De mig kun ganske oprigtig,« vedblev Substituten, »ikke som en Anklaget, der staar ior sin Dommer, men som et Menneske, der bønder sig i en vanskelig Stilling, vilde svare et andet Menneske, der interesserer sig for ham. Hvor megen Sandhed er der i denne Anklage?«

»Altsammen, og slet intet. Jeg siger Dem den rene Sandhed, ved min Sømandsære, ved min Kærlighed til Mercedes og ved min Faders Liv!«

»Saa tal da!« sagde Villefort, og tilføjede ved sig selv: »dersom Renée kunde se mig, saa vilde hun formodentlig være tilfreds med mig og ikke kalde mig en Hovedafhugger.«

»Velan! da vi forlod Neapel, blev Kaptajn Leclerc syg af en heftig Feber. Da vi ikke havde nogen Læge om Bord, og han ikke vilde gaa i Land paa Kysten, eftersom han ilede med at komme til Øen Elba, forværredes Sygdommen saaledes, at han ved Slutningen af den tredie Dag følte Dødens Komme og lod mig kalde til sig.«

»Kære Dantes,« sagde han til mig, »tilsværg mig ved Deres Ære, at De vil gøre, hvad jeg beder Dem om, det gælder en Sag af stor Vigtighed.«

»Jeg tilsværger Dem det, Hr. Kaptajn!« svarede jeg.«

»Velan da. Efter min Død vil Kommandoen over Skibet overgaa til Dem. Gaa saa til Elba, og løb ind i Porto Ferrajo, der spørger De efter Stormarskallen, og overleverer ham dette Brev; maaske han da giver Dem et andet, og overdrager Dem en Sendelse. Denne Sendelse, som var mig forbeholdt, vil De, Dantes, opfylde for mig, og høste Ære af.«

»Det skal jeg, Hr. Kaptajn,« svarede jeg, »men det er maaske ikke saa let at komme Stormarskallen.«

»Her er en Ring,« sagde han, »som De kan sende ham, og som vil hæve alle Vanskeligheder.«

»Ved disse Ord overgav han mig Ringen. Det var paa den højeste Tid, to Timer derefter blev han sindsforvirret, og den næste Dag var han død.«

»Og hvad gjorde De saa?« spurgte Villefort.

»Hvad jeg burde gøre, og hvad enhver anden vilde have gjort i mit Sted. En døendes Bønner er altid hellige; men hos Søfolk især er deres Foresattes Bøn en Befaling, som maa udføres. Jeg sejlede altsaa til Øen Elba, hvor jeg ankom den følgende Dag. Jeg lod Mandskabet blive om Bord og gik alene i Land. Som jeg havde formodet, gjorde man i Begyndelsen Vanskeligheder med at indlade mig hos Marskallen; men da jeg sendte ham Ringen, der skulde tjene som Kende-

tegn, aabnedes alle Døre for mig. Han modtog mig og spurgte mig om de sidste Omstændigheder ved Leclercs Død; derpaa gav han mig et Brev, som jeg personlig skulde bringe til Paris. Jeg lovede ham det; thi dermed opfyldte jeg min Kaptajns sidste Villie. Jeg gik igen om Bord og sejlede til Marseille, hvor jeg ankom i Gaar, og bragte i Hast alle Told- og Karantænesager i Orden og skyndte mig derpaa til min Kæreste, som jeg fandt endnu elskværdigere og skønnere end før. Ved Hr. Morrels Medvirkning blev de kirkelige Vanskeligheder snart hævede, og jeg begav mig da til Forlovelsesgildet. Om en Time skulde Vielsen gaa for sig, og i Morgen vilde jeg rejse til Paris, men blev jo arresteret i Følge den Angivelse, som De lader til at foragte ligesaa meget som jeg.

»Ja, ja « sagde Villefort, »det synes at være Sandhed og dersom De er skyldig, saa er det kun Deres Uforsigtigheds Skyld, og denne Uforsigtighed var jo dog retmæssig, paa Grund af Deres Kaptajns Befaling. Giv De mig det Brev, som De modtog paa Øen Elba, og giv mig Deres Ord paa, at De vil møde efter den første Opfordring, saa kan De gaa tilbage til Deres Venner.«

»Jeg er altsaa fri?« raabte Dantes i et Overmaal af Glæde.

»Ja! kun maa De give mig Brevet.«

»De maa allerede have det, min Herre, thi man har taget det fra mig tilligemed mine andre Papirer, og jeg genkender nogle af dem i denne Pakke.«

»Vent lidt!« sagde Villefort til Dantes, der allerede tog Handsker og Hat, »vent lidt, til hvem er Brevet adresseret?«

»Til Hr. Noirtier, Coq Heron, Nummer 13,« mumlede han,

Dersom Lynet pludselig var slaet ned for Hr. de Villefort, vilde han ikke være blevet mere overrasket, han sank tilbage i sin Lænestol og gennemsøgte ivrig Brevpakken, som han betragtede med usigelig Forfærdelse.

»Til Hr. Noirtier, Coq Heron, Nummer 13,« mumlede han, stedse mere blegnende.

»Ja, min Herre!« svarede Dantes forundret, »kender De ham?«

»Nej!« sagde Villefort, »en af Kongens tro Tjenere har intet Bekendtskab til Sammensvorne.«

»Altsaa drejer det sig om en Sammensværgelse?« spurgte Dantes, hvis Haab om snart at blive fri nu forvandlede til endnu større Skræk. »I ethvert Tilfælde, min Herre, kender jeg aldeles ikke Indholdet af det Brev, som jeg skulde overbringe.«

»Ja!« svarede Villefort med klangløs Stemme, »men De kender den Mands Navn, til hvem Brevet er adresseret.«

»Ja, det er jeg jo nødt til, naar jeg skulde aflevere det personlig.«

»Og De har ikke vist nogen dette Brev?« spurgte Villefort, som vedblev at læse og stedse blev blegere.

»Ingen, min Herre, paa Ære!«

»Der er altsaa ingen som ved, at De har bragt et Brev fra Æn Elba, adresseret til Hr. Noirtier?«

»Ingen, min Herre, med Undtagelse af den, som leverede mig det.«

»Det er allerede for meget!« mumlede Villefort.

Hans Pande blev stedse mørkere, eftersom han nærmede sig til Slutningen af Brevet. Hans blege Læber, hans skælvende Hænder og usikre Blikke lod Dantes befrygte noget meget Ubehageligt. Efter Læsningen lod Villefort sit Hoved synke ned paa Armene og syntes fuldkommen nedslaaet.

»Men min Gud! Hvad fejler Dem?« spurgte Dantes frygtsom.

Villefort svarede ikke, men efter nogle Øjeblikkes Forløb hævdede han atter Hovedet og læste Brevet anden Gang.

»De siger, at De ikke kender dette Brevs Indhold?« begyndte han paany.

»Paa Ære, jeg kender det ikke!« svarede Dantes, »men hvad fejler Dem? Min Gud — det lader til, at De faar ondt. Skal jeg ringe — skal jeg kalde?«

»Nej!« sagde Villefort og rejste sig heftig, »rør Dem ikke af Stedet — sig ikke et Ord. Her befaler jeg, ikke De?«

»Min Herre!« sagde Dantes lidt fornærmet, »jeg vilde jo kun hjælpe Dem. Undskyld mig med Hensyn til min gode Villie.«

»Jeg behøver intet! det var kun en forbigaaende Svimmelhed. Sørg for Dem selv, og ikke for mig. Svar!«

Dantes ventede forgæves det Spørgsmaal, som denne Tale forberedte, der kom intet. Villefort sank atter tilbage i sin Lænestol, han trykkede sin iskolde Haand mod sin Pande, hvor store Sveddraaber perlede, og begyndte at læse Brevet tredje Gang.

»Dersom han ved, hvad dette Brev indeholder,« mumlede han, »dersom han en Gang faar at vide, at Noirtier er Villeforts Fader, saa er jeg fortabt, for stedse fortabt.«

Fra Tid til anden betragtede han Dantes, som om hans Blik kunde gennemtrænge den usynlige Skranke, der gemmer de Hemmeligheder, som Munden fortier.

»Ingen Tøven!« raabte han pludselig, »der gives kun det ene Middel.«

»Men for Guds Skyld!« begyndte det ulykkelige unge Men-

neske, »dersom De tvivler om mig, dersom De har nogen Mistanke til mig, saa spørg mig kun, jeg er rede til at svare Dem.«

Villefort gjorde en heftig Anstrengelse for at beherske sig og sagde:

»De pinligste Beskyldninger fremgaar heraf. Jeg er ikke mere i Stand til, som jeg i Begyndelsen haabede, straks at sætte Dem i Frihed, og førend jeg tager nogen Forholdsregel, maa jeg tale med Overdommeren. De har imidlertid set, at jeg forud er indtaget for Dem.«

»Tilvisse, min Herre!« sagde Dantes, »og jeg takker Dem, De har været min Ven, mere end min Dommer.«

»Nu vel! Jeg maa endnu i nogen Tid beholde Dem som Arrestant i saa kort Tid som mulig. Den fornemste af de Beskyldninger, som kan anvendes imod Dem, indeholder dette Brev, og — De ser — —«

Villefort nærmede sig til Kaminen, kastede Brevet i Ilden, og blev staaende, til det var forvandlet til Aske.

»De ser,« vedblev han, »at jeg tilintetgør det!«

»O, min Herre!« raabte Dantes, »De er mere end Retfærdighed, De er Godheden selv.«

»Men hør nu!« gentog Villefort, »efter en saadan Handling kan De vel have Tillid til mig, ikke sandt?«

»Fuldkommen, min Herre. Befal — og jeg skal adlyde!«

»Nej,« sagde Villefort, idet han nærmede sig til den unge Mand, »det er ingen Befalinger, som jeg vil give Dem. Det er — De forstaar mig vel — det er kun gode Raad.«

»Tal! og jeg vil rette mig derefter, som om det var Befalinger.«

»Jeg maa beholde Dem her i Raadhuset til henimod Aften. Maaske vil en anden forhøre Dem, sig da kun alt, hvad De har sagt, men ikke et Ord om dette Brev.«

»Det lover jeg!«

Det syntes som Villefort var den bedende, og Arrestanten, den som beroligede ham.

»De ser,« sagde Villefort, idet han kastede et Blik til Asken, »nu er Brevet tilintetgjort, og De og jeg er de eneste, som ved, at det har eksisteret. Man vil ikke tale mere til Dem derom og skulde man gøre det, saa nægt det dristigt, og De er reddet.«

»Det vil jeg, min Herre, vær forsikret derom.«

»Godt!« mente Villefort, og udstrakte Haanden efter Klokkestrengen, men standsede og sagde:

»Var det det eneste Brev, De havde?«

»Det eneste!«

»Aflæg Deres Ed derpaa.«

Dantes hævede atter Haanden og sagde:

»Jeg sværger!«

Nu lød Klokken, og Politibetjenten traadte ind, Villefort nærmede sig til ham, og tilhviskede ham nogle Ord, som han besvarede med et simpelt Hovednik.

»Følg mig!« sagde Betjenten derpaa til Dantes.

Dantes bukkede, tilkastede Villefort endnu et taknemligt Blik og gik. Næppe var Døren lukket efter ham, førend Villeforts Kræfter forlod ham og han sank afmægtig ned i Lænestolen. Efter et Øjeblik Forløb, sagde han ved sig selv:

»O Gud — hvor Livet og Lykken dog kan være afhængig af Bagateller! Dersom Generalfiskalen havde været i Marseille eller var en anden blevet kaldet, i Stedet for mig, saa havde jeg været fortabt, og dette Papir, dette fordømte Papir havde styrtet mig i Afgrunden. O, Fader, Fader! Vil De da altid være en Forhindring for min Lykke i denne Verden? Skal jeg da stedse kæmpe mod Deres Fortid!«

Endelig syntes en ny Tanke at opklare hans Aasyn, et Smil viste sig om hans endnu sammenbidte Læber, hans forvirrede Blikke blev roligere og syntes at dvæle ved en behageligere Tanke.

»Ja, saaledes er det!« udbrod han, »dette Brev, som kunde have styrtet mig i Fordærvelse, vil maaske gøre min Lykke. Mod, Villefort, til Værket!«

Og efter at have overbevist sig om, at Dantes ikke mere var i Forværelset, gik han ogsaa ud og ilede til sin Forlovedes Bolig.

OTTENDE KAPITEL.

Slottet If.

Politibetjenten skred gennem Forværelset, hvor han tilvinkede to Gendarmere, som straks stillede sig, hver ved sin Side af Dantes; man aabnede en Dør, som forenede Fiskalens Værelse med Raadhuset, og gik gennem en af hine lange Korridorgange, der uvilkaarlig frembringer en Gysen hos dem, som maa passere dem, uagtet de maaske ikke er sig noget ondt bevidst.

Ligesom Villeforts Værelse stod i Forbindelse med Raadhuset, saaledes stod dette atter i Forbindelse med Fængselsbygningen. Efter at have fulgt Korridorens mange Ombøjninger stod de for en Dør med et Faldvindue af Jern. Poli-

betjenten slog tre Slag med en Hammer, der genlød for Dantes, som om de havde truffet hans Hjerte.

Døren aabnede sig, og Gendarmerne stødte den nølende Fange ind. Dantes skred over det frygtelige Dørtrin, og Døren lukkede sig larmende efter ham. Han indaandede en tung, pestagtig Luft — han var i Fængsel.

Man førte ham ind i et temmelig renligt Værelse, der dog var forsynet med Jernstænger og Laase. Synet af dette Opholdssted indgød ikke nogen Frygt hos Dantes. Villeforts Ord, der syntes at have udtalt saa megen Deltagelse for ham, genlød endnu i hans Øren som et skønt Haab. Klokken var allerede fire, da Dantes blev ført til sit Værelse. Det var den 1ste Marts, Dagene var korte, og Mørket indfandt sig snart.

Naar man ikke længere kan se, forøges Høreevnen, og ved den mindste Lyd, der naaede hans Øren, rejste han sig hurtigt og gjorde et Skridt hen imod Døren, overbevist om, at man kom for at sætte ham i Frihed. Dog, snart forsvandt Lyden i en anden Retning, og Dantes sank tilbage paa sin Skammel.

Endelig, da Klokken var henimod ti og Dantes begyndte at tabe Haabet, hørte han paany en Larm, som denne Gang syntes at nærme sig til hans Dør. Man standsede virkelig udenfor den, en Nøgle blev sat ind i Laasen, og de tunge Egedøre aabnede sig, idet det blændende Lys fra to Fakler trængte ind i det mørke Værelse. Ved dette Lys saa Dantes fire Gendarmere, bevæbnede med Sabler og Karabiner. Han var gaaet et Par Skridt frem, men blev staaende ubevægelig ved at se den forøgede Magt.

»Kommer De for at hente mig?« spurgte Dantes.

»Ja!« svarede en af Gendarmerne.

»Er det efter Ordre af Generalfiskalens Substitut?«

»Formodentlig!«

»Godt!« sagde Dantes, »jeg følger Dem!«

Tanken om, at det var efter Villeforts Ordre, at man hentede ham, betog den ulykkelige unge Mand al Frygt. Han gik derfor rolig frem og stillede sig selv mellem de Bevæbnede. En Vogn ventede udenfor Døren, Kusken sad paa Bukken, og en Korporal sad ved hans Side.

»Er denne Vogn til mig?« spurgte Dantes.

»Den er til Dem!« svarede en Gendarm, »stig ind!«

Dantes vilde gøre nogle Bemærkninger, men Vogn døren aabnedes, og han mærkede, at man trængte ham hen imod den, han havde hverken Magt eller Villie til at gøre Modstand, og i næste Øjeblik befandt han sig i Vognen mellem to Gendarmere. De to andre satte sig paa Forsædet, og den

tunge Maskine begyndte sin usalige Kørsel. Fangen kastede et Blik til Vinduerne; de var forsynede med Jernriste. Han havde altsaa kun skiftet Fængsel, og Forskellen bestod alene deri, at dette bevægede sig mod et ubekendt Maal.

Fra Jerngitrene der var saa tætte, at man næppe kunde stikke en Haand ud imellem dem, saa Dantes dog tydeligt, at man kørte gennem Gaden Coifferin, i Retning af Havnen, og snart saa han Lyset i det derværende Vagthus. Vognen holdt, Korporalen steg ned og nærmede sig til Vagtmandskabet.

Tolv Soldater kom nu ud og stillede sig i Geled. Dantes saa Blinkene af deres Vaaben ved Lygtens Skin.

»Skulde det være for min Skyld, at man gør saa store militære Forberedelser?« tænkte han.

Uden at sige et Ord, besvarede Korporalen hans tavse Spørgsmaal ved at aabne Vogn døren, og Dantes saa, at de to Rækker Soldater dannede en Vej imellem sig fra Vognen til Slæbestedet. De to Gendarmer, der sad paa Forsædet, steg først ud, og tilsidst fulgte de to, der havde siddet ved Siden af ham i Vognen. De gik ned mod en Baad, som en af Toldvæsnets Folk holdt ved en Kæde. Soldaterne betragtede Dantes med ligegyldige Blikke, og i næste Øjeblik befandt han sig i Agterenden af Baaden, stede mellem fire Gensdarmere, medens Korporalen befandt sig forude. Et kraftigt Stød fjernede Fartøjet fra Strandbredden, og fire Roerkarle bragte dem til Havnemundingen. Ifølge et Raab fra Baaden sank den Kæde, som lukker for Havnen, og man befandt sig udenfor den.

Edmonds første Følelse, da han atter befandt sig i det frie, var opmuntrende, han indaandede i fulde Drag den forfriskende Luftning, der paa sine Vinger frembærer Nattens og Havets mystiske Duft. Dog, snart udstødte han et Suk. Man kom forbi den Gæstgivergaard, hvor han i Morges kort før sin Fængsling havde været saa lykkelig, og fra to oplyste Vinduer trængte en munter Larm ham i Møde. Dantes foldede Hænderne, hævede sit Blik mod Himlen og bad.

Fartøjet fortsatte imidlertid sit Løb, og snart var det lige overfor »Pharao«, men det var ubegribeligt for Dantes, hvorfor man sejlede forbi Batteriet.

»Men hvor bringer De mig hen?« spurgte han.

»Det vil De snart faa at vide.«

»Men —«

»Det er os forbudt at give Dem nogen Forklaring.«

Dantes var halv Soldat, og det forekom ham halvt som en Dumhed at ville udspørge Underordnede om noget, som det var dem forbudt at besvare, men de forunderligste Tan-

ker krydsede i hans Sjæl. I et saadant aabent Fartøj kunde man jo ikke foretage nogen lang Rejse, og da der ikke laa noget Skib for Anker i den Retning, man styrede, saa tænkte han, at man maaske vilde sætte ham i Land paa et eller andet Sted af Kysten og dér forkynde ham hans Frihed. Han var jo ikke bunden, og man havde jo ikke paalagt ham Haandjern. Alt dette forekom ham som gode Tegn. Desuden havde jo Substituten, der havde været saa forekommende mod ham, sagt, at han ikke havde noget at befrygte, naar han kun ikke udtalte det ulykkelige Navn Noirtier, og havde Villefort ikke i hans Nærværelse tilintetgjort det farlige Brev, det eneste Bevis, der eksisterede imod ham? Han forblev derfor stum og eftertænsom og forsøgte at gennemskue Nattens Mørke med det øvede Sømandsøje, som er vant til Taage og lange Afstande.

Man havde ladet Øen Ratonneau med sit Fyrtaarn ligge tilhøjre, og idet man stedse fo'r langs med Kysten, var man kommen til Kataloniernes Havbugt. Da fordobledes Fangens Synsevner. Dér var Mercedes jo, og han syntes hvert Øjeblik ved den tavse Strandbred at se de utydelige Omrids af en kvindelig Skikkelse. Skulde en Anelse ikke have sagt Mercedes, at hendes Elsker kun var tre Hundrede Skridt fra hende? Et eneste Lys brændte i Kataloniernes By, og da Dantes opdagede, fra hvilket Sted det kom, blev det tydeligt for ham, at det belyste hans Bruds Værelse. Ja, Mercedes var den eneste, der vaagede i den lille Koloni. Dersom han vilde raabe højt, saa kunde hun maaske høre ham, men en falsk Undseelse holdt ham tilbage. Hvad vilde de Folk vel sige, som bevogtede ham dersom han gav sig til at raabe som en Afsindig? Han forblev tavs og stirrede mod Lyset. Baaden fortsatte sin Vej, men Dantes tænkte kun paa Mercedes. Lyset forsvandt, og Dantes bemærkede nu, at Baaden stak ud i Søen. Medens han havde været hensunken i Tanker, havde man sat Sejlene til og gik nu for fuld Vind.

Uagtet den Uvillie, som Dantes følte til at spørge Gendarmen om noget, nærmede han sig dog til ham, greb hans Haand og sagde:

»Kammerat! Jeg besværges Dem ved Deres Samvittighed og Soldaterære, hav Medlidenhed med mig og svar mig! Jeg er Kaptajn Dantes, en god og loyal Franskmand, skønt jeg er anklaget, jeg ved ikke selv for hvilket Forrædderi. Hvor fører De mig hen? Sig mig det, og ved min Sømandsære, jeg vil gøre min Pligt og finde mig i min Skæbne!«

Gendarmen kløede sig bag Øret og saa til sine Kammerater. Endelig sagde han:

»De er en Sømand fra Marseille, og De spørger dog, hvor vi sejler hen?«

»Ja! Paa Ære — jeg ved det ikke!«

»Har De da heller ingen Anelse derom?«

»Paa ingen Maade!«

»Det er jo umuligt!«

»Men jeg tilsværger Dem det ved alt, hvad der er mig helligt! Derfor, hav Medlidenhed med mig og svar mig.«

»Men min Ordre?«

»Den kan ikke forbyde Dem at sige mig det, som jeg dog om en kort Tid vil faa at vide, men som nu ængster mig. Jeg beder Dem, sig mig det, jeg vil jo ikke modsætte mig, og kan det jo heller ikke. Hvor sejler vi hen?«

»Dersom De ikke har et Bind for Øjnene eller aldrig har været udenfor Marseilles Havn, saa maa De nu kunne gætte, hvor vi kommer hen.«

»Men jeg gætter det ikke.«

Saa se Dem om!«

Dantes rejste sig og saa naturligvis i den Retning. Baaden blev styret i, og saa nu i en Afstand af omtrent hundrede Favne den sorte, stejle Klippe, paa hvilken det skumle Slot If stod. Denne uhyggelige Bygning, dette Fængsel i hvis Omgivelser der hersker en saa rædselsfuld Stilhed denne Fæstning, om hvis bedrøvelige Historie Marseille alt i tre Hundrede Aar har baaret Vidnesbyrd, viste sig nu pludselig for Dantes, og han blev tilmode som en til Døden fordømt ved Synet af Skafottet.

»Min Gud!« raabte han, »Slottet If! — Og hvad skal vi dér?«

Gendarmen smilede.

»Man fører mig dog vel ikke derhen for at indespærre mig?« vedblev Dantes. »Det er jo et Statsfængsel, som kun er bestemt for store Statsforbrydere, og jeg har jo ikke begaaet nogen Forbrydelse! Er der da nogen Domstol eller Øvrighedspersoner paa Slottet If?«

»Jeg tror ikke, der er andre end en Guvernør, en Fangevogter, en Garnison og forsvarlige Mure. Men forestil Dem nu ikke saa forundret, lille Ven, ellers faar De mig til at tro, at De vil gøre Nar ad mig til Tak for min Føjelighed.«

Dantes trykkede Gendarmens Haand med krampagtig Heftighed.

»De mener altsaa, at man fører mig til Slottet If for at indespærre mig der?«

»Sandsynligvis!« sagde Gendarmen. »Men i ethvert Tilfælde behøver De da ikke at klemme mig saa haardt!«

»Og det uden videre Undersøgelse, uden videre Omstændigheder?» spurgte det unge Menneske.

»Alle Formaliteter er iagttagne, og Undersøgelserne er skete!«

»Altsaa tværtimod Hr. Villeforts Løfte?«

»Jeg ved ikke,« sagde Gendarmen, »om Hr. Villefort har givet Dem noget Løfte. Jeg ved kun, at vi gaar til Slottet If. — Men hvad nu! — Kammerater! Hjælp!«

Med en lynsnar Bevægelse vilde Dantes have kastet sig i Havet. Men Gendarmens øvede Blik saa straks, hvad han havde i Sinde, og fire stærke Næver holdt ham tilbage i det Øjeblik, da han vilde springe ud. Han sank tilbage i Baaden og hylede af Raseri.

»Naa saaledes!« sagde Gendarmen og satte ham Knæet for Brystet. »Det er saaledes, De holder Deres Sømandsord. Der kan man se, hvorledes man kan stole paa Folk. Men nu, Kammerat, nu kan De prøve paa at røre Dem eller gøre en eneste Bevægelse, saa faar De en Kugle gennem Hovedet. Nu har jeg overtraadt min Ordre én Gang, men De kan stole paa, jeg gør det ikke en Gang endnu!«

Og Dantes følte virkelig, at Mundingen af Karabinen berørte hans Tinding.

I det første Øjeblik havde Dantes i Sinde at gøre den forbudte Bevægelse og saaledes paa en voldsom Maade gøre Ende paa den Ulykke, der havde overvældet ham og ligesom grebet ham med Ørnekløer. Dog — netop fordi den var kommet saa uventet, kunde den vel heller ikke vare længe. Dertil randt Villeforts Løfter ham paany i Tankerne, og, for at tilstaa det, saa forekom en saadan Død for en Gendarms Haand ham altfor vanærende. Han sank tilbage i Bunden af Baaden og bed rasende i sine egne Hænder.

Næsten i samme Øjeblik rystedes Baaden af et heftigt Stød, en af Søfolkene sprang op paa den Klippe, som Forenden af Baaden havde berørt, et Tov blev løsnet, og Dantes bemærkede, at man var ankommen og at man fastgjorde Baaden. Hans Bevogtere, der holdt ham fast ved Armene og Kjolekraven, tvang ham til at rejse sig op og stige i Land og førte ham derpaa til den Trappe, som fører til Kastellets Port, medens Korporalen fulgte efter med fældet Bajonet. Dantes gjorde forøvrigt ingen unyttig Modstand. Hans Langsomhed var snarere en Følge af Sløvhed end af Genstridighed. Han var bedøvet og ravede som en Beruset. Han saa atter Soldaterne stille sig op, han følte en Trappe, som tvang ham til at løfte Fødderne, han mærkede, han gik gennem en Dør, og at denne blev lukket efter ham. Dog, det var altsammen

kun maskinmæssigt — som omgivet af en Taage. Man gjorde Holdt et Øjeblik, og han forsøgte at samle sine Tanker. Han saa sig om og befandt sig da i en af fire Mure dannet Fir-kant.

Man ventede omtrent i ti Minutter, som det syntes efter Ordre, og denne Ordre kom.

»Hvor er Arrestanten?« spurgte en Stemme.

»Her!« svarede Gendarmerne.

»Lad ham følge med mig, jeg skal anvise ham!«

»Af Sted!« raabte Gendarmerne og stødte Dantes frem.

Fangen fulgte sin Fører, der bragte ham til en næsten underjordisk Sal, hvis nøgne og vaade Mure syntes at være fugtede af Taarer. En Slags Lampe, der stod paa en Skammel, og hvis Væge svømmede i stinkende Fedt, belyste dette skrækkelige Steds af Fugtighed skinnende Vægge og lod Dantes se sin Fører en underordnet, slet klædt Fangevogter af almindeligt Udseende.

»Her er Deres Værelse for i Nat!« sagde han. »Det er sildig, og Guvernøren sover allerede I Morgen, naar han har læst de Ordre, der angaar Dem, vil De maaske faa et andet Opholdssted. Forøvrigt er her Brød, Vand i Krukken og Halm der i Krogen. God Nat!«

Førend Dantes endnu kunde svare, og førend han kunde faa Tid til at se hvor Vandet og Brødet stod, havde Fangevogteren allerede taget Lampen og lukket Døren, og Fangen var saaledes endogsaa berøvet det svage Lys der havde vist ham de fugtige Vægge. Han befandt sig alene i det tavse Mørke.

Da Morgensolens første Straaler kastede et sparsomt Lys i hans Fængsel, bragte Fangevogteren den Ordre, at han skulde forblive, hvor han var. Dantes havde ikke rørt sig af Stedet, en Jernhaand syntes at have fastnaglet ham til det Sted, hvor han den forrige Dag var standset. Han havde tilbragt Natten staaende og ganske uden Søvn.

Fangevogteren gik rundt, men Dantes syntes ikke at bemærke ham. Han slog ham paa Skulderen. Dantes fo'r sammen og rystede paa Hovedet.

»Har De da slet ikke sovet?« spurgte Fangevogteren forundret.

»Jeg ved det ikke.« svarede Dantes.

Fangevogteren betragtede ham forundret og gentog:

»Er De da ikke sulten?«

»Jeg ved det ikke?«

»Ønsker De maaske noget?«

Greven af Monte-Christo. I.

»Jeg ønsker at tale med Guvernøren.«

Fangevogteren trak paa Skuldrene og gik. Dantes saa efter ham og udstrakte Haanden efter den halvaabne Dør, men den lukkede sig. Da syntes hans Bryst at opløse sig i en dyb Hulken. Taarerne, som bragte hans Øjenlaag til at svulme, strømmede ned ad hans Kinder, han kastede sig ned med Panden mod Jorden og bad længe. Han gennemgik i Tankerne hele sit forbigangne Liv og spurgte sig selv, hvilken Forbrydelse han havde begaaet, der fortjente en saa grusom Straf. Saaledes hengik Dagen, og det var næppe, at han nød en Bid Brød og en Drik Vand. Snart blev han siddende, hensunken i dybe Tanker, snart fo'r han omkring i Fængslet som et vildt Dyr, der er indespærret i et Jernbur. En Tanke ærgrede ham især, og det var, at han under Overfarten, da han var uvidende om, hvor han skulde bringes hen havde forholdt sig saa rolig, i Stedet for, at han let kunde have sprunget i Vandet og ved Hjælp af sin Færdighed i at svømme og dukke under have naaet Kysten, hvor han paa et katalonisk Skib kunde være kommet til Spanien eller Italien og derfra have skrevet til Mercedes. Med Hensyn til Livets Ophold kunde han jo være ubekymret gode Søfolk er sjældne overalt. Han talte Italiensk som en Toskaner og Spansk som om han var født i Gammel Castilien. Han kunde have levet fri og lykkelig med Mercedes og med sin Fader, thi de vilde jo være kommet til ham, i Stedet for at han nu var Fange, indespærret paa Slottet If i dette uigennemtrængelige Fængsel hvor han ikke vidste noget om sin Fader eller om Mercedes. Og alt dette — fordi han havde troet Villefort paa Ordet!

Var det ikke til at blive rasende over, og harmfuld væltede han sig om paa sit Halmleje, indtil Fangevogteren den næste Dag ved samme Tid traadte ind til ham og spurgte:

»Naa — er De fornuftigere i Dag, end De var i Gaar?«

Dantes svarede ikke.

»Naa — ikke saa forknytt. Kan jeg tjene Dem i noget?«

»Jeg vilde gerne tale med Guvernøren.«

»Ak,« svarede Fangevogteren utaalmodig, »jeg har jo allerede sagt Dem at det er umuligt.«

»Hvorfor er det umuligt?«

»Fordi det ifølge Fængselsreglementet ikke er nogen Fange tilladt at forlange sligt.«

»Hvad er da tilladt her?« spurgte Dantes.

»En noget bedre Føde, naar De betaler den, at spadsere lidt og undertiden at faa Bøger.«

»Jeg har ingen Brug for Bøger, jeg har ikke Lyst til at

spadsere og finder min Føde god. Jeg har altsaa kun ét Ønske: at tale med Guvernøren.«

»Naar De vedbliver at plage mig med en bestandig Gentagelse af et og det samme, saa bringer jeg Dem ikke mere at spise.«

»Godt,« sagde Dantes, »naar De ikke bringer mig mere at spise, saa sulter jeg ihjel, og dermed er det forbi.«

Den Tone, hvormed Dantes udtalte disse Ord, overbeviste Fangevogteren om, at Fangen ønskede sig Døden, men da enhver Fange indbragte ham ti Sous om Dagen, saa indsaa han, at det vilde blive et Tab for ham, dersom hans Arrestant døde, og han tilføjede derfor i en mildere Tone:

»Hør — det. De forlanger, er umuligt; begær det derfor ikke mere, thi det er endnu ikke sket, at Guvernøren er kommen til nogen Fange paa hans Forlangende. Vær fornuftig. Man vil tillade Dem at spadsere, og saa er det muligt, at Guvernøren kan gaa forbi Dem, saa kan De jo tale til ham og lade det komme an paa, om han vil svare Dem.«

»Og hvor længe kan det vare, førend et saadant Tilfælde kan indtræffe?«

»Aa, en Maaned, et Fjerdingsaarstid, maaske et helt Aar.«

»Det er for længe!« sagde Dantes. »Jeg maa straks tale med ham!«

»Naa, plag Dem nu ikke saa meget med Umuligheder, ellers gaar De fra Forstanden inden fjorten Dage.«

»Mener De?«

»Ja — saadan begynder Galskaben altid. Vi har et Eksempel derpaa. Det er en Abbed, som stadig byder Guvernøren en Million, dersom man vil sætte ham i Frihed. Han har tidligere beboet dette Kammer.«

»Og hvor længe er det siden han forlod det?«

»To Aar!«

»Blev han da fri?«

»Nej, man har sat ham i Daarekisten.«

»Hør,« sagde Dantes, »jeg er ingen Abbed, og jeg er heller ikke gal skønt jeg maaske nok kan blive det, men endnu er jeg ulykkeligvis ved min sunde Forstand. Jeg vil gøre Dem et andet Forslag.«

»Naa?«

»Jeg kan ikke byde Dem en Million, for jeg har den ikke, men jeg vil give Dem hundrede Daler, naar De vil gaa til Katalonierne og bringe et Brev til en ung Pige, som hedder Mercedes — blot to Linier.«

»Dersom jeg bragte de to Linier og nogen fik det at vide, saa mistede jeg min Post, der indbringer mig tusinde Livres om Aaret, uden at regne Sportler og Kosten. De ser altsaa,

at jeg maatte være en stor Nar, dersom jeg vilde vove tusinde Livres for at vinde trehundrede.«

»Velan da!« sagde Dantes, »læg Mærke til, hvad jeg vil sige Dem. Dersom De vægrer Dem ved at underrette Guvernøren om, at jeg ønsker at tale med ham, dersom De vægrer Dem ved at bringe et Par Linjer til Mercedes, eller i det mindste blot at underrette hende om, at jeg er her, saa vil jeg en Dag passe paa dig her bag ved Døren og knuse Hovedet paa dig med denne Skammel, saasnart du træder ind!«

»Trusler?« sagde Fangevogteren, idet han traadte et Skridt tilbage. »De er nok allerede forstyrret i Hovedet, og om et Par Dage er De nok lige saa gal som Abbeden. Til alt Held har vi da ogsaa Galefængsler paa Slottet If.«

Dantes greb Skammelen og svingede den over Hovedet.

»Naa for min Skyld gerne,« sagde Fangevogteren, »naar De endelig vil det, skal jeg underrette Guvernøren.«

»Naa, det er godt!« sagde Dantes og satte sig paa Skammelen med nedbøjet Hoved og saa vildtstirrende Øjne, som om han virkelig var fra Forstanden.

Fangevogteren gik ud og kom et Øjeblik derefter tilbage med fire Soldater og en Korporal.

»Paa Guvernørens Befaling,« sagde han, »skal denne Fange bringes ned i underste Etage!«

»I Galefængslet?«

»Ja, i Galefængslet. Man maa bringe den ene Gale til den anden.«

De fire Soldater bemægtigede sig Dantes, der var hensusket i en Slags Afmagt og fulgte dem uden Modstand.

Man lod ham stige femten Trin ned og aabnede en Fængselsdør. Dantes traadte derind, idet han mumlede:

»Han har Ret, man maa bringe den ene Gale til den anden!«

Døren blev lukket, og Dantes vedblev at gaa frem med udstrakte Hænder, indtil han følte Muren for sig. Derpaa satte han sig ned i en Krog og forblev ubevægelig, indtil hans Øjne lidt efter lidt vænnede sig til Mørket, og han begyndte at kunne skelne mellem Genstandene.

Fangevogteren havde Ret. Der manglede kun lidt i, at Dantes kunde blive gal.

NIENDE KAPITEL.

Forlovelsesaftenen.

Villefort var, som omtalt, gaaet ad Vejen til Gaden Grand-Cours, og da han betraadte Fru de St. Merans Hus, fandt han Gæsterne, som han havde forladt ved Bordet, i Færd med at drikke Kaffe. Saavel Renée som det øvrige Selskab ventede ham med Utaalmodighed, og han blev derfor ogsaa modtaget med en almindelig Velkomsthilsen.

»Naa, Hovedafskærer, Statens Redningsmand, royalistiske Brutus! Hvad var det saa?« spurgte en af Selskabet.

»Er vi truede af en ny Rædselsperiode?« spurgte en anden.

»Eller er den korsikanske Varulv kommet frem af sin Hule?« tilføjede en tredie.

»Fru Markise,« sagde Villefort, idet han nærmede sig sin tilkommende Svigermøder, »jeg beder Dem undskylde mig, naar jeg straks maa forlade Dem igen. — Hr. Markis, kan jeg have den Ære at tale et Par Ord med Dem under fire Øjne?«

»Det er altsaa virkelig noget alvorligt?« spurgte Markisen, som bemærkede Villeforts formærkede Pande.

»Saa alvorligt, at jeg er nødt til at tage Afsked med Dem for nogle Dage. — De ser deraf,« vedblev han, henvendt til Renée, »at Sagen virkelig maa være alvorlig.«

»De rejser!« raabte Renée, som ikke var i Stand til at skjule den Bevægelse, som denne uventede Efterretning frembragte hos hende.

»Desværre, jeg maa det!«

»Og hvor rejser De da hen?« spurgte Markisen.

»Det er en Hemmelighed, som tilhører Øvrigheden. Men dersom der skulde være nogen, som ønskede et Ærinde besørget i Paris, saa er der en af mine Venner, som rejser der til endnu i Aften, og som med Fornøjelse overtager det.«

De Tilstedeværende betragtede hverandre.

»De ønskede at tale med mig et Øjeblik?« sagde Markien.

»Ja, dersom det behager Dem, saa lad os gaa ind i Deres Kabinet.«

Markien tog Villeforts Arm og gik ud med ham.

»Velan!« spurgte Markien, da de var komne ind i Kabinettet. »Hvad foregaar der? Lad høre!«

»Noget, som forekommer mig at være af den højeste Vigtighed, og som nødvendig paaskynder min øjeblikkelige Afrejse til Paris. Saa meget mere, Hr. Markis, haaber jeg,

at De undskylder mit ubeskedne Spørgsmaal: Har De Statspapirer?»

»Min hele Formue bestaar i Statspapirer, seks til syv Hundrede Tusinde Francs.«

»Saa sælg dem, Hr. Markis, sælg dem, førend De mister dem!«

Men hvorledes skal jeg kunne sælge dem her?»

»De har vel en Bankier?»

»Ja.«

»Saa giv mig en Skrivelse til ham og lad ham sælge dem uden at spille et Minut. Maaske det allerede er forsent!«

»For Djæveln!« raabte Markien, »saa lad os ikke spille Tiden!«

Han satte sig til Bordet og skrev et Brev til sin Bankier, i hvilket han anmodede ham om at sælge til enhver Pris.

»Da jeg nu har dette Brev,« sagde Villefort, idet han omhyggelig gemte Brevet i sin Brevtaske, »saa behøver jeg endnu et andet.«

»Og til hvem?»

»Til Kongen!«

»Til Kongen?»

»Netop.«

»Men jeg tør ikke vove saaledes uden videre at skrive til Kongen.«

»Jeg forlanger det heller ikke af Dem, men De kunde maaske bede Hr. Salvieux derom. Han maa give mig et Brev, ved Hjælp af hvilket jeg umiddelbart kan faa Audiens hos Kongen, uden at spille den kostbare Tid.«

»Men De kender jo Politimesteren, ved hvis Medvirkning De maa kunne faa Adgang til Kongen til enhver Tid.«

»Uden Tvivl. Men det vilde være unyttigt at dele Fortjenesten af en saadan Nyhed, som den, jeg bringer, med nogen anden. Ministeren vilde tildele mig en underordnet Rolle og berøve mig den Fordel, som jeg kan gøre mig af min Rejse. Jeg vil derfor kun sige Dem ét, Hr. Markis: naar jeg først kommer til Tuilerierne, er min Fremtids Løbebane sikret, thi jeg vil gøre Kongen en Tjeneste, som han aldrig kan glemme.«

»Naar det er Tilfældet, min Kære, saa pak kun Deres Sager sammen. Jeg kalder Salvieux og formaar ham til at skrive et Brev, der kan forskaffe Dem Adgang til Kongen.«

»Godt! Saa spild ikke Tiden, thi om et Kvarter maa jeg sidde i Postvognen.«

»Lad Deres Vogn holde udenfor Døren.«

»Uden Tvivl vil De behage at undskylde mig hos Fru

Markisen og hos Frøken de Saint Meran, hvem jeg med Beklagelse forlader paa en Dag som denne.«

»De vil finde dem begge i mit Værelse og kan da personligt sige dem Farvel.«

»Jeg takker Dem meget, men skynd Dem med Brevet.«
Markien ringede. En Tjener kom.

»Sig til Greven af Salvieux, at jeg venter ham,« sagde Markien. »Gaa De nu kun,« henvendte han sig til Villefort, »De er fri!«

Villefort ilede af Sted, men ved Døren faldt det ham ind, at en hel Stad let kunde blive forstyrret i sin Ro ved at se Generalfiskalens Substitut løbe saa hurtigt, og han antog derfor straks sin sædvanlige afmaalte Gang. Ved sin Dør bemærkede han en hvid Skikkelse, som stod der ubevægelig og syntes at vente ham. Det var den smukke kataloniske Pige, som, da hun ikke havde faaet nogen Efterretning om Edmond, var ileet hertil ved Nattens Frembrud, for selv at indhente Underretning om, hvorfor hendes Forlovede var arresteret.

Da Villefort nærmede sig, forlod hun Muren, som hun havde lænet sig til, og traadte i Vejen for ham.

Dantes havde jo talt til Substituten om sin Brud, og Mercedes behøvede derfor kun at navngive sig for at blive kendt af ham. Han blev forundret ved denne Piges Skønhed og Værdighed, og da hun spurgte ham, hvor hendes Forlovede var, forekom det ham, som om han selv var den Anklagede og hun hans Dommer.

»Den Mand, om hvem De taler,« sagde Villefort heftigt, »er meget strafværdig, og jeg kan ikke gøre noget for ham.«

Mercedes sukede, og da Villefort vilde gaa videre, standsede hun ham endnu en Gang.

»Sig mig dog i det mindste, hvor han er,« bad hun, »saa jeg kan faa at vide, om han er død eller levende.«

»Jeg ved det ikke, jeg har ikke mere med ham at bestille!«

Forvirret ved Pigens faste Blik og bedende Højhed stødte han Mercedes tilbage, gik ind og lukkede Døren hurtigt efter sig, som om han vilde lade den Selvbefrøjelse blive udenfor, som hun havde opvakt hos ham. Men denne Følelse lader sig ikke saaledes afvise, den er som et dødbringende Saar, der følger den Saarede. Da Villefort var kommen ind i sit Værelse, kunde han næppe staa paa sine Ben. Han udstødte et dybt Suk og sank ned i sin Lænestol. I hans Hjertes Dybde fremstod nu en mægtig Røst. Denne Mand, som han opofrede for sin Ærgerrighed, denne Uskyldige, som han lod bøde for sin skyldige Fader, syntes han at se for sig, bleg og truende, udstrækkende Hænderne efter sin Brud, og det vaktede i ham hin dybe, smertelige Følelse, som man kalder Samvittighedsnag,

som hviler saa tungt paa Hjertet og piner det med Erindringen om den begaaede Brøde. Livsvarigt Fængsel havde han paadraget en Uskyldig, en Uskyldig, som netop var i Begreb med at blive lykkelig, og hvis Frihed og Lykke han tilintetgjorde. Her var han ikke Dommer, han var Bøddel, og naar han tænkte derpaa, saa følte han hin dybe, smertelige Følelse, om hvilken vi har talt. Det Saar, Villefort derved havde modtaget, var et af de, som ikke læges, eller som kun læges for paany at frembryde endnu blodigere og smerteligere end før. Dersom Renées blide Stemme i dette Øjeblik havde lydt for ham for at bede ham om Naade, dersom den skønne Mercedes nu var traadt ind til ham og havde sagt: »I den Guds Navn, som ser og dømmes os, giv mig min Brudgom tilbage!« — tilvisse, han havde med sine iskolde Hænder underskrevet Ordren til at sætte Dantes i Frihed uden at betænke den Fare, som derved kunde fremstaa for ham selv.

Men ingen Stemme lød for hans Øren, alt var stumt, og Døren aabnede sig kun for at indlade hans Tjener, der underrettede ham om, at Postvognen var forspændt.

Villefort sprang op som en, der sejrer over en indvortes Kamp, han ilede til sin Sekretær, stak alle de Penge, som han fandt i en Skuffe, i sin Lomme, løb nogle Gange frem og tilbage i Værelset med Haanden trykket mod Panden og mumlede nogle uforstaaelige Ord; og da han endelig følte, at hans Tjener havde hængt ham Kappen om Skuldrene, gik han ud, sprang i Vognen og befalede Kusken at køre til Hr. Saint Meran.

Den ulykkelige Dantes var hermed domfældt.

Som Hr. de Saint Meran havde lovet, fandt Villefort Markisen og Renée i hans Værelse. Da den unge Mand saa Renée, gennemfo'r en uvilkaarlig Skælven ham, thi han frygtede, at hun paany vilde bede om Frihed for Dantes. Dog, desværre var den unge Skønne kun beskæftiget med én Tanke, nemlig Villeforts Afrejse. Hun elskede Villefort, og han vilde nu rejse i det Øjeblik, da han skulde blive hendes Mand.

Villefort kunde ikke bestemme, hvornaar han vilde komme tilbage, og i Stedet for at beklage den ulykkelige Dantes, forbandede Renée det Menneske, hvis Forbrydelse skilte hende fra hendes Elsker.

Hvad skulde da Mercedes sige? Den stakkels Pige havde truffet Fernand ved Hjørnet af Loge Gaden. Han var fulgt efter hende, og hun var nu vendt tilbage til Kataloniernes By, hvor hun i den yderste Fortvivelse havde kastet sig paa sin Seng, trykkede hendes kolde Haand og bedækkede den med brændende Kys, som Mercedes dog ikke følte. Saaledes tilbragte hun Natten. Lampen slukkedes, da Olien var fortæ-

ret, men hun bemærkede lige saa lidt Mørket, som hun før havde set Lyset, og Dagen frembrød, uden at hun saa den. Smerten havde trukket et Slør for hendes Øjne, gennem hvilket hun kun saa Edmond.

»Ak, er De her?« sagde hun endelig, da hun vendte sig mod Fernand.

Siden i Gaar har jeg ikke forladt Dem!« svarede Fernand med et smerteligt Suk. —

Hvad Hr. Morrel angaar, da holdt han sig endnu ikke for overvunden. Han havde erfaret, at Dantes efter Forhøret var blevet sat i Fængsel. Han var derpaa ilet til alle sine Venner, han havde fremstillet sig for alle de Personer i Marseille, som kunde have nogen Indflydelse, men det Rygte havde udbredt sig, at den unge Mand var arresteret som beskyldt for at være en bonapartistisk Agent. Og da endogsaa de mest Forvovne i den Tid betragtede ethvert Forsøg af Napoleon paa igen at bestige Tronen som et vanvittigt Hjerneføster, saa havde Morrel overalt fundet Kulde, Frygt og Vægtring, og han var gaaet fortvivlet hjem med den Overbevisning, at det var en vanskelig Sag, og at ingen formaaede at udrette noget derved.

Caderousse var meget urolig og ilde tilmode. I Stedet for at gaa ud, som Hr. Morrel, i Stedet for at forsøge noget til Dantes' Fordel, hvilket forøvrigt ikke stod i hans Magt, havde han lukket sig inde med et Par Flasker Vin og forsøgte at drukne sin Uro i en Rus. Dog, i den Sindstilstand, hvori han befandt sig, var to Flasker for lidt til at berøve ham Bevidstheden. Saaledes sad han nu der, altfor fuld til at kunne hente mere Vin, og ikke fuld nok til at Rusen kunde udslette hans Erindringer.

Danglars alene var hverken ilde tilmode eller urolig. Han var endogsaa fornøjet, fordi han havde hævnnet sig paa en Fjende og sikret sig sin Plads paa »Pharao«, som han frygtede for at miste. Danglars var et af de Mennesker, som fødes med en Pen bag Øret og et Blækhuis i Stedet for et Hjerter. Alt i denne Verden var for ham kun en Subtraktion eller en Multiplication. Et Tal forekom ham mere værdifuldt end et Menneske, naar dette Tal kunde formere Summen og Mennesket formindske den.

Danglars havde altsaa lagt sig til sædvanlig Tid og sov roligt.

Efter at Villefort havde modtaget et Brev fra Hr. de Salvieux til Greven af Blacos, omfavnede han Renée, kyssede Fru de Saint Merans Haand, vekslede et Haandtryk med Markien og kørte derpaa med Posten ad Vejen til Aix.

Edmonds Fader kæmpede fortvivlet med den Angst og

Smerte, som var nær ved at dræbe ham, og hvad Edmond angaar, da kender vi hans Skæbne.

TIENDE KAPITEL.

Kongens Privatkabinet.

Vi vil nu forlade Villefort paa sin Rejse til Paris og træde ind i det lille Kabinet i Tuilerierne, som er velbekendt for at have været saavel Napoleons som Ludvig den Attendes og Kong Ludvig Philips Yndlingsværelse. I dette Værelse sad Kong Ludvig den Attende ved et Nøddetræs Bord, som han havde bragt tilbage med sig fra Hartvell, og hørte med temmelig Ligeegyldighed paa en Mand, der omtrent kunde være to og halvtredsindstyve Aar gammel, hvis Haar var graa, og hvis Ansigt bar et ædelt og alvorligt Præg. Kongen beskæftigede sig imidlertid med at skrive Randbemærkninger i en Horats, der gav ham Lejlighed til at anstille skarpsindige filosofiske Betragtninger.

»De mener altsaa?« spurgte Kongen.

»At jeg er særdeles urolig, Sire.«

»Virkelig? Har De maaske drømt om de syv fede og de syv magre Køer?«

»Nej Sire, thi det vilde kun betyde syv fede og syv magre Aar, og under en saa forudregnende Konge som Deres Majestæt er der ingen Nød eller Mangel at befrygte.«

»Om hvilken anden Plage er Talen da, min kære Blacos?«

»Sire, jeg tror — og jeg har gode Grunde til at tro —, at vi bliver truede af en Storm fra Syden!«

»Saa? — Jeg tror, min kære Greve, at De er slet underrettet. Jeg ved med Bestemthed, at Luften er ganske ren ved den Side.«

»Sire!« sagde Hr. de Blacos, »kunde Deres Majestæt ikke sende paalidelige Folk til Languedoc, til Provence og til Dauphiné, Folk, som kunde underrette Dem om Stemningen i disse tre Provinser, selv om det kun skulde være for at berolige en trofast Tjener?«

»Et besynderligt Indfald!« svarede Kongen og vedblev at nedskrive sine Bemærkninger i Horats.

»Sire!« gentog Hofmanden smilende, »Deres Majestæt kan have fuldkommen Ret i at stole paa den gode Aand i Frankrig, men jeg tror ikke at have saa ganske Uret, naar jeg befrygter et eller andet fortvivlet Forsøg.«

»Hvor skulde det komme fra?«

»Fra Napoleon, eller i det mindste fra hans Parti.«
Deres Rædselsbilleder, min kære Blacos,« smilede Kongen, »forstyrrer mig i mit Arbejde.«

»Jeg vilde ønske, Sire, at jeg kunde være lige saa rolig som De.«

»Vent lidt, min kære Greve!« sagde Kongen. »Vent lidt, jeg er netop i Begreb med at gøre en meget heldig Anmærkning, vent lidt, saa kan De vedblive.«

Der fremstod et Øjeblikks Tavshed, medens Ludvig den Attende indførte en ny Randbemærkning i sin Horats med saa fin Skrift som muligt. Efter at den var nedskrevet, rejste han sig med en selvtilfreds Mine, som et Menneske, der tror at have en Idé, naar han forklarer en andens.

»Bliv nu ved,« sagde han, »jeg hører!«

»Sire,« sagde Hr. de Blacos, »jeg maa sige Dem, at det ikke er noget simpelt, ugrundet Rygte, som foruroliger mig. En rettænkende Mand, som fortjener hele min Tillid, og hvem jeg har overdraget at bevogte Syden —« Greven standsede lidt, førend han udtalte disse Ord, »er nylig kommen hertil med Postheste for at sige mig, at en stor Fare truer Kongen, og derfor er jeg ilet herhen, min Konge!«

Ludvig den Attende vedblev at citere Steder af Horats og at nedskrive Bemærkninger.

»Befaler Deres Majestæt, at jeg ikke mere skal dvæle ved denne Genstand?«

»Nej, Hr. Greve! Søg her tilvenstre, og De vil finde Gaarsdagens Rapport fra Politiministeren. Dog vent, nu kommer han jo selv. Ikke sandt,« sagde Ludvig den Attende til den tjensthavende Kammerjunker, »er det ikke Politiministeren, De melder? — Træd ind, Baron! Og fortæl Greven de nyeste Efterretninger om Bonaparte: Forti intet om Sargernes Stilling, i hvor vanskelige de endogsaa maatte være. Er Øen Elba en Vulkan, af hvilken den stormende, flammen-de Krig vil udspringe?«

»Har Deres Majestæt læst min Rapport fra i Gaar?«

»Javist! Men sig selv til Greven, hvad den indeholder. Forklar ham, hvad Usurpatoren foretager sig paa sin Ø.«

Ministeren betragtede Ludvig den Attende, som var beskæftiget med at nedskrive en Anmærkning og ikke en Gang opløftede Hovedet.

»Bonaparte,« vedblev Baronen, »keder sig forskrækkeligt. Han tilbringer hele Dage med at se paa sine Bjergfolk, naar de arbejder i Porto-Longone. Ja, vi er forvissede om, at Usurpatoren snart vil blive gal.«

»Gal?«

»Ja, bindegal! Hans Hoved bliver svagt. Snart græder han som et Barn, snart ler han af fuld Hals. Undertiden tilbringer han ogsaa hele Timer paa Strandbredden med at kaste Sten i Vandet, og naar en Sten har gjort fem eller seks Spring i Vandet, saa synes han at være ligesaa fornøjet, som om han havde vundet et nyt Slag ved Marengo eller Austerlitz. De maa tilstaa, at det er Tegn til Galskab.«

Eller til Klogskab!« sagde Kongen smilende. »Men De ser, Hr. Baron, at Blacos endnu ikke er overbevist, fortæl ham noget om Usurpatorens Omvendelse!«

Politiministeren bukkede.

»Usurpatorens Omvendelse?« mumlede Greven ved sig selv. »Hvortil har han da omvendt sig?«

»Fortæl det, Baron!« vedblev Kongen.

»Jeg vil meddele Dem, Hr. Greve, hvad jeg ved derom,« sagde Politiministeren med den alvorligste Mine af Verden. »Napoleon hold for nylig en Revy, ved hvilken Lejlighed nogle af hans gamle Knurrepotter, som han kaldte dem, ytrede det Ønske, at komme tilbage til Frankrig. Og han gav dem Afsked med den Formaning, at de skulde tjene deres gode Konge tro. Det var hans egne Ord, Hr. Greve, jeg giver Dem mit Æresord derpaa!«

»Naa Blacos! Hvad siger De om det?« spurgte Kongen.

»Jeg mener, Sire, at en af os tager fejl, enten Politiministeren eller jeg. Men da det ikke godt kan være muligt, at Ministeren, til hvem Deres Majestæts Ære og Velfærd er anbetroet, kan befinde sig i nogen Vildfarelse, saa er det sandsynligvis mig, som tager fejl. Dersom jeg imidlertid var i Deres Majestæts Sted, saa vilde jeg dog selv høre den Mand, om hvem jeg før talte, ja jeg vil endogsaa særdeles bede Deres Majestæt om at bevise ham den Ære.«

»Gerne, Hr. Greve! Efter Deres Anbefaling vil jeg modtage enhver, dog modtager jeg ham med nogen Vantro. — Hr. Minister! Har De maaske en nyere Rapport end denne? Den er dateret fra 20. Februar, og vi har i Dag den 4. Marts.«

»Nej, Sire, men jeg venter den hvert Øjeblik. Jeg har været ude siden i Morges, og den er maaske indtruffet under min lange Fraværelse.«

»Saa gaa da, og dersom der er en ny Rapport, saa bring den, men dersom der ingen er — naa — saa opfinder man en,« vedblev Ludvig den Attende leende. »Ikke sandt, det lader sig nok gøre?«

»Sire!« svarede Ministeren. »I den Henseende behøver vi Gud ske Lov ikke at opfinde noget. Vore Bureauer er daglig overfyldte med de nøjagtigste Angivelser, som hidrører fra

en Mængde fattige Stympere, der venter en Belønning for de Tjenester, som de ikke udviser, men som de gerne vil udvise. De venter og haaber, at et uventet Tilfælde skal bekræfte deres Forudsigelser.«

»Godt — saa gaa da,« sagde Kongen, »og husk paa, at jeg venter Dem!«

»Om ti Minutter vil jeg være her igen!«

»Og jeg, Sire,« sagde Hr. de Blacos, »jeg vil hente mit Sendebud.«

»Vent lidt,« sagde Kongen, »jeg vil raadføre mig med Dem om dette Sted: *Molli fugeis anhelitu*. De ved, at Talen er her om en Hjort, — der flygter for en Ulv. Hvorledes finder De Anmærkningen dertil?«

»Beundringsværdig, Sire! Men mit Sendebud ligner den Hjort, om hvilken De taler; thi han har i tre Dage tilbage-lagt to hundrede og tyve Mil.«

»Det kan man kalde at anstrenge og udmatte sig, kære Greve, da vi har Telegrafer, der kun behøver tre eller fire Timer dertil, uden dog at blive aandeløse.«

»Ak, Sire! De gengælder slet den unge Mand, der er kommen saa langt herfra, og med saa stor Iver, for at meddele Deres Majestæt en nyttig Efterretning. Jeg beder Dem, modtag ham naadig, om ikke for andet, saa dog for Hr. de Salvieuxs Skyld, som har anbefalet ham til mig.«

»Hr. de Salvieux, min Broders Kammerherre?«

»Ham selv!«

»Ja — det er sandt — han er jo i Marseille.«

»Han tilskriver mig ogsaa derfra.«

»Taler han da ligeledes om denne Sammensværgelse?«

»Nej, men han anbefaler mig Hr. de Villefort, og beder mig at indføre ham til Deres Majestæt.«

»Hr. de Villefort? Hvorfor nævnede De da ikke straks dette Navn?« raabte Kongen, idet et Spor af Uro viste sig i hans Ansigt.«

»Jeg troede, at det var ubekendt for Deres Majestæt.«

»Nej, nej, kære Blacos, det er en alvorlig, stræbende, opvakt, men især ærgerrig Aand. Ved Gud! De kender hans Fader, Noirtier, personlig.«

»Noirtier — Girondisten — Senatoren?«

»Netop ham!«

»Og Deres Majestæt har ansat Sønnen af en saadan Mand?«

»Kære Greve! Jeg har nylig sagt Dem, at Villefort er ærgerrig, og for at opnaa sit Maal, opfrer han alt, endog-saa sin Fader.«

»Skal jeg altsaa indføre ham, Sire?«

»Paa Øjeblikket, Greve. Hvor er han?«

»Han venter mig nede i min Vogn.«

Greven bortfjernede sig med en ung Mands Lethed; hans Iver og Loyalitet gjorde ham tyve Aar yngre. Ludvig den Attende blev alene tilbage kastede et Blik til Horats, der laa opslaaet for ham, og mumlede:

*»Justum et tenaum, propositi virum.«**)

Hr. de Blacos kom ligesaa hurtig tilbage, som han var gaaet. men i Forværelset blev han dog nødt til at paaberaabe sig den kongelige Myndighed. Villeforts støvede Frakke hans Klædning som i ingen Henseende var indrettet efter Hoffets Skik, havde opvakt Betæneligheder hos Ceremonimesteren, der forundredes over, at den unge Mand vilde fremstille sig for Kongen i en saadan Dragt; men Greven hævdede alle Hindringer, med det ene Ord: Paa hans Majestæts Befaling! Og uagtet Ceremonimesterens Bemærkninger, blev Villefort indført. Kongen sad endnu paa samme Sted, hvor Greven havde forladt ham, og Villefort befandt sig straks ved Indtrædelsen, lige overfor ham. Den unge Mand blev staaende stille.

»Kom nærmere, Hr. de Villefort, kom nærmere!« sagde Kongen.

Villefort bukkede og gjorde nogle Skridt frem, i den Forventning, at Kongen vilde spørge ham.

»Hr. de Villefort!« vedblev Ludvig den Attende. »Greven af Blacos paastaar, at De har noget vigtigt at meddele mig.«

»Sire! Greven har Ret, og jeg haaber, at Deres Majestæt selv vil erkende det.«

»Sig mig da fremfor alt, om det Onde virkelig er saa stort, saa man vil faa mig til at tro det.«

»Sire, jeg tror, at der er ingen Tid at spille, derfor har jeg skyndt mig saa meget, i Haab om at forekomme det.«

»Saa behag at forklare Dem tydelig!« sagde Kongen der selv følte sig greben af den indre Bevægelse, som udtalte sig gennem Villeforts Stemme. »Tal — og begynd med Begyndelsen; jeg ynder Orden i alle Ting.«

»Sire! sagde Villefort, »jeg aflægger Deres Majestæt en tro Beretning kun maa jeg bede Dem tilgive, dersom den Forvirring i hvilken jeg befinder mig, skulde frembringe nogen Utydelighed i mine Ord.«

Et Blik til Kongen overbeviste Villefort om hans ophøjede Tilhørers Bevaagenhed, og han vedblev derfor:

*) *Den Retfærdige, som bliver fast i sine Beslutninger, osv.*

»Sire, jeg er kommen saa hurtig som muligt til Paris, for at melde Deres Majestæt, at jeg i Følge min Embedsstilling har opdaget et Komplot. ikke et af hine intetbetydende Komploter, som daglig foregives af Pøbelen eller af Armeen, men en virkelig farlig Konspiration, en Storm som truer Deres Majestæts Trone. Sire, Usurpatoren Bonaparte udruster tre Skibe, han ruger over en, maaske vanvittig, og maaske skrækkelig Plan. I dette Øjeblik maa han have forladt Øen Elba, for at gaa, jeg ved ikke hvorhen, dog sikkert i den Hensigt at forsøge Landgang et eller andet Sted, enten i Neapel, paa Kysten af Toskana eller i selve Frankrig.«

»Ja, jeg ved det!« sagde Kongen dybt rystet. »og man har for nylig underrettede mig om, at bonapartistiske Forsamlinger har fundet Sted i Gaden Saint-Jacques. Men jeg beder Dem bliv ved! Hvorledes har De erfaret disse Enkeltheder?«

»Sire, det er Følgerne af et Forhør, som jeg har optaget over en ung Mand i Marseille, hvem jeg allerede i lang Tid har holdt Øje med, og som jeg lod arrestere samme Dag som jeg afrejste. Dette Menneske, en urolig Sømand, og af en Bonapartisme, som var mig mistænkelig, havde hemmelig været paa Øen Elba. Han har der talt med Stormarskallen, der har givet ham et mundtligt Ærinde til en Bonapartist hersteds, hvis Navn jeg dog ikke kunde formaa ham til at opgive. Dette Ærinde havde til Hensigt at forberede en Tilbagekomst, som meget snart vil finde Sted.«

»Og hvor er dette Menneske?« spurgte Kongen.

»I Fængslet, Sire!«

»Og Sagen forekommer Dem alvorlig?«

»Saa alvorlig, saa jeg uagtet denne Begivenhed overraskede mig paa min Forlovelsesdag, midt i en Familiefest, dog forlod alt, Brud og Venner, for at nedlægge saavel min Bekymring som Forsikringen om min Hengivenhed for Deres Majestæts Fødder.«

»Ja rigtig!« sagde Kongen, »der var jo en Giftermaalsplan mellem Dem og Frøken de Saint-Meran.«

»En Datter af en af Deres Majestæts trofaste og mest hengivne Tjenere.«

»Visselig! Men lad os komme tilbage til Deres Komplot, Hr. de Villefort!«

»Jeg frygter, at det er mere end et Komplot, jeg frygter, at det er en Sammensværgelse.«

»I vore Tider « sagde Ludvig den Attende smilende, »er det lettere at opfinde en Sammensværgelse, end at udføre den, fordi vi, der nylig har bestegt vore Fædres Trone, har Øjnene aabne baade for det forbigangne, det nærværende og det

tilkommende. I ti Maaneder har mine Ministre fordoblet deres Aarvaagenhed for at holde Middelhavets Kyster vel bevogtede. Dersom Bonaparte gaar i Land ved Neapel saa vil den hele Koalition være paa Benene, førend han kommer til Piombino gaar han i Land i Toskana, saa vil han sætte Foden paa fjendtlig Grund, og dersom han gør Landgang i Frankrig, saa vil det ske med en Haandfuld Folk, og vi vil snart blive færdig med ham, som er saa ilde lidt af hele Nationen. De kan derfor berolige Dem, men ikke desto mindre gøre Regning paa vor kongelige Erkendtlighed.«

»Ah! — der kommer Politiministeren!« raabte Greven af Blacos.

Virkelig kom denne i samme Øjeblik, bleg og skælvende og med omtaagede Øjne. Villefort gjorde et Skridt som for at trække sig tilbage, men et Haandtryk af Blacos standse ham.

ELLEVTE KAPITEL.

Den korsikanske Varulv.

Ved Synet af dette forstyrrede Ansigt, stødte Kongen det Bord ved hvilket han sad, heftigt tilbage.

»Hvad fejler Dem, Hr. Baron?« raabte han. »De synes at være meget angrebet. Har denne Uro, denne Skælven noget Sammenhæng med det, Hr. de Blacos har sagt, og Hr. de Villefort bekræftet?«

Hr. de Blacos nærmede sig hurtig til Baronen, men Hofmandens Skræk sejrede over Statsmandens Triumf, og under slige Omstændigheder vilde det ogsaa være fordelagtigere at blive besejret af Politimesteren end at besejre ham.

»Sire!« stammede Baronen.

»Naa, hvad er der?« spurgte Kongen.

»O, Sire! Hvilken skrækkelig Ulykke, hvor jeg er til at beklage, jeg er ganske utrøstelig —«

»Min Herre — jeg befaler Dem at tale!«

»Velan — Usurpatoren har forladt Elba den 26. Februar, og er landet den 1. Marts!«

»Hvor — i Italien?« spurgte Kongen ivrigt.

»I Frankrig, Sire, i en lille Havn i Nærheden af Antibes, i Bugten Juan.«

»Usurpatoren er landet i Frankrig, i Nærheden af Antibes, i Bugten Juan, 250 Mil fra Paris, den første Marts, og De bliver underrettet derom i Dag den fjerde Marts? — Ej,

ej, min Herre, det De der siger mig, er en Umulighed, man maa have givet Dem en falsk Beretning!»

»Nej, Sire! Det, jeg beretter, er desværre kun altfor sandt.«

Kongens Mine var vred og forskrækket, han sprang op, som om dette uventede Slag havde truffet ham i Hjertet.

»I Frankrig?« raabte han. »Usurpatoren i Frankrig? Hvorfor har man ikke bevogtet dette Menneske? eller hvem ved, om man ikke har været i Forstaaelse med ham.«

»O, Sire!« raabte Greven af Blacos. »Hr. Politiministeren er ikke den Mand, som man kan beskyldes for et saadant Forrædderi. Vi har alle været blinde, og Baronen har delt den almindelige Blindhed med os.«

»Men —» sagde Villefort, og afbrød pludselig sig selv, »tilgiv Deres Majestæt!« tilføjede han bukkende, »min Iver henrev mig, Deres Majestæt vil tilgive —«

»Tal — tal dristigt!« sagde Kongen. »De alene har advaret os for Ondet, hjælp os nu ogsaa at finde et Middel derimod.«

»Sire!« sagde Villefort. »Usurpatoren er afskyet i de sydlige Egne, dersom han vover sig derhen saa tror jeg at man let vil kunne sætte Provence og Languedoc i Bevægelse imod ham.«

»Uden Tvivl« sagde Ministeren, »men han gaar frem over Gap og Sisteron.«

»Han gaar frem — han gaar frem!« raabte Kongen, »han marscherer altsaa mod Paris?«

Politiministerens Tavshed bekræftede Spørgsmaalet.

»Tror De —« spurgte Kongen Villefort. »at man kan rejse Provinsen Dauphiné imod ham ligesom Provence?«

»Sire! det gør mig ondt at maatte sige Dem en grusom Sandhed, men Stemningen i Dauphiné kan aldeles ikke sammenlignes med den i Provence og Languedoc, Bjergeboerne er Bonapartister. Sire!«

»Ja,« mumlede Ludvig den Attende, »han er godt underrettet. — Og hvor mange Mand fører han vel med sig?«

»Jeg ved det ikke, Sire!« svarede Politiministeren.

»Hvorledes — De ved det ikke? De har glemt at skaffe Dem Underretning derom? — Naa —» tilføjede han med et bittert Smil. »Sagen er jo heller ikke af nogen Betydning.«

»Depeschen bragte kun den simple Melding om Landgangen, og om den Vej som Usurpatoren havde anslaaet.«

»Og ad hvilken Vej har De faaet denne Efterretning?« spurgte Kongen.

Politiministeren lod Hovedet synke, og en stærk Rødme overdrog hans Pande.

»Ved Telegrafen Sire!«

Ludvig gjorde et Skridt frem og lagde Armene overkors, ligesom Napoleon plejede at gøre.

»Saa har altsaa.« sagde han, bleg af Vrede »syv forenede Armeer styrtet dette Menneske. et Mirakel af Himmelen har, efter fem og tyve Aars Landflygtighed. atter sat mig paa mine Fædres Trone og jeg har i disse fem og tyve Aar studeret og sonderet det franske Folk og dets Anliggender, for at jeg ved Maalet af mine Ønsker skulde se en Magt som jeg holdt i mine Hænder. springe frem og knuse mig! Vore Fjender havde Ret da de tilraabte os: I har ikke lært noget og ikke glemmt noget! Dersom jeg var blevet forraadt som han saa vilde jeg trøste mig; men saaledes midt iblandt Folk som jeg har befordret til høje Embeder, som skulde med større Omhu vaage over mit Vel end over deres eget thi mit Velgaaende er deres. De var intet før mig og bliver intet efter mig. Saa maa jeg da falde skammelig, ved deres Udygtighed og Ligeegyldighed!«

»Sire!« stammede Politiministeren. »det er Skæbnen!«

»Falde!« raabte Kongen, der indsaa hvilken Afgrund der truede Monarkiet. »Falde— og erfare sit Fald gennem Telegrafan! O — hellere vilde jeg bestige min Broders Ludvig den Sekstendes Skafot end saaledes at stige ned af Tuileriernes Trappe, forjaget af en Latterlighed!«

»Sire!« gentog Politiministeren »hav Medlidenhed!«

»Kom nærmere Hr. de Villefort!« raabte Kongen henvendt til den unge Mand der stod ubevægelig og iagttog Samtalens Gang. »Kom nærmere og sig denne Herre, at man har kunnet vide det altsammen førend han.«

»Sire! det var rentud umuligt at gætte de Planer, som hint Menneske skjulte for hele Verden.«

»Rentud umuligt? Ja det er et stort Ord. Det er rentud umuligt for en Minister som har en Underbestyrelse Bureauer, Agenter og 1 520 000 Francs af de hemmelige Fonds, at faa at vide, hvad der foregaar tredsindstyve Mil fra de franske Kyster Ser De, denne Herre har ikke en eneste af disse Hjælpekilder han er en simpel Embedsmand som dog ved mere end De med alt Deres Politi Han vilde have reddet min Krone naar han, ligesom De, havde haft Telegrafan til sin Raadighed.«

Politimesteren saa fortrvdeligt til Villefort der bøjede sig beskedent men med Bevidstheden om sin Sejrr.

»Jeg siger det ikke for Deres Skyld, kære Blacos?« ved-

blev Kongen. »thi omendskønt De ikke har opdaget noget, saa har De dog i det mindste været udholdende i Deres Mistanke. En anden end De vilde maaske have betragtet Hr. de Villeforts Opdagelse som intet betydende eller maaske endog-saa som en Indgydelse af falbudt ærgerrig Nidkærhed, og saaledes ventet efter Telegrafdepescher —«

Disse Ord var en Hentydning til det, som Politiministeren for en Time siden havde udtalt med saa stor Selvtillid Villefort forstod Kongen. En anden vilde maaske have ladet sig henrive af en saadan Lovtale. men han frygtede for at gøre Ministeren til sin Dødsfjende, omendskønt han indsaa, at denne var uigenkaldelig fortabt.

Ministeren som i sin hele Magtfuldkommenhed ikke havde kunnet gætte Napoleons Hemmelighed kunde dog nu tilsidst, paa Nippet af sit Fald gennemtrænge Villeforts. Han havde jo kun behøvet at forhøre Dantes. Derfor kom Villefort ham til Hjælp. i Stedet for at nedtrykke ham.

»Sire!« sagde Villefort. »Hurtigheden af denne Begivenhed kan overbevise Deres Majestæt om at Gud alene kan standse den Storm. som han har rejst det som Deres Majestæt tilskriver mine dybe Indsigter, er kun en Virkning af Tilfældet og jeg har kun som en hengiven Tjener benyttet mig af dette Tilfælde Tilrøen mig derfor ikke mere end jeg fortjener; men gid Deres Majestæt aldrig maa komme tilbage fra den gode Mening som De har fattet om mig.«

Politimesteren takkede den unge Mand med et veltalende Blik og Billefort indsaa at han havde vundet Spil det vil sige at han uden at tabe noget af Kongens Erkendtlighed havde skaffet sig en Ven, paa hvem han i forekommende Tilfælde kunde stole.

»Nu mine Herrer!« sagde Kongen til Blacos og til Politiministeren »nu kan De træde af hvad der nu bliver at udrette henhører under Krigsministeren.«

»Heldigvis. Sire « sagde Blacos. »kan vi stole paa Armeen, Deres Majestæt ved. at alle Rapporter skildrer dem som særdeles hengivne under Deres Herredømme.«

»Tal ikke mere om Rapporterne. kære Greve. jeg ved. hvor meget man kan stole paa dem. Dog da vi nu taler om Rapporter hvad ved De om Tildragelsen i Gaden Saint Jacques?«

»Sire!« svarede Politiministeren »jeg vilde netop i Dag meddele Deres Majestæt de Underretninger som jeg har samlet om denne Omstændighed da Deres Majestæts Opmærksomhed blev henvendt til den skrækkelige Begivenhed i Bugten Juan og nu vil disse Efterretninger ikke have nogen Interesse for Dem.«

»Tværtimod, lige tværtimod!« sagde Ludvig den Attende ivrig. »Denne Affære forekommer mig at staa i nøje Forbindelse med den, der nu beskæftiger os, og General d'Espinays Død bringer os maaske paa Spor efter et Komplot.«

En Gysen gennemfo'r Villefort ved Navnet Espinay.

»I Sandhed, Sire!« svarede Politiministeren, »man maa virkelig antage, at dette Dødsfald ikke er Følge af et Selvmord som man i Begyndelsen troede, men af et morderisk Overfald. General d'Espinay kom, som det synes, fra en bonapartistisk Klub da han forsvandt. En ubekendt Mand havde samme Dags Morgen anmodet ham om en Samtale i Gaden St. Jacques. Ulykkeligvis har Generalens Kammertjener, der netop var i Begreb med at frisere ham, i det Øjeblik da den ubekendte blev indført vel hørt, at han nævnede Gaden St. Jacques, men forglemt Husnummeret.«

Medens Politimesteren meddelte Kongen disse Underretninger, blev Villefort der syntes at hænge ved hans Læber, snart rød, snart bleg. Kongen vendte sig til ham og sagde:

»Antager De ikke ogsaa Hr. de Villefort, at General d'Espinay, som man maaske har antaget for at være en Tilhænger af Usurpatoren, men som i Grunden var mig hengiven, er falden som et Offer for et snedigt bonapartistisk Angreb?«

»Det er sandsynligt, Sire!« svarede Villefort, »ved man intet nærmere derom?«

»Man er kommet paa Spor efter den Mand, som bragte ham Anmodningen.«

»Man er kommet paa Spor efter ham?« gentog Villefort?«

»Ja. Tjeneren har opgivet hans Signalement, det var en Mand paa halvtredsindstve til toghalvtredsindstve Aar, med sorte Øjne tykke Øjenbryn og Skæg. Han bar en blaa tilknappet Overfrakke med Æreslegionens Kors i et Knap-hul. I Gaar har man forfulgt et Individ, hvis Signalement stemmer fuldkommen overens med det opgivne, men man har tabt hans Spor ved Hjørnet af Gaden Jussienne og Coq-Heron «

Villefort havde støttet sig til en Stol, thi Politiministerens Ord bragte hans Ben til at skælve under ham, dog aandede han atter friere, da han erfarede, at den ubekendte var undgaaet Politiets Forfølgelse.

»De maa lade dette Menneske opsøge,« sagde Kongen til Ministeren. »thi dersom General d'Espinay, der nu kunde have været os nyttig, er falden for et Mordanfald, saa vil jeg, at hans Morder skal straffes med al Strenghed, enten han saa er en Bonapartist eller ikke.«

Villefort behøvede sin hele Fatning for ikke at forraade den Skræk, som denne Befaling af Kongen indgød ham.

»Besynderligt!« sagde Ludvig den Attende med en lune-fuld Bevægelse. »Politiet tror at have sagt alt, naar det siger: Der er begaaet et Mord; og at have gjort alt, naar det tilføjer: Man er paa Spor efter den skyldige.«

»Sire! Hvad det angaar, saa skal Deres Majestæt blive tilfredsstillet!«

»Godt! Vi vil se. Jeg vil ikke opholde Dem længere, Hr. Baron. Hr. de Villefort! De maa være træt af Deres Rejse, udhvil Dem nu. Uden Tvivl er De steget af hos Deres Fader?«

»Nej, Sire,« svarede han, »jeg er steget af i Hotel Madrid i Gaden Touron.«

»Men De har dog besøgt Hr. Noirtier?«

»Sire! Jeg lod mig straks anmelde hos Hr. de Blacos.«

»Men De vil da i det mindste besøge ham?«

»Det har jeg ikke i Sinde, Sire.«

»Ha, det er ret!« sagde Ludvig den Attende smilende, »jeg glemte, at De staar i et spændt Forhold til Hr. Noirtier, og at det er et nyt Offer, som De bringer den kongelige Sag, og for hvilket jeg maa holde Dem skadesløs.«

»Den Godhed, Sire, som Deres Majestæt udviser imod mig, er en Belønning, som overtræffer mine Ønsker i den Grad, at jeg ikke vover at begære mere.«

»Lige meget, vi skal ikke forglemme Dem, vær ubekymret derfor. Modtag imidlertid dette Kors!«

Kongen tog Æreslegionens Kors, som han i Almindelighed bar paa sin blaa Kjole ved Siden af Sankt Ludvigskorset, og gav Villefort det.

»Sire,« sagde denne, »Deres Majestæt tager fejl, det er et Officerskors.«

»Tag det!« sagde Ludvig den Attende, »jeg har ikke Tid til at lade et andet hente. Blacos, De maa sørge for, at Patentet bliver udfærdiget for Hr. de Villefort.«

I Villeforts Øjne glindsede en Ærgerrigheds Glædestaare; han tog Korset, kyssede det og spurgte:

»Med hvilke Befalinger vil Deres Majestæt nu bære mig?«

»Søg først den Hvile, som er Dem nødvendig, og betænk at De kan være mig til langt større Nytte i Marseille end i Paris.«

»Sire!« svarede Villefort bukkende, »om en Time har jeg forladt Paris.«

»Gaa!« sagde Kongen, »og skulde jeg forglemme Dem — Kongernes Hukommelse er svag — saa frygt ikke for paany

at bringe Dem i Erindring, Hr. Baron! giv Ordre til at kalde Krigsministeren. De, Blacos, bliver her.«

»Naa!« sagde Politimesteren til Villefort, da han gik ud af Tuilerierne. »De er indgaaet gennem en heldig Dør. Deres Lykke er afgjort!«

»Vil den vare længe?« mumlede Villefort, idet han hilste Ministeren, hvis Bane var endt, og søgte en Vogn for at køre hjem.

Han kastede sig i en Fiakre, som netop kom forbi, og overgav sig til sine ærgerrige Drømme. Ti Minutter derefter var han hjemme. Han bestilte Postheste til om to Timer og lod sig bringe Frokost. Han havde netop sat sig til Bords, da der blev ringet heftigt. Tjeneren aabnede, og Villefort hørte en Stemme nævne sit Navn.

»Hvem kan allerede vide, at jeg er her?« spurgte den unge Mand sig selv.

I det samme traadte Tjeneren ind.

»Naa,« gentog Villefort. »Hvem ringede — hvem spørger efter mig?«

»En Fremmed, der ikke vil navngive sig.«

»Hvorledes ser han ud?«

»Det er en Mand paa omtrent halvtredsindstve Aar.«

»Lille eller stor?«

»Omtrent af samme Skikkelse som De, min Herre. Han er af en meget mørk Ansigtifarve, har sort Haar, sorte Øjenbryn og Skæg.«

»Og hvorledes er han klædt?« spurgte Villefort ivrig.

»I en blaa, helt tilknappet Overkjole, prydet med Æreslegionens Kors.«

»Det er ham!« mumlede Villefort blegnende.

»Naa!« raabte den Person, som vi nylig har beskrevet, idet han traadte frem i Døren. »Det kan man kalde at gøre Omstændigheder. Er det maaske Moden i Marseille, at Sønerne lader deres Fædre vente i Forstuen?«

»Min Fader!« raabte Villefort, »jeg har altsaa ikke bedraget mig, jeg formodede straks, at det maatte være Dem!«

»Naar du formodede, at det var mig,« sagde den nysankomne, idet han satte Hat og Stok fra sig, »saa maa jeg tage mig den Frihed at sige dig, min kære Gerard, at det slet ikke er smukt af dig at lade mig vente saa længe.«

»Lad os være alene, Germain,« sagde Villefort.

Tjeneren gik, synlig forundret over dette Sammentræf.

TOLVTE KAPITEL.

Fader og Søn.

Hr. Noirtier, thi det var virkelig ham, der var traadt ind, saa efter Tjeneren, indtil Døren var lukket efter ham, derpaa aabnede han den endnu en Gang, sandsynligvis af Frygt for, at Tjeneren skulde lure i Forværelset. Denne Forsigtighed var ikke overflødig, og den Hurtighed, med hvilken Mester Germain sprang tilbage, beviste, at han ikke var fri for den Synd, som fordrev vore første Forældre fra Paradiset. Hr. Noirtier gjorde sig altsaa den Ulejlighed, selv at aflukke Døren, derpaa aflukkede han ligeledes Sovekammerdøren og rakte endelig Haanden til Villetort, som med vedvarende Forundring havde fulgt alle hans Bevægelser.

»Ved du vel, kære Gerard,« sagde han derpaa smilende, »at du slet ikke ser ud til at være glad ved at se mig?«

»Og dog, min Fader,« svarede Villefort, »er jeg henrykt derved, kun maa jeg tilstaa, at jeg havde saa liden Grund til at vente Deres Besøg, saa det har bragt mig noget ud af Fatningen.«

»Ja, min kære Ven,« gentog Hr. Noirtier, idet han satte sig, »jeg tror at kunne sige det samme til dig. Du har underrettet mig om, at din Forlovelse vilde finde Sted den 28. Februar, og du er i Paris den 4. Marts. Hvorledes forklarer jeg mig det?«

»Naar jeg er her nu, min Fader,« sagde Gerard, idet han nærmede sig til ham, »saa er det sket for Deres Skyld, og denne Rejse vil maaske frelse Dem.«

»Virkelig?« sagde Hr. Noirtier, og strakte sig ligegyldig i Sædet, »virkelig? Fortæl mig det, Hr. Politiembedsmand, det maa være snurrikt!«

»Min Fader! Har De maaske hørt Tale om en vis bonapartistisk Klub i Gaden St. Jaques?«

»Nummer 53. Ja, jeg er Vicepræsident i den,« sagde Noirtier med ligegyldig Rolighed.

»Fader! Deres Koldblodighed forfærder mig!«

»Ikke andet, min Kære? Naar man er blevet proskriberet af Bjergetpartiet, naar man er undkommet fra Paris i en Høstvogn og er blevet jaget omkring i Boudeoux's Skove af Robespierres Sporhunde, saa er man blevet vant til meget. Bliv altsaa ved! Hvad er der nu foregaaet i denne Klub i Gaden Saint-Jacques?«

»De spørger endnu? Man har lokket General d'Espinay derhen, han er gaaet Klokken ni om Aftenen, og — man har derefter fundet hans Lig i Seinefloden.«

»Og hvem har fortalt dig den smukke Historie?«

»Kongen selv!«

»Naa — saa vil jeg til Gengæld fortælle dig en anden Historie, noget ganske nyt.«

»Jeg tror, at jeg allerede ved det, som De vil sige mig, min Fader!«

»Virkelig? Du ved altsaa, at hans Majestæt Kejseren er landet?«

»Stille, min Fader? Jeg beder Dem, baade for Deres og for min Skyld. Ja, jeg kender denne Nyhed, jeg vidste det endogsaa førend De; thi for tre Dage siden kørte jeg med den største Hurtighed fra Marseille til Paris rasende over, at jeg ikke kunde slynge den Tanke, som brændte i min Hjerne, tohundrede Mil i Forvejen.«

»For tre Dage siden — er Du gal? — det er ikke tre Dage siden, at Kejseren landede!«

»Lige meget, jeg kendte Planen.«

»Hvorledes det?«

»Ved et Brev, som var adresseret til Dem, fra Øen Elba, og som jeg fandt i Overbringerens Brevtaske. Dersom dette Brev var faldet i en andens Hænder, saa vilde De, min kære Fader, maaske allerede være skudt.«

Villeforts Fader gav sig til at le.

»Naa, paa Ære!« sagde han, »det lader til at Restaurationen har lært af Kejserdømmet at ekspedere Forretningerne hurtig. — Skudt? — Hvor du taler, min Kære! — Og hvor er da dette Brev? Jeg kender dig for godt til, at jeg skulde frygte for, at Du ikke har gemt det godt.«

»Jeg har brændt det, paa det der ikke skulde blive en Stump deraf tilbage; thi dette Brev havde været Deres Dødsdom.«

»Og Tabet af din fremtidige Stilling!« tilføjede Noirtier koldt. »Ja, jeg forstaar det, jeg har sikkert intet at frygte, da du beskytter mig.«

»Jeg gør mere end det, jeg frelser Dem!«

»For Pokker — nu bliver det dramatisk — forklar dig.«

»Jeg kommer derfor tilbage til denne Klub i Gaden St. Jacques.«

»Det lader til, at denne Klub ligger Politiet særdeles paa Hjerte. Hvorfor har de ikke søgt bedre, saa vilde de have fundet deres Folk.«

»Man har endnu ikke fundet dem, men man er paa Spor efter dem.«

»Det er den staaende Talemaade, jeg kender den. Naar Politiet ikke ved, hvad det skal gøre, saa siger det, at det er

påa Sporet, og saa venter Regeringen rolig, indtil den anden Melding kommer: at Sporet er tabt.«

»Men man har fundet et Lig. Generalen er blevet dræbt, og alle er enige om at kalde det et Mord.«

»Et Mord, siger du? Der er intet Bevis for, at Generalen er blevet myrdet; man finder daglig Mennesker i Seinen, som enten har druknet sig af Fortvivlelse, eller som har badet sig, uagtet de ikke kunde svømme.«

»Kære Fader, De ved jo ret godt, at Generalen ikke har druknet sig af Fortvivlelse, og at man ikke bader sig i Januar Maaned. Nej, nej, bedrag Dem ikke selv. Dette Dødsfald bliver med Rette kaldt et Mord.«

»Og hvem har kaldt det saaledes?«

»Kongen selv.«

»Kongen? Jeg troede, at han var Filosof nok til at indse, at der ikke gives noget Mord i Politiken. I Politiken, min kære Søn, det ved du ligesaa godt som jeg, gives der ingen Personer, men Ideer, ingen Følelser, men Interesser. I Politiken dræber man ikke et Menneske, man skaffer en Hindring af Vejen, det er det hele! Vil du vide, hvorledes det er gaaet til? Jeg skal fortælle dig det. Man troede at kunne gøre Regning paa General d'Espinay, han er blevet os anbefalet fra Elba. En af vore gaar altsaa til ham og indbyder ham til en Forsamling i Gaden St. Jacques, hvor han vil træffe Venner. Han kommer, og man forklarer ham den hele Plan: Afrejsen fra Elba og den tilsigtede Landgang. Men da han har faaet alt at vide, saa svarer han, at han er Royalist. Man lader ham sværge ikke at forraade noget af, hvad han har hørt, og han gør det, men saa ugerne, saa det var at friste Gud, at sværge saaledes. Desuagtet lod man ham gaa frit, fuldkommen frit! — Han er ikke kommet hjem; men — hvad kan vi derfor? Han er gaaet bort fra os, han har maaske forfejlet Vejen, og nu — et Mord? I Sandhed, Villefort, du forundrer mig, du — Generalfiskalens Substitut — du bygger en saa stor Anklage paa en saa svag Grund! Er det nogensinde faldet mig ind, naar du udøvede dit Kald som Royalist, og lod Hovedet hugge af en af mine, da at sige: Min Søn, du har begaaet et Mord! — Nej, jeg sagde: Meget vel, du har sejret, i Morgen tager jeg Revanche!«

»Men tag Dem i Agt, kære Fader, den Revanche, som vi vil tage, vil blive skrækkelig.«

»Jeg forstaar dig ikke.«

»De gør Regning paa Usurpatorens Tilbagekomst?«

»Det tilstaar jeg.«

»De tager fejl, min Fader. Han vil ikke kunne tilbagelægge

ti Mil i det indre af Frankrig, uden at blive forfulgt, omringet og fanget med hele sit Tilhæng, ligesom et vildt Dyr.«

»Kære Ven, Kejseren er i dette Øjeblik paa Vejen til Grenoble, den 10. eller 12. er han i Lyon, og den 20. eller 25. i Paris!«

»Folket vil rejse sig — —«

»Og ile ham i Møde!«

»Han har kun faa Folk med sig, og man vil sende Armeer imod ham.«

»Der vil tjene ham som Eskorte og marschere mod Hovedstaden! Du er virkelig noget barnagtig, kære Gerard. Du tror at være vel underrettet, fordi en Telegraf, tre eller fire Dage efter Landgangen, har fortalt dig: Usurpatoren er landet ved Cannes med nogle faa Folk; man forfølger ham! — hvor er han? Hvad foretager han sig? Derom ved du ikke noget. Ja, saaledes vil man forfølge ham lige til Paris, uden at afskyde et Gevær!«

»Grenoble og Lyon er tro Stæder, der vil sætte en uoverstigelig Hindring i Vejen for ham.«

»Grenoble vil med Begejstring aabne sine Porte for ham, og Lyon vil for Alvor gaa ham i Møde. Tro mig, vi er ligesaa godt underrettede, som I, og vort Politi kan meget godt opveje eders. Vil du have et Bevis derfor? Du ønskede at skjule din Rejse for mig, og dog har jeg vidst din Ankomst en halv Time efter at du havde passeret Barrieren. Du har ikke opgivet din Adresse til andre end til Postillionen, og jeg ved den dog, et Bevis derpaa er, at jeg kom til dig, netop da du vilde sætte dig til Bordet. Ring — og bestil en Dækning endnu, vi vil spise sammen.«

»I Sandhed,« sagde Villefort, idet han betragtede sin Fader med Forundring, »De lader til at være godt underrettet.«

Ih, min Gud, det forholder sig ganske simpelt. I, som har Magten, I besidder kun den Magt, som Pengene kan skaffe eder, vi — besidder den, som Hengivenheden yder os.«

»Hengivenheden?« spurgte Villefort smilende.

»Ja, Hengivenheden. Det er en finere Benævnelse for den haabende Ærgerrighed.«

Villeforts Fader udstrakte nu selv Haanden efter Klokkestrengen for at kalde Tjeneren, eftersom hans Søn endnu ikke havde gjort det; men Villefort holdt hans Haand tilbage.

»Vent lidt!« sagde den unge Mand, »endnu et Ord!«

»Naa!«

»I hvor slet det kongelige Politi end maa være indrettet, saa ved det dog en skrækkelig Omstændighed.«

»Og hvilken?«

»Det er den Mands Signalement, som var hos General d'Espinay den Dags Morgen, da han forsvandt.«

»Se, se — det ved det gode Politi! Naa, hvorledes er da det Signalement?«

»Mørk Hudfarve, Øjne, Haar og Skæg sort, en blaa Overfrakke, knappet helt op til Hagen, Æreslegionens Kors i et Knaphul, en bredskygget Hat, og en Rørstok.«

»Naa, saa det ved de?« sagde Noirtier, »hvorfor har de da ikke grebet dette Menneske?«

»Fordi de i Gaar eller i Forgaars tabte hans Spor ved Gaden Coq-Heron.«

»Som jeg siger, eders Politi maa være meget enfoldigt.«

»Det lader sig ikke modsige, men hvert Øjeblik kan det hælde sig at det finder ham.«

»Ja,« sagde Noirtier, og saa sig ligegyldig om, »ja, naar denne Mand ikke var underrettet, men,« tilføjede han smilende, »det er han, og vil straks forandre baade Ansigt og Klædning.«

Ved disse Ord rejste han sig, tog Overfrakke og Halsbind af, gik hen til et Bord, paa hvilket hans Søns nødvendige Toiletgenstande befandt sig, tog en Barberkniv og afregede med sikker Haand det forrædderiske Skæg, der gav Politiet et saa kosteligt Bevis i Hænderne. Villefort betragtede sin Fader med Forundring. Da Skægget var taget af, satte Noirtier sit Haar paa en anden Facon, tog i Stedet for sit sorte Halsbind et kulørt ditto, som laa oven i en aaben Rejsekoffert; i Stedet for sin blaa tilknappe Overfrakke tog han en brun, aabenstaaende ditto af sin Søns, prøvede den unge Mands Hat med den opadbøjede Skygge, syntes veltilfreds med at den passede ham, tog, i Stedet for sin Rørstok den solidere Stok, ved hvilken Substituten fuldendte den Utvungenhed, der var en af hans fremragende Egenskaber.

»Naa,« sagde han til sin Søn, der efter denne Forvandling betragtede ham med tavs Forundring. »Naa — tror du, at Politiet vil kunne genkende mig?«

»Nej, min Fader!« stammede Villefort, »det vil jeg i det mindste ikke haabe!«

»Og nu, min kære Gerard, forlader jeg mig paa din Omhu, at du vil vide at skjule alle de Genstande, som jeg her efterlader mig.«

»Vær ubekymret derfor,« sagde Villefort.

»Ja, ja, nu tror jeg virkelig, at du har reddet mit Liv; men vær rolig, jeg vil snart faa Lejlighed til at gøre Genæld!«

Villefort rystede vantro med Hovedet.

»Du tvivler derom?«

»Jeg vil i det mindste haabe, at De tager fejl.«

»Kommer du endnu en Gang til Kongen?«

»Maaske!«

»Vil du gælde for en Profet i hans Øjne?«

»Ulykkesprofeterne er ikke godt ansete ved Hoffet.«

»Sandt nok, men der vil komme en Dag, da man vil lade dem vederfares Retfærdighed. Lad os antage, at der indtræder en ny Statsomvæltning, saa vil du gælde for en endnu større Mand end Talleyrand.«

»Hvad skal jeg da sige til Kongen?«

»Sig ham: Sire! Man skuffer Dem med Hensyn til Frankrigs Stilling, til Stemningen i Stæderne, til Aanden i Armeen. Den, som man i Paris kalder den korsikanske Varulv, som man endnu i Nevers kalder Usurpatoren, bliver allerede i Lyon kaldet Bonaparte, i Grenoble Kejseren. De indbildte sig, at han er paa Flugt, bliver jaget og forfulgt; men han marscherer utrolig hurtigt, som den Ørn, han fører med sig. Hans Soldater, om hvilke de tror, at de er nærved at dø af Sult, at de er udtømte af Anstrengelser og i Begreb med at desertere, de formerer sig som Snefløkke om en stor Sneboldt. Sire — rejs bort! Overlad Frankrig til sin virkelige Herre, til ham, som ikke har købt det, men erobret det. Rejs bort, Sire; Ikke fordi De er udsat for nogen Fare; Deres Modstander er mægtig nok til at benaade Dem, men fordi det vilde være nedværdigende for en af Ludvig den Helliges Efterkommere at takke Manden fra Arcole, Marengo og Austerlitz, for sit Liv. Sig ham det, Gerard eller sig ham hellere slet intet. Gaa, og skjul din Rejse, ros dig ikke af det, som du har udrettet i Paris, rejs med Postheste, og er du kommet hurtig hertil, saa rejs endnu hurtigere bort. Kom til Marseille om Natten og forhold dig ganske stille, ganske ydmyg, ganske hemmelig; thi denne Gang handlede vi som behjertede Mænd, der kender deres Fjender. Rejs, kære Gerard! Og ved denne barnlige Lydighed, eller, hvis du hellere vil, ved denne Nedlæelse til at modtage et venskabeligt Raad, vil vi holde dig paa din Plads.«

»Derved,« tilføjede Noirtier smilende, »vil du have et Middel til at redde mig en anden Gang, dersom den politiske Gyngende en Gang skulde bringe dig til at stige og mig til at dale!«

Noirtier gik nu bort med den Rolighed, som ikke havde forladt ham noget Øjeblik under den alvorlige Samtale.

Bleg og i hastig Bevægelse ilede Villefort til Vinduet og trak Gardinet til Side og saa ham gaa rolig forbi nogle Men-

nesker af et mistænkeligt Udseende. De havde luret ved Gadehjørnet og var der maaske for at paagribe Manden med det sorte Skæg, den blaa Frakke og den bredskyggede Hat. Villefort blev staaende saaledes, ængstelig snappende efter Vejret, indtil hans Fader var forsvunden i Strædet Bussy. Da kastede han sig over de Genstande, han havde efterladt. Han lagde det sorte Halsbaand og den blaa Overfrakke paa Bunden af Kofferten, sønderbrød Stokken og kastede Stumperne i Ilden, satte sin Rejsehue paa kaldte Tjeneren og forekom med et Blik alle de Spørgsmaal, som denne syntes at ville henvende til ham. Dernæst afgjorde han sin Regning med Værten, sprang i Vognen som ventede ham, og erfarede i Lyon, at Bonaparte havde holdt sit Indtog i Grenoble. Midt under den Bevægelse, som herskede hele Vejen, ankom han endelig til Marseille, prisgivet alle de Ængstelser, som beværer den Ærgerriges Hjerte.

TRETTENDE KAPITEL.

De hundrede Dage)*

Hr. Noirtier var en god Profet og Begivenhederne fulgte hurtigt paa hverandre som han havde forudsagt dem. Enhver kender Tilbagekomsten fra Øen Elba, hin sælsomme, forunderlige Tilbagekomst der, ligesom den er uden Fortidseksampler sandsynligvis ogsaa vil blive uefterlignet i Fremtiden. Ludvig den Attende gjorde kun svage Forsøg paa at bortvende dette haarde Slag. Hans ringe Tillid til Menneskene berøvede ham ogsaa al Tillid til Begivenhederne. Kongedømmet, som han næppe havde faaet genoprettet, skælvde paa sin usikre Grundvold, og en eneste Bevægelse af Kejseren bragte hele Bygningen til at styrte sammen, denne uformelige Blanding af forældede Fordomme og nye Idéer.

Villefort havde altsaa kun faaet en Anerkendelse af sin Konge, og den var for Øjeblikket ikke alene unyttig, men endogsaa farlig, og saa Æreslegionens Kors, som han havde været forsigtig nok til at skjule, skønt Hr. de Blacos havde sørget for at Patentet blev ham tilstillet.

Napoleon vilde sikkert have afsat Villefort, dersom han ikke var bleven beskyttet af Hr. Noirtier, som nu, saavel paa

*) Saaledes kalder man Napoleons andet Kejserdømmes korte Varighed.

Grund af de Farer, han havde trodset, som ved de Tjenester, han havde udvist, var blevet almægtig ved de hundrede Dages Hof. Saaledes beskyttede nu Girondisten fra 1793 og Senatoren fra 1806 den, som nylig havde beskyttet ham.

Under det kortvarige Kejserdømme, hvis andet Fald man let kunde forudse, indskrænkede Villeforts Indflydelse sig til at skjule den Hemmelighed som Dantes nær havde udbredt. Kun Generalfiskalen blev afsat, fordi man havde ham mistænkt for at være en lunken Bonapartist.

Imidlertid var den kejserlige Magt næppe blevet genoprettet, det vil sige næppe beboede Keiseren Tuilerierne som Ludvig den Attende nylig havde forladt, førend Marseille, uagtet sine Embedsmænds Holdning i sin Midte saa den Krigsfakkell opflamme, som aldrig kan blive rigtig slukket i Syden. Man belejrede Royalisterne med bidende Vittigheder, naar de holdt sig skjult i deres Boliger, og forfulgte dem med offentlige Beskæmmelser, naar de vovede at gaa ud.

Naturligvis var den værdige Reder nu, om ikke almægtig — thi Morrel var en forsigtig og noget frygtsom Mand, som alle de, der ved egen Flid har erhvervet sig en Formue —, saa dog i Stand til at kunne tale med for at udvirke noget til Fordel for Dantes.

Uagtet sin Foresattes Fald havde Villefort dog beholdt sin Plads. Hans tilkommende Giftermaal vedblev at være en afgjort Sag, men opsattes dog til en heldigere Tid. Dersom Keiseren havde kunnet holde sig paa Tronen, saa vilde en anden Forbindelse have været nødvendig for Villefort og hans Fader vilde da have paataget sig at finde en saadan. Men dersom en anden Statsomvæltning atter skulde føre Ludvig den Attende tilbage til Frankrig, saa vilde Hr de Saint-Merans Indflydelse fordoble sig lige saa vel som hans egen, og da vilde den tilsigtede Forbindelse være endnu mere beljlig end før.

Generalfiskalens Substitut var altsaa for Tiden den fornemste Øvrighedsperson i Marseille, da hans Dør en Dag aabnedes og man meldte Hr. Morrel. En anden vilde maaske have skyndt sig at ile Hr. Morrel i Møde og havde derved røbet sin Svaghed. Men Villefort besad en overlegen Aand, som vidste at tage den rette Holdning ved alle Lejligheder. Han lod Morrel vente i Forværelset, ligesom han tidligere havde gjort.

Morrel ventede at finde Villefort nedslaet, men fandt ham ligesom for seks Uger siden, det vil sige rolig fattet og med den kolde Høflighed, som danner den uoverstigelige Skranke mellem den Højtstaende og den almindelige Mand.

Morrel var traadt ind i Villeforts Værelse med den Overbevisning, at denne Embedsmand vilde skælv ved at se ham, og nu var det ham selv, der tøvede og stod ganske ydmyg for denne alvorlige Mand, som ventede ham med Albuen hvilende paa sit Skrivebord. Han blev staaende ved Døren, og Villefort betragtede ham som om han ikke rigtig kendte ham. Endelig efter nogle Sekunders Forløb i hvilke den ærværdige Reder med Forlegenhed drejede sin Hat mellem Hænderne, udbrød Villefort:

»Hr. Morrel — ikke sandt?«

»Jo, min Herre, det er mig.«

»Kom nærmere!« sagde Villefort, idet han tilvinkede Rederen med en beskyttende Mine »og sig mig, hvilken Omstændighed jeg skylder Æren af Deres Besøg.«

»Gætter De det ikke?« spurgte Morrel.

»Paa ingen Maade. Desuagtet er jeg til Deres Tjeneste med hvad der staar i min Magt.«

»Sagen er aldeles afhængig af Dem, min Herre,« sagde Morrel.

»Saa behag at forklare Dem.«

»Min Herre « sagde Rederen, som under Samtalens Løb begyndte at fatte sig, og som desuden fattede Mod ved Tanken om sin retfærdige Sag »De vil erindre Dem at jeg nogle Dage førend Hans Majestæt Keiserens Ankomst var hos Dem for at udbede Deres Overbærenhed for en ulykkelig ung Sømand Næstkommanderende om Bord i min Brig. Han blev som De vil erindre Dem anklaget for at have Forbindelser paa Øen Elba. Men disse Forbindelser, som den Gang betragtedes som Forbrydelser kan nu tjene som anbefaling. Den Gang tjente De Ludvig den Attende og De har ikke skaanet den unge Mand det var Deres Pligt. Nu tjener De Napoleon og nu maa De beskytte ham det er ogsaa Deres Pligt. Jeg spørger Dem nu hvad der er blevet af ham.«

Det kostede Villefort Umage at beherske sig.

»Og denne Mand hedder?« spurgte han.

»Edmond Dantes!«

Villefort hørte dette Navn blive udtalt, med den samme Ængstelighed som han vilde have følt naar han i en Duel skulde have udholdt sin Modstanders Ild paa tyve Skridts Afstand. Men han fortrak ikke en Mine. Paa den Maade, tænkte han ved sig selv, vil man ikke kunne beskyldte mig for at have haft personlige Hensyn ved den unge Mands Fængsling.

»Dantes?« gentog han, »Edmond Dantes,« siger De.

»Ja, min Herre!«

Villefort aabnede derpaa en stor Protokol, som stod i en Bogreol ved Siden af ham, gik atter til Bordet og derfra til Reolen hvor han eftersaa flere Bøger. Han vendte sig derpaa til Rederen og spurgte med den uskyldigste Mine af Verden:

»Er De ogsaa vis paa, at De ikke tager fejl?«

Dersom Morrel havde haft mere Erfaring i slige Sager, saa vilde han have fundet det besynderligt, at Generalfiskalens Substitut indlod sig paa at besvare et Spørgsmaal som var ham ganske uvedkommende; han vilde da have spurgt sig selv, hvorfor Villefort ikke henviste ham til Fangelisterne til Fængselsbestyrerne eller til Departementschefen. Men Morrel som aldeles ikke fandt noget Spor af Uro hos Villefort, antog det nu kun for Nedladenhed af ham. Villefort havde gjort sin Beregning rigtig.

»Nej« sagde Morrel, »jeg tager ikke fejl. Desuden har jeg kendt den unge Mand i ti Aar, og han har været i min Tjeneste i fire Aar. De erindrer Dem vel, at jeg for seks Uger siden bad Dem om Skaansel for ham. Nu beder jeg Dem om Retfærdighed. De modtog mig den Gang temmelig uvenlig og svarede mig med Uvillie. Ja, Royalisterne var den Gang haarde mod Bonapartisterne!«

»Min Herre!« svarede Villefort med sin sædvanlige Aandsnærværelse og Koldblodighed. »jeg var Royalist den Gang, da jeg troede, at Bourbonnerne ikke alene var de retmæssige Tronarvinger men ogsaa Nationens Udvalgte Døg den vidunderlige Tilbagekomst, som vi nylig har været Vidne til, har overbevist mig om at jeg har taget fejl. Napoleons Genius har sejret, den elskede Hersker er ogsaa den Retmæssige.«

»Det kan jeg forstaa!« raabte Morrel med sin godmodige, djærve Aabenhjertighed. »Det glæder mig at høre Dem tale saaledes, og jeg spaar mig det bedste deraf for Dantes' Skæbne!«

»Bliv lidt« begyndte Villefort igen, »nu har jeg det. Det er en Sømand, som vilde ægte en Katalonierinde, ikke sandt? Ja, nu erindrer jeg det, ja, den Sag er meget alvorlig!«

»Hvorledes det?«

»De ved vel, at da han forlod mig, blev han ført til Raadshusfængslerne?«

»Ja — og saa?«

»Ja, saa har jeg afgivet min Rapport, og jeg har afsendt de Papirer, som man havde fundet hos ham, til Paris. Det var min Pligt, og otte Dage efter hans Fængsling blev han sendt bort.«

»Sendt bort?« raabte Morrel. »Men hvad har man da kunnet foretage sig med den stakkels unge Mand?«

»Vær De ganske rolig; man vil have sendt ham til Fene-strelles, til Pignerol eller til Øen St. Marguerite, og en skøn Morgen vil De se ham komme tilbage og overtage Kommandoen over Deres Fartøj.«

»Ja, lad ham komme, naar han vil, hans Plads staar aaben for ham. Men hvorfor er han ikke allerede kommet tilbage? Jeg synes dog, at det maatte være den kejserlige Øvrigheds første Omsorg at befri de, som den kongelige Øvrighed havde fængslet.«

Overil Dem ikke i Deres Beskyldninger, min kære Hr. Morrel. Man maa gaa lovformeligt frem ved alle Lejligheder. Ordren til Fængslingen kom fra højere Steder, altsaa maa Ordren til Frigivelsen ogsaa komme derfra. Men endnu er det næppe fjorten Dage siden, at Napoleon overtog Magten, altsaa kan Frigivelsesordrene næppe være udfærdigede endnu.«

»Men — gives der da intet Middel til at paaskynde disse Formaliteter?« spurgte Morrel. »Nu, da vi triumferer, har jeg nogen Indflydelse. Jeg kan forlange en Kontraordre mod hans Arrest.«

»Han har ikke haft nogen Arrest.«

»Nu da, hans Fangenskab.«

»I politiske Anliggender holdes intet Fangeregister. Stundom ligger det i Regeringens Interesse at lade et Menneske forsvinde, uden at han eterlader sig noget Spor. Et Register over de Fangne vilde lede til Undersøgelser.«

»Saaledes var det maaske under Bourbonnerne, men nu?«

»Saaledes er det altid, kære Morrel. Regeringerne følger hverandre og ligner hverandre. De Strafferegler, som fremkom under Ludvig den Fjortende, er endnu gældende med Undtagelse af Bastillen, som et Tilfælde har tilintetgjort, og Kejseren har stedse været strengere med Hensyn til Fængselsreglerne end selv den store Konge har været det. Der er saaledes en utallig Mængde Indespærrede, til hvilke der slet intet Spor gives.«

Saa megen Velvillie vilde endogsaa have gjort Visheden vaklende, og Morrel havde ikke en Gang Mistanke.

»Men hvilket Raad kan De nu give mig for at fremskynde den unge Mands Tilbagekomst?«

»Et eneste! Skriv en Ansøgning til Justitsministeren.«

»Aa, vi ved nok, hvad Ansøgninger har at betyde. Ministeren faar et Par Hundrede om Dagen og læser næppe fire af dem.«

»Vistnok,« sagde Villefort, »men han vil læse en, som jeg afsender og anbefaler.«

»Og De vil paatage Dem at besørge denne Ansøgning?«

»Med største Fornøjelse! Dantes kunde den Gang være strafskyldig, men nu er han uskyldig, og det er min Skyldighed at skaffe den sin Frihed igen, som jeg, ligeledes af Pligt-skyldighed har bragt i Fængsel.«

Villefort forekom saaledes en retslig Undersøgelse, der vel var usandsynlig, men dog mulig, og ved hvilken han kunde blive redningsløst fortabt.

»Men hvorledes skriver man til Ministeren?«

»Sæt Dem, Hr. Morrel,« sagde Villefort, idet han overlod ham sin Plads, »saa vil jeg diktere Dem, og vi vil ikke spille Tiden; vi har allerede spildt altfor megen.«

»Javel, lad os betænke, at den unge Mand venter, lider, maaske fortvivler!«

Villefort gyste ved Tanken om denne Fange, der maatte forbande ham, men han var allefede gaaet for vidt til at træde tilbage. Dantes maatte knuses under hans Ærgerrigheds Maskine.

Villefort dikterede nu en Ansøgning, i hvilken han fremhævede Dantes' Patriotisme og de Tjenester, han havde gjort den bonapartistiske Sag. I denne Ansøgning blev Dantes skildret som en af de virksomste Agenter for Napoleons Tilbagekomst.

Det var tydeligt, at Ministeren øjeblikkelig maatte udvise Retfærdighed, saa snart han fik denne Skrivelse i Hænde, saafremt den ikke allerede var udvist, og Villefort gennemlæste den højt, da den var skreven.

»Saaledes!« sagde han. »Forlad Dem nu kun paa mig!«

»Og Ansøgningen vil snart blive afsendt?«

»Endnu i Dag!«

»Og anbefalet af Dem?«

»Den bedste Anbefaling, jeg kan tilføje, er den, at jeg bevidner alt, hvad De siger i Ansøgningen.«

Villefort satte sig ned og tilføjede sin Attest i Randen af Ansøgningen.

»Og hvad skal jeg nu gøre?« spurgte Morrel.

»De har kun at vente. Jeg indestaar for alt!«

Denne Forsikring gav Morrel nyt Haab. Han forlod Villeforts Bolig med glad Tilfredshed og forkyndte Dantes' Fader, at han snart vilde faa sin Søn at se.

Hvad Villefort angik, saa afsendte han slet ikke Ansøgningen, men gemte den omhyggelig, for at den siden kunde kompromittere Dantes skrækkeligt, i Stedet for at redde ham

nu. Thi Villefort ventede noget, som et Overblik paa Sager-nes Stilling i Europa lod formode, nemlig en ny Statsomvæltning.

Dantes forblev altsaa i sit Fangenskab, dybt begravet i sit Fængsel. Han hørte hverken det frygtelige Brag af Ludvig den Attendes sammenstyrtede Trone eller det endnu skrækkeligere af det sammenstyrtede Kejserdømme.

Men Villefort havde betragtet alt med aarvågagent Blik og hørt alt med Opmærksomhed. To Gange under Kejserdømmets Varighed, som kaldes de hundrede Dage, havde Morrel været hos ham for at forlange Dantes' Frigivelse, og hver Gang havde Villefort opholdt ham med Løfter og Forhaabninger.

Endelig frembrød Waterloodagen, og Morrel lod sig ikke mere se hos Villefort. Rederen havde gjort for sin unge Ven, hvad et Menneske formaaede at gøre. At begynde nye Forsøg under den anden Regering, vilde kun være at kompromittere sig selv, uden dog at kunne udrette noget derved.

Ludvig den Attende besteg atter Tronen, og Villefort, for hvem Marseille rummede saa mange Erindringer, ansøgte og fik et Generalfiskal-Embede i Toulouse. Fjorten Dage efter hans Indsættelse i det nye Embede ægtede han Frøken Renée de Saint Meran, hvis Fader nu gjaldt mere ved Hoffet end nogen Sinde før.

Saaledes blev Dantes under de hundrede Dage og efter Slaget ved Waterloo under Laas og Lukke, forglemt, om ikke af Gud, saa dog af Mennesker.

Da Danglars erfarede Napoleons lykkelige Tilbagekomst til Frankrig, indsaa han Betydningen af det Slag, hvormed han havde truffet Dantes. Hans Angivelse havde netop truffet det rigtige Punkt, og som alle Mennesker med en vis Tilbøjelighed til det onde og en middelmaadig Forstand for Hverdagslivet, saa kaldte han ogsaa disse besynderlige Sammentræf en Tilskikkelse af Skæbnen. Men da Napoleon var kommen tilbage til Paris, da hans bydende og nægtige Stemme genlød paany, da blev Danglars bange, og han frygtede hvert Øjeblik, at Dantes skulde komme igen, at han skulde vide alt, og at han skulde hævne sig paa ham. Da ytrede han det Ønske for Hr. Morrel at forlade Søjtenesten og lod sig anbefale af ham til en spansk Købmand, hos hvem han mod Slutningen af Marts Maaned, altsaa ti eller tolv Dage efter Napoleons Indtog i Tuilerierne, overtog en Handelsbetjents Plads. Han rejste til Madrid, og man hørte ikke senere noget om ham.

Fernand begreb intet. Dantes var nu bortfjernet, og det

var alt, hvad han ønskede. Hvad der var blevet af ham, brød han sig ikke om at faa at vide, men han søgte at benytte den Frist, som Dantes' Fraværelse gav ham, dels til at skuffe Mercedes med Hensyn til Grundene til denne Fraværelse, dels til at udfinde Udvandrings- og Bortførelsesplaner. Undertiden — og det var de mørkeste Øjeblikke i hans Liv — satte han sig paa Toppen af Kap Pharao, det Sted, hvorfra man kan overskue baade Marseille og Kataloniernes By, og stirrede mørk og ubevægelig som en Rovfugl omkring sig, for at se, om han ikke paa en af disse Veje kunde opdage det smukke unge Menneske med den utvungne Gang og den kække Holdning. I dette Tilfælde var Fernands Beslutning taget. Han vilde knuse Dantes' Hoved med et Flinteskud og derpaa dræbe sig selv, thi han haabede stedse.

Under disse Biomstændigheder opbød Kejserdømmet en sidste Udskrivning til Arméen, og alle Vaabendygtige i Landet ilede paa Keiserens Bud til Frankrigs Grænser.

Fernand maatte ogsaa af Sted. Han forlod sin Hytte og Mercedes, plaget af den skrækkelige Tanke, at hans Medbejler imidlertid kunde komme og ægte den, han elskede.

Hvad den unge Pige angaar, saa havde den Medlidenhed, som Fernand følte med hendes Ulykke, og den Omhu, med hvilken han efterkom hendes mindste Ønske, frembragt den Virkning, som Hengivenheden stedse udøver over ædle Hjerter. Mercedes havde stedse elsket Fernand som en Ven, og dette Venskab forøgedes nu med Erkendtlighedsfølelsen.

»Min Broder,« sagde hun, idet hun hængte Soldaterkappen om Katalonierens Skuldre. »Min bedste Ven, lad Dem ikke slaa ihjel, lad mig ikke staa alene i Verden!«

Disse Ord, som blev sagt i Afskedsøjeblikket, gav atter Fernand noget Haab. Naar Dantes ikke kom tilbage, saa kunde Mercedes endnu blive hans. Mercedes blev nu alene i den vide Verden, hvor hun aldrig før havde følt sig saa forladt som nu. Idelig vankede hun med forgrædte Øjne omkring Kataloniernes lille By, snart stod hun stum og ubevægelig under Solens brændende Straaler, stirrende hen imod Marseille; snart sad hun ved Strandbredden, hørte paa Havets Brusen og spurgte sig selv, om det ikke var bedre at styrte sig i Havets Afgrund end at udholde alle den haabløse Ventens grusomme Afvekslinger. Hun manglede ikke Mod til at udføre dette Forsæt, men Religionen kom hende til Hjælp og frelste hende fra at begaa Selvmord.

Den gamle Dantes, som kun blev opretholdt ved Haabet, tabte dette Haab ved Keiserens Fald. Fem Maaneder efter at han var bleven skilt fra sin Søn, og næsten ved samme

Klokkeslet, som denne blev arresteret, drog han det sidste Suk i Mercedes' Arme. Morrel besørgede alle Udgifterne ved Begravelsen og betalte den lille Gæld, som Oldingen havde gjort under sin Sygdom. Der udfordredes mere end Velgørenhed dertil, thi hele Syden var i Oprør, og at hjælpe Faderen til en Bonapartist, der var skildret saa farlig som Edmond, selv paa hans Dødsleje, gjaldt for en Forbrydelse.

FJORTENDE KAPITEL.

Den rasende og den vanvittige Fange.

Omtrent et Aar efter Ludvig den Attendes Tilbagekomst kom Generalinspektøren over Fængslerne, Hr. de Boville, paa en Forretningsrejse til Slottet If. Dantes hørte i sit Fængsels Dybde alle hine Forberedelser, som gjorde saa megen Larm over ham, men som i Dybet kun naar Fangens Øre, som er blevet vant til i Nattens Stilhed at kunne høre Edderkoppen spinde sine Væv. Han anede, at der maatte foregaa noget usædvanligt blandt de Levende. Hvad ham selv angik, saa havde han nu i saa lang Tid boet i en Grav, saa han meget godt kunde betragte sig som død.

Inspektøren besøgte virkelig et Fængsel efter et andet, og der blev gjort Spørgsmaal til flere Fanger, navnlig til de, hvis Sagtmodighed eller Sløvhed anbefalede dem til Bestyrelsens Velvillie. Inspektøren spurgte dem, hvorledes deres Føde var, og hvad de ellers begærede. De svarede enstemmig, at Kosten var afskyelig, og at de begærede deres Frihed. Herefter spurgte Inspektøren, om de ikke havde andet at sige ham. De rystede paa Hovederne. Hvilket andet Gode end Friheden kunde en Fange begære?

»Jeg ved ikke,« sagde Hr. de Boville smilende til Guvernøren, »hvorfor man lader os gøre denne unyttige Runde, en, som har set ét Fængsel, har set hundrede, den, som har hørt én Fange, har hørt tusinde. Stedse gentager de et og det samme: slet Føde og uskyldige. — Er der flere endnu?«

»Ja, vi har ogsaa nogle farlige og vanvittige Fanger, som er i særegne Fængsler.«

»Naa,« sagde Inspektøren med Tegn paa Kedsomhed, »lad os da bringe vor Forretning til Ende og ogsaa besøge disse Fængsler.«

»Vent lidt,« sagde Guvernøren, »vi vil i det mindste tage et Par Mand med os. Fangerne begaar ofte fortvivlede og

unyttige Handlinger, stundom af Livslede eller for at blive dømt til Døden, og De kunde let blive Offer for en sådan Handling.«

»Saa tag Deres Forholdsregler!« sagde Inspektøren.

Man lod to Soldater komme og steg ned ad en Trappe, der var saa forraadnet og overtrukket med fugtigt Skimmel, saa baade Syn, Lugt og Aandedræt blev angrebet derved.

»Fy,« sagde Inspektøren og standsede paa Halvvejen, »hvilken Djævel kan bo her?«

»En af de farligste Urostiftere, som er i Stand til alt, og paa hvem man i Særdeleshed har gjort os opmærksom.«

»Er han alene?«

»Ja han er.«

»Hvor længe har han været her?«

»Næsten et Aar.«

»Og han blev straks ved sin Ankomst sat i dette Fængsel?«

»Nej, først efter at han havde villet myrde Slutteren, som bragte ham Føde. Dog, Slutteren er her jo og kan selv bevidne det. Var det ikke saaledes, Anton?«

»Jo, han vilde myrde mig paa Stedet!« svarede Slutteren.

»Naa saaledes, han er altsaa gal!« sagde Inspektøren.

»Han er mere end gal, det er en sand Djævel!«

»Vil De føre nogen Klage derover?« spurgte Inspektøren Guvernøren.

»Det er unødvendigt, min Herre, han er allerede straffet nok. Forøvrigt er han nær ved Vanviddet, og efter de Erfaringer, som jeg ved mine mangeaarige Iagttagelser har haft Lejlighed til at gøre, saa vil han, før det kommende Aars Slutning, være fuldkommen fra Forstanden.«

»Paa min Ære,« sagde Inspektøren, »det vil ogsaa være ham bedst tjenlig. Naar han først er rigtig gal, saa lider han mindre.«

Man vil af denne Ytring se, at Inspektøren var en human Mand — fuldkommen værdig til det menneskekærlige Embede, han beklædte.

»De har fuldkommen Ret,« sagde Guvernøren, »og Deres Bemærkninger viser, at De har studeret denne Genstand fra Grunden af. Saaledes befinder der sig ogsaa i et Fængsel kun tyve Skridt herfra, og til hvilket en anden Trappe fører, en gammel Abbed, der før har været Formand for et hemmeligt Parti i Italien, og som nu har været her siden 1811. Han blev forrykt i Hovedet i Aaret 1813, og siden den Tid har han ikke været den samme, som han var før; han græder, han ler, han bliver mager og atter fed. Vil De ikke hellere

se ham? Hans Vanvid er kosteligt og vil aldeles ikke genere Dem.«

»Lad os se den ene som den anden!« svarede Inspektøren.

»Man maa udrette sin Gerning samvittighedsfuldt.«

Det var første Gang, at Inspektøren eftersaa Fængslerne, og han vilde bibringe Bestyrelsen en fordelagtig Mening om sig.

»Lad os altsaa først gaa ind til denne!« tilføjede han.

»Gerne!« svarede Guvernøren. Han gav Slutteren et Tegn, og denne aabnede Døren.

Ved Synet af en ubekendt Mand, for hvem to Fangevogtere lyste med deres Fakler, og som dertil var ledsaget af to Soldater, og mod hvem Guvernøren førte et underdanigt Sprog, gættede Dantes sig til Forholdet og sprang frem med foldede Hænder, idet han troede endelig at se en Lejlighed tilbyde sig til at anraabe en højere Foresat.

Soldaterne fældede øjeblikkelig Bajonetterne i den Tanke, at Fangen vilde kaste sig over Inspektøren i en ond Hensigt, og denne veg et Skridt tilbage.

Dantes indsaa straks, at man havde skildret ham som et farligt Menneske. Han søgte derfor i sin Adfærd at forene saa megen Venlighed og Underkastelse, som det var ham muligt, og at bevæge sine Besøgers Hjerter ved en Slags from Veltalenhed.

Inspektøren hørte hans Tale til Ende, vendte sig derpaa til Guvernøren og sagde med dæmpet Stemme:

»Han er tilbøjelig til blidere Følelser og vil snart blive tam. Frygten gør sin Virkning, og han er veget tilbage for Bajonetterne. Men en Afsindig viger ikke tilbage for noget. Jeg har nylig haft Lejlighed til at anstille Betragtninger derover i Charenton.«

Derpaa vendte han sig til Fangen og sagde:

»Sig mig kort og godt, hvad De ønsker.«

»Jeg ønsker at vide, hvilken Forbrydelse jeg har begaaet. Jeg ønsker at blive stillet for Retten, og at min Sag maa blive foretaget. Jeg ønsker endvidere, at man vil skyde mig, dersom jeg er skyldig, men at man vil løslade mig, dersom jeg bliver befunden uskyldig!«

»Faar De god Føde?« spurgte Inspektøren.

»Ja, jeg tror det, jeg ved det ikke rigtigt, og jeg bryder mig heller ikke videre derom. Derimod er det meget magtpaaliggende ikke alene for mig, den ulykkelige Fange, men ogsaa for Øvrigheden og for Kongen, som behersker os, at en Uskyldig ikke skal blive Offer for en nederdrægtig og løgn-

agtig Anklage, at han ikke skal dø i sit Fængsel, forbandende sine Bødler«

»De er meget ydmyg i Dag « sagde Guvernøren, »saaledes har De ikke været altid. De talte ganske anderledes, da De vilde slaa Fangevogteren ihjel.«

»Det er sandt,« sagde Dantes, »og jeg beder ham meget om Forladelse. Jeg var afsindig, jeg var rasende«

»Det er De altsaa ikke mere?«

»Nej, min Herre, Fangenskabet har bøjet mig, det har knust mig, tilintetgjort mig. Ak, jeg har allerede været her saa længe.«

»Saa længe? Hvornaar er De da kommet her?« spurgte Inspektøren.

»Det var den 28. Februar 1815, Klokken to om Eftermiddagen.«

Inspektøren regnede efter.

»Vi har i Dag den 30. Juli 1816. Hvad taler De om? De har jo kun været her i sytten Maaneder.«

»Kun sytten Maaneder!« raabte Dantes. »Ha! De ved ikke, hvad det vil sige. Sytten Maaneder i Fængsel! Her bliver det til sytten Aarhundreder, især for en Mand, der som jeg stod paa Lykkens Dørtærskel, for en Mand, som netop var i Begreb med at ægte en skøn, elsket Pige, en Mand, der saa en hæderlig Bane aaben for sig, og som paa én Gang bliver berøvet alt, som pludselig bliver slynget fra det oplivende Dagslys ned i Gravens Mørke, som ikke ved, om den, der elskede ham saa inderligt, endnu tænker paa ham, som ikke ved, om hans gamle Fader endnu lever eller om han er død som et Fortvivlelsens Bytte! — Sytten Maaneders Fængsel for en Mand, som er vant til Havets frie Luftning og til det frie Liv paa Søen! Alle de Forbrydelser, som den menneskelige Tunge formaar at benævne med de skrækkeligste Navne, er opvejede med en saadan Fængsling i sytten Maaneder. Hav Medlidenhed med mig. Forlang ikke Overbærelse for mig, men Strengthed, ikke Naade, men en Dom! Jeg begærer kun en Dom, og den kan man ikke nægte en Anklaget!«

»Det er godt,« sagde Inspektøren, »vi vil se!«

Derpaa vendte han sig til Guvernøren og sagde:

»Det gør mig virkelig ondt for det stakkels Menneske. Naar vi kommer op maa De vise mig Registret over de Fangne.«

»Gerne,« svarede Guvernøren, »men jeg frygter meget, at De vil finde slemme Bemærkninger for hans Vedkommende.«

»Min Herre,« vedblev Dantes, »jeg ved nok, at De ikke af

egen fri Vilje kan løslade mig; men De kan frembringe min Begæring for Bestyrelsen, De kan foranledige en Undersøgelse, De kan stille mig for Retten. Jeg forlanger ikke andet end en retslig Dom, saa jeg kan faa at vide, hvilken Forbrydelse jeg skal have begaaet, og til hvilken Straf jeg er fordømt. Thi Uvisheden er den haardeste Straf!»

»Lys mig ud!« raabte Inspektøren.

»O, min Herre,« raabte Dantes, »jeg hører af Deres Stemme, at De er bevæget, o, sig mig, at jeg tør haabe!«

»Det kan jeg ikke sige Dem,« svarede Inspektøren, »jeg kan blot love Dem at undersøge Deres Sag.«

»O, saa er jeg fri — saa er jeg reddet!«

»Hvem har ladet Dem arrestere?« spurgte Inspektøren.

»Hr. de Villefort,« svarede Dantes. »Naar De vil gaa til ham og tale med ham«

»Hr. de Villefort har for et Aar siden forladt Marseille. Han er i Toulouse.«

»Aa, saa forundrer det mig ikke,« sagde Dantes — »min eneste Beskytter er borte!«

»Havde Hr. de Villefort ingen Grund til at hade Dem?« spurgte Inspektøren.

»Ingen, min Herre. Han var endogsaa velvillig imod mig.«

»Jeg kan altsaa forlade mig paa de Bemærkninger, som han har efterladt med Hensyn til Dem, eller som han maaske endnu vil give mig?«

»Fuldkommen!«

»Godt — saa vent kun derefter!«

Dantes faldt paa Knæ, hævede Hænderne mod Himlen og bad Gud om Beskyttelse for den, der lig en Frelser var nedsteget til hans Fængsel.

»Vil De straks se Registret over Fangerne,« spurgte Guvernøren, da de var komne udenfor, »eller vil De først besøge Abbeden?«

»Lad os afgøre Fængselsbesøgene først,« svarede Inspektøren.

»Ja, han er ikke som de andre Fanger. Hans Vanvid er ikke saa sørgeligt som hans Naboes Forstand.«

»Hvori bestaar da hans Vanvid?«

»Han tror at være i Besiddelse af en umaadelig Skat. I det første Aar af sit Fangenskab tilbød han en Million, der- som Regeringen vilde sætte ham i Frihed, i det andet Aar bød han to Millioner, i det tredje Aar tre, og saa fremdeles. Nu er han paa femte Aar af sit Fangenskab, og nu vil han sikkert saadan ganske i al Hemmelighed tilbyde Dem fem Millioner.«

»Det er snurrigt nok,« sagde Inspektøren, »og hvad hedder denne Millionær?«

»Abbed Faria.«

»Nummer 27?« sagde Inspektøren, idet han læste Tallet paa Døren.

»Rigtig — luk op, Anton!«

Slutteren adlød, og Hr. de Boville saa nysgerrigt ind i Fængslet efter »den gale Abbed« — saaledes kaldte man i Almindelighed Fangen. Midt i Kamret, i en Kreds, som var tegnet med et Stykke Kalk, laa en Mand, som næsten var nøgen, saa pjaltet var hans Klædning. I denne Cirkel tegnede han meget nøjagtige geometriske Linjer og syntes at være lige saa ivrigt beskæftiget med sit Arbejde, som Archimedes var det, da han blev dræbt af en af Marcellus' Soldater. Han rørte sig heller ikke af Stedet, endskønt Døren blev temmelig larmende aabnet, og først da Fakkelskinnet kastede en usædvanlig Belysning over det fugtige Gulv, som dannede hans Tegnebord. først da saa han sig om og bemærkede med Forundring det talrige Selskab, der var kommet ind i hans Fængsel. Han rejste sig hurtig, tog et Tæppe fra sin elendige Seng og bedækkede sin Nøgenhed dermed for at vise sig i en noget sømmeligere Tilstand for de Fremmede.

»Hvad ønsker De?« spurgte Inspektøren som sædvanlig.

»Jeg?« svarede Abbeden forundret, »jeg ønsker ikke noget.«

»De forstaaer mig ikke.« vedblev Inspektøren. »Jeg er Befuldmægtiget af Regeringen og har det Hverv at besøge alle Fængsler og høre, hvad Fangerne kan have at klage over.«

»Naa — ja det er en anden Sag!« raabte Abbeden livfuld.

»Saa haaber jeg, at vi vil komme til at forstaa hinanden!«

»Ser De,« hviskede Guvernøren, »begynder han ikke, som jeg har forudsagt det?«

»Min Herre,« vedblev Abbeden, »jeg er Abbed Faria, født i Rom i Aaret 1768. I tyve Aar har jeg været Sekretær hos Grev Spada, den sidste Fyrste af dette Navn. I Begyndelsen af Aaret 1811 blev jeg arresteret, jeg ved ikke hvorfor, og siden den Tid har jeg fordret min Frihed baade af den italienske og af den franske Regering.«

»Hvorfor af den italienske?« spurgte Inspektøren.

»Fordi jeg blev arresteret i Piombino, og jeg formoder, at Piombino maa være blevet Hovedstaden i et fransk Departement, ligesom Mailand og Florens.

»For Pokker, Deres Begreber om Italien er ikke af de nyeste.«

»De daterer sig fra den Tid, da jeg blev bragt fra Fensstrelles og hertil; det var i 1811. Da nu Hans Majestæt Kej-

seren havde skabt Kongeriget Rom til sin Søn, saa formoder jeg, at han, forfølgende sine Erobringsplaner, har bragt Machiavellis Drøm til Opfyldelse, nemlig at gøre hele Italien til ét Kongerige.«

»Heldigvis,« sagde Inspektøren, »har Forsynet ladet denne Kæmpeplan strande, for hvilken De synes at interessere Dem saa meget.«

»Det er imidlertid det eneste Middel til at gøre Italien til en mægtig, uafhængig og lykkelig Stat.«

»Det kan gerne være,« sagde Inspektøren, »men jeg er ikke kommen her for at gennemgaa et politisk Kursus med Dem, men for at spørge Dem, om De har noget at klage over Deres Kost eller over Arresten.«

»Føden,« svarede Abbeden, »er som i alle Fængsler, det vil sige meget daarlig, og hvad Opholdsstedet angaar, saa ser De jo, at det er fugtigt og skimlet, men desuagtet ret godt af et Fængsel at være. Men der er noget ganske andet. Jeg har gjort en af de vigtigste Opdagelser, som jeg kan meddele Regeringen.«

»Der har vi det!« sagde Guvernøren sagte til Inspektøren.

»Derfor,« vedblev Abbeden, »glæder det mig meget at se Dem her, endskønt De forstyrrede mig i en meget vigtig Beregning, som maaske vil forandre hele Newtons Planetsystem, dersom det lykkes. Vil De maaske benaade mig med en privat Samtale?«

»Sagde jeg det ikke nok!« hviskede Guvernøren atter.

»De kender Deres Folk!« svarede Inspektøren smilende, vendte sig derpaa til Faria og sagde:

»Det, De der forlanger, kan ikke lade sig gøre.«

»Men naar det nu kommer an paa at skaffe Regeringen en uhyre Sum, for Eksempel fem Millioner?«

»Paa Ære,« sagde Inspektøren til Guvernøren, »De har truffet det paa en Prik!«

»Hør,« begyndte Abbeden igen, da han saa, at Inspektøren vilde trække sig tilbage, »det er egentlig ikke nødvendigt, at vi er alene, Hr. Guvernøren kan meget godt være til Stede ved vor Samtale.«

»Gode Ven,« sagde Inspektøren, »ulykkeligvis ved vi allerede, hvad De vil sige. Det drejer sig om Deres Skatte, ikke sandt?«

Faria betragtede Spotteren med et Blik, af hvilket den upartiske Iagttagere vilde have set Aand og Sandhed fremlyse. Derpaa svarede han:

»Uden Tvivl. Hvorom skulde jeg ellers tale, naar det ikke skulde være derom?«

»Hr. Inspektør,« sagde Guvernøren, »jeg kan fortælle Dem den Historie lige saa godt som Abbeden, thi jeg har hørt ham synge den Vise i hele fem Aar.«

»Det beviser kun,« sagde Abbeden, »at De hører til de Mennesker, om hvilke Skriften siger, at de har Øjne og ikke ser, og Øren og ikke hører.«

»Min Kære,« sagde Inspektøren, »Regeringen er rig og behøver ikke Deres Penge. Behold dem selv, indtil De en Gang kommer ud af Fængslet.«

Abbeden gjorde store Øjne, greb Inspektørens Haand og sagde:

»Men dersom jeg nu, tværtimod al Retfærdighed, ikke kommer ud af dette Fængsel, dersom jeg nu maa dø her uden at have aabenbaret min Hemmelighed til nogen, vil denne Skat saa ikke være tabt? Er det ikke bedre, at Regeringen og jeg faar Nytte af den? Jeg vil endogsaa gaa til seks Millioner. Ja, jeg vil afstaa seks Millioner og lade mig nøje med Resten, naar man vil give mig Friheden.«

»I Sandhed,« sagde Inspektøren halvhøjt, »dersom man ikke vidste, at dette Menneske var afsindig, saa skulde man tro, at han talte Sandhed, saa overbevisende taler han.«

»Jeg er ikke afsindig, jeg taler den rene Sandhed!« sagde Faria, som med sin fine Hørelse, der er egen for Fanger, havde hørt ethvert af Inspektørens Ord. »Den Skat, om hvilken jeg taler, eksisterer i Virkeligheden. Jeg tilbyder at underskrive en Kontrakt, ifølge hvilken De kan føre mig til det Sted, som jeg vil betegne Dem. Man kan da undersøge Jorden i vor Nærværelse, og dersom jeg lyver, dersom man ikke finder noget, saa er jeg forrykt, som De siger, og saa kan De bringe mig tilbage til Fængslet. Saa vil jeg blive her, indtil jeg dør, uden oftere at forlange noget af nogen.«

Guvernøren gav sig til at le og sagde:

»Er denne Skat langt borte herfra?«

»Omtrent hundrede Mile,« sagde Faria.

»Sagen er ikke saa ilde betænkt,« sagde Guvernøren.

»Naar alle Fanger kunde faa deres Fangevogtere til at løbe hundrede Mile med sig, og naar Bevogterne vilde gøre den Tur med, saa vilde det være en ganske udmærket Anledning for Fangerne til at løbe bort ved første Lejlighed. Og paa en saadan Rejse vilde der nok tilbyde sig en Lejlighed.«

»Uheldigvis,« sagde Hr. de Boville, »er det et bekendt Middel, og denne Herre har ikke en Gang Æren af at have opfundet det!«

Derpaa vendte han sig til Abbeden og sagde:

»Jeg har spurgt Dem, om Deres Føde var god?«

»Min Herré,« tog Faria atter Ordet, »tilsværg mig ved Kristus, at De vil befri mig, naar jeg siger Dem Sandheden, saa vil jeg nævne Dem Stedet, hvor Skatten er begravet.«

»Faar De god Føde?« gentog Inspektøren.

»De indser, at De ikke udsætter Dem for noget derved, og at jeg ikke siger det for at faa Lejlighed til at undvige, da jeg jo bliver her i Fængslet, medens man foretager Rejsen.«

»De svarer ikke paa mit Spørgsmaal,« vedblev Inspektøren utaalmodig.

»Og De ikke paa min Begæring!« raabte Abbeden; »saa vær da forbandet, som alle de Daarer, der ikke vil tro mig. De vil ikke have mine Penge? — saa vil jeg selv beholde dem. De nægter mig Friheden? — Velan, Gud vil give mig den. Gaa! Jeg har ikke mere at sige Dem.«

Abbeden kastede Tæppet fra sig, greb sit Stykke Kalk og gav sig paany i Færd med sin Cirkel, med sine Linier og Tal.

»Hvad bestiller han der?« spurgte Inspektøren, idet han bortfjernede sig.

»Han beregner sin Skat!« svarede Guvernøren.

Faria besvarede denne Spot med et forargeligt Øjekast. De gik bort, og Fangevogteren lukkede Døren efter dem.

»Han maa dog vistnok besidde nogle Rigdomme,« sagde Inspektøren, idet de gik op ad Trappen.

»Eller han har drømt, at han besad dem,« mente Guvernøren, »og saa er han vaagnet som en gal Mand.«

Saaledes endte denne Begivenhed for Abbed Faria. Han blev i Fængslet, og blev nu, mere end nogensinde før, anset som en morsom Vanvittig.

Hvad Dantes angik, saa holdt Inspektøren Ord. Efter at han var kommet ind i Guvernørens Bolig, lod han sig forelægge Registret over Fangerne. Han fandt der en Bemærkning med Hensyn til Dantes, den lød saaledes:

E d m o n d D a n t e s.

En rasende Bonapartist, har taget virksom Andel i Napoleons Tilbagekomst fra Øen Elba. Maa indespærres godt og holdes under streng Bevogtning.

Denne Bemærkning var skrevet med en anden Haand og med andet Blæk, end den øvrige Del af Registret, et Bevis for, at den var skrevet straks ved hans Fængsling. Anklagen var iltfor bestemt til, at man kunde forsøge paa at gendrive den. Inspektøren skrev altsaa underned:

»Læst ovenstaaende Bemærkning. Intet derved at gøre.«

Dette Besøg havde paa en Maade givet Dantes nyt Liv; siden han var blevet fængslet, havde han glemt at tælle Da-

gene; men Inspektøren havde nu opgivet ham dem. Med et Stykke Kalk, som han havde løsnet af Loftet, skrev han paa Muren: 30. Juli 1816, og skrev derefter daglig en ny Streg, for bedre at kunne beregne Tiden.

Der hengik Dage, Uger, Maaneder. Dantes levede stedsde i Haabet. I Begyndelsen havde han beregnet, at om fjorten Dage vilde han nok blive fri; men efter at de fjorten Dage var forløbne, beroligede han sig med, at det havde jo været dumt af ham at vente, at Inspektøren skulde gøre noget for ham, førend han kom tilbage til Paris, og denne Tilbagekomst kunde jo ikke finde Sted, førend hans Inspektionsrejse var til Ende, men dertil kunde jo medgaa et Par Maaneder.

Han tænkte sig altsaa nu et Forløb af tre Maaneder, og da disse ligeledes var henrundne, bestemte en anden Grund ham til at foresætte sig en Tid af seks Maaneder; men da disse ogsaa forlængst var henrundne, da han ved Sammentællingen af de enkelte Dage fandt, at han havde ventet ti og en halv Maaned, og at endnu intet trøstende Budskab naaede hans Fængsel, da begyndte Dantes at tvivle om sin sunde Forstand, han begyndte at tro, at det, som han antog for en Erindring, kun havde været et Foster af en forvirret Hjerne, og at den trøstende Engel, der havde ladet sig til Syne for ham i Fængslet, maatte være nedsteget paa Drømmens Vinger. Efter et Aars Forløb blev Guvernøren forflyttet, han havde overtaget Bestyrelsen over Fortet Ham, og havde taget flere af sine undergivne, blandt andre ogsaa Slutteren med sig. En ny Guvernør kom nu i hans Sted, og han vilde ikke gøre sig den Ulejlighed at lære sine Fangers Navne at kende, han lod sig blot opgive deres Numre. Den skrækkelige Bygning bestod af halvtredsindstyve Kamre, og deres Beboere blev nu benævnte efter Numrene paa deres Kamre. Saaledes ophørte den ulykkelige unge Mand at hedde Edmond Dantes, nu hed han Numer 34.

FEMTENDE KAPITEL.

Nummer 34 og Nummer 27.

Dantes gennemgik alle de Grader af Ulykken, som de smægtende Fanger er udsatte for. Han havde begyndt med Stoltheden, som fremgik af Haabet og af Bevidstheden om hans Uskyldighed, derpaa kom han til at tvivle om denne Uskyldighed, og det retfærdiggjorde Guvernørens Mening

om hans Sindsforvirring betydeligt, endelig nedfaldt han fra sin Stoltheds Tinde til ydmyg Bøn; dog ikke til Gud, men til Menneskene. Den ulykkelige, der burde begynde med at søge Herren, tager som oftest ikke sin Tilflugt til ham, førend ethvert andet Haab har fejlet.

Dantes bad nu, at man vilde sætte ham i et andet Fængsel, om ogsaa det skulde være dybere og mørkere end hans nuværende. En Forandring, selv hvis den var ufordelagtig, var dog altid en Forandring og vilde skaffe ham nogle Dages Adspredelse. Han bad, at man vilde tillade ham at spadserere i Fangegaarden, at man vilde laane ham Bøger eller Instrumenter, men det blev ham alt nægtet. Han vænnede sig til at tale til den nye Fangevogter, uagtet denne var om muligt endnu mere tavs end den forrige. Dantes begyndte endogsaa at misunde Galejslaverne; thi disse var i det mindste i Selskab med deres lige, de indaandede dog den frie Luft, de ser dog den blaa Himmel; Galejslaverne forekom ham at være lykkelige, uagtet alle deres Lænker om Hænder og Fødder.

En Dag bad han Slutteren om at skaffe ham en Kammerat, selv om det skulde være den forrykte Abbed, som han havde hørt tale om, og der bevægede sig virkelig endnu noget menneskeligt under Fangevogterens raa Udvortes, han havde ofte og hjertelig beklaget den unge Mand, som led saa meget under det haarde Fangenskab, saa han frembragte hans Begæring for Guvernøren, men denne frygtede, at Nummer 34 kunde ophidse de andre Fanger eller ved Hjælp af en Kammerat forsøge paa at flygte, og nægtede det altsaa rentud.

Nu, da alle menneskelige Hjælpekilder udtørredes, begyndte Dantes at henvende sig til Gud. Han tilbagekaldte sig nu i Tankerne alle de Bønner, som hans Moder havde lært ham, og han fandt i dem en Trøst, som han ikke tidligere havde følt. Han bad nu, ikke med Inderlighed, men næsten rasende, og hensank ofte i en Slags brændende Iver, saa det forekom ham, som Gud var til Stede og hørte hans Ord.

Men uagtet disse brændende Bønner, var og blev Dantes dog i Fængslet, da omtaagedes hans Øjne, og det blev Nat i hans Sjæl. Dantes var et almindeligt Menneske, uden nogen videnskabelig Dannelse; det Forbigangne var for ham indhyllet i Uvishedens Slør, som kun Videnskaben formaar at løfte. Hans Indbildningskraft kunde ikke fremkalde den forsvundne Tidsalder, genoplive bortdøde Slægter, eller fremtrylle ødelagte Steder, han havde intet, ikke andet end sin egen kære Fortid, sin bedrøvelige Nutid, og sin endnu mere mørke og bedrøvelige Fremtid.

Efter at have vandret nitten Aar i Dagslyset skulde han

nu maaske hensemægte sin øvrige Levetid i evig Nat.

Efter den sagtmodige Gudhengivelse fulgte nu et formeligt Raseri, han udstødte Bespottelser, som forfærdede endogsaa Slutteren, han løb med Hovedet mod Muren, og rasede mod alt, hvad der omgav ham, men mest imod sig selv.

Han kom til at tænke paa den bagtaleriske Angivelse, som Villefort havde vist ham, og i Følge hvilken han var bleven arresteret, og han sagde til sig selv, at det ikke kunde være nogen Guds Straf, men en menneskelig Ondskab, som havde styrtet ham ned i denne Afgrund. Han ønskede disse ubekendte Mennesker alle de Kvaler, som hans glødende Indbildningskraft kunde udtænke, og fandt dog de skrækkeligste at være alt for milde og kortvarige; thi derefter maatte jo Døden følge, og i Døden var der jo, om ikke Hvile, saa dog en Følelseløshed, som maatte ligne den.

Døden, som han ikke undte sine Fjender, ønskede han sig nu selv saa meget ivrigere og henfaldt derved paa den mørke Tanke om Selvmord, hin skrækkelige Tanke, ved hvilken Mennesket, naar han først har fattet den, stedse synker dybere, indtil han er redningsløs fortabt, dersom Gud ikke kommer ham til Hjælp. Dantes følte en Trøst ved denne Tanke, han syntes, at alle hans Smerter, alle hans Lidelser og hele den spøgelseagtige Hær, som de førte efter sig, maatte forsvinde af Fængslet, naar Dødsenglen drog derind. Med et roligt Blik skuede han tilbage paa sin Fortid, men med Rædsel paa sin Fremtid, og valgte nu den Middelvej, der syntes at aabne en Tilflugt for ham.

Otte — sagde han til sig selv — saa jeg paa mine lange Rejser, hvorledes Himlen blev overtrukket af Skyer, hvorledes Stormen rejste sig, og Havet brummende optaarnede sine Bølger. Da følte jeg, at mit Fartøj var et afmægtigt Tilflugtsted, at det skælvede og bævede, let som en Fjer i en Kæmpes Haand. Bølgerne hule Brølen forkyndte mig Døden, og jeg forfærdedes for den, jeg anstrengte alle mine Kræfter for at undgaa den, jeg forenede al menneskelig Kraft og Sømandens hele Duelighed for at kæmpe mod Elementerne.

Men — den Gang var jeg lykkelig, og at vende tilbage til Livet var det samme som at vende tilbage til Lykken. Det var anstødeligt for mig, at jeg, som troede mig skabt i Guds Billede, skulde tjene som Føde for Maager og Gribbe. Nu — er det en anden Sag! — Jeg har mistet alt, som kunde gøre Livet tilløkkende for mig, nu tilsmiler Døden mig, som en Amme tilsmiler det Barn, hun vugger, og jeg dør gerne, ja ret gerne!

Under saadanne bedrøvelige Forhold var der næsten hen-

rundet fire Aar, og ved Slutningen af det andet Aar havde Dantes ophørt at tælle Dagene, saa han var i samme Uvidenhed med Hensyn til Tidsregningen, som han havde været førend Inspektørens Besøg. Men Dantes blev ikke staaende ved den blotte Tanke om Døden, for at fremskynde den, besluttede han ikke mere at tage nogen Næring til sig, og for ikke at blive rokket i denne Beslutning, tilsvor han sig selv at vilde dø paa denne Maade. Naar man bringer mig Spise om Morgen og om Aftenen, tænkte han, saa vil jeg kaste den ud af Vinduet, for at det kan se ud, som om jeg havde spist den. Og han gjorde, som han havde foresat sig det. To Gange daglig kastede han sine Levnedsmidler ud gennem den lille Aabning, og naar den mægtige Selvopholdelsesdrift, som er ethvert Menneske medfødt, vilde forhindre ham deri, mindede han sig selv om sin Ed, og han holdt den da strengt og urokkeligt.

Dag — der kom den Dag, da han ikke mere havde Kraft til at kaste den Spise, som man bragte ham, ud af den lille Aabning, og den næste Dag var hans Øjne omtaagede, han kunde ikke se, ja næppe høre. Edmond haabede en snarlig Død. Saaledes hengik Dagen. Om Aftenen omtrent Klokken ni mærkede han pludselig en dump Lyd fra den Mur, ved hvilken han laa. Ofte havde væmmelige Dyr foraarsaget en Larm i hans Fængsel, og han havde vænnet sig saaledes dertil, saa han ikke lod sig forstyrre derved, men denne Gang foruroligede Lyden ham, og han hævede sit Hoved, for at kunne høre bedre.

Det var en regelmæssig Kradsen, som af en uhyre Klo, en mægtig Tand eller af et Værktøj, som arbejdede mod Stenene. I hvor afkræftet Dantes endogsaa var, saa toresvævede der ham straks en Tanke, som aldrig forlader Fangen, nemlig Tanken om Friheden; det forekom ham, som om Gud endelig forbarmede sig over ham og sendte denne Lyd til ham, for at han endogsaa ved Gravens Rand endnu maatte betænke sig.

Flere Timer derefter hørte han Lyden nærmere og tydeligere, da traadte Slutteren pludselig ind. I otte Dage havde Edmond ikke talt til ham, ikke svaret et Ord paa hans mange Spørgsmaal om hans Befindende; men nu kunde han jo maa-ske bemærke den dumpe Lyd, eifersøge Aarsagen dertil og gøre Ende paa den og saaledes tilintetgøre det ubestemte Haab, som havde opmuntret Dantes i det Øjeblik, da Døden syntes at nærme sig. Slutteren bragte Frokosten. Dantes rejste sig og anstrengte sin Stemme for at tale, han talte om alt muligt, han skældte over den haarde Kulde og over den slette Føde, blot for at have Lejlighed til at raabe saa højt

som muligt. Fangevogteren havde netop bragt Suppe og fint Brød til sin syge Fange, men lykkeligvis troede han, at Dantes talte i Vildelse, han satte derfor Levnedsmidlerne fra sig, og trak sig tilbage. Fuld af Glæde begyndte Edmond igen at lytte. Larmen var nu ganske tydelig at høre, og han troede med Sikkerhed, at den maatte hidrøre fra en anden Fange, som arbejdede paa sin Befrielse.

»Ha!« raabte han, »gid jeg var hos ham, hvor jeg skulde hjælpe ham!«

Men snart omtaagedes dette glade Haab; thi den Tanke fremdukkede hos ham, at denne Larm kunde hidrøre fra nogle Arbejdere, der maaske var beskæftigede med en Reparation i et tilstødende Kammer. Halvt ubevidst vaklede han hen til Bordet, paa hvilket den dampende Suppe stod, greb Koppen, nedsvælgede Drikken, og lagde sig da med et usigeligt Velbehag. Han begyndte nu atter at kunne danne sig et lyst Begreb, han kunde atter tænke og understøtte sine Tanker med Grunde, da sagde han til sig selv:

»Jeg maa gøre et Forsøg, som ikke kan skade nogen. Er denne gaadefulde Arbejder en almindelig Haandværker, saa behøver jeg kun at banke paa Muren herinde, saa vil han straks ophøre med sit Arbejde, for at lytte efter, hvorfra og i hvilken Hensigt den Banken kan være, men saa vil han ogsaa straks fortsætte sit Arbejde; er det derimod en Fange, saa vil min Banken forskrække ham, han vil frygte for at blive opdaget, han vil straks ophøre at arbejde, og først begynde igen i Aften.«

Som sagt, saa gjort. Edmond udrev en Sten, som Fugtigheden havde løsnet i Muren, og slog dermed tre Gange mod det Sted, hvor han antog, det maatte give mest Genlyd, og — som ved et Trylleslag ophørte Larmen straks.

Edmond anstrængte sig for at lytte, men der henrandt flere Timer, ja Natten frembrød, og ingen Lyd lod sig høre.

Det er en Fange! tænkte Edmond med ubeskrivelig Glæde.

Han tilbragte Natten søvnløs, men hverken i den eller de tre følgende Dage hørtes nogen ny Larm.

Endelig en Dag, da Fangevogteren havde gjort sin Runde, og Dantes hundrede Gange havde lagt Øret til Muren, hørte han en næsten umærkelig Støj fra den anden Side, der kunde ikke være nogen Tvivl derom. Det var tydeligt, at Fangen havde indset det farlige i sin tidligere Fremgangsmaade, og at han nu anvendte en anden. Uden Tvivl betjente han sig nu for en Sikkerheds Skyld af en Løftestang i Stedet for af en Mejsel. Denne Opdagelse indgød Dantes nyt Mod, og han besluttede at komme den utrættelige Arbejder til Hjælp.

Men hvorfra skulde han faa et nogenlunde brugbart Værktøj dertil? Hans hele Møblement bestod af en Seng, et Bord, en Stol, en Spand og en Krukke; der var kun et Middel, og Dantes forsøgte det straks, han lod Krukken falde mod en Sten, saa den gik i Stykker. Han trak nu sin Seng frem; thi bag ved den troede han at maatte begynde Befrielsesværket, og begyndte da at arbejde med de spidse Skaar af Krukken.

Men han mærkede snart, at han ikke formaaede at udrette noget med disse Skaar mod den langt haardere Masse, især da han maatte famle sig frem i Mørke. Han flyttede da atter Sengen hen paa sin Plads og ventede Dagens Komme.

Dagen frembrød og Slutteren kom. Dantes fortalte ham, at da han den forrige Dag havde drukket af sin Krukke, var denne faldet ham ud af Hænderne og var gaaet i Stykker. Brummende gik Slutteren bort, kom snart igen med en anden Krukke, anbefalede ham mere Forsigtighed og bortfjernede sig atter. Dantes gik frem og tilbage, Angstens Sved brød frem af hans Pande. Skulde han forblive uvirksom, indtil hans Nabo, som maaske ogsaa blev træt, havde udført det hele?

Da fik han et nyt Indfald, han standsede og smilede, hans sveddryppende Pande tørredes af sig selv.

Fangevogteren bragte daglig hans Suppe i en Blikkasse-rolle, denne var forsynet med en Jernhank, og den maatte Dantes have, ja han havde gerne givet ti Aar af sit Liv for den. Slutteren plejede at hælde Kasserollens Indhold ud paa en Tallerken til Dantes, og efter at denne havde spist Suppen med sin Træske, afvaskede han Tallerkenen, for at den kunde være ren til den næste Dag. Denne Aften satte Dantes nu med Forsæt Tallerkenen mellem Døren og Bordet, og da Slutteren kom ind, stødte han imod Tallerkenen, saa den gik i mange Stykker.

Denne Gang kunde han ikke sige noget til Dantes derfor; thi vel burde denne ikke have sat Tallerkenen paa Gulvet, men Slutteren burde have set sig for. Han lod det altsaa blive ved at knurre og saa sig om efter noget, som han kunde hælde Suppen i, men Dantes havde kun haft den ene Tallerken, og der var altsaa ikke noget at vælge iblandt.

»Lad Kasserollen blive her,« sagde Dantes, »saa kan De jo tage den med i Morgen, naar De bringer mig Frokost.«

Dette Raad stemmede godt overens med Slutterens Bekvemmelighed, saa behøvede han ikke at gaa flere Gange op og ned, og han lod altsaa Kasserollen blive. Dantes skælvede af Glæde, hurtig slugte han Suppen og ventede derpaa endnu lidt for at overbevise sig om, at Slutteren ikke betænkte sig og kom igen, da trak han sin Seng frem og stak Kasserol-

lens Jernskaf ind i en Aabning mellem to Sten og brugte det som Løftestang. En ubetydelig Bevægelse af Stenen overbeviste Dantes om, at Arbejdet vilde lykkes, og nu samlede han omhyggeligt alt det løsnede Kalk sammen, bar det hen i en Krog af Fængslet, opradsede Jorden med et af Krukkeskaarene og tildækkede Kalken omhyggelig med Jord.

Da nu Tilfældet eller rettere hans eget sindrige Indfald havde givet ham et saa kosteligt Instrument i Hænderne, saa vilde han ogsaa benytte det, og vedblev nu at arbejde hele Natten med et sandt Raseri. Ved Dagens Frembrud satte han den løsnede Sten igen i Aabningen, flyttede Sengen til Væggen og lagde sig ned. Frokosten bestod af et Stykke Brød, Slutteren traadte ind og lagde dette Stykke Brød paa Bordet.

»Naa — bringer De mig en anden Tallerken?« spurgte Dantes.

»Nej.« svarede han, »De er en Ødeland, De har slaet Deres Krukke i Stykker, og det er ogsaa Deres Skyld, at Tallerkenen gik itu; naar alle Fanger bar sig saaledes ad, saa kunde Regeringen jo ikke holde det ud med dem. Man vil nu lade Dem beholde Kasserollen og hælde Deres Suppe i den. Paa den Maade vil De maaske lade være at slaa Deres Hus-holdningssager i Stykker.«

Dantes hævede sit Blik mod Himmelen og foldede sine Hænder under Sengetæppet. Dette Stykke Jern, som man nu overlod ham, opvakte en mere levende Taknemmelighedsfølelse i ham, end han tidligere havde følt ved den højeste Lykke.

Men han havde imidlertid bemærket, at siden han selv havde begyndt at arbejde, saa arbejdede den anden Fange ikke mere, dog, det var ingen Grund for ham til at ophøre med sit Arbejde, kom hans Nabo ikke til ham, saa vilde han komme til sin Nabo.

Nu arbejdede han uafsladeligt hele Dagen, og om Aftenen havde han, takket være det ny Værktøj løsnet mere end ti Haandfulde Grus, Kalk og Sten ud af Muren.

Til den Tid naar Slutteren plejede at komme, rettede han den noget bøjede Kasserollehank, saa godt han kunde, og satte Kasserollen paa sin sædvanlige Plads. Fangevogteren hældte den sædvanlige Portion Suppe med Kød, eller rettere sagt, med Fisk, i den; thi det var en Fastedag, og man lod Fangerne holde tre Fastedage om Ugen. Dette kunde have været et Mittel for Dantes til at beregne Tiden, dersom han ikke for længe siden havde opgivet dette Regnskab.

Da Slutteren havde udrettet sit Ærinde, gik han straks igen. Nu vilde Dantes overbevise sig rigtig, om hans Nabo virkelig havde ophørt med at arbejde, og lyttede opmærksomt.

Alt var stille, ligesom i de tre Dage, da Arbejdet havde været afbrudt desuagtet tabte han ikke Modet, men fortsatte sit Arbejde om Natten. Men efter to a tre Timers yderste Anstrengelse, stødte han mod en Forhindring. Jernet vilde ikke mere tage fat, men gled af mod en glat Overflade.

Dantes befølte Forhindringen med Haanden, og overbeviste sig om, at det var en Bjælke, der aldeles afspærrede den Aabning, som han havde frembragt, og der var nu ikke andet for, end at arbejde sig frem over eller under den. Den ulykkelige Mand havde ikke tænkt sig en saadan Forhindring.

»O min Gud, min Gud!« raabte han. »jeg har saa ofte paakaldt dig, saa jeg haabede, at du maaske endelig havde hørt min Bøn. Min Gud! — Efter at du har berøvet mig Friheden. O, min Gud! — Efter at du har unddraget mig Dødens Fred og atter kaldt mig til Livet. O, hav Medlidenhed med mig, lad mig ikke dø i Fortvivlelse!«

»Hvem taler om Gud og om Fortvivlelse paa en Gang?« lød pludselig en Stemme, der syntes at trænge frem fra Dybet, og som, dæmpet af det snævre Rum, forekom den unge Mand som en Stemme fra Graven. Dantes følte, at hans Haar rejste sig paa Hovedet, han faldt paa Knæ og stammede:

»Ha! Jeg hører et Menneske tale.«

I fire Aar havde Dantes kun hørt sin Fangevogters Stemme, og for den Fangne er denne intet Menneske, men kun en levende Dør, en Gitterstang af Kød.

»For Guds Skyld!« raabte Dantes, »bliv ved at tal, omendskønt Deres Stemme har forfærdet mig. Hvem er De?«

»Ja, hvem er De?« spurgte Stemmen.

»En ulykkelig Fange!« svarede Dantes, uden at gøre sig nogen Betænkelighed derved.

»Hvad er De for en Landsmand?«

»En Franskmand!«

»Hvad hedder De?«

»Edmond Dantes!«

»Og De er?«

»Sømand.«

»Hvor længe har De været her?«

»Siden den 28. Februar 1815.«

»Og hvad har De gjort?«

»Jeg er uskyldig.«

»Ja, hvad beskylder man Dem da for?«

»For at have medvirket til Kejserens Tilbagekomst.«

»Hvad for en Tilbagekomst? Er Kejseren da ikke mere paa Tronen?«

»Han takkede af i Fontainebleau i 1814, og blev forvist

til Øen Elba. — Men — hvor længe har De været her, siden De ikke ved det?«

»Siden 1811.«

Dantes gyste; denne Mand havde altsaa været i Fængsel fire Aar førend han.

»Grav nu ikke mere!« sagde Stemmen, »sig mig blot, i hvilken Højde den Aabning er, som De har lavet?«

»Den er lige med Overfladen af Gulvet.«

»Og hvorledes er det skjult?«

»Bag ved min Seng.«

»Har man da ikke flyttet Deres Seng i den Tid, De har været her i Fængslet?«

»Nej aldrig.«

»Hvad vender Deres Kammer ud til?«

»Til en lang Gang.«

»Og Gangen?«

»Til en Gaard.«

»Aa fy!« mumlede Stemmen.

»Min Gud! Hvorfor det?« spurgte Dantes.

»Ak — jeg har taget fejl. Ja, jeg har gjort en fejl Beregning og antaget denne Mur for at være den udvendige Fæstningsmur.«

»Men den vender jo lige ud mod Havet!«

»Det var ogsaa netop der, jeg vilde ud.«

»Og dersom det nu var lykkedes Dem at gennemtrænge den?«

»Saa vilde jeg svømme til en af de Øer, som omgiver Slottet If, maaske til Danne eller Tiboulon, maaske jeg ogsaa kunde have naaet til Kysten, og saa havde jeg været reddet.«

»Kunde De have svømmet saa langt?«

»Gud havde nok styrket mig dertil; men nu er alt tabt!«

»Alt?«

»Ja. Tilstod Aabningen forsigtig, arbejd ikke mere foretag Dem slet intet og vent kun paa Underretning fra mig.«

»Men sig mig dog i det mindste, hvem De er?«

»Jeg — jeg er Nummer 27.«

»De har altsaa ikke Tillid til mig?« spurgte Dantes.

Edmond hørte en bitter Latter trænge op til ham gennem Hvælvingen.

»O!« raabte han, med en instinktmæssig Anelse om, at dette Menneske vilde forlade ham, »jeg sværger Dem til, at jeg er en god Kristen, og at jeg hellere vil lade mig dræbe, end at jeg vil forraade, endogsaa kun et Skin af Sandhed, for Deres eller mine Bødler, men for Guds Skyld berøv mig dog ikke Deres Selskab, lad mig høre Deres Stemme, eller — ved

Gud! — jeg render Panden imod Muren, og De faar min Død paa Deres Samvittighed!«

»Hvor gammel er De?« begyndte den ubekendte igen, »efter Stemmen at dømme synes De at være et ungt Menneske.«

»Jeg ved ikke rigtig, hvor gammel jeg er, jeg har ikke beregnet Tiden, medens jeg har været her. Jeg ved kun saa meget, at jeg netop var nitten Aar gammel, da jeg blev arresteret den 28. Februar 1815.«

»Altsaa endnu ikke 26 Aar,« mumlede Stemmen, naa — i den Alder er man endnu ikke en Forræder.«

»Nej, nej! jeg tilsværger Dem det « raabte Dantes. »jeg har sagt dem det, og jeg gentager det, at jeg hellere vil lade mig hugge i Stykker, end forraade Dem.«

»De har gjort vel i at bede mig om at blive.« gentog Stemmen »thi jeg havde allerede fattet den Beslutning at forlade Dem; men Deres Alder beroliger mig, jeg vil komme til Dem, vent kun.«

»Hvornaar?«

»Jeg maa først beregne det rette Øjeblik, saa vil jeg give Dem et Tegn.«

»Nej De maa ikke forlade mig, De maa komme til mig eller tillade mig at komme til Dem saa vil vi flygte sammen, og dersom vi ikke kan flygte, saa vil vi i det mindste tale med hinanden om Personer, som De elsker eller som jeg elsker, for De elsker vel ogsaa nogen?«

»Jeg er alene i Verden!«

»Naa — saa vil De elske mig. Er De ung, saa vil jeg være Deres Kammerat og er De gammel, saa vil jeg være Deres Søn. Jeg har en Fader, som maa være omtrent halvfjerdssindstyve Aar gammel dersom han lever endnu. Jeg elskede kun ham og en ung Pige ved Navn Mercedes. Min Fader har ikke glemt mig, det er jeg vis paa, men om hun endnu tænker paa mig, det maa Gud vide. Dem vil jeg nu elske som en Fader.«

»Godt!« sagde den anden Fange, »i Morgen kan vi tale mere derom.«

Disse faa Ord gav Dantes nyt Mod, han rejste sig, skjulte forsigtig alle Sporene af sit Arbejde og skød sin Seng tæt hen til Muren.

Han hengav sig nu ganske til Nydelsen af sin Lykke, maa-ske vilde hans Befrielsestid snart slaa, men i det værste Tilfælde havde han dog en Kammerat i Fængslet og saaledes vilde Fangenskabets ikke blive halvt saa besværligt.

Dantes gik hele Dagen frem og tilbage i Fængslet, og Hjertet hoppede i ham af Glæde. Kun følte han stundom en

Frygt for at man skulde skille ham fra sin ubekendte Ven, dog i det Tilfælde havde han fattet en Beslutning. Dersom Fangevogteren skulde faa i Sinde at trække hans Seng frem og bukke sig for at undersøge Aabningen i Muren, saa vilde han knuse hans Hoved med Skammelen. Saa vilde han blive dømt til Døden, det vidste han nok men han havde jo dog nylig været ved at dø af Fortvivelse, da hin forunderlige Larm havde kaldet ham tilbage til Livet.

Om Aftenen kom Slutteren. Dantes sad paa sin Seng, og maatte vel have betragtet Slutteren med et forunderligt Blik, thi denne sagde:

»Naa — bliver De nu igen forrykt?«

Dantes svarede ikke, af Frygt for, at hans af Glæde bævende Stemme skulde forraade ham, og Slutteren gik langsomt bort.

Natten henrandt under dyb Tavshed, og da Slutteren havde været der den næste Morgen, og Dantes havde trukket sin Seng fra Væggen, hørte han tre afmaalte Slag. Han bukkede sig og sagde:

»Er det Dem? Jeg er her!«

»Er Slutteren gaaet?« spurgte Stemmen.

»Ja,« svarede Dantes. »han kommer ikke igen førend Aften, vi har tolv Timer til vor Raadighed!«

»Jeg kan altsaa begynde?«

»Ja vel, begynd straks!«

Snart mærkede han, at en Masse Jord og Sten sank ned under den Aabning, som han selv havde dannet, og gjorde den saaledes betydelig større. Nede i denne Hule hvis Dybde han ikke kunde beregne, bemærkede han snart et Hoved, Skuldre, og endelig et helt Menneske, som med temmelig Færdighed steg op af Hulen.

SEKSTENDE KAPITEL.

En lærd Italiener.

Dantes sluttede sin ny Ven i sine Arme og trak ham hen til Vinduet for rigtig at betragte ham ved den Smule Dagslys, som trængte ind i Fængslet.

Det var en lille Mand med graat Haar og gennemborende Øjne, Karakterpræget i hans Ansigt vidnede om, at hans moralske Evner var langt mere udviklede end hans fysiske Kræfter. Hans Pande var bedækket med Sved, og med Hen-

syn til hans Klædning, saa var det umuligt at have nogen Mening om dens oprindelige Form; thi den hang omkring ham i Pjalter. Han syntes at være omtrent 65 Aar gammel, uagtet en vis Livlighed i hans Bevægelser hentydede til en yngre Alder. Med en vis Fornøjelse modtog han Edmonds henrykte Forsikringer og takkede med Varme for hans Hjertelighed, uagtet han følte sig smertelig berørt ved den Skuffelse, at have truffet et andet Fængsel, der hvor han havde ventet at finde Friheden. Han betragtede den Sten, som Dantes havde løsnet, rystede med Hovedet og sagde:

»Den Sten er ikke omhyggelig løsnet. De har vel ingen Redskaber?«

»Og De?« spurgte Dantes forundret. »har De nogle?«

»Ja, jeg har lavet mig nogle. Med Undtagelse af en Fil, har jeg alt, hvad jeg behøver, jeg har Mejsel, Brækjern og Løftestang.«

»Jeg er virkelig nysgerrig efter at se disse Frembringelser af Deres Flid og Taalmodighed « sagde Dantes.

»Her ser De for det første min Mejsel.«

Han viste ham en stærk og spids Klinge, som var fastgjort i et Træhaandgreb.

»Hvoraf har De lavet den?« spurgte Dantes.

»Af en af mine Sengeskuer; med det Værktøj har jeg gravet mig gennem hele Vejen hertil, det vil sige næsten halvtredsindstyve Fod.«

»Halvtredsindstyve Fod!« raabte Dantes næsten forskrækket.

»Ja, saa langt er der vel omtrent mellem mit Fængsel og Deres; men af Mangel paa geometrisk Værktøj har min Tegning været unøjagtig, og, som jeg allerede har sagt Dem, jeg troede at komme til Ydermuren, saa jeg kunde have styrtet mig i Havet, men nu er hele mit Arbejde spildt; thi denne Gang som Deres Kammer vender ud til, er besat med Vagt.«

»Det er sandt nok,« sagde Dantes, »men det er kun den ene Sidevæg, som vender ud til Gangen, og her er fire Vægge.«

»Ja vel, men paa denne Side dannes Væggen af en Klippe, som ti Haandværksfolk, der var forsynet med alt nødvendigt Værktøj vilde behøve ti Aar til at gennembryde. Den anden Side vender ud mod Grunden af Guvernørens Bolig, og der vilde vi komme ind i en aflaaaset Kælder og altsaa være fangne. Og denne Side — bliv lidt — hvad vender den ud til —?«

Paa denne Side befandt sig et med tre Rækker Jernstænger forsynet Skydeskaar, som kunde betage den mistænkeligste Fangevogter enhver Frygt for, at nogen Fange skulde

bryde ud derigennem. Gennem denne Aabning var det, at Dagslyset trængte ind i Fængslet.

Den Nysankomne havde imidlertid slæbt Bordet hen under Skydeskaaret.

»Stig op paa Bordet!« sagde han til Dantes.

Dantes adlød, han steg op paa Bordet, og, gættende sin Medforbundnes Tanke, satte han Ryggen imod Væggen og rakte ham begge Hænderne. Nummer 27, hvis Navn Dantes endnu ikke vidste, klatrede nu med en Lethed, som man ikke skulde have tiltroet hans Alder, og med en Kats Behændighed, først op paa Bordet og derpaa ved Hjælp af Dantes Hænder op paa hans Skuldre. Saaledes befandt han sig i lige Højde med Skydeskaaret og kunde se ned derfra; men efter et Øjeblik's Forløb sprang han hurtig ned derfra og sagde:

»Jeg tænkte det nok!«

»Hvad tænkte De?« spurgte Dantes.

»At denne Væg vender ud mod et Slags rundtløbende Galleri, hvor en Skildvagt gaar frem og tilbage.«

»Er De ogsaa vis paa det?«

»Jeg saa en Bajonetspids og en Soldaterhue, derfor trak jeg mig saa hurtig tilbage, fordi jeg frygtede for at blive bemærket af ham.«

»Altsaa?« sagde Dantes.

»Altsaa indser De, at vi kan ikke undkomme gennem Deres Fængsel. — Naa — Guds Vilje ske!«

Med Beundring betragtede Dantes denne Olding, i hvis Ansigt der laa saa megen filosofisk Rolighed og saa megen from Hengivenhed.

»Vil De endnu ikke sige mig, hvem De er?« spurgte Dantes.

»Min Gud! Hvad kan det hjælpe, da jeg ikke kan være Dem til nogen Nytte.«

»De kan trøste og opholde mig, thi De forekommer mig at være en Stærk iblandt de Stærke.«

Abbeden smilede og sagde med en bedrøvet Mine:

»Jeg er Abbed Faria siden 1811 har jeg været Fange paa Slottet If. Tre Aar tidligere var jeg paa Fæstningen i Fenestrelles. men i 1811 blev jeg bragt fra Piemont til Frankrig. Den Gang var Napoleon i sin Glansperiode, og jeg kunde den Gang ikke ane, hvad De nylig har sagt mig, at denne Kolos skulde styrte sammen efter fire Aars Forløb. Hvem regerer nu i Frankrig? — Napoleon den Anden?«

»Nej Ludvig den Attende!«

»Ludvig den Attende — en Broder til Ludvig den Sekstende? — Forsynets Veje er uransagelige! Hvad kan Guds Hen-

sigt nu være med at nedstyrte en Mand, som han tidligere havde hævet saa højt, og hæve en anden, som han tidligere havde nedstyrtet?«

Dantes betragtede forundret denne Mand, der syntes at glemme sin egen Skæbne for at beskæftige sig med andres.

»Men hvorfor har man da indespærret Dem?« spurgte den unge Mand.

»Fordi jeg i Aaret 1807 udtænkte en Plan, som Napoleon vilde udføre i 1811; fordi jeg vilde omdanne alle de smaa Tyranner til et enigt Italien, der skulde adlyde en Overherre. Men jeg betroede min Plan til en Daare, der lod, som han var enig med mig, for bedre at kunne forraade mig.«

Dantes begreb ikke, hvorledes man kunde sætte sit Liv paa Spil for slige Interesser, og begyndte at dele den almindelige Mening, som man havde paa Slottet If om Abbeden.

»Er De ikke den Præst,« sagde han, »som man antager for at være — for at være syg?«

»For at være gal, vil De nok sige, ikke sandt?«

»Ja — jeg vilde nu ikke sige det saadan lige rentud,« svarede Dantes smilende.

»Ja!« vedblev Faria med et bittert Smil, »det er mig, som man antager for at være gal, og som længe har moret Vogterne i disse Fængsler, og som maaske vilde mere smaa Børn, dersom der gaves saadanne paa dette kvalfulde og haabløse Sted.«

Dantes forblev et Øjeblik stum og ubevægelig, derpaa spurte han:

»De opgiver altsaa Tanken om Flugt?«

»Jeg holder den for umulig. I fire Aar har jeg arbejdet paa at forfærdige mit Værktøj, i to Aar har jeg gennemgravet en Jordbund saa haard som Sten, jeg har maattet løsrive Sten, som jeg ellers ikke vilde have troet mig i Stand til at rokke ud af Stedet, jeg troede nu at være ved Maalet af mine Bestræbelser, og hvor langt har Gud ikke nu flyttet mig tilbage derfra. Nej! — jeg vil ikke forsøge noget mere, jeg vil ikke rejse mig op imod Guds Vilje.«

Edmond lod Hovedet synke, for at den ærværdige gamle ikke skulde se, at Glæden over at have faaet en Selskabsbroder, forhindrede ham i at dele Abbedens Sorg over ikke at kunne sætte sig i Frihed.

Den unge Mand havde hidtil slet ikke tænkt paa at flygte. For ham var Flugten en saadan umulighed, saa han slet ikke kunde faa i Sindet at forsøge den; men nu havde den gamle, lærde, gudsfrygtige Abbed med en eksempelløs Kraftanstrengelse og Taalmodighed søgt at gennembyrde Fængslets Mure,

og han, Dantes, den dristige Svømmer, den uforfærdede Sømand, der saa ofte havde opsøgt Koraller paa Havets Bund, han skulde ikke beslutte sig til et Forsøg!

Han tænkte et Øjeblik efter, derpaa sagde han til Oldingen:

»Jeg har fundet det, som De søger efter.«

Faria skælvede.

»De — hvad har De da fundet?«

Abbeden sagde disse Ord med en Mine, som tydelig nok viste, at han ikke vilde lade vente længe paa sig, dersom Dantes havde Ret.

»Den Gang, som De er trængt igennem for at komme til mig, løber i samme Retning som Galleriet derude, og er i det højeste femten Skridt fra det, ikke sandt?«

»Saadan omtrent,« sagde Abbeden.

»Nu vel! Omtrent fra Midten af denne Vej, som De har dannet, bryder vi os en Korsvej udad, saa kommer vi ud paa Galleriet, slaar Skildvagten ihjel og flygter. For at faa denne Plan til at lykkes, behøver vi kun Mod, og det har De, og Kræfter, dem mangler jeg ikke, og Deres Taalmodighed har vi set tilstrækkelige Prøver af.«

»Min kære Stalbroder!« sagde Abbeden, »De ved ikke, hvilken Slags Mod jeg har, og hvilken Brug jeg kan gøre af mine Kræfter. Hvad min Taalmodighed angaar, saa tror jeg rigtignok, at jeg maa have været temmelig taalmodig, for saaledes at vedblive mit Arbejde tidlig og sildig, men — læg Mærke dertil, unge Mand — det skete kun, fordi jeg troede at tjene Gud, naar jeg befriede en af hans Skabninger, som led uskyldig.«

»Naa?« spurgte Dantes, »stiller Sagen sig da ikke nu for Dem paa samme Maade, eller har De erkendt Dem for skyldig, siden De traf sammen med mig?«

»Nej, men jeg vil heller ikke blive det. Jeg kan vel gennembyde en Mur, men jeg vil ikke formaa at gennembore et Menneskes Bryst. Og desuden« vedblev Abbeden, »naar jeg genkalder mig de berømmeligste Undvigelses, saa finder jeg, at de, som er foretagne paa en voldsom Maade, aldrig er lykkedes. saaledes som de, der har været omhyggeligt udtænkte og langsomt forberedte. Stundom kan et heldigt Tilfælde begunstige en Undvigelse, og det er saa altid det heldigste. Lad os derfor afvente en saadan Lejlighed, og naar den tilbyder sig, saa vil vi benytte den, det kan De stole paa.«

»De har godt ved at vente,« sagde Dantes sukkende, »det langvarige Arbejde har stadig beskæftiget Dem, og naar De ikke arbejder, saa har Haabet opretholdt Dem.«

»Naturligvis,« sagde Abbeden smilende, »men jeg havde ogsaa andre Beskæftigelser.«

»Hvad foretog De Dem da?«

»Jeg skrev eller studerede.«

»Har man da givet Dem Papir, Pen og Blæk?«

»Nej, jeg har selv tilberedt det.«

»De har selv tilberedt det?« raabte Dantes forundret.

»Ja vell!«

Dantes betragtede ham med Beundring, det kostede ham Umage at tro hans Ord, og Faria bemærkede denne stumme Tvivl.

»Naar De besøger mig,« sagde han, »saa skal jeg vise Dem et fuldstændigt Værk, som er Resultatet af mine Tænkninger og Granskninger gennem mit hele Liv. Det er nemlig en Afhandling over Muligheden af et almindeligt Monarki i Italien, det vil omtrent udgøre et tykt Kvarthind.«

»Hvad har De da skrevet paa?«

»Paa to Skjorter. Jeg har nemlig opfundet et Middel, der kan gøre Linnedet glat og fast som Pergament.«

»Men De maa jo gøre historiske Undersøgelser for at kunne udføre et saadant Værk. Har De da Bøger?«

»I Rom havde jeg næsten femtusinde Bind i mit Bibliotek. Ved megen Læsning har jeg gjort den Erfaring, at man af hundrede og halvtredsindstyve udvalgte Bøger kan lære alt, hvad et Menneske behøver at vide. Jeg har anvendt tre Aar af mit Liv til at gennemlæse disse halvdandede hundrede Bind saa ofte, saa jeg næsten kunde dem udenad, da jeg blev fængslet. Under mit Fangenskab har jeg med nogen Anstrengelse af min Hukommelse fuldkommen tilbagekaldt mig, hvad jeg havde lært, og jeg kan saaledes citere mange Steder af græske, latinske, franske og engelske Forfattere.«

Dantes var saa forundret, saa denne forunderlige Mands Evner næsten forekom overnaturlige. Dog troede han at kunne gribe ham i en Usandhed og spurgte derfor:

»Men naar man ikke gav Dem Penne, hvormed har De da nedskrevet Deres umfangsrige Afhandling?«

»Aa, jeg har lavet mig nogle udmærkede Penne, som man maaske vilde foretrække for de almindelige Skriverpenne, dersom Materialet var bekendt; der er nemlig nogle Ben i Hovederne af de store Kuller, som man stundom opvarter os med paa Fastedagene. Derfor længes jeg altid efter Onsdagen, Fredagen og Lørdagen, fordi de giver mig Haab om at forøge mit Penneforraad, og jeg tilstaar gerne, at mine historiske Arbejder er mit behageligste Tidsfordriv; thi naar jeg

saaledes fordyber mig i Fortiden, saa glemmer jeg den nærværende Tid.«

»Men hvor faar De da Blæk fra?«

»I mit Fængsel,« svarede Faria, »er et Kaminrør, som udentvivl har været stadig afbenyttet, førend min Ankomst, thi det er ganske fuldt af Sod indvendig. Nu opløser jeg denne Sod i lidt af den Vin, som jeg faar hver Søndag, og saa faar jeg et ganske fortræffeligt Blæk. Vil jeg gøre særskilte, iøjnefaldende Bemærkninger, saa stikker jeg mig i en Finger og skriver med Blodet.«

»Hvornaar kan jeg faa alt det at se?« spurgte Dantes.

»Naar De vill!« svarede Faria.

»Aa, saa lad mig se det nu straks!«

»Ja — kom og følg mig!« sagde Abbeden. Han begav sig ned i den underjordiske Gang, hvor han snart forsvandt, og Dantes fulgte ham.

SYTTENDE KAPITEL.

Abbedens Fængsel.

Efter at Dantes mere krybende end gaaende var kommet gennem den underjordiske Gang, naaede han omsider til Abbedens Kammer. I den mørkeste Krog af sit Fængsel havde Abbeden forsøgt at opbryde Gulvet, for derfra at paabegynde sit møjsommelige Arbejde, hvis Fuldendelse Dantes havde set. For at skjule det for Slutteren, havde han stedse lagt Gulvet ned igen paa sit sædvanlige Sted og tildækket det med en gammel Gulvmaatte.

Dantes var næppe traadt derind, førend han med stor Opmærksomhed betragtede dette hemmelighedsfulde Sted. Ved det første Øjekast fandt han intet paafaldende, men hvor forundret blev den unge Mand ikke, da Abbeden ikke alene viste ham sine møjsommeligt forfærdigede Instrumenter, sine Penne og sit Blæk, men endogsaa en Solskive, som han selv havde forfærdiget, og ved hvis Hjælp han nøjagtig kunde beregne enhver Tid paa Dagen, naar han vilde.

»Men nu Deres store Værk om Kongeriget Italien?« udbrød Dantes.

Faria fremtog tre Pakker sammenrullet Linned af et Slags Skab. Disse Ruller bestod af Lærredsstrimler af omtrent fire Tommers Bredde og atten Tommers Længde. Disse Strimler var nummererede og beskrevne i et Sprog, som Dan-

tes kunde læse, thi det var Abbedens Modersmaal, nemlig det Italienske, hvilket Dantes forstod.

»Se her,« sagde Abbeden, »her er det altsammen. Det er ikke mere end otte Dage siden, at jeg nedskrev Ordet Ende. Skulde jeg nogen Sinde blive fri og i hele Italien blot finde én, som vover at udgive dette Værk i Trykken, saa har jeg sikret mig en evig Navnkundighed.«

»Men lad mig da ogsaa se de Penne, med hvilke De har skrevet det.«

»Her er de,« sagde Faria, idet han viste den unge Mand en Pind, som var omtrent seks Tommer lang, afrundet omtrent som et Penselskaft. Paa dette var et af hine bruskaftige Fiskeben fastbundet med en Traad; det endte med en Spids og var tilskaaret som en almindelig Pen.

Dantes undersøgte den og saa sig om efter det Instrument, med hvilket den opfindsomme Abbed havde kunnet tilskære den saa regelmæssig.

»De søger efter Pennekniven, ikke sandt?« spurgte Abbeden. »Den har jeg gjort af en gammel Jernlysestage, lige saa vel som denne anden Kniv.«

Pennekniven var skarp som en Barberkniv. Dantes betragtede de forskellige Genstande med den samme Opmærksomhed, som han i Marseilles' Butikker ofte havde skænket forskellige Genstande, der var forfærdigede af de Vilde paa Sydhavsøerne, og som en eller anden Skibskaptajn havde bragt med fra en lang Rejse.

»Om Tilberedelsen af Blækket har jeg jo allerede fortalt Dem,« sagde Faria.

»Ja, nu er der kun et, som jeg forundrer mig over,« sagde Dantes, »nemlig at Dagene har været tilstrækkelige til at udføre dette Arbejde.«

»Jeg har jo ogsaa Nætterne!« svarede Faria.

»Nætterne? — Har De da Katteøjne, saa De kan se om Natten?«

»Nej, men Gud har jo givet Menneskene Fornuft til at hjælpe paa de svage Sanser med. Jeg har skaffet mig Lys.«

»Hvad for noget — og hvorledes?«

»Jeg tager Fedtet af det Kød, som man giver mig, smelter det og faar ved den Lejlighed en Slags tyk Olie.«

»Men Ild?«

»Her er to Stene og Tønder!«

»Men Svovlstikker?«

»Jeg foregav, at jeg havde en Hudsygdom og forlangte Svovl, hvilket man ogsaa tilstod mig.«

Dantes bøjede Hovedet, nedtrykt af den store Aands Overlegenhed og Udholdenhed.

»Det er endnu ikke alt!« vedblev Abbeden, »og jeg vil ikke skjule nogen af mine Skatte for Dem.«

Han gik med disse Ord hen til sin Seng og trak den frem. Bag ved Hovedenden af denne var en Hulning, som blev fuldkommen skjult af en Sten, og i denne Hulning var et femogtyve til tredive Fod langt Reb, der, som Dantes overbeviste sig om, var snoet meget fast.

»Men hvor har De nu faaet Materialer fra til dette forunderlige Arbejde?« spurgte Dantes.

»Først af nogle Skjorter, som jeg havde, og siden af Sengelagererne, af hvilke jeg under mit treaarige Fangenskab i Fenestrelles har udpillet Traadene.«

»Kunde man da ikke mærke, at Sømmen var løsnet i Lagenerne?«

»Jeg syede dem til igen.«

»Og med hvad?«

»Med disse Naale.«

Abbeden søgte under Pjalterne af sine Klæder og viste Dantes et langt, spidst Instrument, i hvilket der endnu sad en Ende Traad.

»Ja.« vedblev Faria, »i Begyndelsen havde jeg i Sinde at løsne disse Jernstænger og flygte gennem dette Vindue. Det er bredere end Deres. Men da jeg opdagede, at dette Vindue vender ud til en indre Gaard, saa opgav jeg det Projekt som altfor uovelig. Imidlertid har jeg dog gemt Stigen for et paa-kommende Tilfældes Skyld, for en af hine Undvigelser, om hvilke jeg allerede har sagt Dem, at Tilfældet ofte fører med sig.«

Medens Dantes lod, som om han undersøgte Stigen, tænkte han denne Gang paa noget ganske andet. En Tanke fo'r ham gennem Sjælen. Det var denne, at en saa klog, aandrig og dybt-tænkende Mand maaske ogsaa kunde et klart Blik i hans egen Ulykkes Mørke, hvor alt forekom ham selv saa forvirret og ubegribeligt.

»Hvad tænker De paa?« spurgte Abbeden smilende, idet han antog Dantes' Eftertænkksomhed for et Udtryk af den høje Beundring, som han ydede ham.

»De har fortalt mig Deres Levnedsløb,« sagde Dantes, »men kender endnu ikke mit.«

»Deres Livshistorie, unge Mand, er endnu for kort til at kunne indeholde nogenlunde vigtige Begivenheder.«

»Det indeholder en uudgrundelig Ulykke, som jeg ikke har fortjent, og jeg kunde ønske at hævne mig paa de Menne-sker, som er Skyld i min Ulykke, for ikke siden at maatte beskyldes Gud for Uretfærdighed, hvilket jeg allerede ofte har gjort.«

»De paastaar altsaa, at De er fuldkommen uskyldig i den Handling, som man beskylder Dem for?«

»Fuldkommen uskyldig, det sværger jeg ved min Faders og ved Mercedes' Liv!«

»Nuvel,« sagde Abbeden, idet han skjulte sit hemmelige Gemme, og satte Sengen til Rette, »saa fortæl mig Deres Historie.«

Dantes begyndte nu sit Livs Historie. Han kom snart til den sidste Rejse, som han havde gjort, fortalte om Kaptajn Leclercs Død og om den lille Pakke, som var bestemt for Stormarskallen, om sin Samtale med denne og om det til Hr. Noirtier adresserede Brev; endelig om sin Ankomst til Marseille, Besøget hos sin Fader, Forlovelsesgildet, Arrestationen og Forhøret, lige til sin Fængsling paa Slottet If. Fra den Tid kunde Dantes ikke opgive noget mere, ikke en Gang Tiden, som han havde tilbragt her som Fange. Hans Fortælling var her til Ende, og Abbeden eftertænkte den nøje. Efter et kort Tids Forløb udbrød han:

»Der gives en retslig Grundsætning af stor Betydning, det er: Vil du opdage den Skyldige, saa søg frem for alt den, hvem den begaaede Forbrydelse kunde være til Nytte. Hvem kunde det nu gavne, at De blev skaffet af Vejen?«

»Det kunde vist ikke gavne nogen, jeg var jo endnu saa intetbetydende.«

»Svar ikke saaledes, min kære Ven,« sagde Abbeden, »man maa tage Hensyn til al Ting. Lige fra Kongen til den allerlaveste staar enhver den i Vejen, som er hans Efterfølger eller er ham sideordnet. Naar Kongen dør, arver Tronfølgeren en Krone; dør en Embedsmand, arver hans Efterfølger de 1200 Livres, som han har i Gage, og disse 1200 Livres er lige saa nødvendige til hans Underholdning, som Millionerne er det for Kongen. Men lad os komme tilbage til vort eget Tilfælde. De skulde jo netop være Kaptajn paa »Pharao«, og De vilde gifte Dem med en smuk, ung Pige. Var det nu maa-ske i nogens Interesse, at De ikke blev gift med Mercedes? Svar mig nu paa det første Spørgsmaal. Orden er Nøglen til alle vanskelige Opgaver. Jeg gentager altsaa Spørgsmaalet: Var det i nogens Interesse, at De ikke blev Kaptajn paa »Pharao«?

»Nej, jeg var godt lidt om Bord. Dersom Matroserne selv skulde have valgt en Chef, havde de uden Tvivl valgt mig. En eneste var der, som havde Grund til at være ildesindet mod mig. Jeg havde nemlig for tre Maaneder siden haft en Stridighed med ham, og jeg foreslog ham en Tvekamp, som han ikke modtog.«

»Holdt! Hvad hed den Mand?«

Greven af Monte-Christo. I.

»Danglars.«

»Hvilken Post beklædte han om Bord?«

»Han var Supercargo.«

»Havde De ladet ham beholde den Post, dersom De var blevet Kaptajn?«

»Tilvisse ikke, naar det ellers havde beroet paa mig, thi jeg troede at have bemærket noget Underslæb hos ham.«

»Videre! Var der nogen til Stede ved Deres sidste Samtale med Kaptajn Leclerc?«

»Nej, vi var alene.«

»Var der da ingen, som kunde høre, hvad De talte om?«

»Jo, Døren stod aaben, og — vent lidt — ja — Danglars gik forbi netop i det Øjeblik, da Kaptajn Leclerc overgav mig den lille Pakke til Marskallen!«

»Godt!« sagde Abbeden, »nu er vi paa Sporet. Tog De nogen med i Land paa Øen Elba?«

»Ingen.«

»Og man overgav Dem der et Brev?«

»Ja — Stormarskallen.«

»Hvor havde De Brevet, da De kom om Bord?«

»I Haanden!«

»Da De nu gik om Bord paa »Pharao«, kunde Danglars altsaa se Brevet, lige saa vel som enhver anden. Hor nu, tænk Dem rigtig om, kan De erindre, i hvilke Udtryk Anklagen var affattet?«

»Ja, jeg har læst den tre Gange igennem, jeg kan erindre hvert Ord.«

»Saa gentag den for mig.«

Dantes betænkte sig et Øjeblik og sagde derpaa:

»Den lød bogstavelig saaledes:

»En Ven af Tronen og af Religionen underretter herved den kongelige Generalprokurør om, at en vis Edmond Dantes, Næstkommanderende paa Skibet »Pharao«, er kommet hertil i Morges efter at have anløbet Neapel og Porto-Ferajo, hvor han har bragt et Brev fra Murat til Usurpatoren og har modtaget et Brev fra ham til den bonapartistiske Komité i Paris. Ved at arrestere ham, vil man blive overbevist om hans Forbrydelse, thi man vil finde Brevet enten hos ham selv eller hos hans Fader, eller i hans Kahyt i Skibet »Pharao.«

Abbeden trak paa Skuldrene og sagde:

»Det er klart som Solen, at De maa have et meget troskyldigt og godmodigt Hjerte, siden De ikke straks har anet, hvorledes det forholder sig.«

»Mener De virkelig?« raabte Dantes. »Ha! det vilde være nederdrægtigt!«

»Hvorledes var Danglars' sædvanlige Skrift?«

»En smuk Skolehaand.«

»Og Skriften i det anonyme Brev?«

»Fordrejet.«

Abbeden smilede, tog sin saakaldte Pen, dyppede den og skrev med den venstre Haand paa et Stykke fint Linned de tre første Linjer af Angivelsen.

Dantes fo'r forskrækket tilbage, betragtede Abbeden og sagde:

»Det er forbavsende, hvor denne Skrift ligner hin!«

»Det kommer deraf, at Angivelsen har været skrevet med den venstre Haand. Jeg har lagt Mærke til, at alle Skrivelser, som er skrevne med venstre Haand, ligner hverandre.«

»De har lagt Mærke til alt. De ved alt!«

»Naa, videre! Lad os gaa over til det andet Spørgsmaal. Var det i nogens Interesse, at De ikke ægtede Mercedes?«

»Ja — der var en ung Mand, som elskede hende.«

»Hans Navn?«

»Fernand — en Katalonier.«

»Tror De, at han vilde have været i Stand til at skrive hent Brev?«

»Nej, han vilde i det højeste have givet mig et Knivstik, og han kendte heller ikke de Enkeltheder, som er angivne i Anklagen.«

»Og De har heller ikke meddelt dem til nogen anden?«

»Ikke et Menneske.«

»Heller ikke til Deres Kæreste?«

»Nej, ikke en Gang til hende?«

»Eller til Deres Fader?«

»Heller ikke.«

»Saa er det Danglars. — Tøv lidt! Kendte Danglars Fernand?«

»Nej — jo, nu erindrer jeg«

»Hvilket?«

»Dagen før min Forlovelse saa jeg dem sidde sammen i Fader Pamphiles Lysthus. Danglars var venskabelig og munter, Fernand var meget bleg og ilde til Mode.«

»Var de alene?«

»Nej, der var endnu en tredje, en af mine Bekendte, en Skrædder ved Navn Caderousse; men han var allerede ganske fuld. — Dog, vent lidt — —«

»Naa?«

»Ha! — det er mærkeligt, at det ikke er faldet mig ind før! Paa Bordet, hvor de sad og drak, var der baade Pen, Blæk og Papir!«

Dantes fo'r med Haanden over sin Pande. Derpaa vedblev han:

»Ja — saaledes er det. Dér er Brevet blevet skrevet! O, de Nederdrægtige, de Skurke!«

»Vil De endnu vide mere?« spurgte Abbeden smilende.

»Ja. Da De udgrunder al Ting og næsten er alvidende, saa vilde jeg nok vide, hvorfor jeg kun er blevet forhørt én Gang, hvorfor jeg ikke er blevet stillet for nogen Dommer, og hvorfor jeg er bleven dømt uden Tilstaaelse.«

»Det er noget vanskeligere,« sagde Abbeden. »Retsplejen har mørke og hemmelighedsfulde Veje, som man ikke let kan gennemtrænge. Det, som vi har udfundet med Hensyn til begge Deres Uvenner, var kun en Børneleg derimod. Men giv mig nu de nøjagtigste Opgivelser, De ved.«

»Spørg mig heller, thi De gennemskuer virkelig mit Livs Historie bedre end jeg selv.«

»Hvem forhørte Dem, Generalfiskalen, Substituten eller Dommeren?«

»Substituten.«

»Er han ung eller gammel?«

»Ung, omtrent syvogtyve Aar.«

»Hvorledes var hans Opførsel imod Dem?«

»Snarere mild end streng.«

»Har De fortalt ham alt?«

»Al Ting!«

»Forandrede han ikke sin Opførsel under Forhøret?«

»Jo, et Øjeblik forandrede han den, da han havde læst det Brev, som jeg skulde aflevere. Han syntes at være ganske nedslaaet af min Ulykke.«

»Er De vis paa, at det var Deres Ulykke, som han beklagede?«

»Han har i det mindste givet mig et stort Bevis paa sin Deltagelse.«

»Øg hvilket da?«

»Han brændte det Papir, som kunde bringe mig i Forlegenhed.«

»Hvad var det for et Papir? Var det Angivelsen?«

»Nej, Brevet.«

»Er De vis paa det?«

»Det skete lige for mine Øjne.«

»Det er en anden Sag. Dette Menneske kunde ellers gerne være en større Skurk, end jeg i Begyndelsen troede.«

»Paa Ære!« sagde Dantes, »De bringer mig til at gyse. Er Verden da fuld af Tigre og Krokodiller?«

»Aa ja. Men de tobenede Tigre og Krokodiller er værre end de andre. Han har altsaa brændt Brevet, siger De?«

»Ja, med de Ord: De ser, der eksisterer kun det ene Bevis mod Dem, og det tilintetgør jeg!«

»Denne Opførsel er altfor ædel til at kunne være naturlig.«

»Mener De?«

»Jeg er overbevist derom. Til hvem var Brevet adresseret?«

»Til Hr. Noirtier i Gaden Coq Heron Nummer 13 i Paris.«

»Har De ingen Formodning om, at Substituten kunde have nogen Fordel ved at lade Brevet forsvinde?«

»Maaske. Thi jeg maatte to eller tre Gange love ham ikke at tale til nogen om dette Brev. Han lod mig endogsaa tilsidst sværge paa aldrig at ville udtale det Navn, som stod paa Adressen.«

»Noirtier,« sagde Abbeden, »Noirtier — jeg har kendt en Noirtier, som var Girondist under Revolutionen. Hvad hed Substituten?«

»Villefort!«

Abbeden udbrød i en høj Latter. Dantes betragtede ham forundret og spurgte:

»Hvad nu?«

»Aa, stakkels blinde Mand! Ved De, hvem denne Noirtier var? Det var hans Fader!«

Dersom Lynet var slaaet ned for Fødderne af Dantes og havde aabnet en Afgrund, i hvis Dybde Helvede oplod sig, saa vilde det ikke have gjort noget mere overraskende og knusende Indtryk paa ham, end disse uventede Ord. Hans Legeme rettede sig i Vejret, og han greb sig med begge Hænder om Hovedet, som for at forhindre det i at briste.

»Hans Fader! — Hans Fader!« raabte han.

»Ja, hans Fader, som hedder Noirtier de Villefort!« svarede Abbeden.

Da fo'r der en Lysstraale gennem Dantes' Sjæl. Alt hvad der hidindtil havde været mørkt for ham, blev i dette Øjeblik soleklart. Villeforts Udskejelser under Forhøret, det tilintetgjorte Brev, den forlangte Ed, denne bløde Stemme af en Embedsmand der syntes at bede i Stedet for at true — alt traadte paany klart frem i hans Erindring. Han udstødte et Skrig, vaklede som en Beruset og ilede derpaa til den Aabning, der førte fra Abbedens Celle til hans, idet han stammede:

»Jeg maa være alene for at overtænke det altsammen!«

Da han var kommet ind i sit Fængsel, kastede han sig paa Sengen hvor Slutteren fandt ham endnu om Aftenen med stirrende Blikke og fordrejede Ansigtstræk, ubevægelig og stum som en Billedstøtte. Under disse Timers Eftertanke havde han fattet en skrækkelig Beslutning og svoret en frygtelig Ed. Men for at holde denne Ed og udføre sin Beslutning,

maatte han forudsætte, at han en Gang vilde komme ud af Fængslet.

Abbedens Stemme vækkede Dantes af disse Drømmerier. Slutteren havde allerede været hos Faria, og denne kom nu for at indbyde Dantes til at spise hos sig. Da Abbeden var bekendt som en gal Mand, og derhos som en morsom gal Mand, saa nød den gamle Fange nogle Fortrin. Saaledes fik han noget bedre Brød og hver Søndag en lille Flaske Vin. Nu var det netop Søndag, og Abbeden indbød derfor sin unge Stalbroder til at dele Maaltidet med sig. Dantes fulgte ham, hans Ansigtstræk havde atter antaget det sædvanlige Karakterpræg. Dog talte der en vis Bestemthed og Fasthed ud af dem, der lod formode en fast Beslutning.

Abbeden betragtede ham opmærksomt og sagde:

»Det gør mig ondt, at jeg har vejledet Dem i Deres Undersøgelser, og at jeg har sagt Dem, hvad jeg har sagt.«

»Og hvorfor det?« spurgte Dantes.

»Fordi jeg har indgydt en Følelse i Deres Hjerte, som ikke før var der, nemlig Hævnfølelsen.«

Abbeden betragtede ham endnu lidt og rystede bedrøvet med Hovedet, men begyndte efter Dantes' Anmodning at tale om andre Ting. Den graanedede Fange var af den Slags Mennesker, hvis Underholdning ikke alene indeholder omtattende Belæring, men som tillige er behagelig. Dantes lyttede med Beundring til ethvert af hans Ord. De var for ham ligesom en Sol, der belyser en ny Verden. Dantes begyndte nu at begribe, hvor lykkelig den maatte være, der kunde følge en saadan Mand i sine Videnskabers Højde.

»De skulde lære mig noget af det, som De ved,« sagde Dantes, selv om det kun var, for at De ikke skulde kede Dem saa forskrækkeligt ved mig. Det forekommer mig nu, som om De maatte foretrække Ensomheden fremfor Omgangen med et saa udannet Menneske som jeg. Dersom De vil opfylde min Bøn, saa vil jeg ikke tale mere om*Flugt.«

Abbeden smilede, og endnu samme Aften udkastede de to Fanger en Plan til den Undervisning, som de allerede den følgende Dag begyndte at udføre. Dantes havde en let Fattelvne og en meget god Hukommelse. Hans matematiske Kundskaber satte ham i Stand til at kunne fatte alt ved en Beregning, medens Sømandens Indbildningskraft levendegjorde de døde Tal og Bogstaver. Forøvrigt forstod han jo allerede i Forvejen Italiensk og noget Romersk, som han havde lært paa sine Rejser i Orienten. Ved Hjælp af disse Sprog fattede han snart Sammensætningen af de øvrige, og efter et halvt Aars Forløb begyndte han at tale baade Spansk, Engelsk og Tysk, og det være sig nu, at Studierne erstattede ham Fri-

heden, eller at han, som vi allerede har set, var strengt ordholdende, han talte aldrig mere om at flygte, og Dagene hængik hurtigt og lærerigt. Ved Aarets Slutning var han et ganske andet Menneske. Hvad Abbeden angik, saa mærkede Dantes, at han med hver Dag blev mere tungsindig. En Tanke syntes uafsladelig at beskæftige ham, han hensank i dyb Tænksomhed, sprang stundom pludselig op, lagde Armene overkors og løb omkring i Fængslet. — En Dag standsede han pludselig i dette Løb og raabte:

»Aa — naar der kun ingen Skildvagt var!«

»Dersom det er Deres Alvor, saa skal der ikke være nogen!« sagde Dantes.

»Jeg har jo sagt Dem,« vedblev Oldingen, »at jeg ikke vil noget Mord!«

»Dog vil dette Mord, for saa vidt som det bliver udøvet, kun være en Følge af Selvopholdelsesdriften.«

»Lige meget — jeg kunde ikke.«

»De tænker imidlertid dog paa Flugt?«

»Altid! Altid!« sagde Abbeden.

»Har De da fundet et Middel?« spurgte Dantes.

»Aa ja — dersom Skildvagten paa Galleriet var døvstum.«

»Han skal blive døvstum, naar De vil det!« sagde Dantes i en saa bestemt Tone, at Abbeden forfærdedes.

»Nej nej!« raabte han, »det er umuligt!«

Alt hvad Dantes spurgte videre, besvarede Abbeden kun med en stum Hovedrysten.

Tre Maaneder var atter forløbne. Da spurgte Abbeden en Dag:

»Er De stærk?«

Uden at svare tog Dantes det Jern, som Abbeden havde tildannet, bøjede det krumt som en Hestesko og rettede det ud igen.

»Og De forpligter Dem til kun i yderste Nødstilfælde at dræbe Skildvagten?«

»Paa Ære — ja!«

»Saa kan vi udføre vor Plan!«

»Hvor lang Tid behøver vi dertil?«

»I det mindste et Aar.«

»Kan vi straks begynde derpaa?«

»Ja, straks!«

»Saa er det Skade, at vi har spildt et Aar!« mente Dantes.

»Finder De, at vi virkelig har spildt det?« spurgte Abbeden.

»Om Forladelse — nej. Tilgiv mig!« svarede Dantes rød-mende.

»Stille!« sagde Abbeden, »et Menneske er altid kun et Menneske, og De henhører iblandt de bedste af dem, som jeg har lært at kende. Saa hør da. Min Plan er følgende:

Abbeden viste ham nu en Tegning, som han havde opridset. Det var en Grundtegning af hans eget og af Dantes' Fængsel og af den underjordiske Gang, som forenede dem begge. Fra Midten af denne Gang havde han tænkt sig en smal Ledning, som kunde bringe dem begge under det Galleri, hvor Skildvagtten stod. Var de først der, saa vilde de gøre en vid Udhuling og løsne en af de Fliser, som dannede Gulvet i Galleriet. Den skulde da i rette Øjeblik synke under Skildvagtens egen Tyngde, saa han skulde blive ligesom opslugt i Hulen. Dantes skulde da kaste sig over ham i det Øjeblik, Soldaten var bedøvet af sit Fald og ikke kunde forsvare sig, dernæst binde ham, og nu skulde begge Fangerne stige ud gennem et Vindue i Galleriet og ved Hjælp af Rebstigen ned ad Muren søge Flugten. Dantes slog Hænderne sammen af Glæde. Denne Plan var saa simpel, at den nødvendig maatte og kunde lykkes. Straks den samme Dag begyndte de begge paa Værket. Der var intet, der afbrød dem, uden den Time, da de maatte søge tilbage til deres Kammer for at modtage Fangevogterens Besøg. Jorden, som de udgravede, blev med stor Forsigtighed kastet ud af Abbedens eller af Dantes' Vindue. De smuldrede den til Støv, og Natvinden bortførte den uden at efterlade noget Spor deraf.

Der hengik mere end et Aar med dette Arbejde, og Abbeden ophørte ikke at undervise Dantes, snart i Sprog, snart i fremmede Nationers Historie.

Efter fem Fjerdingaars Forløb var Arbejdet fuldendt, Gangen under Galleriet var udgravet, og man kunde høre Skildvagtten gaa frem og tilbage. Begge Arbejderne, som var nødt til at afvente en ret mørk Nat, dersom deres Flugt skulde lykkes, frygtede endnu for, at Jordbunden i Galleriet skulde synke for tidlig sammen under Skildvagtens Fødder. Man forebyggede dette Onde ved at anbringe en lille Bjælke, som man havde fundet ved Udgravningen, som Afstiver. Dantes var netop beskæftiget med at drive denne Stiver fast, da han hørte Abbeden, som imidlertid var beskæftiget i hans Kammer, kalde med ængstelig Røst. Han ilede hurtig tilbage og saa Abbeden staa midt i Værelset med blegt Ansigt, svedbedækket Pande og foldede Hænder.

»Min Gud!« raabte Dantes, »hvad fejler Dem?«

»Hurtig, hurtig!« raabte Abbeden, »hør mig!«

Dantes betragtede Abbedens blege Ansigt, hans Øjne, der var omgivne af en blaalig Kreds, hans blege Læber og hans Haar, der syntes at rejse sig paa Hovedet, og tabte af Skræk sit Værktøj ud af Haanden.

»Men hvad fejler Dem dog?« spurgte han.

»Det er ude med mig!« sagde Abbeden. »Hør! — Et skækkeligt, maaske dødeligt, Onde har angrebet mig. Jeg faar et Anfald deraf, det mærker jeg tydeligt! Et Aar før min Fængsling blev jeg ligeledes hjemsogt deraf. Der gives kun ét Middel derimod, og jeg vil sige Dem det. Skynd Dem ind i mit Kammer, løft Sengen op. Den ene Stolpe er hul, og dér finder De en Flaske, som er halv fuld af en rød Saft. Bring mig den, eller — nej, nej, jeg kunde blive overrasket her. Hjælp mig til mit eget Kammer. Hvem kan vide, hvorledes det vil gaa, og hvor længe Anfaldet kan vare!«

Dantes tabte dog ikke Fatningen ved dette store Uheld. Han steg ned i den underjordiske Gang og slæbte med megen Anstrengelse sin ulykkelige Kammerat med sig, naaede Abbedens Værelse og lagde ham paa Sengen.

»Tak,« sagde Abbeden, som rystede paa alle Lemmer, som om han var kommet ud fra et iskoldt Bad. »Det onde kommer. Jeg faar en Stivkrampe. Jeg vil maaske skumme og skrige. Maaske jeg ogsaa vil ligge ganske stille, uden at gøre nogen Bevægelse. Pas kun paa, at man ikke skal høre mig skrige. Det er vigtigt — man kunde ellers bringe mig til et andet Kammer, og saa var vi for stedse adskilte. Men naar De ser, at jeg ligger kold og ubevægelig, saa at sige død, saa — og kun da — forstaa mig rigtig — saa maa De aabne min Mund og gyde otte eller ti Draaber af denne Saft derind, saa vil jeg maaske komme mig.«

»Maaske?« sagde Dantes bedrøvet.

»Hurtig, hurtig!« raabte Abbeden, »jeg dør!«

Anfaldet kom saa pludselig og saa heftigt, at den ulykkelige Fange næppe kunde udtale de sidste Ord. Hans Øjne opspilede sig, hans Mund fortrak sig, hans Kinder blev mørkerøde, og han kastede sig vildt omkring, fraadende og brølen- de. Dantes kvalte hans Skrig under Sengetæppet, som Abbeden havde tilraadet ham. Anfaldet vedvarede et Par Timer. Derefter hensank han bleg, kold og stiv som et Marmorbillede. Edmond ventede endnu, indtil Døden tilsyneladende havde bemægtiget sig ham aldeles og gjort ham iskold; da tog han Kniven, tvang den ind imellem den Ulykkeliges Tænder, vristede med stort Besvær Munden op og hældte ti Draaber af Likøren derind.

En Time hengik, uden at den Gamle gjorde den mindste Bevægelse. Dantes turde ikke opholde sig længere hos ham og betragtede ham med ængstelig Forventning.

Endelig viste der sig en svag Rødme paa hans Kinder, hans Øjne aabnede sig og antog det sædvanlige Udtryk. Han udstødte et svagt Suk og begyndte at bevæge sig.

»Gud være lovet — De er reddet!« raabte Dantes.

Den Syge kunde ikke tale, men pegede med synlig Ængstelse mod Døren. Dantes lyttede — man hørte allerede Slut-terens Fodtrin. Klokken var halvsyv, Dantes havde ikke givet Agt paa Tiden. Han skyndte sig nu hen til Aabningen og forsvandt gennem denne, lagde Gulvet til Rette over sig og arbejdede sig hen til sin Celle.

Et Øjeblik derefter aabnedes Døren, og Slutteren fandt ham siddende paa Sengen som sædvanlig. Næppe havde han vendt Ryggen til, førend Dantes, brændende af Utaalmodig-hed og uden at give sig Tid til at spise, atter ilede hen ad den bekendte Vej til Abbedens Værelse. Han var nu atter kommet til Besindelse, men laa endnu ganske afkræftet paa sin Seng og sagde til Dantes:

»Jeg troede ikke, at jeg havde set Dem igen.«

»Hvorfor?« spurgte den unge Mand. »Troede De, at De skulde dø?«

»Nej, men da nu alt var færdigt til at flygte, saa troede jeg, at De maaske havde benyttet Dem deraf og var flygtet.«
Dantes rødmede af Uvillie og sagde:

»Flygtet — uden Dem? Ansaar De mig virkelig for at være i Stand dertil?«

»Jeg indser nu, at jeg har taget fejl,« gentog Abbeden.

»O, jeg er saa mat, jeg er ganske tilintetgjort — jeg maa dø.«

»Fat kun Mod! De vil nok komme til Kræfter igen,« sagde Dantes, idet han sad ved Siden af Faria og greb hans Haand.

Abbeden rystede paa Hovedet og sagde:

»Forrige Gang varede Anfaldet en halv Time, men der-efter var jeg sulten og kunde staa op. I Dag kan jeg derimod hverken røre Haand eller Fod, og mit Hoved er ganske for-virret. Faar jeg Anfaldet tredje Gang, vil jeg uden Tvivl blive aldeles lam eller maaske dø paa Stedet.«

»Vist ikke, vær De kun rolig, De vil ikke dø. Naar det tredje Gang overfalder Dem, saa vil De i det mindste være fri, og saa hjælper man Dem ligesom nu eller bedre end denne Gang, thi da vil vi have de nødvendige Midler dertil.«

»Min Ven,« sagde Oldingen, »gør Dem ingen falske Fore-stillinger. Det Anfald, som jeg nylig har overstaaet, har dømt mig til evigt Fængsel. For at flygte maa man kunne gaa.«

»Naa, saa venter vi i otte Dage, i en Maaned eller to, naar det saa maa være. Imidlertid vil De komme til Kræfter igen. Alt er beredt til Flugten, og vi kan vælge hvilken Dag og Time, vi vil. Saa snart De føler, at De har Kræfter nok til at svømme, saa udfører vi vor Plan.«

»Jeg vil aldrig komme til at svømme,« sagde Faria, »denne Arm er lam og bliver lam. Løft paa den, saa skal De se, hvor tung den er.«

Den unge Mand løftede Armen, men den var uden Følelse og faldt tung og død tilbage. Dantes drog et dybt Suk.

»Er De nu overbevist?« spurgte Faria. »Tro mig, jeg ved, hvad jeg siger. Siden jeg første Gang blev angrebet af dette Onde, har jeg ikke ophørt at tænke derover. Jeg var forberedt derpaa, thi det er en Arvesygdom i min Familie. Min Fader og min Bedstefader er døde ved det tredie Anfald. Den Læge, der har tilberedt denne Likør til mig, er ingen anden end den berømte Cabanis, og han har forudsagt mig en lignende Død som mine Fædre.«

»Lægen kan tage fejl,« sagde Dantes, »og hvad Deres Lamhed angaar, saa vil jeg tage Dem paa min Ryg og svømme med Dem.«

»Søn,« sagde Abbeden, »De er Sømand. De kan svømme og maa altsaa vide, at man med en saadan Byrde ikke kan svømme halvtredsindstve Favne langt. Bedrag ikke Dem selv med Forhaabninger, som kun vil føre Deres eget ædle Hjerte bag Lyset. Jeg maa blive her, indtil min Befrielsestid slaar, det vil sige, til Døden kommer. Men De, unge Mand, De maa flygte. De er ung og kraftfuld. Bryd Dem ikke mere om mig, jeg løser Dem fra Deres Løfte.«

»Godt!« sagde Dantes.

»Hvad mener De?«

»Jeg bliver ogsaa!«

Dantes rejste sig, lagde højtidelig sin Haand paa Oldingens og sagde:

»Jeg sværger ved Kristi Blod ikke at forlade Dem, saa længe De lever!«

Faria betragtede denne simple og dog saa ædle og højmodige unge Mand og læste i hans Ansigt den reneste Velvilje og det dybeste Udtryk af Sandhed og Ærlighed.

»Velan!« sagde den Syge, »jeg modtager Deres Løfte.«

Derpaa rakte han ham Haanden og sagde:

»De vil maaske en Gang blive belønnet for Deres uegenlyttige Hengivenhed. Men da jeg nu ikke kan flygte og De ikke vil flygte, saa maa vi tillukke den underjordiske Gang under Galleriet. Skildvagten kunde mærke en Genlyd under sine Fødder, naar han gaar over Udhulingen, han kunde underrette Inspektøren derom, og saa var vi forraadte og adskilte. Gaa altsaa til Arbejdet, som jeg desværre ikke kan understøtte Dem ved, anvend hele Natten dertil, dersom det behøves, og kom igen i Morgen tidlig, naar Slutteren har været her. Jeg har noget vigtigt at sige Dem.«

Den Gamle beroligede ham med et Smil. Dantes trykkede hans Haand og gik med den Følelse af Lydighed og Agtelse, som han altid følte for sin gamle og kære Ven.

ATTENDE KAPITEL.

Skatten.

Da Dantes den følgende Dag kom ind i sin Medfanges Kammer, sad Faria der med roligt Blik og holdt et sammenrullet Papir i den venstre Haand, som han endnu kunde bevæge. Dette Papir viste han Dantes uden at sige et Ord.

»Hvad er det?« spurgte Dantes.

»Ja, se kun paa det!« sagde Abbeden smilende.

»Med al min Umage kan jeg ikke opdage andet end et halv forbrændt Papir, paa hvilket der er skrevet nogle gotiske Bogstaver med et ganske besynderligt Blæk.«

»Dette Papir,« sagde Faria, — »jeg tør sige Dem det nu, da jeg har prøvet Dem, — det er min Skat, hvoraf Halvdelen fra i Dag af skal tilhøre Dem!«

En kold Sved bedækkede Dantes' Pande. Han havde nu i saa lang Tid undgaaet at tale med Faria om denne Skat, som jo var Skyld i, at man beskyldte ham for at være afsindig. Af en vis medfødt Skaansomhed havde han slet ikke villet berøre denne hans formentlig svage Side, og Faria havde hidtil ogsaa tiet dermed. Denne Tavshed havde Edmond antaget som et Bevis for, at Oldingens Forstand var vendt tilbage, men nu syntes de faa Ord, som Faria udtalte efter et saa angribende Øjeblik, at tyde paa et Tilbagefald til en Aandsforvirring.

»Deres Skat?« stammede Dantes.

Faria smilede og sagde:

»De er i alle Henseender en brav Karl, min kære Edmond. Jeg kan mærke paa Deres Bleghed og Sitren, hvad der i dette Øjeblik foregaar i Dem. Men vær De kun ganske ubekymret. Jeg er ikke gal. Denne Skat eksisterer virkelig. Og dersom det ikke skulde være mig forundt at besidde den, saa skal den tilhøre Dem, min Dantes. Hidtil har ingen villet høre mig, fordi man antog mig for at være gal, men De maa vel vide, at jeg ikke er det, og tro mig.«

»Ak.« sukkede Edmond ved sig selv, »han har faaet et Tilbagefald, den Ulykke manglede endnu!«

Derpaa tilføjede han højt:

»Min Ven, Deres Anfald har maaske udmattet Dem, vil

De ikke hvile Dem lidt? I Morgen vil jeg høre Deres Historie, dersom De ønsker det, men i Dag maa jeg have Omsorg for Dem. Forøvrigt,« vedblev han smilende, »haster det da saa meget med at faa den Skat?»

»Om det haster?» svarede Oldingen, »hvem ved, om jeg maaske i Morgen eller Overmorgen faar det tredie Anfald? Betænker De, at saa er det forbi med det hele? Jeg har rigtignok ofte med en bitter Glæde tænkt paa disse Rigdomme, som kunde gøre ti Familier lykkelige, og som nu er tabte for de Mennesker, der forfølger mig. Men nu, da jeg af Kærlighed til Dem har tilgivet Menneskene, nu, da jeg ser, hvilken Lykke der en Gang kan frembryde af denne Opdagelse for Dem som en haabefuld ung Mand, nu gyser jeg ved at tøv længere dermed.«

Edmond sukkede og saa til den anden Side.

»De vedbliver altsaa i Deres Vantro?» sagde Faria. »Mine Ord har ikke overtudet Dem — nu, saa maa Beviserne gøre det. Læs dette Papir, som jeg endnu ikke har vist nogen.«

»I Morgen, kære Ven,« svarede Edmond, som ikke gerne vilde indlade sig paa den Gamles Daarskab, »jeg tror, det er bedre, at vi opsætter det til i Morgen.«

»Godt — saa lad os ikke tale derom førend i Morgen. Men De kan dog læse det nu.«

Edmond vilde ikke opirre den Gamle og modtog derfor Papiret, hvis ene Halvdel manglede og syntes at være brændt.

»Naa?» udrød Faria, da den unge Mand havde læst det.

»Ja — jeg ser kun afbrudte Linier og Ord uden Sammenhæng. Det halve af Skrivelsen er jo brændt, og det øvrige bliver saaledes uforstaaeligt.«

»Ja, for Dem, min Ven, som læser det første Gang, men ikke for mig, som er blevet gammel og graa ved at udstudere hver Sætning og hver Tanke.«

»Og De tror at have genfundet den tabte Mening?»

»Det er jeg vis paa. De kan selv dømme derom. Men først maa De høre dette Papirs Historie.

»Tys!« hviskede Dantes, »jeg hører Fodtrin! Man kommer! Jeg maa gaa. Farvel!«

Glad ved at kunne undgaa Abbedens Fortælling, sneg Dantes sig hurtigt gennem den snævre Vej, medens Faria, som Skrækken gav Kræfter, lagde Gulvet til Rette med Foden og skød Maatten over det.

Guvernøren, som var blevet underrettet af Slutteren om Farias Sygdomsanfald, kom for at overbevise sig om hans Tilstand. Faria modtog ham siddende og undgik enhver Be-

vægelse, der kunde vise Guvernøren hans Lamhed. Han frygtede nemlig, at Guvernøren af Medlidenhed skulde lade ham bringe til et sundere Opholdssted, og at han da skulde blive skilt fra sin unge Lidelsesbroder. Men det var ikke Tilfældet. Guvernøren trak sig tilbage i den Overbevisning, at den stakkels gamle Nar, for hvem han iøvrigt var mere gunstigt stemt, kun havde været angrebet af en let Upasselighed.

Edmond sad imidlertid med Hovedet hvilende i Haanden og søgte at samle sine Tanker.

Alt, hvad han hidtil havde hørt af Faria, var saa fornuftigt, saa rigtigt, saa han ikke kunde begribe, hvorledes nogen, der var saa overordentlig viis i alle andre Henseender, kunde være fra Forstanden i en eneste Retning.

Var Faria i Vildfarelse med Hensyn til sin Skat, eller var hele Verden i Vildfarelse med Hensyn til Abbed Faria.

Dantes vovede ikke i Dagens Løb at vende tilbage til sin Ven; men da Fangevogteren havde aflagt sit særvanlige Aftenbesøg, og Faria mærkede, at den unge Mand ikke kom til ham, da forsøgte han at gennemskride det Rum, som adskilte dem. Edmond gyste, da han hørte den gamles smertelige Anstrengelser for at slæbe sig frem; thi det var umuligt for den lamme Olding at komme frem ved egen Hjælp.

»De ser,« sagde den gamle med et velvilligt Smil, »at jeg forfølger Dem ubønhørligt. De tror at kunne løbe bort fra mine Gaver, men det bliver der ikke noget af. Hør nu kun!«

Edmond indsaa, at han ikke kunde undvige, han lod altsaa den gamle tage Plads paa Sengen, og satte sig ved Siden af paa Skammelen. Abbeden begyndte nu saaledes:

»De ved, at jeg har været Sekretær hos og en fortrolig Ven af Grev Spada, den sidste Prins af denne Slægt. Denne værdige Herre har jeg at takke for al den Lykke, som jeg har nydt i dette Liv. Han var ikke rig, omendskøndt hans Families Rigdomme var blevne til et Ordsprog, saa jeg ofte har hørt sige: Rig som en Spada! — Saaledes levede han nu under dette Rygte af Rigdom, hans Palads var mit Paradis. Jeg underviste hans Brodersønner, som nu er døde, og da han blev alene i Verden, saa søgte jeg, ved en fuldkommen Hengivenhed i hans Villie, at gengælde, hvad han i Løbet af ti Aar havde gjort for mig.«

»Grevens Hus havde snart ingen Hemmeligheder for mig. Ofte havde jeg set min Herre med stor Iver at gennemblade gamle Bøger og støvede, afblegede Familiepapirer. En Dag bebrejdede jeg ham den unyttige Nattevaagen, og den Sløvhed, som blev en Følge deraf; han betragtede mig med et bittert Smil, aabnede en Bog, som indeholdt Staden Roms Historie, og viste mig den; der fandtes da i det tyvende Kapitel

af Aleksander den Sjettes Levned, følgende Linier, som jeg aldrig vil kunne glemme:

»De store Krige i Romagna var til Ende; Cæsar Borgia, som havde fuldendt sine Erobringer, behøvede Penge for ganske at købe Italien. Ligeledes behøvede hans Fader, Pave Aleksander den Sjette, Penge for at blive færdig med Ludvig den Syvende, Frankrigs daværende Konge, der maatte altsaa gøres en god Spekulation, hvilket ikke var nogen let Sag i det fattige udtømte Italien. Hans Hellighed besluttede at vælge to Kardinaler. Ved at vælge to af de fornemste og dertil rigeste Personer i Rom havde Paven følgende Fordele: For det første kunde han nu sælge de betydelige Embeder, som disse tilkommende Kardinaler havde beklædt, og for det andet kunde han gøre Regning paa en glimrende Betaling, som begge disse Mænd vilde give for deres Kardinalshatte. Der viste sig ogsaa snart en tredje fordelagtig Side ved denne Spekulation. Paven og Cæsar Borgia udsøgte først de to tilkommende Kardinaler, det var Johannes Rospigliosi, der alene beklædte fire af den hellige Stols Værdigheder, og Cæsar Spada, en af de fornemste og rigeste Romere. Begge følte den pavelige Naades høje Værd; thi de var begge ærgerrige, og da disse var fundne, fandt Cæsar Borgia ogsaa snart Købere til deres ledige Embeder. Deraf fulgte nu, at Rospigliosi og Spada betalte for at blive Kardinaler, og at otte andre betalte for at blive det, som de nyvalgte Kardinaler før var, og der vandrede paa den Maade otte Millioner Dalere i Spekulationens Kasse. Vi kommer nu til den sidste Del af Spekulationen. Efter at Rospigliosi og Spada var blevne overøste med Pavens Forsikringer om sin Bevaagenhed, samt havde modtaget deres Kardinals-Insignier, og efter at Paven havde forsikret sig om, at disse Mænd havde inddraget deres Formuer for at bosætte sig i Rom, indbød han og hans Søn, Cæsar Borgia, begge Kardinalerne til et Middagstafel. Man anrettede Tafellet paa et af Pavens Vinbjerger, det var en henrivende Egn, som Kardinalerne kendte af Rygtet. Rospigliosi, som var ganske indtaget af sin nye Værdighed, tog for sig af Retterne, og han antog sin venligste Mine; men Spada var en klog Mand, han elskede fortrinsvis sin Brodersøn, en Mand i Ungdommens skønneste Blomstren. Han tog Pen, Blæk og Papir, gjorde sit Testamente og lod sin Brodersøn sige, at han skulde vente ham i Omegnen af Vinbjerget. Spada kendte nemlig den Slags Indbydelser. Siden Kristendommen havde taget Sæde i Rom, var det ikke mere saaledes som tidligere en Centurion, der blev sendt af Tyrannen for at sige: Cæsar vil, at du skal dø! — Nej, nu var det en pavelig Legat, der

kom med smilende Mund og sagde: Hans Hellighed ønsker, at du skal spise hos ham!

Da Spada henimod Kl. 10 kom til Pavens Vinbjerg, var hans Brodersøn den første, som i fuld Puds traadte ham i Møde. Spada blegnede, men gik til Bords og fik netop Lejlighed til at spørge sin Brodersøn, om han havde modtaget hans Budskab hvilket denne besvarede med et Nej, idet han fuldkommen begreb dette Spørgsmaals Betydning. Men det var for sildig. Han havde allerede tømt et Glas af den ganske fortræffelige Vin, som Pavens Kældermester havde forbeholdt ham. Spada saa, at man i samme Øjeblik fremsatte en anden Flaske, hvis Indhold man ikke sparede for ham. En Time derefter erklærede en Læge dem begge for at være forgiftede. Spada døde paa Vinbjerget, hans Brodersøn opgav Aanden udenfor sin Dør, idet han bestandig hentydede til Noget, som hans Kone ikke forstod. Under det Paaskud at ville undersøge den afdødes Papirer skyndte Borgia og Paven sig med at tilegne sig Arven, men denne bestod i et Stykke Papir, hvorpaa Spada havde skrevet følgende:

»Jeg testamenterer min inderlig elskede Brodersøn mine Kasser og mine Bøger, blandt hvilke en Bønnebog med gyldent Snit, og ønsker, at han vil opbevare dem godt som en Erindring om hans velbevaagne Onkel.«

Arvingerne søgte nu overalt, beundrede Bønnebogen og forundrede sig over Spada, at denne rige Mand havde været en saa daarlig Onkel. De fandt ingen Skatte med Undtagelse af de videnskabelige, som befandt sig i Biblioteket, det var det hele. Borgia og Paven gennemsøgte og gennemrodede alting, de spejdede, men de fandt intet eller dog forholdsvis meget lidt, omtrent for Tusinde Daler Guldsmykker og lige saa meget i rede Penge. Men Spadas Brodersøn havde dog endnu kunnet sige til sin Kone: Søg mellem min Onkels Papirer, der findes et virkeligt Testamente. Familien søgte om muligt endnu ivrigere end Paven og hans Søn, men ligeledes forgæves; der blev ikke andet til dem end to Palæer og et Vinbjerg; men paa den Tid havde den faste Ejendom kun en ubetydelig Værdi, derfor havde Pave Aleksander og Borgia heller ikke holdt det for Umagen værd at tilrane sig disse Besiddelser.

Saaledes henrandt Maaneder og Aar. Aleksander den Sjette blev forgiftet, og Cæsar Borgia, der næppe var undgaaet en lignende Død, blev tvunget til at forlade Rom og blev dræbt i et natligt Slagsmaal. Efter Pavens Død og hans Søns Landflygtighed ventede man overalt, at Familien atter skulde føre den fyrstelige Levemaade, som den havde ført i Kardinal Spadas Tid, men der blev ikke noget af det; Spa-

daerne forblev i en tvivlsom Velstand, en uigennemtrængelig Hemmelighed hvilede over denne mørke Historie, og Rygtet gik, at Cæsar Borgia, der var en mere snu Politiker end hans Fader, havde vidst at unddrage denne begge Kardinalernes Skatte, jeg siger dem begge, fordi Kardinal Rospioglosi, som ingen Forsigtighedsregler havde taget, var blevet fuldkommen udplyndret.«

»Ikke sandt,« spurgte Abbeden, »endnu har denne Historie ikke forekommet Dem urimelig?«

»Nej onvendt, kæreste Ven,« sagde Dantes, »det forekommer mig snarere, som om jeg læste en interessant Beskrivelse. Bliv ved, jeg beder Dem!«

»Jeg vedbliver altsaa min Fortælling. Familien vænnede sig efterhaanden til disse trykkende Omstændigheder. Aarene henrandt, og af nogle af Spadaernes Efterkommere blev nogle Soldater, andre Statsmænd. Jeg kommer til den sidste af denne Familie, nemlig Grev Spada, hos hvem jeg var Sekretær.«

Ofte havde jeg hørt ham beklage sig over hans Formues Misforhold til hans Stand; jeg raadede ham til at forrente sit Lidet, som han besad, han fulgte mit Raad, og fordoblede saaledes sin Formue. Den berømte Bønnebog var blevet i Familien, og det var ham, som ejede den. Man havde opbevaret den fra Fader til Søn; thi den sælsomme Klausul i det eneste Testamente, som man havde fundet, gav denne Bog en Anseelse som en Helligdom, og blev opbevaret i Familien med en vis overtroisk Ærefrygt. Denne Bog med skønne kolorede Figurer var saa tung af Guld, saa en Tjener altid maatte bære den foran Kardinalen, naar han benyttede den paa Helligdagene.«

Synet af saa mange Papirer, Kontrakter og Pergamenter, som man opbevarede i den forgiftede Kardinals Familiearkiv, ansporede mig til at gennemsøge disse forfærdelige Pakker; men uagtet min Virksomhed og mine nøjagtige Efterforsknin-
ger, opdagede jeg dog ikke noget. Jeg havde ogsaa med stor Iver studeret Familien Borgia's Historie, alene i den Hensigt at overbevise mig om, hvorvidt Kardinal Spadas Formue ved hans Død kunde være overgaaet i Borgiaernes Hænder. Der var imidlertid intet at erfare derom, og jeg fik den Overbevisning, at hele den store Arv ikke var faldet hverken i Borgia's eller i Familien Spadas Hænder, men at den maatte være forblevet ganske uden Herre. Endelig døde min Beskytter. Fra den Formue, som han forrentede, havde han undtaget sine Familiepapirer, sit Bibliotek, som bestod af fem Tusinde Bind, og sin berømte Bønnebog. Alt dette testamenterede han mig tilligemed ti Tusinde romerske Da-

lere i rede Penge paa den Betingelse, at jeg hvert Aar skulde lade læse Messer for hans Sjæl, og at jeg skulde lade udfærdige et Stamtræ over hans Slægt og en Historie om hans Hus, hvilke Betingelser jeg ogsaa troligen opfyldte.

Hav Taalmodighed, min kære Edmond, nu er vi snart ved Slutningen.

Det var den 25. December 1807, et Aar førend min Fængsling og fjorten Dage efter Greven af Spadas Død. Vel tusinde Gange havde jeg allerede gennemlæst Familiepapirerne, og paa denne Dag gennemlæste jeg dem atter. Udmattet lod jeg omsider mit Hoved synke ned paa Hænderne og sov ind. Det kunde være omtrent Klokken tre om Eftermiddagen. Da jeg vaagnede, slog Klokken seks, og det var fuldkommen mørkt omkring mig. Jeg ringede, for at man skulde bringe mig Lys, men der kom ingen. Jeg besluttede altsaa at hjælpe mig selv. Jeg greb med den ene Haand et Voksllys, og med den anden søgte jeg et Stykke Papir, som jeg af Mangel paa Svoilstikker agtede at tænde ved den halvt udlukkede Ild i Kaminen. Af Frygt for, at jeg i Mørke skulde tage et vigtigt i Stedet for et unyttigt Papir, stod jeg et Øjeblik ubesluttet. Da erindrede jeg, at jeg havde set et gammelt Stykke Papir, som var blevet gult af Ælde, liggende i den berømte Bønnebog; det syntes at være brugt som Bogmærke, og en vis Ærefrygt hos Arvingerne havde opbevaret det der gennem Aarhundreder. Famlende om mig i Mørke fandt jeg endelig dette Papir, foldede det sammen, holdt det over den døende Flamme og antændte det. Men da Ilden angreb det, saa jeg gulagtige Bogstaver fremtræde ligesom ved en Tryllekraft paa det hvide Papir. Da blev jeg forskrækket, klemte Papiret sammen mellem Hænderne for at slukke Ilden og tændte Lyset ved Kaminilden. Med en ubeskrivelig Bevægelse udfoldede jeg nu Papiret og opdagede, at disse Bogstaver var skrevne med et særegent Blæk, som kun blev synligt ved Paavirkning af stor Varme. Imidlertid var allerede en Trediedel af Papiret fortæret af Ilden.

Det er det Papir, som De læste i Morges. Læs det en Gang endnu, saa vil jeg fuldstændiggøre de afbrudte Sætninger og Meninger deri.«

Og triumferende rakte Abbeden det halvt forbrændte Papir til Dantes, som nu med Begærlighed læste følgende Ord, som var skrevne derpaa med et rødligt Blæk:

»Da jeg i Dag den 25. April 1498,
den til Hans Hellighed Alexander VI,
ter, at han ikke er fornøjet med
Kardinalshat, men at han ogsaa vil ar

beredt mig den samme Skæbne, som Caprara og Bentivuglio, der døde erklærer jeg for min Brodersøn Gui min Universalarving, at jeg har ned Skatte paa et Sted, som han ken været der tillige med mig, nemlig i Hu Ø Monte-Christo, og de bestaar i: Guld, Ædelstene, Diamanter og alene er vidende om Tilstedevæ omtrent beløber sig til to Milli og han vil finde den, naar han løfter den ty Sten, i lige Linie fra det vest to Aabninger i denne Hule, mest borttjernede Krog af den an testamenterer og aftræder jeg til der, som min eneste Arving.«

Den 25. April 1498.

Cæ

»Naa,« sagde Abbeden og rakte Dantes et andet Papir, hvorpaa var skrevet lignende Brudstykker af Linier, »sæt nu disse to Stykker sammen og læs saa.«

Dantes adlød og læste følgende:

»Da jeg i Dag den 25. April 1498, — er indbudt til Hans Hellighed Alexander VI, — og da jeg frygter, at han ikke er fornøjet med, — at jeg betaler min Kardinalshat, men at han ogsaa vil ar — ve mig og har beredt mig den samme Skæbne, som — traf Kardinalerne Caprara og Bentivuglio, der døde — af Forgiftning, saa erklærer jeg for min Brodersøn Gui — do Spada, som er min Universalarving, at jeg har ned — gravet mine Skatte paa et Sted, som han ken — der, da han har været der tilligemed mig, nemlig i Hu — len paa den lille Ø Monte-Christo. og de bestaar i: — Guldbarrer, møntet Guld, Ædelstene, Diamanter og — Juveler, samt at jeg alene er vidende om Tilstedevæ — relsen af denne Skat, der omtrent beløber sig til to Milli — oner romerske Dalere, og han vil finde den, naar han løfter den ty — vende Sten, i lige Linie fra det vest — lige Indløb. Der er to Aabninger i denne Hule, og — Skatten ligger i den mest bortfjernede Krog af den an — den. Denne Skat testamenterer og aftræder jeg til — ham i alle Henseender, som min eneste Arving.«

Den 25. April 1498.

Cæ — sar Spada.

10*

»Begriber De det nu?« spurgte Faria.

»Det var altsaa Kardinal Spadas Erklæring og det Testamente, som man i saa lang Tid havde søgt efter?« spurgte Dantes.

»Ja, ja, det forstaar sig!«

»Hvem har da saaledes sat det sammen igen?«

»Jeg! Jeg har ved Hjælp af de tiloversblevne Brudstykker gættet mig til det manglende, idet jeg har afmaalt Li- niernes Længde efter Papiret, og ved Hjælp af den mig vel- bekendte Historie har jeg med nogen Umage opfattet Me- ningen i denne Skrift.«

»Og hvad gjorde De, da De troede at have faaet denne Overbevisning?«

»Jeg rejste øjeblikkelig og medtog Begyndelsen af mit store Værk om et enigt Italien. Men mine politiske An- skuelser havde allerede forlængst tilvendt sig Politiets Op- mærksomhed; min pludselige Afrejse, om hvis Aarsag de ikke havde den fjerneste Anelse, opvakte deres Mistanke, og jeg blev arresteret i samme Øjeblik, som jeg vilde indskibe mig til Piombino. Og nu, min Ven « sagde Faria, idet han betragtede Dantes med en næsten faderlig Velvillie, »nu ved De lige saa meget som jeg. Dersom vi begge kan redde os, saa skal Halvdelen af min Skat tilhøre Dem, men dør jeg her, og De redder Dem selv alene, saa tilhører den ogsaa Dem alene.«

»Men « sagde Dantes, »er der ikke mere berettigede Ar- vinger til denne Skat end vi?«

»Slet ingen. Familien er ganske uddød. Desuden har den sidste Greve af Spada indsat mig til sin Arving, og idet han har skænket mig den betydningsfulde Bønnebog, har han til- lige overladt mig alt, hvad den indeholdt. Vær derfor ganske rolig, vi kan med en fuldkommen rolig Samvittighed tage denne Formue i Besiddelse.«

»Og denne Skat indeholder, som De siger —«

»To Millioner romerske Dalere, hvilket udgør næsten tretten Millioner i vore Penge.«

»Det er jo umuligt!« raabte Dantes, forfærdet ved en saa uhyre Sum.

»Umuligt — og hvorfor det?« svarede Oldingen. »Fami- lien Spada var en af de ældste og mægtigste i det femtende Aarhundrede. Forøvrigt var en saadan Opdyngen af Guld og Kostbarheder ikke sjælden i de Tider, hvor Handel og Industriflid var undertrykket. Der gives endnu romerske Fa- milier, som er nær ved at dø af Sult, endskønt Overhovedet ejer Millioner i Guld og Diamanter, som ikke kan angribes.«

Edmond troede at drømme. Han svævede mellem fivvl og Glæde.

»Jeg har fortiet min Hemmelighed saa længe for Dem,« vedblev Abbeden, »fordi jeg først vilde prøve Dem og derpaa overraske Dem. Dersom vi var undvegne, førend jeg fik mit Slagtilfælde, havde jeg ført Dem til Monte-Christo, men nu,« tilføjede han med et Suk, »nu maa De føre mig derhen. — Naa, Dantes! De takker mig ikke en Gang?«

»Denne Skat tilhører Dem alene, min Ven,« svarede Dantes. »og jeg har ingen Ret til den, jeg er jo ikke beslægtet med Dem.«

»De er min Søn, Dantes!« raabte den Gamle. »De er mit Fangenskabs Barn. Min Stand har dømt mig til at leve ugift. Gud har nu sendt mig Dem for at trøste den Mand, som ikke maatte være Fader, og Fangen, som ikke kunde nyde Friheden!«

Faria udstrakte den Arm, som han endnu kunde bevæge, og højt grædende faldt Edmond til hans bankende Bryst.

NITTENDE KAPITEL.

Det tredie Anfald.

Nu, da Faria indsaa, at denne store Skat kunde begrunde en Fremtids Lykke for Dantes, hvem han elskede med faderlig Kærlighed, nu havde denne Skat en dobbelt Værdi for hans Øjne. Hver Dag forklarede han for Edmond, hvor meget godt man i de Tider kunde gøre sine Venner med tretten Millioner, men da formørkedes Edmonds Pande, thi han tænkte paa den Ed, han havde svoret, at ville hævne sig, og overvejede, hvor meget ondt man i de Tider kunde gøre sine Fjender, naar man kunde byde over tretten Millioner.

Abbeden kendte ikke Monte-Christo, men Dantes kendte den; han var ofte kommet forbi denne Ø og havde endogsaa opholdt sig der. Denne Ø ligger mellem Korsika og Øen Elba, den har stedse været fuldkommen øde og er det endnu. Den bestaar af en næsten kegleformet Klippe, som synes at være fremskudt fra Afgrunden til Havets Overflade ved en vulkans Jordrystelse. Dantes afriksede en Grundtegnning af Øen for Faria, og denne raadslog med ham om de Midler, som burde anvendes for at finde Skatten. Men Dantes var langt fra at være saa begejstret eller saa tillidsfuld som Oldingen. Saa meget havde han imidlertid overbevist sig om, at Abbeden ikke var gal, og Maaden, paa hvilken han var

kommet til den Overbevisning, forøgede den Beundring, han følte for Abbeden, men han kunde ikke rigtig tro, at denne Skat virkelig eksisterede, selv om den maaske tidligere havde været der, og naar han ikke betragtede det som et tomt Fantasibillede, saa stod hans Tro paa dens Tilstedeværelse dog paa meget svage Fødder.

Imidlertid — som om Skæbnen vilde vise Fangerne, at de var fordømte til evigt Fangenskab —, saa hændte det, at det Galleri, som vendte ud mod Havet, og som længe havde truet med at styrte sammen, blev istandsat. Man opmurede Pillerne, og den underjordiske Gang, som Dantes havde gravet og atter næsten udfyldt, blev fuldkommen tillukket med uhyre Sten. Det var en Lykke, at Fangerne havde brugt den Forsigtighed at tillukke denne Aabning, da man ellers vilde have opdaget deres Flugtforsøg og ubetinget adskilt dem.

»De ser nu,« sagde Dantes med et bedrøvet Smil, »at Gud berøver mig endogsaa den eneste Fortjeneste, som De har anslaaet saa højt. Jeg har lovet at blive hos Dem altid, og nu er jeg tvungen dertil. Jeg vil lige saa lidt komme til at eje Skatten som De, thi ingen af os vil kunne komme bort herfra. Men, min kære Ven, Omgangen med Dem og den oplysende Undervisning, som De har givet mig i alle Videnskaber, indeholder en Skat, som for mig har langt større Værd end hele Tønder Guld og Kister fulde af Diamanter, selv dersom jeg var sikker paa at kunne faa dem. De har udstyret min Aand og lutret min Sjæl saaledes, at jeg aldrig mere kan hensynke i en saadan Fortvivlelse, som den, jeg følte, førend jeg lærte Dem at kende. For denne Skat har jeg kun Dem at takke, og ingen Hersker paa Jorden, ikke en Gang Cæsar Borgia, kan berøve mig den.«

Under saadanne Taler henrandt Tiden, om ikke hurtigt, saa dog taaleligt. Af Frygt for, at hint vigtige Papir en Gang kunde gaa tabt, maatte Dantes lære det udenad. Faria beskæftigede sig hele Timer med at give Dantes Forholdsregler for den Tid, da han maaske vilde blive fri, og var han først fri, saa skulde han øjeblikkelig og for enhver Pris søge at komme til Monte-Christo, og at opholde sig der alene under et Paaskud, der ikke kunde vække Mistanke. Han skulde da opsøge den underfulde Hule og grave i den anviste Retning. Denne var, som man vil erindre, i den længst bortfjernede Krog af Hulens anden Aabning.

Faria blev imidlertid, som han havde forudset, lam paa den højre Arm og den venstre Fod og havde næsten opgivet alt Haab om nogen Sinde at faa sine Lemmers Brug igen. Desuagtet spekulerede han bestandig paa nye Befrielses- og

Undvigelsesforsøg for sin Lidelseskammerat og glædede sig ved Tanken om, at det maaske kunde lykkes. Hans stedse virksomme Aand bibragte Dantes ikke alene den videnskabelige Dannelse, om hvilken vi nylig har talt, men lærte ham ogsaa den udholdende Taalmodighed, der er saa nødvendigt for en Fange, der skal kunne frembringe noget af intet. Med levende Deltagelse lyttede den unge Mand da til sin Lidelseskammerats Ord, og det syntes, som om de slet ikke mere kunde undvære hinanden. Hver Gang Slutteren havde aflagt sit sædvanlige Aftenbesøg, forsømte Dantes ikke noget Øjeblik, men begav sig straks ad den velbekendte Vej til sin gamle Ven og Lærer.

Saaledes var der atter henrundet en lang Tid, da Dantes en Nat pludselig fo'r op af Søvn. Det forekom ham, som om han havde hørt nogen kalde ham ved Navn. Han aabnede Øjnene og forsøgte at gennemskue Nattens tykke Mørke. En klagende Stemme, som bestræbte sig for at udtale hans Navn, naaede hans Øre. Han rejste sig i Sengen, Angstens Sved bedækkede hans Pande. Han lyttede — der var ingen Tvivl mere. Klagen kom fra Abbedens Fængsel.

»Store Gud!« mumlede Dantes, »skulde han maaske — —«

Hurtig trak han sin Seng fra Væggen, tog Stenen ud, begav sig ilsomt ind i den underjordiske Gang og naaede snart til Abbedens Fængsel.

Der stod Oldingen, ganske bleg og støttede sig til Kanten af sin Seng. Hans Ansigtstræk var fordrejede af de skrækkelige Krampetræk, som Dantes allerede kendte, og som havde forfærdet ham saa meget, da han første Gang blev Vidne dertil.

»Naa, min Ven,« sagde Faria rolig, »De ved Besked, ikke sandt? Jeg behøver ikke først at fortælle Dem, hvad her foregaar.«

Edmond udstødte et Forfærdelsesskrig, og ganske for-glemmende sig selv, styrtede han hen til Døren og raabte:

»Hjælp! Hjælp!«

Faria havde endnu Kraft nok til at gribe ham ved Armen og holde ham tilbage.

»Stille!« sagde han, »eller De er fortabt! Tænk paa Dem selv, min Ven, paa at gøre Deres Fangenskab taaleligt. Betænk, at vore Vogtere vil tilintetgøre alt det, som har kostet mange Aars Arbejde. Desuden, min kære Ven, vil Fængslet, som jeg uden Tvivl snart vil forlade, ikke længe blive tomt. En anden Ulykkelig vil indtage min Plads, og for denne Ulykkelige vil De være en frelsende Engel. Han vil maaske være ung, stærk og taalmodig, ligesom De, han vil kunne hjælpe Dem ved Deres Flugt, i Stedet for, at jeg forhindrer

Dem deri. Saa meget er vist, at Gud nu vil gøre noget for Dem. Han giver Dem mere, end han tager fra Dem, og det er paa den høje Tid, at jeg dør!«

Edmond foldede Hænderne og sagde:

O, min Ven, min Ven, tal dog ikke saaledes!«

Derpaa samlede han atter sin Besindighed, som var bleven forstyrret ved dette pludselige Slag, og sagde:

»Jeg har jo allerede reddet Dem én Gang, og jeg vil ogsaa kunne redde Dem denne Gang.«

Nu løftede han Foden af Sengen og tog den lille Flaske frem, og den var endnu næsten halv fuld af den røde Likør.

»Her er endnu Resten af de lægende Draaber,« sagde han, »sig mig nu hurtigt hvad jeg skal gøre; skal jeg have nogle nye Anvisninger? Sig frem, min Ven!«

»Der er intet Haab mere!« svarede Faria hovedrystende, »men det er lige meget, Gud vil, at Mennesket, som han har skabt i hvem han har nedlagt en saa dybt indgroet Kærlighed til Livet, skal gøre alt muligt for at opretholde dette Liv, som ofte kan være pinligt, men som dog stedse er dyrebart.«

»Ja, sikkert, sikkert!« sagde Dantes, »og jeg vil ogsaa redde Dem, det siger jeg Dem;«

»Nuvel, saa forsøg det da! Jeg føler mig allerede angreben af en isnende Kulde — Blodet stiger mig til Hovedet, og den skrækkelige Kulderystelse, som bringer mine Tænder til at klapre og synes at ville sønderbryde hvert Ben i mig, den begynder, og om fem Minuter vil Sygdommen bryde frem — om et Kvarter vil jeg være Lig!«

»Ak!« sukkede Dantes smerteligt.

»De maa gøre, ligesom De gjorde forrige Gang,« vedblev Abbeden, »kun at De ikke skal vente saa længe dermed. Alle mine Livskræfter er for Øjeblikket udtømte, og Døden vil kun have et halvt Arbejde.«

Oldingen hentydede herved til sin lamme Arm og Fod og vedblev:

»Naar De har givet mig tolv Draaber, og det endnu ikke vil bevirke nogen Bedring hos mig, saa giv mig Resten. Men læg mig nu paa min Seng, thi jeg kan ikke mere holde mig oprejst.«

Edmond tog Oldingen paa sine Arme og lagde ham paa Sengen.

»Nu, kære Ven, min eneste Trøst i mit ulykkelige Liv. Ja, den Trøst har Gud vel givet mig sildig, men han har dog givet mig den, og jeg takker ham derfor af mit ganske Hjerter. Nu i dette Øjeblik da jeg for stedse maa skilles fra Dem, nu ønsker jeg Dem Guds rige Velsignelse og alle hans gode Gaver. Min Søn, modtag min Velsignelse!«

Den unge Mand knælede og støttede Hovedet mod den Gamles Seng.

»Men i Særdeleshed,« vedblev Faria, »maa De lægge Mærke til, hvad jeg siger Dem i dette vigtige Øjeblik. Familien Spadas Skat eksisterer virkelig. I dette Øjeblik gives der ingen Forhindring eller Afstand for mig, jeg gennemskuer denne anden Hule, mit Blik gennemtrænger Jordens Dybde og er blændet af saa store Rigdomme. Dersom det lykkes Dem at flygte, saa glem ikke, at den stakkels Abbed, som alle antager for at være gal, at han dog ikke var det. Il til Monte-Christo og grib Deres Lykke, De har lidt nok!«

Et heftigt Anfald gennemrystede Oldingen paany. Dantes saa op og bemærkede, at hans Øjne var underløbne med Blod.

»Farvel — Farvel!« stammede Oldingen, idet han krampagtig trykkede den unge Mands Haand.

»O, endnu ikke! endnu ikke!« raabte denne. »Forlad mig ikke! — O, min Gud, hjælp ham! — Hjælp! — Hjælp!«

»Stille — stille!« stønnede den Døende. »Man maa ikke adskille os, dersom det lykkes Dem at redde mig.«

»De har Ret! — Ja, jeg vil redde Dem. Vær ubekymret. Men — det forekommer mig, endskønt De lider meget, som om De dog lider mindre end forrige Gang.«

»O, bedrag Dem ikke. Jeg lider mindre, fordi jeg ikke har mere Kraft til at lide. I Deres Alder har man endnu Fortrøstning til Livet, det er en Forrettighed hos Ungdommen. Men den Gamle ser Døden tydeligt — Se — nu kommer den! — Det er forbi — mit Syn formørkes — min Bevidsthed forlader mig. — Giv mig Deres Haand, Dantes, — Farvel!«

Og med en sidste Anstrengelse, hvortil han samlede alle sine Kræfter, sagde han:

»Monte-Christo! — Glem det ikke! — Monte-Christo!«

Derefter sank han tilbage paa Sengen.

Det var en skrækkelig Krise, som nu paafulgte. Det talende Væsen, som endnu for et Øjeblik siden havde ligget der, var forvandlet til et livløst Legeme, uden Bevægelse, med fortrukne Lemmer og opsvulmede Øjelaag.

Dantes tog Lampen, satte den paa en fremspringende Sten ved Hovedenden af Sengen, hvorfra dens svage Lys spredte et sælsomt Skin over Abbedens fortrukne Ansigt og stivnede Legeme.

Med stirrende Blik stod Dantes der og afventede det Øjeblik, da han kunde give ham Redningsmidlet. Da han antog, at det var kommet, tog han Kniven og vristede Tænderne fra hverandre. Denne Gang gjorde de mindre Modstand end før.

Han hældte tolv Draaber ned i Munden paa Abbeden og ventede derpaa for at se Virkningen.

Den lille Flaske indeholdt endnu næsten dobbelt saa meget, som han havde anvendt af den. Han ventede i ti Minuter, i et Kvarter, i en halv Time. Den Syge rørte sig ikke.

Nu tænkte Dantes, at det maatte være paa Tiden at gøre det sidste Forsøg og gød Resten af den lille Flaskes Indhold i Abbedens Mund. Dette Middel frembragte endnu en heftig Rystelse, Oldingen aabnede Øjnene. Det var et skrækkeligt, vildt stirrende Blik. Han udstødte et Skrig og sank atter tilbage i en fuldkommen Henstivnen. Kun Øjnene forblev aabne.

Halvanden Time var allerede henrundet. Med Angstens Sved paa Panden havde Dantes bøjet sig over sin Ven og følte, hvorledes hans Hjertes Banken stedse blev svagere og svagere.

Til sidst forsvandt alle Livstegn, hans Ansigt blev blegt, Øjnene forblev aabne, men Blikket var og blev udslukt.

Klokken var seks om Morgenen, og Lampens Lys hendøde for det frembrydende Dagslys, som trængte ind i Fængslet. Saa længe Dagen endnu kæmpede med Mørket, kunde Dantes endnu have Grund til at tvivle. Men nu, da Dagen var frembrudt, blev han overbevist om, at han var alene hos et Lig.

En dyb Rædsel greb ham; han vovede ikke at trykke Abbedens nedhængende Haand eller at fæste sine Blikke paa disse stirrende Øjne. Forgæves prøvede han paa at tillukke disse brystne Øjne, men de aabnede sig stedse igen. Han slukkede nu Lampen. skjulte den omhyggelig og flygtede bort, idet han lagde Gulvet til Rette over sit Hoved, saa godt som det var ham muligt. Det var ogsaa paa høje Tid, thi Slutteren nærmede sig allerede.

Da han havde aflagt sit Besøg hos Dantes, gik han til Farias Fængsel for at bringe ham Frokost og Linned.

Dantes følte en ubeskrivelig Nysgerrighed efter at erfare, hvad der nu vilde foregaa i hans ulykkelige Vens Fængsel. Han begav sig derfor straks til den underjordiske Gang og kom tidsnok til at høre Slutteren raabe om Hjælp og de andre Fangevogtere træde ind; derefter hørte man de tunge, regelmæssige Skridt af Soldater, som ogsaa kom ind, og efter dem kom endelig Guvernøren.

Edmond hørte tydelig den Lyd, som Sengen frembragte, idet man vendte og drejede det døde Legeme paa den, han hørte Guvernørens Stemme, som befalede, at man skulde stænke Fangens Ansigt med Vand og da han saa, at det ikke vilde frembringe nogen Forandring, sendte han Bud efter Lægen.

Guvernøren gik bort, og nogle Medlidenheds Ord, som dog blev blandede med Spot og raa Latter, naaede ligeledes Edmonds Øre.

»Naa,« sagde en Stemme, »nu er den gale Abbed nok gaaet hen til sine Skatte!«

»Og med alle disse Skatte,« sagde en anden, »kan han ikke en Gang betale sit Liglagen!«

»Aa,« svarede en tredje Stemme, »Slottet Ifs Liglagener er ikke kostbare!«

»Maaske,« begyndte en igen, »at man dog vil sætte sig lidt i Bekostning for hans Skyld, da han jo er en gejstlig Person.«

»Saa vil han nyde den Ære at blive puttet i en Sæk!«

Edmond lyttede; ikke et Ord undgik ham, men han forstod dog ikke Meningen rigtig. Snart blev det stille, og det forekom ham, som om de Ankomne atter havde bortfjernet sig. Desuagtet vovede han dog ikke at stige op, thi man kunde jo have efterladt en Sluttes for at bevogte Liget. Han forblev derfor tavs og ubevægelig i sit Skjul.

Efter en Times Forløb blev Stilheden atter afbrudt. Guvernøren kom tilbage, ledsaget af Lægen og flere Embedsmænd. Der blev atter stille i en kort Tid. Lægen nærmede sig til Sengen, undersøgte Liget, og Spørgsmaalene begyndte nu. Lægen forklarede Sygdomstilfældet, som Abbeden havde været underkastet, og erklærede ham for død.

Spørgsmaal og Svar fulgte nu paa hinanden med en Li-gegyldighed, som ærgrede Dantes. Det forekom ham, som om enhver i det mindste maatte føle en Del af den Agtelse for Abbeden, af hvilken han selv var saa gennemtrængt.

»Det, De der siger mig,« sagde Guvernøren til Lægen, »gør mig meget ondt. Det var en godmodig og taalmodig Fange, som kun var morsom i sin Galskab, og hvem det var meget let at bevogte.«

»Ja,« tilføjede Slutteren, »man behøvede egentlig slet ikke at bevogte ham. Jeg tør indestaa for, at han kunde gerne have siddet her i halvtredsindstyve Aar, uden at det nogen Sinde skulde falde ham ind at forsøge paa at flygte.«

Lægen undersøgte Liget endnu en Gang i al Stilhed og sagde derpaa:

»De kan være ganske rolig, jeg indestaar for, at han virkelig er død.«

»De ved, Hr. Doktor,« svarede Guvernøren, »at ved slige pludselige Dødsfald tør vi ikke lade os nøje med en almindelig Undersøgelse. Jeg maa derfor bede Dem anvende de sædvanlige Midler, som Loven foreskriver os, for at vi med Sikkerhed kan bevidne hans Død.«

»Nuvel da,« sagde Lægen, »saa lad os gøre Jernene gloende.«

Dantes hørte nu, at nogen bortfjernede sig hurtigt, og efter en kort Tids Forløb traadte en Fangevogter ind og sagde:

»Her er Ildgryden og Jernene.«

Der paafulgte atter en Stilhed og Dantes hørte den hvislende Lyd, som fremkommer, naar man berører Kød med gloende Jern. Han mærkede den svedne Lugt, som trængte ind i det Skjul, hvor han opholdt sig, og han gyste i hemmelig Rædsel.

»De ser « sagde Lægen. »at der ingen Tvivl kan være om hans Død. Denne Brænden under Fødderne er et ubedrageligt Tegn. Det stakkels Menneske er nu helbredet for sin Galskab og befriet for sit Fangenskab.«

»Hed han ikke Faria?« spurgte en af de Embedsmænd, som ledsagede Guvernøren.

»Jo, og han paastod, at det var et gammelt Navn. Forøvrigt var han en meget lærd Mand og i alle Henseender meget fornøftig, med Undtagelse af alt, hvad der angik hans Skat; herom lod han sig ikke afdisputere.«

»Og De har aldrig haft Lejlighed til at beklage Dem over ham?« spurgte Guvernøren Slutteren.

»Nej aldrig, Hr. Guvernør. Han morede mig endogsaa ofte naar han fortalte Historier, og da min Kone en Gang var syg, opgav han mig endogsaa et Middel, som helbredede hende.«

»Saa,« sagde Lægen, »jeg vidste ikke, at jeg havde med en Kollega at gøre! Jeg haaber, Hr. Guvernør,« tilføjede han smilende »at De vil behandle ham i Forhold dertil.«

»Det skal han blive, det forsikrer jeg Dem om. Han skal faa en passende Begravelse, og i den allernyeste Sæk, der kan findes. Er De saa fornøjet?«

»Skal vi opfylde denne sidste Formalitet i Deres Nærværelse, Hr. Guvernør?« spurgte en Slutter.

»Det forstaar sig, men skynd Dem lidt, thi jeg kan ikke opholde mig længe paa dette Sted.«

Nu hørte man atter nogen, som gik og kom tilbage, og umiddelbart derefter hørte Dantes hvorledes man paany tumlede med Liget for at indpakke det i Sækken.

»I Aften!« sagde Guvernøren.

»Skal der læses en Messe?« spurgte en af de Tilstedeværende.

»Det er umuligt,« sagde Guvernøren. »Slotskapellanen bad mig i Gaar om Tilladelse til at foretage en lille Rejse i en otte Dages Tid, og jeg har indestaaet for mine Fanger

i denne Tid. Den stakkels Abbed havde ikke haft nødig at skynde sig saa meget, saa kunde han have faaet sit Requiem.«

»Bah!« sagde Lægen med den Ligeegyldighed for det hel- lige, som er almindelig blandt Folk af hans Stand. »Han var jo en Præst; Vorherre vil nok tage Hensyn dertil og ikke sende en Præst til Helvede!«

En raa Latter besvarede denne slette Spøg.

»Altsaa i Aften!« gentog Guvernøren.

»Til hvilken Tid?« spurgte Slutteren.

»Omtrent Klokken ti.«

»Skal der vaages over den Døde?«

»Til hvad Nytte skulde det være? Man lukker Fængsels- døren, ligesom da den Gamle endnu levede, saa er det nok.«

Nu genlød atter Fodtrin, Lyden af Stemmerne tabte sig mere og mere, og man hørte Døren blive tillukket — en Dødsstilhed herskede i Fængslet.

Dantes frigjorde nu Aabningen og kastede et spejdende Blik omkring sig. Da han havde overbevist sig om, at der ingen var til Stede, steg han frem af sit Skjul.

TYVENDE KAPITEL.

Slottet Ijs Kirkegaard.

Indhyllet i en graa Sæk laa Farias stivnede Skikkelse ud- strakt paa Sengen. Denne Sæk var hans Ligklæde, der, som Slutteren havde sagt, ikke var dyr. Saa var nu Skilsmissen mellem Dantes og hans gamle Ven fuldbragt! Han kunde ikke mere se ham, ikke mere trykke hans Haand, og han hensank i en dyb Tungsindighed. Saa var han da nu igen ganske alene! Det eneste menneskelige Væsen, som endnu bandt ham til Jorden, kunde han ikke mere se, ikke mere høre. Var det ikke bedre for ham at tage Afsked fra denne Verden ligesom Faria og spørge Gud om Opløsningen paa sit Livs Gaade, selv dersom han skulde være udsat for den Fare at maatte vandre gennem Lidelsens sørgelige Port? Tanken om Selvmord, som én Gang var blevet banlyst af hans Ven, hævdede sig endnu en Gang som et Spøgelse ved Siden af denne Vens Lig.

»Dersom jeg kunde dø,« sagde han til sig selv, »saa vilde jeg komme derhen, hvor han er, og jeg vilde sikkert genfin- de ham. Men — hvorledes skal jeg dø? — Det er meget let,« gav han sig sely til Svar, »jeg behøver blot at blive her, ka-

ste mig over den første, som kommer herind, og kvæle ham. Saa vil man nok bringe mig til Skafottet.«

Men ligesom Afgrunden under en stærk Storm aabner sig mellem to Rækker taarnhøje Bølger, saaledes sker det ogsaa i den dybe Smerte, den giver et Valg mellem Yderlighederne, og saaledes gik Dantes ogsaa snart over fra Tanken om den vanærende Død til en brændende Tørst efter Liv og Frihed.

»Dø!« raabte han, »nej det vil jeg ikke! Det er ikke Umagen værd at have levet saa længe og at have lidt saa meget for at dø nu. Nej — jeg vil leve! Jeg vil kæmpe til det yderste! Jeg vil generobre den Lykke, som man har berøvet mig! Jeg vil hævne mig paa mine Bødler, før jeg dør! — Og hvem ved, om jeg ikke ogsaa kan belønne mine Venner? Men her vil man glemme mig, og jeg vil ikke komme ud af dette Fængsel, uden paa samme Maade som Faria —«

Han standsede og saa hen for sig med stirrende Blikke. Det var, som om disse sidste Ord havde indgydt ham en Tanke, og som om denne Tanke forfærdede ham.

»Ha!« mumlede han, »hvem sender mig denne Tanke? — Er det dig, min Gud? — — Da det kun er muligt for de Døde at komme bort herfra — saa maa man indtage den Dødes Plads!«

Og straks kastede han sig over den hæslige Sæk, aabnede den med den Kniv, som Faria havde forfærdiget, trak Liget ud af Sækken og slæbte det gennem den underjordiske Gang til sit Fængsel. Her lagde han Liget paa sin Seng, bedækkede dets Hoved med de linnede Pjalter, hvormed han ellers plejede at omvikle sit eget Hoved, kyssede for sidste Gang den Afdødes iskolde Pande og forsøgte at tillukke Ligets Øjne. Han vendte derpaa den Dødes Ansigt mod Væggen, for at Slutteren, naar han bragte Aftensmaden, skulde tro, at det var ham selv, der laa, saaledes som det oftere havde været Tilfældet.

Nu vendte han tilbage til den Afdødes Fængsel, tog Synaal og Traad, skjulte sin pjaltede Klædning, for at man skulde føle det nøgne Legeme under Sækken, krøb saa ind i den opsprættede Sæk, lagde sig i samme Stilling, som Liget havde ligget, og syede Aabningen sammen indvendig fra.

Dersom nogen ulykkeligvis var kommet ind i dette Øjeblik, saa kunde de have hørt hans Hjerte banke.

Dantes havde egentlig gerne kunnet vente, indtil Fangevogteren havde aflagt sit Aftenbesøg, men han frygtede, at Guvernøren kunde fatte en anden Beslutning og lade Liget tage bort; thi da var hans sidste Haab jo tabt. Men nu havde

han dannet sig en Plan for alle Tilfælde, og den havde han tænkt sig saaledes:

Dersom Graverkarlene, naar de bar ham bort, under Vejs skulde mærke, at de bar en Levende i Stedet for en Død, vilde han ikke give dem Tid til at betænke sig. Et rask Snit af Kniven, som han havde taget med sig, vilde da aabne Sækken fra øverst til nederst, og han vilde da benytte sig af deres første Skræk og flygte. Men dersom de bragte ham til Kirkegaarden og lagde ham i en Grav, saa vilde han lade sig bedække med Jord, og siden, naar det var blevet Nat, og naar Graverkarlene var gaaet bort, vilde han arbejde sig gennem den bløde Jord og flygte. Han haabede, at Vægten af den nylig paakastede Jord ikke vilde hvile tungere paa ham, end at han kunde løfte den, og bedrog han sig, skulde Jorden hvile for tungt paa ham, nuvel, saa vilde han jo blive kvalt, og saa var al Ting forbi!

Dantes havde ikke spist noget siden den forrige Dag, men hverken denne Morgen eller nu tænkte han derpaa. Der stod altfor meget paa Spil til at have slige Bihensyn.

Den største Fare, Dantes var udsat for, var den, at naar Slutten om Aftenen Klokken syv bragte Aftensmaden, da kunde bemærke Forbytningen og se, at det ikke var Dantes, men Abbedens døde Legeme, som laa i Sengen. Det kunde jo ske, dersom han denne Gang gjorde en Undtagelse fra sin sædvanlig Tavshed og vilde tale til ham. Naar han da intet Svar fik, kunde han jo nærme sig Sengen og opdage alt.

Da Klokken var hen imod syv om Aftenen, naaede Dantes' Angst sit Højdepunkt. Han lagde den ene Haand paa Hjertet, for ligesom at undertrykke dets Banken, og med den anden tørrede han Angstens Sved af sin Pande. Det forekom ham, som om han maatte dø af usigelig Angst, men der hændte Timer, uden at han mærkede nogen Bevægelse i Slottet, og han indsaa, at den første Fare saaledes maatte være undgaaet. Det var allerede et godt Varsel for ham.

Endelig kom den Tid, som Guvernøren havde bestemt, og man kunde høre Fodtrin udenfor. Edmond følte nu, at Øjeblikket var kommet. Han samlede alt sit Mod og holdt Aandedrættet tilbage.

To Mænd blev staaende ved Døren, og Dantes formodede, at det maatte være Graverkarlene, som skulde hente ham. Hans Formodning blev til Vished, da han hørte den Tummel, som hidrørte fra, at de satte Baaren paa Jorden.

Døren aabnedes. Dantes bemærkede en svag Lysstraale, og gennem Sækken kunde han se to mørke Skikkelser, som nærmede sig til Sengen.

En tredie Skikkelse blev staaende ved Døren med en Stik-

lygte i Haanden. De to Mænd, som havde nærmet sig til ham, tog nu fat hver ved sin Ende af Sækken.

»Naa — han er saamænd tung nok af en mager gammel Stymper at være!« sagde den ene, som havde taget fat ved Hovedenden.

»Ja — man siger, at Knoklerne bliver hvert Aar et halvt Pund sværere,« svarede den anden, som tog fat ved Benene.

»Har du bundet Knuden?« spurgte den første.

»Det vilde jo være Narrestreger at skaffe os mere at slæbe paa, førend det behøves, det kan vi jo godt gøre derude.«

»Du har Ret, — saa lad os gaa!«

»Hvad mon de mener med den Knude?« tænkte Dantes.

Man lagde ham paa Baaren og gik ned ad Trappen, medens Manden med Lygten gik foran for at lyse dem. Pludselig mærkede Dantes den friske, men raa Natteluft, og han kunde føle, at det var en Luftning fra Søen; denne pludselige Følelse opvakte baade Glæde og Skræk i ham.

Graverkarlene gik omtrent en Snes Skridt, derpaa stod de stille og satte Baaren paa Jorden. En af Bærerne bortfjernede sig nu, og Dantes hørte Genlyden af hans Fodtrin.

»Hvor mon jeg er?« spurgte Dantes sig selv.

»Lys dog for mig, Klodrian!« raabte den af Bærerne, som havde bortfjernet sig, »eller jeg finder jo aldrig det, jeg søger efter.«

Manden med Stiklygten fulgte hans Opfordring, uagtet det skete i temmelig plumpe Udtryk.

»Hvad mon han søger efter?« tænkte Dantes, »maaske efter en Spade.«

Et tilfredsstillende Udraab af Graverkarlen vidnede om, at han havde fundet, hvad han søgte.

»Naa endelig!« sagde den anden, »det varede længe nok!«

»Aa!« mente den første, »han, der ligger, har vel nok Tid at vente.«

Ved disse Ord nærmede han sig Dantes' Fødder og surrede dem sammen med et Reb, der foraarsagede ham en heftig Smerte.

»Naa — er du færdig med Knuden?« spurgte den Graverkarl, som var blevet staaende uvirksom.

»Ja, og den er godt bundet, det svarer jeg for,« sagde den anden.

»Naa — saa lad os gaa!«

Man gik nu omtrent et halvhundredes Skridt, standsede derpaa for at aabne en Dør og gik videre.

Jo længere man gik frem, jo tydeligere hørte Dantes, hvorledes Bølgerne brødes mod den Klippe, paa hvilken Slot-tet If er bygget.

»Det er et hæsligt Vejr!« sagde en af Bærerne, »det er ikke godt at være paa Søen i Nat.«

»Abbeden er i Stand til at blive vaad,« sagde den anden.

Og de udbrød begge i Latter. Dantes begreb ikke rigtig denne Spøg, men en uhyggelig Anelse bragte Haarene til at rejse sig paa hans Hoved.

»Saa — nu er vi der da!« sagde den første.

»Nej, vi maa længere frem,« svarede den anden, »du ved jo, at den sidste blev knust mod Klippen og blev liggende der, og at Guvernøren den næste Dag sagde, at det var, fordi vi havde været altfor magelige.«

De gik altsaa endnu nogle Skridt frem, idet de stedse steg opad. Da følte Dantes, at man greb ham ved Hoved og Fødder og satte ham i en svingende Bevægelse.

»En — to — tre!« raabte Graverkarlene, og Dantes følte sig udslynget i en uendelig Tomhed.

Han gennemskar Luften som en anskudt Fugl, og med en Skræk, som bragte hans Blod til at stivne, følte han, at han bestandig for nedad. Endskønt han mærkede, at Hurtigheden af hans Nedfart forøgedes med en tung Vægt, som maatte være bundet om hans Fødder, syntes denne Nedfart dog ikke at faa nogen Ende.

Endelig for han med en skrækkelig Larm ned i iskoldt Vand, der afpressede ham et Skrig, som dog straks blev kvalt i det Øjeblik, da han sank ned.

Dantes var kastet i Havet, og en tredivepundig Kugle, som var bundet om hans Fødder, trak ham ned til Bunden. Havet var Slottet Ifs Kirkegaard.

ENOGTYVENDE KAPITEL.

Øen Tiboulou.

Omendskønt bedøvet og næsten kvalt, havde Dantes dog saa megen Aandsnærværelse, saa han tilbageholdt Aandedrættet, og da han forberedt paa alle Tilfælde, holdt Kniven i Haanden, saa opskar han hurtig Sækken, og stak først Armen, og derpaa Hovedet ud af den; men da han uagtet alle Anstrengelser følte sig fastholdt, bukkede han sig, søgte Rebet, hvorved Fødderne var ombundne, og overskar det med stort Besvær netop i det Øjeblik, da han var nærved at kvæles. Han gjorde nu en voldsom Bevægelse, som bragte ham op paa Havets Overflade, medens Kuglen holdt den tætte Sæk, der nær var blevet hans Ligklæde, nede paa

Greven af Monte-Christo. I.

Bunden. Dantes gav sig netop Tid til at drage Aande og dukkede derpaa straks under igen; thi det maatte være hans første Omsorg at unddrage sig de to Mænds Opmærksomhed.

Da han atter fremdukkede, var han omtrent halvtredsindstyve Skridt borte fra Slottet If, medens en larmende Søgang omgav ham, og de skummende Bølger brødes ligesom ved et Uvejrs Begyndelse, bagved ham hævede sig Slottet Ifs Granitklipper som et truende Spøgelse, endnu mørkere end Havet og Himmelen.

Paa Klippens højeste Top saa han Lyset af en Lygte, som viste ham to mørke Skikkelser, og det forekom ham, som om disse Skikkelser bevægede sig urolig og bøjede sig ud over Havet.

De besynderlige Graverkarle kunde maaske have hørt det Skrig, som han havde udstødt, idet han sank i Havet, og han dukkede derfor paany under og svømmede et temmelig langt Stykke under Vandet. Hans Svømmekunst kom ham her til god Nytte, han var særdeles øvet i at svømme under Vandet, og talrige Beundrere havde derfor tidligere kaldt ham den dueligste Svømmer i Marseille.

Da han atter kom frem paa Havets Overflade, var Lygten forsvundet, og han maatte nu orientere sig saa godt, han kunde.

Af alle de Øer, som omgiver Slottet If, var Tiboulon og Lemaire de sikreste Tilflugtssteder for ham; men disse Øer ligger i en Mils Afstand fra Slottet If, og desuagtet besluttede Dantes dog at svømme til en af disse. Men hvorledes skulde han se og kende Øer midt i den Nat, som omgav ham?

Da bemærkede han den lysende Straale fra Planiers Fyrtaarn, og da dette Taarn viste sig ved hans højre Side, saa maatte Øen Tiboulon altsaa være lidt til Venstre, og naar han saaledes holdt sig noget til venstre, saa maatte han træffe Øen paa sin Vej. Dog — som vi nylig har sagt — Øen Tiboulon laa i det mindste i en Mils Afstand fra Slottet If.

Med Glæde bemærkede Dantes, at den Uvirksomhed, som han indtil nu havde været fordømt til, ikke havde berøvet ham Kræfterne eller Færdigheden, han følte sig endnu som Herre over det Element, i hvilket han havde tumlet sig som Barn. Desuden fordoblede Frygten hans Kræfter. Enhver Bølge, som hævede sig over den foregaaende, forekom ham som en Baad, der var udsendt for at forfølge ham, og han lyttede, om ingen mistænkelig Larm lod sig høre.

Saaledes svømmede han uafsladelig, og snart var han saa langt borte fra det skrækkelige Slot, saa han ikke kunde se det. Allerede var der henrundet en Time, under hvilken Dan-

tes, opmuntret ved Tanken om Frihed, uafsladelig arbejdede sig frem gennem Bølgerne i den tilsigtede Retning.

Nu — tænkte han ved sig selv — har jeg snart svømmet en Mil, dersom jeg ikke havde Vinden imod mig, men den har uden Tvivl tilbagetrængt mig og saaledes gjort mig Vejen længere. Imidlertid — dersom jeg ikke tager fejl — saa kan jeg ikke være langt fra Tiboulon men dersom jeg har taget fejl — —

En kold Gysen gennemfør ham ved denne Tanke, og han forsøgte for et Øjeblik at lægge sig paa Ryggen, men Havet blev stedse mere oprørt, og han indsaa snart, at det var umuligt at nyde denne Lettelse, som han havde tænkt sig.

Lad det gaa som det vil — tænkte han — jeg vil udholde til det yderste, indtil mine Arme bliver slappede og mine Ben bliver stive, indtil Krampen indfinder sig, og jeg maa synke til Bunds.

Og nu begyndte han at svømme med Fortvivlelsens Kraft og Ivrighed. Pludselig forekom det ham som en tyk, tung Sky optaarnede sig foran ham, og til samme Tid følte han en Smerte i det ene Knæ. Han udstrakte sin Haand og følte en Modstand, han trak sin anden Fod til sig og — berørte Landjorden. Da saa han, hvad det var for en Genstand, som han havde antaget for en Sky. Omtrent i tyve Skridts Afstand fra ham hævede sig en Klippemasse af en besynderlig Skikkelse — det var Øen Tiboulon.

Dantes gjorde endnu nogle Skridt frem, og, takkende Gud, lagde han sig ned paa Klippen, der nu forekom ham behageligere end det bedste Leje. Uagtet Storm og Regn sov han ind af Træthed. Da han vaagnede en Time derefter, genlød mægtige Tordenskrald, og fra Tid til anden for Lynstraaler ligesom Ildslanger henad Jorden.

Da Dantes vidste, at Øen Tiboulon var nøgen og bar og ikke frembød det ringeste Tillflugtssted, saa besluttede han at kaste sig i Havet igen, saa snart Vejret blev noget roligere, og at svømme til den mere indbydende Ø Lemaire.

Et fremspringende Klippestykke ydede ham en midlertidig Beskyttelse, han skjulte sig under det, og næsten i samme Øjeblik frembrød Uvejret med hele sin Kraft og Raseri.

Som han nu saaledes sad der, oplystes det store mørke Rum af et Lyn, der syntes at aabne Himmelen. Ved Skinnet af dette Lyn saa Dantes et Fiskerifartøj, som i en temmelig stor Afstand fra ham styrtede fra en Bølgehøjde ned i Afgrunden, idet Stormen rev det bort med sig; et Sekund derefter gentog det samme Skuespil sig paa Toppen af en anden Bølge, og kom med en rivende Hurtighed nærmere.

Ved Skinnet fra et andet Lyn saa Edmond fem Mænd,

som holdt sig fast ved Masten og Tovene, og han hørte deres fortvivlede Skrig.

Pludselig knuste Stormen de sidste Levninger af Fartøjet, der indtraadte igen en fuldkommen Nat, og det skrækelige Syn svandt for Dantes' Øjne.

Endnu længe rasede Stormen og piskede Havets Bølger, indtil det endelig henimod Morgenstunden blev roligt, og Himmelen begyndte at opklare sig.

Klokken kunde vel omtrent være fem om Morgenen, da tænkte Edmond:

Om et Par Timer vil Slutteren komme og finde min stakels Vens Lig i mit Fængsel, han vil kende det, han vil for-gæves søge mig, og han vil gøre Anskrig. Man vil opdage den underjordiske Gang, man vil forhøre de Folk, som kastede mig i Søen, og som maa have hørt mit Angstraab. Saa bliver der straks nogle Baade bemandede med Soldater, for at ile efter den ulykkelige Flygtning, om hvem man ved, at han ikke kan være langt borte. Et Kanonskud vil underrette hele Kysten om, at man skal nægte ethvert Tilflugtssted for den, som man skulde træffe omvankende, nøgen og forsulten. Mit Liv staar nu i den første den bedste Haand, som vil fortjene tyve Francs for at udlevere mig; jeg har hverken Kræfter eller Tanker mere. Min Gud, min Gud! Synes du ikke at jeg har lidt og taalt nok! Hjælp mig nu, da jeg ikke mere kan hjælpe mig selv!

I det samme Øjeblik som Edmond, i fuldkommen Udtømmelse af alle Kræfter, havde fremsat denne Bøn, kom et lille Fartøj til Syne i Højden af Øen Pomegue; kun en Sømands Øje kunde i saa lang Afstand kende det for at være en genuesisk Tartan

O!« raabte Dantes, »om en halv Time kunde jeg være paa dette Fartøj, dersom jeg ikke maatte frygte for at blive kendt som en Flygtning og ført til Marseille. Hvad skal jeg gøre? — Hvad skal jeg sige til dem? — Hvilken Fabel skal jeg finde paa at bilde dem ind? — — Disse Folk er Smughandlere, halve Sørøvere. Under det Paaskud at drive Kysthandel, saa kaprer de omkring Kysterne, og de vil maaske hellere sælge mig end at udøve en god Handling, som ikke indbringer dem noget. — Nej — jeg vil vente! — Men — det er jo umuligt — jeg er nær ved at dø af Sult, og om faa Timer vil mine sidste Kræfter være aldeles udtømte. Desuden nærmer den Tid sig, da Slutteren aflægger Morgenbesøget hos Fan-gerne i Slottet If; endnu er der ikke givet noget Signal, maa-ske at man endnu ikke aner noget, jeg kan maaske udgive mig for en af Matroserne fra det lille Fartøj, som forliste

i Nat det lyder ikke usandsynligt, og man vil ikke let kunne sige mig imod thi hele Mandskabet er omkommet i Bølgerne.

Idet Dantes talte saaledes med sig selv, stirrede han hen imod det Sted hvor det lille Fartøj var blevet sønderknust, og en glad Skælven gennemfo'r ham fra øverst til nederst.

Paa en Klippespids hang en af de skibbrudne Matrosers frygiske Huer, som ved et Bølgekast var blevet kastet derhen, og i Nærheden deromkring flød nogle Bjælker af det sønderslaede Skib.

Dantes havde straks fattet sin Beslutning han kastede sig i Havet, svømmede hen til Huen og bedækkede sit Hoved med den, tog derpaa fat om en af Bjælkerne, og hvilende sig over den svømmede han nu i den Retning, den vilde tage.

»Nu er jeg reddet!« jublede han.

Denne Overbevisning gengav ham atter nogle Kræfter. Lidt efter lidt nærmede Svømmeren sig til Fartøjet, og snart var de kun en Fjerdingsvej fra hinanden I det Øjeblik, da en Bølge hævede ham i Vejret, svingede han sin Hue til Tegn paa at han var i Nød, men man bemærkede ham ikke fra Skibet som tværtimod gjorde en modsat Vending.

Endnu var Afstanden for stor til at Skibsfolkene skulde kunne høre hans Raab. Han glædede sig ved at have brugt den Forsigtighed at lægge sig over en Bjælke; thi saa afkræftet, som han var, vilde han ikke kunne holde sig saa længe oppe, til han havde naaet Tartanen.

Endskønt han var temmelig sikker paa, hvilken Retning Skibet vilde tage, saa fulgte han det dog med en vis ængstelig Opmærksomhed, indtil han saa det komme sig i Møde, men førend de havde naaet hinanden, drejede Skibet endnu en Gang af.

Da samlede Dantes sin sidste Kraft, hævede sig næsten helt op paa Vandet, svingede med Huen og udstødte et klagende Nødraab.

Denne Gang saa og hørte man ham, Fartøjet afbrød straks sin Manøvre, og en Baad med to Mand blev sat ud.

Dantes slap nu Bjælken, som han ikke mere troede at behøve, og svømmede rask hen imod Baaden for at spare Halvvejen for dem, som roede ham i Møde. Imidlertid havde Svømmeren tiltroet sig Kræfter, som han ikke besad, og nu følte han først, hvor stor Nytte, han havde haft af det Stykke Tømmer, som nu flød omkring omtrent hundrede Skridt borte fra ham. Hans Arme blev stive, hans Ben tabte Bøjeligheden, og hans Bevægelser skete møjsommelig og fremtvungne. Han raabte endnu en Gang, de to Sømænd som roede Baaden, fordoblede deres Iver, og den ene af dem tilraabte ham paa italiensk:

»Fat Mod!«

Disse Ord hørte han netop i det Øjeblik, da en Bølge, som han ikke mere havde Kraft til at gennembryde, væltede sig over ham og bedækkede ham med sit Skum. Greben af den højeste Fortvivlelse udstødte han et tredie Skrig og begyndte at synke, som om han endnu havde hin tunge Kugle ved Fødderne. En krampagtig Anstrengelse bragte ham endnu en Gang op paa Vandets Overflade, da følte han sig pludselig greben ved Haarene, men straks derpaa forlod Bevidstheden ham, han hverken saa eller hørte, men var fuldkommen hendsunken i Afmagt.

Da han atter aabnede Øjnene, befandt han sig paa Dækket af Tartanen, som fortsatte sin Vej. Han søgte straks at overbevise sig om, i hvilken Retning den sejlede, og bemærkede til sin Glæde, at den stedse bortfjernede sig mere fra Slottet If. Dantes laa, som bemærket, paa Dækket, en Matros gned hans Lemmer med et uldent Klæde, en anden, som han genkendte for at være den, der havde tilraabt ham Mod, holdt Aabningen af en Flaske til hans Mund; en tredie, en gammel Sømand, som var Styrmand og Skibsfører tillige, betragtede ham med hin Medlidenhedsfølelse, som man i Almindelighed nærer ved Ulykkestilfælde, som man engang selv har undgaaet, og som man atter kan blive udsat for.

Nogle Draaber Rom af den tilbudte Flaske opvakte den unge Mands halvslukte Livsaander, medens Gnidningen med det uldne Klæde gengav hans stive Lemmer Bøjeligheden.

»Hvem er De?« spurgte Kaptajnen paa slet fransk.

»Jeg er,« svarede Dantes paa slet italiensk, »en maltesisk Matros, vi kom fra Saragossa og var ladede med Vin. Stormen overfaldt os i Nat ved Cap-Morgiou, og vi led Skibbrud mod den Klippe, som De ser dernede.«

»Hvor kom De fra nu?«

»Fra den Klippe, som det lykkedes mig at klamre mig fast til, medens vor stakkels Kaptajn knuste Hovedet mod den. Jeg tror at være den eneste, som slap derfra med Livet. Da opdagede jeg Deres Fartøj, og da jeg frygtede for at komme til at vente for længe paa denne afsides liggende og øde Ø, saa har jeg forsøgt at naa ud til Dem paa noget af Vraget af vort Fartøj. Jeg takker Dem, fordi De har reddet mit Liv, det havde været forbi med mig, dersom en af Deres Matroser ikke havde grebet mig ved Haarene.«

»Ja, det var mig,« sagde en Matros med et aabent, ærligt Ansigt, »og det var paa den højeste Tid, for De var lige ved at gaa til Bunds.«

»Ja, min Ven,« sagde Dantes og trykkede hans Haand, »jeg takker Dem endnu en Gang!«

»Paa min Tro!« svarede Sømanden, »jeg havde nær betænkt mig paa at redde Dem. Med saadan en Manke paa Hovedet og saadan et Vildmandsskæg lignede De mere en Røver end et skikkeligt Menneske.«

Dantes erindrede sig nu først, at han under sit lange Fangenskab paa Slottet If hverken havde faaet sit Haar klippet eller sit Skæg raget.

»Ja!« sagde han hurtig besluttet, »i et farefuldt Øjeblik har jeg en Gang givet det Løfte, at jeg i ti Aar hverken vilde lade mit Haar klippe eller mit Skæg afrage; men i Dag er Tiden udrunden, og nu havde jeg nær druknet, netop paa den Dag, da mit Løfte var indfriet.«

»Ja, hvad skal vi nu gøre med Dem?« spurgte Kaptajnen.

»Hvad De vill!« svarede Dantes, »den Felukke, som jeg var hyret til, er nu borte, og Kaptajnen er død. Jeg er, som De ser, undgaaet denne Skæbne, men jeg er blottet for alt. Heldigvis er jeg en ret god Sømand; sæt mig af i den første den bedste Havn, som De kommer til, saa vil jeg nok faa Hyre paa et Koffardiskib.«

»Er De kendt i Middelhavet?«

»Der har jeg faret, siden jeg var et Barn.«

»Kender De de gode Ankerpladser?«

»Der er ikke mange Havne, uden jeg jo kan løbe ind og ud af dem med lukkede Øjne.«

»Naa,« sagde den Matros, som havde tilraabt Dantes at fatte Mod, »naar det var sandt, hvad den Kammerat siger, saa kan han jo blive hos os.«

»Ja, naar det er sandt,« svarede Kaptajnen tvivlende, »men under de Omstændigheder, som den stakkels Djævel er i, saa lover man meget, og siden holder man naturligvis, hvad man kan.«

»Jeg skal holde mere end jeg har lovet!« sagde Dantes.

»Aahaa!« gentog Kaptajnen, »det vil vi faa at se!«

»Saa snart De vil!« sagde Dantes, »hvorhen gælder Rejsen?«

»Til Livorno.«

»Saa? — Hvorfor holder De Dem da ikke op mod Vinden og holder lige paa, i Stedet for at gøre saa mange Vendinger og spille saa megen Tid?«

»Fordi vi ellers vil støde paa Øen Rion.«

»Den kan vi komme forbi i mere end tyve Favnes Afstand.«

»Naa, saa tag Rorpinden,« sagde Kaptajnen, »og lad os se, hvad De formaar!«

Den unge Mand lod sig det ikke sige to Gange, han forsøgte i Hast at overbevise sig om, hvorvidt Fartøjet lystrede

Roret, og da han havde set, at det, uden at være af de villigste, dog lystrede saa temmelig, saa raabte han:

»Til Skøderne og Rebene!«

De fire Matroser, som udgjorde Skibsmandskabet, ilede til deres Pladser, medens Kaptajnen saa til.

»Hal ind!« vedblev Dantes.

Matroserne adlød.

Beslaa Sejlene! — Saa — det er godt.«

Denne Ordre blev udført ligesom de første, og det lille Skib styrede nu hen imod Øen Rion, som de løb forbi i nogle og tyve Favnes Afstand.

»Bravo!« raabte Kaptajnen.

»Bravo!« gentog Matroserne.

Alle betragtede nu med Forundring denne Mand, hvis Blik atter havde vundet et Udtryk af Livlighed, og hvis Legeme atter virkede med en Kraft, som de ikke havde ventet hos ham.

»De ser,« sagde Dantes, idet han slap Roret, »at jeg kan være dem til Nytte, i det mindste ved Overfarten; dersom De saa ikke har Brug for mig, naar De kommer til Livorno, saa lad mig blive der, der vil jeg nok faa Hyre, og af den første Maanedes Løn, jeg da faar, vil jeg betale Dem min Kost og de Klædningsstykker, som De maaske vil laane mig indtil den Tid.«

»Godt, godt!« sagde Kaptajnen, »vi bliver nok enige derom, naar De vil være rimelig.«

»Nuvel!« sagde Dantes, »den ene Mand er vel lige saa god som den anden, hvad De giver en af de andre, kan De vel ogsaa give mig, og dermed er den Sag afgjort.«

»Ja — det er dog ikke saa ganske rigtigt,« sagde den Matros, som havde trukket Dantes op af Vandet, »for han kan paatage sig meget mere end nogen af os andre.«

»Hvad kommer det dig ved, Jacopo?« afbrød Kaptajnen ham. »Enhver har jo Lov til at forhyre sig for saa meget eller saa lidt, som han vil.«

»Det er sandt!« svarede Jacopo, »det var ogsaa kun en simpel Bemærkning, jeg gjorde.«

»Det var bedre du laante den brave Mand en Trøje, eller hvad du ellers kan undvære, for han er jo ganske nøgen.«

»Jeg har ikke andet end en Skjorte og et Par Bukser,« svarede Jacopo.

»Tak, min Ven!« sagde Dantes, »det er ogsaa alt, hvad jeg behøver.«

Jacopo gik ned i Rummet og kom snart tilbage med de lovede Klædningsstykker, som Dantes iførte sig med ubeskrivelig Glæde.

»Trænger De endnu til noget mere?« spurgte Kaptajnen.

»Ja, til en Bid Brød og endnu en Slurk af den fortræffelige Rom, som jeg allerede har smagt. Det er saa længe siden, at jeg fik noget at spise og drikke.«

Det var virkelig næsten fyrreogtyve Timer siden.

Man bragte Dantes Brød og Jacopo rakte ham Flasken.

»Roret i Læ!« raabte Kaptajnen til Styrmanden.

Dantes kastede et Sideblik i samme Retning idet han førte Flasken til Munden, men han standsede uvilkaarlig i sin Bevægelse.

»Naa da!« sagde Kaptajnen, »hvad er der nu paa Færde paa Slottet If?«

En lille hvid Røgsky tildrog sig Edmonds Opmærksomhed, den hævede sig fra et af Bastionens Skydeskaar paa Sydsiden af Slottet If. Et Sekund derefter hørte man om Bord i Fartøjet Knalet af et Stykke Skyts, affyret i en meget lang Afstand.

»Hvad skal det betyde?« spurgte Kaptajnen.

»En Fange maa være undvejet i Nat, og derfor affyrer man en Kanon som Allarmsignal,« svarede Dantes.

Kaptajnen kastede et Sideblik til den unge Mand, som idet han sagde disse Ord, atter satte Flasken til Munden og drak med saa stor en Rolighed og Ligegyldighed, saa den Mistanke, som Kaptajnen i Øjeblikket havde fattet, straks forsvandt.

»Det er en forbigstret stærk Rom, De har,« sagde Dantes, idet han tørrede Sveden af sin Pande med Skjortæærmet.

»Lige meget,« mumlede Kaptajnen, »om ogsaa det skulde være ham, som er undvejet, jeg kan meget godt bruge ham.«

Under det Paaskud, at han var træt, ønskede Dantes at maatte tage Plads ved Roret. Styrmanden var glad ved at blive afløst fra sit Arbejde og kastede et spørgende Blik til Kaptajnen, der ved et Hovednik tilkendegav ham, at han kunde overlade Roret til sin ny Kammerat.

Fra denne Plads kunde Dantes ufravendt se over til Marseille.

»Hvad skriver vi i Dag?« spurgte Dantes Jacopo, der havde sat sig ved Siden af.

»Den 28. Februar!« svarede Jacopo.

»Ja — men Aarstallet?«

»Hvad — Aarstallet? — De spørger om Aarstallet.«

»Ja vel,« svarede Dantes, »jeg spørger om Aarstallet.«

»Naa — De har glemt, i hvilket Aarstal vi lever?« gentog Jacopo forundret.

»Ja — jeg har lidt saa meget i Nat,« svarede Dantes smilende, »saa jeg er blevet ganske forstyrret i Hovedet, jeg har

været nær ved at miste Forstanden. Jeg spørger derfor endnu en Gang: Vi har den 28. Februar, Attenhundrede og —?»

»Attenhundrede og niogtyve!« svarede Jacopo.

Altsaa i fjorten Aar havde Dantes smægtet i Fængslet.

Han var nitten Aar gammel, da han blev bragt til Slottet If, og nu i sit treogtredivte Aar forlod han det.

Et bittert Smil for over hans Læber, og han spurgte sig selv, hvad der vel kunde være blevet af Mercedes i den lange Tid, da hun jo maatte antage ham for død.

Et brændende Had fremlyned fra hans Blikke, da han tænkte paa de tre Mennesker, hvem han havde at takke for et saa langvarigt og haardt Fangenskab, og han fornyede den Ed om en uforsonlig Hævn, som han i sit Fængsels Ensomhed havde tilsvoret Danglars, Fernand og Villefort.

Denne Ed var nu ikke mere nogen Trusel; thi nu vilde Middelhavets bedste Sejler ikke mere kunne indhente det lille Fartøj, som nu for fulde Sejl styrede mod Livorno.

TOOGTYVENDE KAPITEL.

Smuglerne.

Dantes havde næppe været en Dag om Bord, førend han indsaa, med hvem han havde at bestille.

Den værdige Kaptajn paa »Den unge Amalie«, saaledes hed det genesiske Fartøj, forstod næsten alle de Sprog, som tales paa Middelhavets vidtudstrakte Kyster, lige fra det arabiske til det provencalske.

Denne Omstændighed sparede ham for at lønne en Tolk, som altid er kedssommelig og ofte sladderagtig, og den lettede ham tillige Forbindelsen med de Skibe, som han mødte paa Havet, ligesom med de Mennesker uden Navn, Stand og Fædreland, af hvilke der gives saa mange paa Kysterne og ved Havnene, Mennesker, der synes at maatte leve af Luften, da man ikke er i Stand til at kunne opdage, hvilke Erhvervs-kilder de benytter.

Læseren har vel allerede en Formodning om, at Dantes befandt sig om Bord i et Smuglerskib, derfor havde Kaptajnen ogsaa i Begyndelsen modtaget ham med en vis Mistillid; thi da alle Toldbetjentene paa Kysten kendte ham og stedse betjente sig af alle Slags listige Midler for at fange ham, saa troede han i Begyndelsen, at Dantes kunde være en af deres Spioner, der havde anvendt denne ny List for at indtrænge i hans Forretnings Hemmeligheder, men den glimrende Maade,

paa hvilken Dantes havde bevist, hvem han var, havde fuldkommen beroliget Kaptajnen.

Edmond havde altsaa den Fordel at vide hvem hans Kaptajn var, uden at denne vidste, hvem han var, og fra hvilken Side den gamle Sømand og hans Kammerater end angreb ham, for at faa det at vide, saa tilstod han dog intet, men opgav dem derimod paa det nøjagtigste alle Enkeltheder om Neapel og Malta, hvilke han kendte lige saa godt som Marseille. Saaledes lod den snu Genueser sig altsaa føre bag Lyset af Dantes, hvis Sagtmodighed og Sømandskunst talte saa meget til hans Fordel.

Maaske var Genueseren ogsaa et af de Mennesker, som altid kun ved det, som de behøver at vide, og som kun tror det, der kan være dem til Nytte.

I dette gensidige Forhold kom man altsaa til Livorno.

Edmond var nu meget nysgerrig efter at erfare, om han kunde genkende sig selv efter de fjorten Aars Forløb, i hvilke han ikke havde set sig eget Ansigt i et Spejl.

Han havde endnu en temmelig klar Forestilling om, hvorledes han havde set ud som Yngling, og nu længtes han efter at se, hvorledes han saa ud som Mand.

I Livorno kendte han en Barber, som boede i St. Fernands-gade, og til denne gik han for at lade sig barbere og klippe.

Med Forundring betragtede Barberen det lange Haar og Skæg, det var den Gang endnu ikke Mode at bære det saa langt, i vore Dage vilde en Barber maaske kun forundre sig over, at et Menneske, der var begavet med saa sjældne Naturfrembringelser, frivillig vilde lade sig dem berøve.

Efter at denne Forretning var til Ende, forlangte Edmond et Spejl og betragtede sit Ansigt deri.

Som vi nylig har sagt, var han nu treogtredive Aar, og de fjorten Aar, som han havde tilbragt i Fængslet, havde bibragt hans Ansigt et ganske forandret Karakterpræg, han var indtraadt i Slottet II med et rundt, smilende Ansigt, som en lykkelig ung Mand, der har lært Livet at kende fra dets skønneste Side, men det var nu blevet ganske anderledes, hans Ansigt var blevet langagtigt, hans Mund havde antaget det faste Træk, som røber Bestemthed, et dybt Melankoli laa i hans Øjekast, af hvilke det bitre Menneskehed nu og da fremlyste, hans Ansigt, som i mange Aar ikke havde set Dagens Lys, havde antaget den blege Hudfarve, som udmærker de fornemme nordiske Skønheder.

Desuden havde hans Stemme forandret sig, og hans Øjne, som gennem saa lang Tid var blevne vante til Mørket, havde faaet Ulvens og Hyærens Egenskab, at kunne skelne Genstandene om Natten.

Edmond smilede idet han betragtede sig selv det var umuligt at hans bedste Ven kunde kende ham. saafremt han ellers havde nogen Ven. han kunde jo ikke engang genkende sig selv.

Kaptajnen paa »Den unge Amalie«, hvem det var meget om at gøre at have Folk som Edmond i sin Tjeneste, lovede ham for Fremtiden et Tillæg til sin Løn, og Dantes modtog naturligvis Tilbudet.

Hans første Omsorg, da han gik fra Barberen, var at anskaffe sig en fuldstændig Matrosklædning.

Denne Dragt bestod i Almindelighed af et Par hvide Benklæder, en sribet Skjorte og en frygisk Hue. I denne ny Dragt fremstillede han sig nu for Kaptajnen, som i ham ikke genkendte den Mand med det store Skæg, som han havde trukket halvdød op af Vandet og lagt paa Dækket, men som nu stod for ham som en pyntelig Matros.

Henrykt over Edmonds forandrede Udseende gentog han sit Tilbud om forhøjet Løn og forsøgte at knytte ham til sig for bestandig; men Dantes havde sine egne Planer og vilde derfor ikke forpligte sig for længere Tid end et Fjerdingaar.

»Den unge Amalie« foretog mange heldige Forretninger, og med inderlig Henrykkelse gennemsejlede Dantes atter dette Hav der havde dannet hans tidligste Ungdoms første Synskreds, og som han under sit Fangenskab saa ofte havde set i Drømme.

Ofte var Dantes paa sine Rejser nær ved Øen Monte-Christo; ofte paakom der ham en Lyst til at kaste sig i Havet og svømme over til den underfulde Ø; men hvad vilde Matroserne tænke derom hvad vilde Kaptajnen sige? — Desuden, havde han nu ventet i fjorten Aar paa sin Frihed, saa kunde han vel ogsaa nu i fri Tilstand vente et halvt Aar endnu paa en god Lejlighed til at tage sine store Rigdomme i Besiddelse.

Som vi nylig har omtalt, var »Den unge Amalie«s Forretninger i bestandig Strid med Toldvæsenet. Saaledes bestod næsten hele Ladningen engang af Havannacigarer og af Zeres- eller Malagavin; men denne Gang kom Kaptajnen ikke saa helskindet derfra som tidligere; det kom til en lille Skærmysel, i hvilken en Toldbetjent blev paa Pladsen og to Matroser blev saarede.

Dantes var en af disse, en Kugle havde strejft hans venstre Skulder.

Jacopo der havde set ham falde og antaget ham for død, ilede til ham, rejste ham op og sørgede for ham som en god Kammerat.

Lykkeligvis var Edmond kun saaret, og ved Hjælp af

nogle Urter, som Smughandlerne til visse Tider købte af nogle Kællinger i Sardinien, lægedes Saaret snart igen.

Edmond vilde nu prøve Jacopos Sindelag og tilbød ham sin Lel af Gevinsten som Belønning for den Omhu, han havde udvist imod ham, men Jacopo anslog det med Bestemthed.

Af den Hengivenhed, som Jacopo havde udvist mod Dantes fra det første Øjeblik de traf sammen, fulgte ganske naturligt, at Dantes ogsaa skænkede ham en lignende Tilbøjelighed. Jacopo havde hos Dantes bemærket hin Aandsoverlegenhed, som ikke lod sig forene med hans nuværende Stilling, og som det var lykkedes Dantes at skjule for enhver anden. I de lange Dage, naar Skibet ved god Vind gled let hen over Havet, stod Dantes med et Søkort i Haanden og underviste Jacopo, ligesom han selv tidligere var blevet undervist af den stakkels Abbed.

Han lærte ham at kende Kysternes Udseende og Brugen af Kompasset, han lærte ham at læse i hin store Bog, som er opslaaet over vore Hoveder, og som man kalder Himmelen.

Og naar Jacopo spurgte ham:

»Hvad nytter det en stakkels fattig Matros som jeg at lære alt dette?«

Saa svarede Edmond:

»Hvem ved det? Du kan maaske engang selv komme til at føre et Skib. Din Landsmand, Bonaparte, blev jo endogsaa Kejser!«

Vi maa nemlig gøre opmærksom paa, at Jacopo var en Korsikaner.

Halvtredie Maaned var henrundne med lignende Farter, og Dantes var allerede ligesaa øvet i Smughandelen, som han ellers var en dristig Sømand. Vel tyve Gange kom han forbi Øen Monte-Christo, men ikke en eneste Gang havde han fundet Lejlighed til at gaa i Land der.

Dantes beskæftigede sig netop med forskellige Planer til at kunne udføre dette Forsæt, da Kaptajnen, som havde stor Lyst til at beholde ham i sin Tjeneste, en Dag tog ham ved Armen og førte ham med sig til et Vinhus, hvor Livornos fornemste Smughandlere plejede at komme sammen.

Samtalen paa denne ejendommelige Børs drejede sig om et Skib, der skulde komme fra Levanten og være ladet med tyrkiske Tapeter og andre lignende Sager.

Man maatte kun søge at finde et sikkert Sted, hvor man kunde bringe Varerne i Land og siden føre dem til Frankrig, dersom denne Plan lykkedes saa vilde Gevinsten blive overordentlig stor, og vilde beløbe sig til halvtreds til tred-sindstyve Pjastre til hver Mand.

Kaptajnen paa »Den unge Amalie« foreslog Øen Monte-

Christo som Landingsplads, da denne Ø var ubeboet, og der saaledes hverken var Soldater eller Toldbetjente; ved Navnet Monte-Christo sitrede Dantes af Glæde, han rejste sig fra sit Sæde for at skjule sin Bevægelse, og gik nogle Gange frem og tilbage i Skænkestuen. Da han kom tilbage til de samtalende, var det netop blevet besluttet at lægge til ved Monte-Christo, og at man allerede vilde benytte den følgende Nat dertil.

Da man ogsaa spurgte Dantes om hans Mening, erklærede han, at Øen frembød den størst mulige Sikkerhed, og at det store Foretagende maatte udføres med lige saa stor Hurtighed, dersom det skulde lykkes.

Det blev altsaa besluttet at holde sig sejlklar den næste Aften, og, dersom Vinden var føjelig, da at lande den tredje Dags Aften.

TREOGTYVENDE KAPITEL.

Øen Monte-Christo.

Saaledes skulde Dantes altsaa ved et uventet, lykkeligt Tilfælde og paa en ganske simpel og naturlig Maade komme til den Ø, som var Maalet for hans Ønsker, uden at indgyde nogen Mistanke.

Kun én Nat var der endnu tilbage til den saa længselsfuldt forventede Afrejse, og Dantes tilbragte den i en feberagtig Stemning; alle gode og onde Tilfælde fremstillede sig i hans Tanker; naar han lukkede Øjnene, saa han Kardinal Spadas Brev, skrevet med Flammeskrift paa Væggen, og slumrede han et Øjeblik, saa foregøglede hans Indbildningskraft ham de mest urimelige af alle Drømme.

Da det endelig dagedes, kom Forstanden hans Indbildningskraft til Hjælp, endskønt den feberagtige Spænding vedblev. Aftenen frembrød, og med den Forberedelserne til Afrejsen, og Klokkeren syv var alting beredt.

Ti Minutter derefter passerede man Fyrtaarnet.

Søen var rolig, Vinden blæste fra Sydøst, og man sejlede under den klare Himmelhvælvning, paa hvilken Gud ogsaa havde tændt alle sine Fyr, hvoraf ethvert danner en Verden.

Dantes havde Tid efter anden vundet en saadan Anseelse blandt sine Kammerater, saa de adlød hans Kommando, som om han var Ejer af Skibet.

Han erklærede, at de alle kunde lægge sig til Hvile, da han vilde overtage at føre Skibet.

Da Maltseren, saaledes kaldte man Dantes, havde erklæ-

ret det, saa var det ogsaa tilstrækkeligt, enhver lagde sig rolig til at sove, og Dantes kunde nu i Nattens Mørke i den højtidelige Stilhed, som herskede paa det store, men rolige Ocean, ganske hengive sig til sine egne Planer og Tanker.

Da Kaptajnen vaagnede, gik Skibet for fulde Sejl, man lagde halvtredie Mil tilbage i Timen. Edmond overgav nu Fartøjet til Kaptajnen og lagde sig paa en Hængemaatte, men uagtet den søvnløs tilbragte Nat, var det ham ikke muligt at lukke Øjnene, endnu mindre at sove, og efter to Timers Forløb steg han atter op paa Dækket.

Saaledes tilbragte Dantes ogsaa hele denne Dag i den samme feberagtige Stemning, indtil man omsider henimod Klokken fem om Aftenen tydelig saa Øen ligge for sig.

Med graadige Blikke betragtede Dantes den Klippemasse, som laa for hans Øjne, hensunken i alle Aftenbelysningens afvekslende Farver, lige fra det klareste røde til det dybeste blaa. Endelig frembrød Natten, og Klokken ti gik man i Land.

Uagtet den Selvbeherskelse, som Dantes ellers besad, kunde han ikke afholde sig fra at være den første, som satte Foden paa Landjorden.

Mandskabet paa »Den unge Amalie« kendte for øvrigt Øen meget godt, den var et af de Steder, hvor de oftere plejede at lægge bi, og hvad Dantes angik, saa havde han ofte set den paa sine Rejser til Levanten, men han havde endnu aldrig været i Land der.

Han spurgte derfor Jacopo:

»Hvor skal vi tilbringe Natten?«

»Ombord paa Fartøjet,« svarede denne.

»Var det ikke bedre at opholde os i Hulerne?«

»I hvilke Huler?«

»Ih nu, i Hulerne paa Øen.«

»Jeg kender ingen Huler der,« svarede Jacopo.

En kold Sved frembrød paa Dantes' Pande.

»Er der ingen Huler paa Øen Monte-Christo?« spurgte han.

»Nej!« var Svaret.

Dantes syntes for et Øjeblik at blive ganske bedrøvet ved denne Efterretning, derpaa forestillede han sig, at disse Huler kunde jo ved et eller andet Tilfælde være blevne udfyldte, eller Kardinal Spada kunde maaske selv af Forsigtighed have tillukket Aabningerne; i alle Tilfælde vilde det nu komme an paa at finde disse Aabninger.

Da det imidlertid vilde være unyttigt at søge i Nat og Mørke, saa besluttede Dantes at opsætte sine Undersøgelser til den næste Morgen.

Ved den følgende Dags Frembrud tog Dantes et Gevær,

Krudt og Kugler og ytrede Ønske om at jage nogle af de vilde Geder, som man saa springe omkring paa Klipperne.

Man antog at Edmonds Lyst til Jagt og Længsel efter Ensomhed var Grunden til dette Ønske. kun Jacopo paastod at ville ledsage ham, og Dantes vilde ikke sætte sig derimod, af Frygt for at kunne vække Mistanke naar han afslog denne Ledsagelse. Dog næppe havde han tilbagelagt et kort Stykke Vej, førend det lykkedes ham at nedlægge en ung Ged, og han benyttede straks denne Lejlighed til at sende Jacopo til Kammeraterne med den og lade dem tilberede den; naar de var færdige dermed, skulde de underrette ham derom ved at affyre et Gevær, for at han kunde indfinde sig til Maaltidet.

Nogle tørrede Frugter og en Kande Vin skulde da fuld-stændiggøre Maaltidet

Dantes fortsatte nu sin Vej alene, idet han af og til saa sig om. Da han var kommet op paa Toppen af en Højde, saa han i en Afstand af nogle Tusinde Fod sine Kammerater ivrig beskæftigede med at tilberede den lille unge Ged. Han betragtede dem med en overlegen Mands blide og sørgmodige Smil.

»Om to Timer,« sagde han ved sig selv, »vil disse Men-nesker drage bort igen, enhver især beriget med halvtred-sindstve Pjastre, og de vil da sætte deres Liv paa Spil for at vinde andre halvtredsindstve. I Dag lader Haabet mig foragte deres Rigdom, der forekommer mig som ussel Fattigdom. I Morgen vil en bitter Skuffelse maaske tvinge mig til at betragte denne Fattigdom som den højeste Lykke. Dog nej den lærde, ufejlbare Abbed vil ikke have bedraget sig netop i dette ene Punkt!«

Fordybet i disse Tanker fortsatte Edmond sin Vej. Idet han nu saaledes gik langs med Strandbredden, bemærkede hans spejdende Øje nogle Indhulninger i Klippen, som syntes at være frembragte af Menneskehænder. Tiden, som ellers lader gro Mos over saa meget, syntes at have respekteret disse Indhulninger, der alle var gjort med en vis Regelmæssighed og aabenbart i den Hensigt at tjene som Mærker. Disse Mærker indgød Dantes et godt Haab. Hvorfor skulde det ikke have været Kardinalen selv, der havde ladet dem gøre saaledes, for at de i uforudsete Tilfælde kunde tjene som Vejvisere for hans Brodersøn? Dette ensomme Sted var jo netop saa særdeles passende for den, der vilde nedgrave en Skat.

Spørgsmaalet var kun, om disse Mærker ikke allerede havde tiltrukket sig andres Opmærksomhed og om denne Ø med sine hemmelighedsfulde Vidundere havde bevaret sin kostbare Hemmelighed tro? I en Afstand af omtrent tred-

sindstyre Skridt syntes disse Mærker imidlertid at ophøre, uden at vise nogen Indgang til en Hule. Et stort, rundt Klippestykke, der hvilede paa en fast Grund, var det eneste Endemaal, som de førte til.

Edmond troede nu, at han i Stedet for at være kommet til Enden, tværtimod befandt sig ved Begyndelsen. Han vendte derfor om og forfulgte Sporene i den modsatte Retning.

Imidlertid tillavede hans Kammerater Frokosten, hentede Vand fra en Kilde, bragte Brød og Frugter i Land og stegte Geden.

Netop i det Øjeblik, da de tog den af Stegespiddet, bemærkede de Edmond, der let og dristig som en Stenged sprang fra en Klippe til en anden, og de affyrede et Gevær, for at give ham det aftalte Tegn.

Jægeren forandrede nu Retningen af sit Løb og ilede dem i Møde. Men i det Øjeblik, da alles Øjne fulgte hans dristige Løb og erklærede hans Behændighed for Dumdristighed, snublede hans Fod, man saa ham styrte ned fra en Klippetop, hørte ham udstøde et Skrig, og — han var forsvunden!

Alle ilede nu for at komme ham til Hjælp, og Jacopo var den første, som kom til ham. Han fandt Edmond liggende udstrakt paa Jorden, blødende og næsten uden Bevidsthed. Man hældte nogle Draaber Rom i Munden paa ham, og dette Middel frembragte den samme helbredende Virkning, som første Gang.

Edmond aabnede Øjnene og beklagede sig over en heftig Smerte i Knæet og en utaalelig Stikken i den ene Hofte.

Man vilde bringe ham til Strandbredden, men uagtet Jacopo ledede dette Foretagende, erklærede han dog stønnende, at han ikke kunde udholde de Smerter, som var forbundne med at lade sig bære.

Der kunde naturligvis nu ikke være Tale om nogen Frokost til Dantes, men han forlangte desuagtet, at hans Kammerater ikke skulde lade sig afholde derved, men begive sig til Maaltidet. Hvad ham selv angik, saa mente han, at han ikke behøvede andet end lidt Hvile, og at han sikkert vilde befinde sig bedre, naar de kom tilbage.

Søfolkene lod sig ikke længe bede, de var sultne og lugtede Stegen, og blandt Sølke gør man ikke mange Omstændigheder.

Efter en Times Forløb kom de tilbage. Edmond havde imidlertid ikke formaaet andet end at slæbe sig en halv Snes Skridt frem for at læne sig til et mosbegrøet Klippestykke, men hans Smerter syntes at være forøgede.

Den gamle Kaptajn, som skulde rejse den næste Morgen for at bringe sin Ladning til Land paa Frankrigs Kyster, nødede Dantes til at forsøge paa at rejse sig. Han gjorde ogsaa overordentlige Anstrengelser for at opfylde hans Ønske, men sank klagende tilbage efter hvert Forsøg.

»Han er kommen slemt til Skade,« sagde Kaptajnen sagte, »men han er en brav Kammerat, og vi kan ikke saadan lade ham i Stikken.«

Men Dantes erklærede, at han vilde hellere dø, end taale de frygtelige Smertes, som den ringeste Bevægelse forarsagede ham.

»Velan!« sagde Kaptajnen, »lad der komme, hvad der vil, man skal ikke sige, at vi har ladet en saa brav Kammerat blive hjælpeløs tilbage. Vi vil ikke lette Anker førend i Aften.«

Dette forundrede alle, og det saa meget mere, som Kaptajnen var en streng Mand, og dette var den første Gang, man saa ham opsætte et Foretagende; men der var ingen, som indvendte noget derimod.

Dantes vilde imidlertid ikke tillade, at man for hans Skyld skulde overtræde de Regler, som var fastsatte for Disciplinen om Bord, og sagde derfor med mat Stemme til Kaptajnen:

»Opsæt ikke Deres Rejse for min Skyld; jeg har baaret mig dumt ad, og det er billigt, at jeg lider Straffen for min Dumhed. Lad mig beholde et lille Forraad Skibstvebak, et Gævær, noget Krudt og Kugler, saa jeg maaske kan skyde en Ged eller i Nødstilfælde forsvare mig, og lad mig beholde en Hakke, for at jeg kan grave mig et Hul i Jorden som et Slags Hus, saafremt De ikke skulde komme snart tilbage.«

»Men De vil jo dø af Sult,« sagde Kaptajnen.

»Det vil jeg hellere,« svarede Edmond, »end taale de ulidelige Smertes, som enhver Bevægelse nu forarsager mig, og som maaske vil forsvinde i Morgen, naar jeg har hvilet og sovet.«

»Men hvad skal vi da gøre, Malteser?« spurgte Kaptajnen, »vi kan ikke godt forlade Dem saaledes, men vi kan rigtignok heller ikke blive her saa længe.«

»Sejl kun!« sagde Dantes.

»Ja, men vi kommer ikke igen de første otte Dage, og saa maa vi desuden gøre en stor Omvej for at hente Dem.«

»Hør,« sagde Dantes, »dersom De om et Par Dage skulde møde en Fiskerbaad eller et andet lille Fartøj, som kommer hertil, saa bed dem sejle herhen. Jeg giver femogtyve Pjastre for min Tilbagerejse til Livorno. Men træffer De intet Fartøj, saa kom selv tilbage.«

Kaptajnen rystede paa Hovedet.

»Jeg ved et Raad, som kan klare det hele!« sagde Jacopo, »Sejl kun bort, saa bliver jeg hos ham for at pleje ham.«

»Du vilde altsaa afstaa fra din Del af Gevinsten for at blive hos mig?«

»Ja,« svarede Jacopo uden Betænkning.

»Gud velsigne og belønne dig for din gode Villie, Jacopo, men jeg tror ikke at behøve nogen Hjælp. Om et Par Dage vil jeg sikkert befinde mig bedre.«

Dantes trykkede Jacopos Haand, men paastod urokkelig at ville blive alene tilbage.

Smuglerne maatte nu lade ham have sin Villie og bortfjernede sig, dog ikke uden at se sig flere Gange tilbage og tilvinke ham et hjerteligt Farvel.

Edmond bsvarede deres Hilsen med en Haandbevægelse, som om han ikke kunde bevæge det øvrige Legeme. Da de omsider var forsvundne, sagde Dantes smilende:

»Det er besynderligt, at man blandt saadanne Mennesker kan finde saa store Beviser paa Venskab og Hengivenhed.«

Derpaa sneg han sig forsigtig op til Toppen af Klippen, hvorfra han kunde se ud over Havet. Han saa Skibet gaa under Sejl, og efter en Times Forløb var det fuldkommen forsvundet af Synskredsen.

Glad over, at det var lykkedes ham saa vel at forstille sig, rejste Dantes sig saa let og hurtig som en Ged, tog Geværret i den ene Haand og Hakken i den anden og skred nu hurtig hen imod det Klippestykke, til hvilket Indhulningerne i de forskellige andre Klipper førte.

»Og nu,« raabte han, idet han erindrede den bekendte Historie om den arabiske Skipper, »nu, Sesam, luk dig op!«

FIREOGTYVENDE KAPITEL.

En Blændelse.

Forsigtig spejdede Dantes omkring sig. Han befandt sig paa det højeste Punkt af Øen, men alene, ganske alene, med sine vidtudstrakte Tanker. Saa langt Øjet rakte, var der ikke et Menneske, ikke en eneste Baad; kun det azurblaa Hav, som brød sine skummende Bølger mod Klippens Fod, kun det omgav ham og var et stumt Vidne til alle hans Foretagender.

Nu steg han hurtig, men dog altid forsigtig spejdende, ned fra den Højde, som han havde besteget, thi han frygtede

for, at han maaske i Virkeligheden skulde blive udsat for et lignende Tilfælde, som det, han nylig med saa megen Snildhed var undgaaet.

Dantes havde nu, som allerede bemærket, fulgt Klippesporene i modsat Retning og bemærket, at denne Retning førte til en lille Bugt, som laa aldeles skjult. Den var netop bred nok til, at et lille Fartøj kunde lægge derind og være skjult der. Ifølge Abbed Farias tydelige Forklaring dannede Edmond sig straks det Begreb, at det maatte have ligget i Kardinal Spadas Interesse at kunne løbe ind i denne Bugt saa uset som mulig, og at hans lille Fartøj uden Tvivl havde ligget skjult der, medens han selv havde nedgravet sin Skat ved Enden af den Linie, hvis Retning han havde betegnet ved de tilstedeværende Indhulninger. Denne Formodning tørte atter Dantes tilbage til det runde Klippestykke, som efter alt, hvad man kunde slutte sig til, maatte danne Indgangen til denne forunderlige Hule.

Ved nøjere Undersøgelse viste det sig, at dette Klippestykke var væltet over en anden Sten, og at man havde søgt at forbinde begge disse Stenmasser med mindre Sten, saa man ikke kunde opdage nogen Adskillelse mellem dem; men det saa ud, som om den gamle Klippesten var sammenvokset med Jordbunden. Forsigtig skaffede Dantes nu Jorden til Side og overbeviste sig snart om, at denne sindrige List virkelig var anvendt, og nu greb han Hakken for at bearbejde dette Mellemlag, som Tiden havde gjort fast. Men det øverste Klippestykke var meget for tungt og hvilede saa tæt og fast paa det underste, saa ingen menneskelig Magt formaade at bevæge det. Forlegen saa Dantes sig om og bemærkede det Krudthorn, som hans Ven Jacopo havde efterladt til ham. Han smilede og mumlede:

»Denne djævelske Opfindelse maa udrette Gerningen!«

Ved Hjælp af Hakken anlagde han nu en Slags Mine mellem begge Klippestykkerne trak derpaa Traade ud af sit Lommetørklæde, rullede dem i Salpeter og gjorde en Lunte deraf. Derpaa fyldte han den anlagte Mine med Krudt, lagde Luntten dertil, antændte den og bortfjernede sig.

Ekspllosionen lod ikke vente længe paa sig. Det øverste Klippestykke blev løftet i Vejret og det underste brødes i Stykker. Ved Anstrengelse af alle sine Kræfter lykkedes det ham nu at rokke det allerede vaklende Klippestykke. Det bevægede sig gav mere og mere efter og rullede omsider ned i Havet. Klippestykket hvilede paa en cirkelrund Plads, paa denne Plads saa man en Stenplade, i hvis Midte der var fæstet en Ring.

Dantes udstødte et Glædesskrig. Aldrig havde et Første-

forsøg haft et heldigere Udfald. Han vilde straks fortsætte med Arbejdet men hans Ben skælvede saa heftigt hans Hjerter bankede saa voldsomt og hans Øjne var i dette Øjeblik saa omtaaede saa han nødvendig maatte hvile for at samle Kræfter. Men denne Tilstand varede kun et Øjeblik, og som gennemtrængt af et elektrisk Stød, greb han atter fat paa Arbejdet Han benyttede en tyk Gren som Løftestang, stak den ind i Ringen, og anstrengende alle Kræfter løftede han Stenen i Vejret. Den gav efter og aabnede Indgangen til en Slags stejl Trappe, der ligesom tabte sig i den mørke Hules Skygger.

En anden vilde maaske ladet sig henrive af Glæden og straks være styrtet derind, men Dantes blev staaende, blegnende og tvivlende.

»Holdt!« sagde han. »Nu gælder det at være Mand. Vant til saa mange Ulykkestilfælde vil jeg ikke tabe Modet dersom jeg endnu skulde have taget fejl Hjertet maa knuses, naar det først har omfattet et umaadeligt Haab og da bliver sammensnerpet af den kolde Virkelighed som tilintetgør de glimrende Drømme. Faria har kun drømt. Kardinal Spada har ikke nedgravet noget her han har maaske aldrig været her, eller dersom han har været her, saa har Cæsar Borgia, denne uforfærdede Eventyrer og utrættelige Røver opdaget hans Spor forfulgt det ligesom jeg skaffet Klippestykket bort han er nedsteget i denne Hule længe førend jeg og har ikke ladet noget tilbage for mig.«

Dantes blev staaende tankefuld og ubevægelig, men derpaa svarede han sig selv:

»Dersom Borgia har været her, dersom han havde fundet Skatten, saa havde han vist ikke gjort sig den Ulejlighed at sætte Klippestykket paa sin Grund igen for at tillukke Aabninøen. Altsaa — jeg gaar derned!«

Saaledes steg han nu ned med et tvivlende Smil idet han mumlede dette den menneskelige Visdoms sidste Ord:

»Maaske!«

I Stedet for det Mørke som Dantes havde ventet at finde, i Stedet for en tyk fordærvet Luft saa han et klart blaaligt Lys, som frembrød gennem flere Revner i Jordsmonnet en Atmosfære som snarere var varm end fugtig, snarere vellygtende end modbydelig.

Edmonds Øjne der som vi ved var vant til at se i Mørke, opdagede snart de mest bortfiernede Kroge i Hulen. Den bestod af Granit, og de grønliggule Vægge glimrede som Diamanter.

»Ak!« udbrød Dantes med et bedrøvet Smil. »det er maaske alle de Skatte, som Kardinalen har efterladt sig, det er

disse glimrende Vægge, som Faria har set i Drømme, og som har næret hans dristige Haab.«

Da erindrede Dantes sig Testamentets Ord, som han kunde udenad:

»I den længst bortfjernede Krog af den anden Aabning.«

Men han var jo endnu i den første Hule og maatte altsaa først søge Indgangen til den anden. Det var en Selvfølge, at den anden Hule maatte strække sig endnu dybere ind i Øen. Han undersøgte Stenlagene og slog mod Væggene, hvor han antog, at der kunde være en Aabning bag ved, som jo kunde være skjult med stor Forsigtighed. Men Klippevæggen svarede kun med en mat, dump Lyd, som næsten bragte ham til Fortvivlelse.

Endelig mærkede den utrættelige Arbejder, at der fra et Sted i Muren genlød et dybere Ekko, og han gjorde straks den Slutning, at der bag ved dette Sted maatte være et tomt Rum. Han slog nu gentagende og med større Kraft mod Væggen. Da bemærkede han, at dette Sted af Klippen bestod af en anden Slags Sten, som var overtrukne med et Lag Kalk eller Cement, og at dette Lag var overstrøget med en Farve, der lignede den øvrige Granit. Han borede nu Spidsen af Hakken ind i en Revne, tyngede ned paa Skafet og saa med Glæde, at en Sten løsnede sig og omsider faldt ned for hans Fødder.

Nu behøvede han kun at anbringe Spidsen af Hakken ved hver Sten, og de faldt den ene efter den anden, saa Aabningen blev saa stor, at han kunde træde fra den første Hule ind i den anden. Denne anden Hule var dybere og mørkere end den første, og da der endnu ikke var trængt nogen frisk Luft ind ad den nylig gjorte Aabning, saa herskede der en højst ildelugtende og kvalm Luft. Dantes gav derfor den friske Luft Tid til at trænge derind og traadte derpaa selv ind.

Til venstre Side af Aabningen var en dyb, mørk Krog. Dog, der gaves som sagt intet Mørke for Dantes; han spejdede omhyggelig om sig, men denne Hule var tom ligesom den første. Dersom Skatten skulde være her, saa maatte den være nedgravet i den mørke Krog.

Det afgørende Øjeblik var nu kommet. Dantes havde nu to Fod Jord at opgrave, og den Tid, som han behøvede dertil, var alt, hvad der laa mellem ham og den højeste Lykke — eller den dybeste Fortvivlelse.

Han betænkte sig nogle Øjeblikke. Men ligesom greben af en pludselig Beslutning tog han ivrig fat paa Arbejdet, og ved det femte eller sjette Slag af Hakken lød det allerede, som om det ene Jern stødte mod det andet.

Gravklokkens Lyd har maaske aldrig frembragt en større

Virkning hos et Menneske, end denne Lyd frembragte hos Dantes. Han forsøgte nu at anbringe Hakken ved Siden af dette Sted og fandt den samme Modstand, men ikke den samme Lyd.

»Det er bestemt en jernbeslaet Kiste!« sagde han ved sig selv.

I dette Øjeblik gled en Skygge hurtigt forbi og betog ham det sparsomme Dagslys.

Dantes lod Hakken falde og greb Geværet, krøb igennem Aabningen og traadte ud i Dagens Lys. Da saa han, at det var en vild Ged, som var kommet ind ad den første Indgang til Hulen og søgte dér efter Græsning. Det havde været en god Lejlighed til at sikre sig et Middagsmaaltid, men Dantes frygtede, at Knaldet af Skudet skulde tillokke nogen.

Han betænkte sig derpaa et Øjeblik, afhuggede derpaa en harpiksagtig Gren, tændte den ved den endnu ulmende Ild, ved hvilken Smuglerne havde tillavet deres Frokost, og vendte tilbage med den. Han vilde have Lys med sig for at være sikker paa, at intet skulde undgaa hans Opmærksomhed.

Han traadte nu med den tændte Fakkeltil sit paabegyndte Arbejde og overbeviste sig snart om, at han ikke havde taget fejl, hans Slag havde afvekslende truffet paa Jernet og Træet. Han stak nu Enden af sin Fakkelt i Jorden og tog atter fat paa Arbejdet. Snart var Jord og Grus borttryddet i en Omkreds af omtrent tre Fod i Længden og to Fod i Bredden, og Dantes saa nu tydelig en Egetræskiste, som var stærkt beslaet med Jern. Paa Midten af Laaget var der en Sølvplade, hvis Glans Jorden ikke ganske havde kunnet fordunkle. Paa denne Plade var Familien Spadas Vaaben indgraveret, nemlig en Kaarde i et aflangt Vaabenskjold med en Kardinalshat over.

Dantes genkendte let dette Vaaben, thi Abbed Faria havde saa ofte beskrevet det for ham.

Nu var der altsaa ikke mere nogen Tvivl om Skattens Tilstedeværelse; man vilde ikke have anvendt saa mange Forsigtighedsregler for at nedgrave en tom Kiste. Snart var hele Laaget frigjort, og Dantes kunde se dens massive Beslag, som bestod af tre Laase, hvoraf den midterste især var af en betydelig Størrelse, samt af en massiv Hank ved hver Ende. Dantes tog fat i begge Hankene og forsøgte at løfte Kisten op. Men det var umuligt. Han forsøgte nu at aabne den, men de tre Laase var lige saa mange tro Vogtere og vilde ikke give efter. Dantes søgte nu at anbringe Spidsen af Hakken mellem Kisten og Laaget og tyngede atter af al Magt paa Skaftet.

Det mugne Træ, som havde staaet saa længe i Jorden, var halvt forraadnet og formaaede ikke at gøre den Modstand som Jernbeslaget. Laaget knagede og gik i Stykker, og snart blev Laasene unyttige, de løsnede sig fra Træet, faldt af og — den tunge Kiste var aaben!

En feberagtig Spænding bemægtigede sig Dantes. Han greb sit Gevær, ladede det og satte det ved Siden af sig. Da vovede han først at kaste et Blik paa Kistens Indhold og blev staaende ganske blændet ved det Syn, som frembød sig.

Kisten var afdelt i tre Rum. I det første glimrede det gulagtige Skær af en Masse Guldmønter, i det andet laa upolerede Guldbarrer, som kun havde Guldets Værdi efter Vægten, og i det tredje Rum famlede Edmonds Hænder i en Masse Diamanter, Perler og Rubiner.

Efter at han med skælvende Hænder havde befølt denne Mængde Guld og Ædelstene, rejste han sig pludselig og fo'r med en feberagtig Hast ud af Hulen, som et Menneske, der er nær ved at miste Forstanden.

Han klatrede op paa en Klippehøjde, hvorfra man havde fri Udsigt over Havet, men han saa intet. Han var ganske alene med sine uberegnelige, fabelagtige Skatte. Han vidste ikke, om han var vaagen eller om han drømte.

Han maatte straks se sit Guld igen, og dog følte han, at han ikke havde Kraft til at taale Synet deraf. Han knugede begge sine Hænder mod Panden, som for at forhindre Forstanden i at flygte bort. Derpaa gennemkrydsede han Øen med ivrig Hast og jagede de vilde Geder foran sig.

Endelig vendte han tilbage ad en lang Omvej, tvivlede endnu stedse om sin egen Lykke og styrtede fra den første Hule ind i den anden, hvor han atter befandt sig lige overfor sin Guld- og Diamantdvng.

Nu faldt han paa Knæ, trykkede Hænderne krampagtig mod sit højtbankende Hjerte og fremmumlede en Bøn, som kun Gud alene forstod.

Snart følte han sig mere rolig og tillige ogsaa mere lykkelig. Thi fra dette Øjeblik begyndte han først at tro paa sin Lykke.

Han gav sig nu i Færd med at tælle sin Formue. Der var Tusinde Guldbarrer, hver af omtrent tre Punds Vægt, derefter talte han femogtyve Tusinde Gulddalere, af hvilke hver gjaldt omtrent fire Dalere i gangbar Mønt, og nu overbeviste han sig om, at disse Rum endnu ikke var halvt udtømt. Derpaa maalte han ti Gange saa mange Perler og Ædelstene, som han kunde holde i begge sine Hænder. Og mange af disse Juveler, som var indfattede af Datidens bedste Guld-

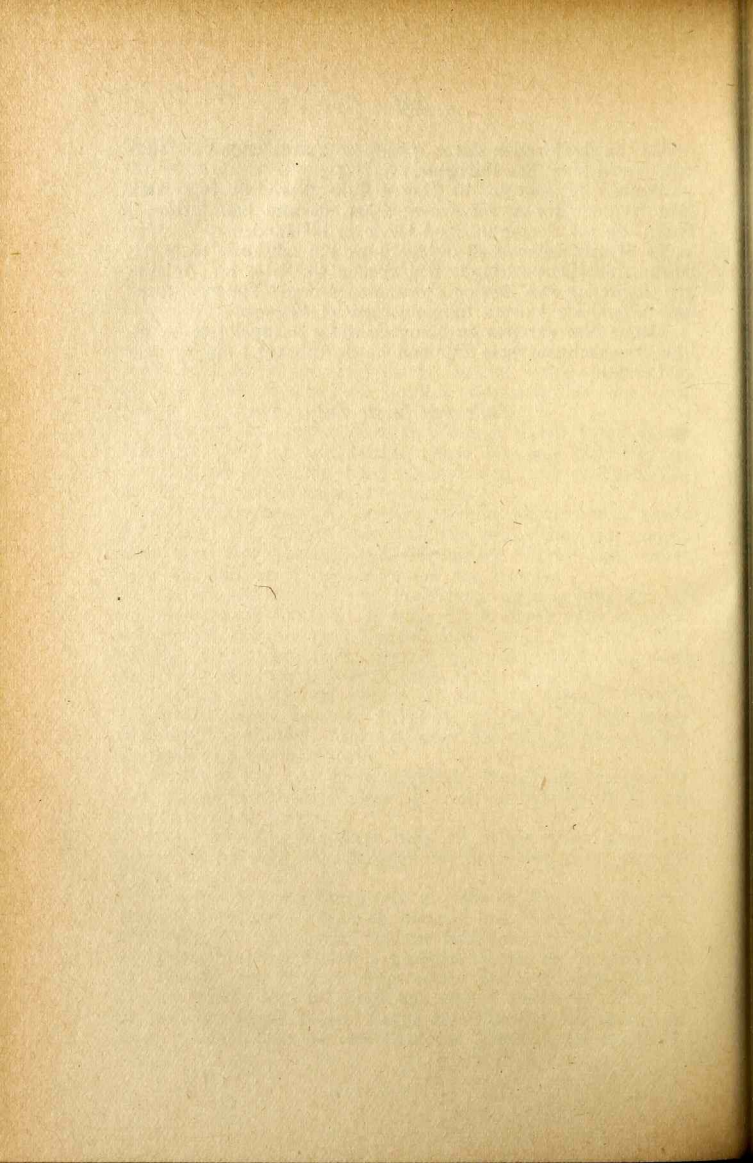
smede, havde foruden deres egentlige Værdi endnu et særskilt Værd som Kunstarbejde.

Dantes bemærkede at Dagen lidt efter lidt forsvandt. Han frygtede for at blive overrasket, dersom han forblev i Hulen og gik derfor ud med Geværet i Haanden.

Et Stykke Skibstvebak og en Slurk Vin udgjorde hans Aftensmaaltid. Derpaa lagde han Stenen til Rette for Aabningen, lagde sig paa den og sov saaledes nogle Timer, medens han bedækkede Hulens Indgang med sit Legeme.

Denne Nat var paa én Gang en af de behageligste og tillige skrækkeligste, som Edmond havde tilbragt i sin sørgelige Levetid.

Ende paa første Del.

Alexander Dumas:

Greven af Monte-Christo.

Roman.

2den Del.

København.
Kunstforlaget »Danmark«
(Bogforlaget)

— 1912. —

FØRSTE KAPITEL.

Den Ubekendte.

Dagen frembrød. Dantes havde allerede længe ventet den med aabne Øjne. Ved Solens første Straaler rejste han sig og steg, ligesom den forrige Dag, op paa det højeste Sted af Øen for at spejde efter Omgivelserne, men alt var tomt. Edmond steg nu atter ned, løftede Stenen fra Hulen og gik derind. Han fyldte derpaa sine Lommer med Ædelstene. bragte Kistens Laag og Laas i saa god Orden, som det lod sig gøre, bedækkede den med et Lag Jord og stam-pede det fast.

Nu gik han ud af Hulen, lagde Stenen til Rette over Aabningen og gjorde sig Umage for at udslette ethvert Spor af sit Arbejde og af sine Fodtrin.

Med Utaalmodighed ventede han nu sine Kammerater, thi nu drejede Spørgsmaalet sig ikke mere om at blive paa Monte-Christo og betragte Guldet og Ædelstenene, han maatte nu søge at vende tilbage til Livet blandt Menneskene og vinde den Indflydelse blandt dem, som Rigdommen be-rettigede ham til.

Den sjette Dag kom Smuglerne tilbage. Allerede i lang Afstand kendte Dantes »Den unge Amalie«s Rejsning og Fart. Da Kammeraterne steg i Land, forsikrede han dem, idet han dog endnu klagede sig, at han befandt sig betydelig bedre.

De fortalte ham nu deres Eventyr. De havde været hel-dige, men næppe var Ladningen udlosset, førend de blev underrettede om, at en Brig var udløbet fra Toulon for at gøre Jagt paa dem. De havde derfor søgt Søen saa hurtigt som muligt og beklaget, at Dantes, der forstod at give Skibet en større Hurtighed, ikke var hos dem. De havde virkelig snart faaet Øje paa Sejleren, som gjorde Jagt paa dem, men ved

Hjælp af Nattens Mørke var det lykkedes dem at undgaa den, idet de omsejlede Korsika. I det hele taget havde denne Rejse ikke indbragt saa lille en Fordel, og alle, men især Jacopo, beklagede, at Dantes ikke havde været med, saa han kunde have faaet sin Del af Udbyttet, der beløb sig til halvtredsindstyve Pjastre pr. Mand.

Edmond var fremdeles tilbageholdende og tavs. Han smilede ikke en Gang, da man udbetalte den Fortjeneste, som han kunde have været delagtig i, dersom han havde forladt Øen, og da »Den unge Amalie« kun var kommet til Monte-Christo for at afhente ham, saa indskibede han sig endnu samme Aften og fulgte med Kaptajnen til Livorno.

I Livorno gik han til en Jøde, hvor han solgte fire af sine mindste Diamanter og fik femogtyve Tusinde Francs for Stykket.

Den næste Dag købte han en ganske ny Sejlbaad, som han gav Jacopo, og tilføjede desuden endnu hundrede Pjastre, for at han skulde hyre en Besætning. Han betingede sig derfor, at Jacopo skulde begive sig til Marseille og indhente Efterretninger om en Olding ved Navn Louis Dantes, som boede i Gaden Meillan, og om en ung Pige, der hed Mercedès, og som boede i Kataloniernes By.

Alt dette forekom Jacopo som en Drøm, og Edmond fortalte ham nu, at han kun var blevet Sømand, fordi det nu en Gang havde været hans Lyst, og fordi hans Familie ikke vilde give ham de fornødne Penge til hans Underholdning, men at han, da han var kommet til Livorno, havde modtaget en stor Formue efter en Onkel, der havde indsat ham som sin eneste Arving.

Edmonds bedre Dannelse gav hans Fortælling en saadan Sandsynlighed, saa Jacopo aldeles ikke tvivlede om Sandheden deraf, og da Edmonds Forhyringstid om Bord paa »Den unge Amalie« nu var udløben, saa tog han Afsked fra Kaptajnen, som i Begyndelsen vel forsøgte at holde ham tilbage, men da han havde hørt Historien om Arven, opgav alt Haab om at beholde sin duelige Matros hos sig.

Den følgende Dag sejlede Jacopo til Marseille, hvorfra han skulde træffe sammen med Edmond paa Øen Monte-Christo.

Den samme Dag tog Dantes Afsked med Mandskabet paa Smuglerskibet, uden at sige nogen af dem, hvor han tog hen. Han efterlod en glimrende Gave til sine Kammerater og lovede Kaptajnen at give ham Efterretninger om sig, hvorpaa han rejste til Genua.

Da han ankom dertil, var han netop i Begreb med at prøve en lille Yacht, som en fornem Englænder havde bestilt og

akkorderet for fyrretyve Tusind Francs Dantes bød straks tredsindstyve Tusind Francs for den paa den Betingelse, at Fartøjet skulde udleveres til ham den samme Dag. Da Englænderen havde foretaget en Rejse til Schweiz, hvorfra man ikke ventede ham, førend om tre eller fire Uger, saa lod Skibsbygmesteren sig lokke af den større Fordel og trøstede sig med, at han i Hast kunde faa et andet Skib paa Stabelen.

Han modtog altsaa de tredsindstyve Tusind Francs og overlod Fartøjet til Dantes, hvem han tillige tilbød at ville forskaffe et Skibsmandskab. Men Dantes takkede ham og sagde, at han var vant til at styre et Fartøj alene, og at han kun ønskede, at man vilde anbringe et Skab med et hemmeligt Aflukke i Kahytten ved Hovedenden af hans Køje. Dette Skab skulde indeholde tre Rum, til hvilke han opgav Bygmesteren Maalene, og allerede den følgende Dag var hans Ønske opfyldt og Skabet bragt i Stand.

Et Par Timer derefter sejlede Dantes ud af Genuas Havn, fulgt af en Mængde nysgerrige Blikke, som gerne vilde se den spanske Herre, der havde den Vane at sejle alene. Dantes unddrog sig imidlertid snart deres Opmærksomhed, og ved Hjælp af Roret, som han ikke behøvede at forlade, lod han Fartøjet gøre alle de Vendinger, han ønskede, og overbeviste sig snart om, at Genueserne fortjente Æren af at være de bedste Skibsbygmestre i Verden.

Da den lille Yacht var forsvundet for de Nysgerriges Øjne, begyndte de at vædde om, hvor den spanske Herre sejlede hen. Den ene mente til Korsika, den anden til Øen Elba og atter andre til Spanien. Men det faldt ikke nogen ind at nævne den lille ubeboede Ø Monte Christo.

Men Dantes gik til Monte-Christo og naaede den mod Slutningen af den næste Dag. Fartøjet var en udmærket Sejler og havde tilbagelagt Vejen i femogtyve Timer. Han genkendte Kysten fuldkommen vel, og i Stedet for at løbe ind i Havnen, løb han ind i den lille Bugt.

Øen var øde, og det lod ikke til, at nogen havde været i Land der, siden Dantes var rejst derfra.

Han ilede nu til sin Skat og fandt alt i samme Tilstand, som han havde forladt det.

Den følgende Dags Aften var hele den umaadelige Formue bragt om Bord i Yachten og indesluttet i de tre Rum i Skabet.

Dantes tøvede endnu i otte Dage, manøvrerede med sit Fartøj omkring Øen og studerede det, som en Berider studerer sin Hest. Efter denne Tids Forløb kendte han alle dets gode Egenskaber og alle dets Fejl, og han foresatte sig at iorøge de første og afhjælpe de sidste.

Den ottende Dag bemærkede Dantes et lille Fartøj, som for fulde Sejl styrede hen imod Øen, og han saa snart, at det var Jacopos Baad. Han gav et Signal, som Jacopo besvarede, og efter to Timers Forløb laa Baaden ved Siden af Yachten.

Jacopo bragte kun et sørgeligt Svar paa Edmonds Spørgsmaal. Den gamle Dantes var død, Mercedes var forsvunden.

Dantes hørte begge disse Efterretninger med tilsyneladende Rolighed. Dog gik han straks i Land, uden at ville ledsages af nogen. Efter nogle Timers Forløb kom han tilbage. To Mænd fra Jacopos Fartøj gik om Bord paa hans Yacht for at være ham behjælpelig, og han styrede nu mod Marseilles Havn.

Sin Faders Død havde han forudset, men hvad kunde der være blevet af Mercedes? Uden at røbe sin Hemmelighed kunde Edmond ikke give nogen anden de nødvendige Forholdsregler; desuden var der endnu andre Omstændigheder hans egen Person angaaende, om hvilke han ogsaa søgte Underretning, saa han maatte nødvendig selv begive sig i Land i Marseille. Men Spejlet havde jo allerede i Livorno vist ham, at han ikke behøvede at frygte for at blive genkendt. Desuden havde han jo nu alle Midler til sin Raadighed for at gøre sig ukendelig.

Saaledes løb Yachten da en Morgenstund, ledsaget af det mindre Fartøj, dristig ind i Marseilles' Havn og kastede Anker netop paa det Sted, hvor Dantes hin skæbnesvangre Aften var blevet indskibet for at afgaa til Slottet If.

Ikke uden en vis Ængstelse saa Dantes en Gendarm komme ud til sig i en af Karantænebaadene, men han modtog ham med den fuldkomne Rolighed, som han havde vidst at tilegne sig. Han foreviste et engelsk Pas, som han havde tilkøbt sig i Livorno, og fik nu uden videre Omstændigheder Tilladelse til at kunne gaa i Land.

Den første, Dantes saa, da han traadte ind i Gaden Canebiere, var en af »Pharao«s gamle Matroser. Denne Mand havde tjent under ham, og gennem ham kunde han altsaa bedst overbevise sig om, hvor meget han havde forandret sig. Han gik altsaa hen til ham og henvendte flere Spørgsmaal til ham, hvilke Matrosen besvarede, uden ved Ord eller Miner at tilkendegive nogen Erindring om nogen Sinde at have set den, der spurgte ham.

Dantes gav Matrosen et Pengestykke som Belønning for de modtagne Underretninger, og et Øjeblik efter hørte han den ærlige Karl komme løbende efter sig.

Dantes saa sig tilbage.

»Om Forladelse, min Herre!« sagde Matrosen, »De har uden Tvivl taget fejl; De har troet at give mig et fyrretye

Sousstykke, men De har givet mig en dobbelt Napoleons'dor!«

»Jeg har virkelig taget fejl, Gode!« svarede Dantes, »men Deres Ærlighed fortjener en Anerkendelse. Der har De endnu en, som jeg beder Dem modtage og drikke min Skaal hos Deres Kammerater.«

Matrosen blev saa forbavset ved denne Gave, at han endog glemte at takke den, der havde givet ham den. Han saa efter ham og sagde:

»Det maa være en rig Nabob, som er kommet hjem fra Indien!«

Dantes fortsatte sin Vej, og ved hvert Skridt, han gjorde, sammensnørede en ny Følelse hans Hjerte.

Alle hans Barndomserindringer, hine uudslettelige Minder, fremtraadte levende i hans Sjæl, de talte fra hver Krog og fra hvert Gadehjørne.

Da han var kommet igennem Gaden Noailles og saa Meil-lan-Alléen, da vaklede hans Knæ, og han var nær faldet under Hjulene af en Vogn. Endelig kom han til det Hus, hvor hans Fader havde boet.

Planterne og Blomsterne var forsvundne fra det Tagvin-due, hvor den gamle saa omhyggeligt havde fredet om dem. Dantes lænede sig til et Træ og blev staaende i nogen Tid tankefuld, idet han betragtede Indgangen til dette fattige Hus. Omsider gik han hen imod Døren, han traadte over Dørtrinet og spurgte, om der ikke var et Logis at faa til Leje der; han bad saa inderligt om at maatte se Værelserne i femte Etage, saa Portneren gik derop, og endskønt de var beboede, formaaede han dog Beboerne til at indrømme den fremmede Tilladelse til at bese deres Lejlighed.

De Personer, som beboede denne lille Lejlighed, var en ung Mand og en ung Kone, som kun havde været gift i otte Dage. Da Dantes saa de to unge Folk, drog han et dybt Suk.

For øvrigt var der ikke noget til Stede, som kunde erindre Dantes om hans Faders Bolig. Det var ikke mere det Be-træk paa Væggene som den Gang, alle de gamle Møbler, som Edmond saa tydeligt erindrede indtil det mindste Stykke, fordi de rummede saa mange Barndoms minder, var forsvundne. Kun Væggene var endnu de samme, og Dantes be-tragtede Sengen, der stod paa samme Sted, hvor hans Faders tidligere havde staaet.

Uvilkaarlig traadte Taarerne ham i Øjnene; her paa dette Sted maatte Oldingen være henslumret, idet han nævnte sin Søns Navn.

Forundret betragtede de to unge Folk denne Mand med det alvorlige Ansigt og med Taarer paa Kinderne. De unge Folk var beskedne nok til ikke at gøre ham noget Spørgs-

maal, de trak sig tilbage og lod ham uforstyrret græde, og da han gik, fulgte de ham til Døren og sagde, at dersom han ønskede at komme igen en anden Gang, saa skulde han steds blive modtaget med Gæstfrihed i deres fattige Bolig.

Dantes gik ned til den nederste Etage, standsede udenfor en Dør og spurgte, om Skræder Caderousse endnu boede der, men man svarede ham, at den Mand, om hvem han spurgte, var blevet forarmet og boede nu i et Værtshus ved Navn »Pont du Garde« paa Vejen til Bellegarde.

Dantes gik nu og spurgte efter Husejerens Adresse, begav sig til ham og lod sig melde under Navn af Lord Vilmore, hvis Navn og Titel var anført i hans Pas, og afkøbte ham derpaa det lille Hus for femogtyve Tusind Francs, hvilket var omtrent ti Tusind Francs mere, end Huset var værd. Endnu den samme Dag blev de unge Folk i femte Etage underrettet af den Notarius, som havde affattet Købekontrakten, at den ny Ejer overlod det til dem selv efter eget Behag at vælge sig en anden Lejlighed der i Huset, saa skulde de desuagtet ikke betale højere Leje, naar de vilde afstaa de to Værelser, som de nu beboede, til ham.

Denne sælsomme Begivenhed beskæftigede alle Gadens Beboere i hele otte Dage og foranledigede Tusinde Formodninger, af hvilke ikke en eneste var rigtig. Men hvad der forårsagede endnu mere Hovedbrud og Forvirring, det var, at den samme Mand, som man havde set gaa ind i Huset i Meillan-Alléen, ham havde man om Aftenen set i Katalonierne By, hvor han var gaaet ind i en lille Fiskerhytte og opholdt sig i længere Tid der for at spørge efter flere Personer, som var døde eller forsvundne for femten, seksten Aar siden.

Den følgende Dag modtog de Folk, hos hvem han var traadt ind for at anstille Efterforskninger, en ganske ny katalonisk Fiskerbaad som Foræring.

De brave Folk vilde gerne have takket den ædelmodige Giver, dog, saa snart han forlod dem, havde man set ham give en Matros nogle Befalinger og derpaa ride ud af Marseilles Port.

ANDET KAPITEL.

Værtshuset »Pont du Gard«.

Mellem Bellegarde og Beaucaire i det sydlige Frankrig ligger omtrent midt imellem Byen og Staden et Værtshus.

Det var forsynet med et Udhængsskilt af Jærnblik, som blev bevæget af ethvert Vindpust, og paa hvilket Navnet »Pont du Gard« var anbragt med store Bogstaver.

Dette lille Værtshus ligger ved Rhonen, ved venstre Side af Vejen, og vender Bagfacaden til Floden. Ved Værtshuset er en saakaldt Have, som bestaar deri, at den Side, som ligger lige overfor Indgangen, vender ud til en Indhegning, paa hvilken nogle krøblingeagtige Oliventræer og nogle vilde Figentræer tilbringer deres kummerlige Tilværelse.

I omtrent syv eller otte Aar havde Driften i dette Værtshus været ført af en Mand med sin Kone, hvis hele Tjenerskab bestod af en Stuepige ved Navn Trinette og en Staldkarl ved Navn Pacaud.

Disse to Medhjælpere henhørte forøvrigt til Husets overflødige Inventarium, efter at der var blevet gravet en Kanal mellem Beaucaire og Aiguemortes, som ved sin Befordring med Baade havde berøvet Fragtmændene deres Fortjeneste.

Foruden disse to Hjælpere var der endnu en Hund, en tro gammel Natvægter, der nu gøede af enhver forbigaaende lige saa vel om Dagen som om Natten, saa uvant var den blevet til at se Gæster.

Den Mand, som nu var Vært paa dette Sted, var en Mand paa omtrent fyrretyve Aar, høj, mager og kraftfuld, et sandt Udtryk af Sydens Børn med dybtliggende, funklende Øjne, en Ørnenæse og hvide Tænder som paa et Rovdyr.

Hans Haar og Skæg var tykt og krøllet, og kun blandet med enkelte graa Haar, hans ellers brunlige Ansigt farve var næsten blevet sort paa Grund af, at den stakkels Djævel opofrede sin meste Tid ligesaa Morgen til Aften til at staa i Døren for at se, om der ikke vilde komme en Gæst, men det var en Forventning, som næsten altid blev skuffet.

Denne Mand er vor gamle Bekendt, Gaspard Caderousse.

Hans Kone, hvis Pigenavn var Magdalene Gadelle, var et blegt, magert og sygeligt Fruentimmer, hvis oprindelige Skønhed stedse tabte sig mere og mere ved de Feberanfald, der er saa almindelige blandt den Befolkning, som bor i Nærheden af sumpige Steder.

Hun blev derfor næsten altid paa sit Værelse i første Etage, medens hendes Mand stod Skildvagt i Døren, og han gjorde det saa meget hellere, som hans Ægtehalvdel stedse

forfulgte ham med sine evindelige Klager over Skæbnen, hver Gang han kom ind til hende.

Dsise Klager plejede han da kun at besvare med de filosofiske Ord:

»Ti stille, Carconte! — Det er saaledes Guds Villie!«

Tilnavnet Carconte havde Magdalene faaet efter sit Fødested, som var Landsbyen Carconte, og i Følge en gammel Skik blandt Landalmuen, som foretrækker at kalde Folk ved deres Bynavn i Stedet for ved deres Døbenavn, havde Caderousse valgt denne Benævnelse, i Stedet for hendes virkelige Navn, uagtet det var smukkere og mere velklingende.

Uagtet den udtalte Hengivenhed i Guds Villie, maa man imidlertid ikke tro, at Værtshusmanden var ufølsom for den elendige Forfatning, i hvilken Kanalen ved Beaucaire havde hensat ham, eller uimodtagelig for hans skændende Kones stedsevarende Klager, han havde levet under bedre Omstændigheder og endogsaa ført en temmelig flot Levemaade i Staden; men nu maatte han gøre fuldkommen Afkald for sig og sin Kone paa alle Verdens Glæder, som kun fra det fjerne genlød til ham.

En Dag sad Caderousse igen, som sædvanlig udenfor sin Dør og lod sit bekymrede Blik svæve omkring, da hørte han pludselig sin Kones Stemme, der tvang ham til at forlade sin Post. Knurrende gik han ind i Huset men lod dog den udvendige Dør staa helt aaben for at erindre en maaske forbigaaende om ikke at forglemme ham.

I det Øjeblik da Caderousse traadte ind, var Landevejen, som vi har omtalt, og som han let kunde overse, lige saa ensom og øde som Sydens Ørkener, og det var let at begribe, at en Rejsende, som kunde vælge en anden Tid af Dagen til sin Vandring, ikke vilde vove sig ind i denne Sahara.

Dersom Caderousse imidlertid var blevet paa sin Post, saa vilde han, uagtet alle Usandsynligheder, have set en Rytter komme travende i det fjerne. Han red paa en Vallak, som travede i et smukt Skridt, og Rytteren var en sortklædt Præst med en trekantet Hat paa Hovedet.

Uagtet den brændende Middagshede red han kun i et meget langsomt Trav, og da han var kommet til Døren, steg han af, førte Hesten ved Tømmen og bandt den til Beslaget paa en næsten faldefærdig Vindueskarm.

Præsten skred derpaa til Døren, idet han aftørrede sin sveddryppende Pande med et Lømmetørklæde og bankede tre Gange med sin jernbeslaaede Stok paa Dørtrinnet.

Straks rejste den store Hund sig, nærmede sig gøende og fremviste sine hvide, skarpe Tænder. Denne dobbelt fjendtlig Bevægelse viste, hvor-uvant Synet af et Menneske var for

den; straks derefter hørte man Værten med tunge Fjed, men i største Hast komme ned af Trappen.

»Her er jeg!« raabte Caderousse ganske forundret. »her er jeg!« Vil du tie, Margotin! — Vær ikke bange, min Herre, han gør, men han bider ikke. — De ønsker et Glas Vin — ikke sandt? — Ja, det er fordømt varmt. — Aa — jeg beder om Forladelse!« — afbrød Caderousse sig selv, da han saa, hvad det var for en Slags Rejsende, han havde for sig — »jeg beder om Forladelse, jeg vidste ikke, hvem jeg havde den Ære at modtage. Hvad ønsker De? — Hvad befaler De, Hr. Abbed? — Jeg er ganske til Deres Tjeneste!«

Præsten betragtede ham i nogle Sekunder med en besyn-derlig Opmærksomhed, det syntes endogsaa som om han vilde tiltrække sig hans Opmærksomhed men da han saa, at Værtens Miner ikke udtalte andet end Forundring over, at han intet Svar fik, saa antog han formodentlig, at det var paa Tiden at bryde Tavsheden; thi han spurgte i stærkt betonet italiensk:

»Er De ikke Hr. Caderousse?«

»Jo, min Herre!« svarede Værten, endnu mere forundret over dette Spørgsmaal end over den foregaaende Tavshed.

»Jeg er Gaspard Caderousse — til Deres Tjeneste.«

Gaspard Caderousse,« gentog den fremmede »Ja jeg tror, at det er baade For- og Tilnavnet, De boede tidligere paa fjerde Sal i et Hus i Meillan-Alléen, ikke sandt?«

»Ganske rigtig!«

»G drev Skræderiet?«

»Ja, men min Forretning vilde ikke lykkes, det er saa varmt i dette nederdrægtige Marseille saa man tilsidst slet ikke behøver Klæder. — Men — siden vi netop taler om Varme — ønsker De ikke en Forfriskning?«

»Jo vel! Giv mig en Flaske af Deres bedste Vin, og der-som det behager Dem, saa vil vi fortsætte Samtalen.«

»Som De behager, Hr. Abbed « sagde Caderousse.

For ikke at tabe Lejligheden til at anbringe en af sine sidste Flasker Cahorsvin, skyndte Caderousse sig at aabne en Lem i Gulvet, som førte ned til hans tomme Kælder.

Da han efter fem Minutters Forløb kom tilbage fandt han Abbeden siddende paa en Bænk med Albuen støttet paa et langt Bord, medens Margotin, der nu havde sluttet Fred med ham, lagde sin magre Hals og sine lange Øren i hans Skød.

»Er De alene?« spurgte Præsten, idet Værten satte Fla-sken og et Glas for ham.

»Ja, jeg er, eller i det mindste dog noget saa nær, Hr. Ab-

bed; thi jeg har en Kone, som ikke kan hjælpe mig med noget, for hun er altid meget syg, den stakkels Carconte.«

»Naa — saa De er giit « sagde Præsten, idet han med et spejdende Blik mønstrede det fattige Bohave.

»Ja — De finder vist nok, at jeg ikke er synderlig rig?« sagde Caderousse sukkende, »men desværre, det er ikke nok at være et retskaffent Menneske for at gøre Lykke i denne Verden.«

Abbeden betragtede ham med et gennemtrængende Blik.

»Ja — en retskaffen Mand, det kan jeg rose mig af at være, Hr. Abbed,« sagde Værten, som dristig mødte den Gejstliges Blik, »og i vor Tid er det ikke enhver, der kan sige det om sig selv.«

»Saa meget bedre for Dem, dersom det, De roser Dem af, er sandt,« svarede Abbeden, »thi jeg nærer den faste Overbevisning, at den retskafne Mand vil tidligt eller sildigt blive belønnet, og den onde straffet.«

»Ja — den Overbevisning byder Deres Stand Dem at have « sagde Caderousse, ikke uden en vis Bitterhed.

»De har Uret i at tale saaledes,« vedblev Abbeden, »maaske jeg selv kan overbevise Dem om min Paastands Rigtighed.«

»Hvad vil De sige dermed?« spurgte Caderousse forundret.

»Fremfor alting maa jeg først være fuldkommen sikker paa, at De virkelig er den, som jeg antager Dem for at være.«

»Hvormed skal jeg bevise det?«

»Har De ikke i Aarene 1814 eller 1815 kendt en Sømand ved Navn Dantes?«

»Dantes! — Om jeg har kendt ham — den stakkels Edmond? — Ja, det skulde jeg rigtignok mene. Han var endogsaa en af mine bedste Venner.«

En Purpurrødme overdrog Caderousses Ansigt, medens Præstens rolige og gennemtrængende Øjne syntes at udvide sig for ligesom ganske at gennemtrænge den, han adspurgte.

»Ja, jeg tror virkelig ogsaa, at han hed Edmond,« sagde han.

»Ja vel hed han Edmond, det er lige saa vist, som at jeg hedder Gaspard Caderousse. Og hvad mon der er blevet af den stakkels Knøs?« vedblev Værten, »skulde De maaske have kendt ham — lever han endnu — er han fri — er han lykkelig?«

»Han er død i et Fængsel, mere fortvivlet og mere ulykkelig end de Galejsslaver, som slæber deres Lænkekugler efter sig i Toulons Fængsler.«

Rødmen paa Caderousses Ansigt veg nu Pladsen for en Ligbleghed. Han vendte sig om, og Abbeden saa, at han aftørrede en Taare med Hjørnet af sit Tørklæde.

»Stakkels Knøs!« mumlede Caderousse. »Se, Hr. Abbed! det er nu atter et Bevis for, hvad jeg har sagt, at det er kun de onde, som det gaar godt her i Verden. Ak!« vedblev han i Sydens enfoldige Sprog. »Det bliver værre og værre i denne Verden. Gid der dog maatte falde Krudt ned fra Himlen i et Par Dages Tid og dernæst Ild, saa fik det da altsammen en Ende!«

»De synes at have holdt meget af det unge Menneske?« spurgte Abbeden.

»Ja, jeg holdt meget af ham,« svarede Caderousse. »omendskønt jeg maa bebrejde mig selv, at jeg næsten misundte ham sin Lykke; men jeg sværger Dem til at jeg siden den Tid oprigtig har beklaget hans sørgelige Skæbne.«

Der fremstod et Øjeblikks Tavshed, under hvilken Abbedens faste Blik ikke ophørte at prøve Værtens urolige Ansigtstræk.

»Og De har kendt ham, det stakkels Skrog?« vedblev Caderousse.

»Jeg blev kaldet til hans Dødsleje for at yde ham Religions sidste Trøst.« svarede Abbeden.

»Og hvad døde han af?« spurgte Caderousse med bævendende Stemme.

»Hvorafter dør man i et Fængsel, naar man kun er tredive Aar, dersom det ikke er af selve Fængslet man dør.«

Caderousse tørrede Sveden af sin Pande.

»Det besynderligste ved alt dette « begyndte Abbeden igen, »er at Dantes, da han laa paa sit Dødsleje tilsvor mig ved Kristus, at han ikke vidste Grunden til sit Fangenskab.«

»Nej, det er ganske vist,« mumlede Caderousse. »han kunde ikke vide Aarsagen. Nej, Hr. Abbed, han har ikke løjet for Dem, den Stakkell!«

»Derfor vil jeg søge at komme paa det Rene dermed, da han selv ikke har kunnet det jeg vil søge at rejse ham et godt Minde, dersom der skulde hefte nogen Plet derved.«

Og Abbedens Blik, som blev mere og mere gennemtrængende heftede sig skarpt paa Caderousses mørke Ansigt.

Han begyndte derfor atter som følger:

»En rig Englænder, en af Lidelseskammerater, der blev fri, da Bourbonnerne anden Gang kom til Regeringen ejede en Diamant af stor Værdi. Ved sin Afsked fra Fængslet vilde han efterlade Dantes et Erkendtlighedsbevis, fordi han saa broderligt havde plejet ham under en Sygdom, og gav ham Diamanten. I Stedet for nu at bruge den til at bestikke sine

Fangevogtere, som maaske havde modtaget den, og dog siden forraadt ham, gemte Dantes den omhyggeligt, indtil han maaske vilde blive fri; thi da vilde hans Lykke være gjort alene ved Salget af denne Diamant.«

»Det maa altsaa have været, som De siger, en Diamant af meget stor Værdi?« sagde Caderousse med flammende Øjne.

»Ligesom man tager det, i det mindste var den af stor Værdi for Dantes, den var vurderet til halvtredsindstyve Tusind Francs.«

»Halvtredsindstyve Tusind Francs!« raabte Caderousse, »saa var den vel saa stor som en Nød?«

»Ikke ganske,« svarede Abbeden, »De kan imidlertid selv bedømme den; thi jeg har den hos mig.«

Caderousse syntes at ville opdage den kostbare Genstand under Abbedens Klæder.

Denne fremtog en lille sort Æske af sin Lomme, aabnede Æsken og fremviste for Caderousses forbavsede Øjne en glimrende Sten, indfattet i en Ring af beundringsværdigt fint Arbejde.

»Og den er halvtredsindstyve Tusind Francs værd?« spurgte Caderousse begærlig.

»Ja, foruden Indfatningen, som ogsaa har en betydelig Værdi.«

Abbeden lukkede Æsken og puttede den i Lommen.

»Og hvorledes er De kommet i Besiddelse af denne Diamant, Hr. Abbed?« spurgte Caderousse, »Edmond har vel indsat Dem til sin Arving?«

»Det vel ikke, men til Eksekutor af hans Testamente. Han har sagt til mig: — Jeg har tre gode Venner og en Brud, jeg er overbevist om, at de alle fire sørger bittert over mig; den ene af disse gode Venner hedder Caderousse.«

Caderousse bævede.

»Den anden,« vedblev Abbeden, tilsyneladende uden at have bemærket Caderousses Bevægelse, »den anden hedder Danglars, og den tredie elskede mig ogsaa, endskønt han var min Medbejler.«

Et djævelsk Smil fortrak Caderousses Ansigt, og han gjorde en Bevægelse, som for at ville afbryde Abbeden.

»Vent lidt,« sagde Abbeden, »lad mig først tale ud, siden kan De tilføje Deres Bemærkninger. — Den tredie — sagde Dantes — elsker mig ogsaa, endskønt han er min Medbejler, han hedder Fernand. Hvad min Brud angaar, saa hedder hun, — ja, nu erindrers jeg ikke hendes Navn,« tilføjede Abbeden.

»Mercedes!« sagde Caderousse.

»Rigtigt!« sagde Præsten med et kvalt Suk, »Mercedes!«

»Naa?« spurgte Caderousse.

»Giv mig et Glas Vand, Hr. Vært!« sagde Abbeden, »her er saa lummert.«

Caderousse skyndte sig at opfylde hans Ønske, Abbeden drak nogle Mundfulde og spurgte:

»Naa — hvor var det nu, vi slap? — Ja — hans Forlovede hed Mercedes — De maa rejse til Marseille — sagde Dantes. — De forstaar mig vel.«

»Fuldkommen!«

»De maa sælge denne Diamant, dele det indkomne Beløb i fem Dele og give en Del til hver af disse mine Venner, de eneste Væsner paa denne Jord som har elsket mig.«

»I fem Dele?« spurgte Caderousse, De har kun nævnt fire Personer.«

»Fordi den femte er død, efter hvad man har sagt mig; den femte var hans Fader.«

»Desværre!« raabte Caderousse, grebet af de forskellige Følelser, som bevægede sig i hans Indre, »desværre, ja — han er død, den stakkels Mand.«

»Jeg har hørt det i Marseille « svarede Abbeden, som anstrengte sig for at synes ligegyldig, »men det er allerede saa længe siden, saa jeg ikke har kunnet erfare noget nærmere derom. Ved De maaske noget om denne gamle Mands Død.«

»Ha!« raabte Caderousse. »Hvem skulde vide det bedre end jeg? Jeg var jo saa godt som Nabo til den salig Mand. O, min Gud! Det var næppe et Aar efter, at hans Søn var forsvundet, da døde den stakkels gamle!«

»Hvoraf døde han?«

»Ja, Lægerne gav hans Sygdom et Navn, men de, som kendte ham, siger, at han døde af Sorg, og jeg, der saa godt som har set ham dø, jeg siger, at han er død af — —«

»Naa — død af —?« spurgte Præsten ængstelig.

»Nu vel — død af Sult!«

»Af Sult?!« raabte Abbeden og sprang op fra Bænken. »Af Sult! Den usleste Skabning dør ikke af Sult. Herreløse Hunde, som vanker omkring paa Gaderne, finder en medlidende Haand, som tilkaster dem et Stykke Brød, og et Menneske, en Kristen, er død af Sult, midt iblandt andre Mennesker, der ogsaa kalder sig Kristne! Det er umuligt, umuligt!«

»Hvad jeg har sagt, det har jeg sagt!« svarede Caderousse.

»Og du har Uret!« raabte en Stemme paa Trappen, »hvorfor blander du dig deri?«

De to Mænd saa sig om og bemærkede bag Trappegelænderet Carcontes sygelige Ansigt, hun havde slæbt sig derhen,

og siddende paa det nederste Trappetrin hørte deres Samtale.
 »Og hvorfor blander du dig deri, Kone?« sagde Caderousse, »den Herre ønsker Underretning, og Høfligheden byder mig, at jeg giver ham den.«

»Meget godt, men Forsigtigheden byder, at du nægter ham den. Ved du, Tossehoved, i hvilken Hensigt man vil have dig til at fortælle?«

»I en god Hensigt, Madam, det forsikrer jeg Dem,« svarede Abbeden, »Deres Mand har ikke noget at frygte, naar han kun siger Sandhed.«

»Ikke noget at frygte? — Nej — det er rigtigt, først giver man store Løfter, siden indskrænker man sig til at sige, at man har ikke noget at frygte, og endelig gaar man sin Vej, uden at holde det mindste af, hvad man har lovet, og saa en skøn Dag styrter Ulykken ned over Hovedet paa en, uden at man ved, hvorfra den kommer.«

»Vær ubekymret, gode Kone,« sagde Abbeden, »jeg indestaar Dem for, at fra min Side skal intet ondt vederfares Dem.«

Carconte brummede nogle uforstaaelige Ord, lod atter sit Hoved synke ned paa Knæene og overlod det til sin Mand, om han vilde fortsætte Samtalen, dog blev hun siddende i en Stilling, saa hun kunde høre hvert Ord, der blev talt.

»Men,« begyndte Abbeden, »var den ulykkelige Olding da saa forladt af alle Mennesker, saa han maatte dø en saadan Død?«

»Aa nej,« svarede Caderousse, »hverken Mercedes, Katalonierinden eller Hr. Morrel havde forladt ham, men den stakkels gamle havde fattet en saa dyb Afsky mod Fernand, netop,« — tilføjede Caderousse med et ironisk Smil — »som Dantes regnede iblandt sine gode Venner.«

»Var det da ikke hans Ven?« spurgte Abbeden.

»Gaspard, Gaspard!« mumlede Konen fra Trappetrinet, »tag dig iagt for, hvad du siger!«

Utaalmodig gjorde Caderousse en Bevægelse og vedblev uden at værdige hende noget Svar:

»Kan man være en Ven af den, hvis Hustru man begærer? — Dantes, som havde et ærligt, oprigtigt Hjerte, kaldte alle disse Mennesker sine Venner. — Stakkels Edmond! — Det er ret godt, at han ikke har faaet det at vide, det vilde ellers blevet besværligt for ham at tilgive dem i sit Dødsøjeblik, og man maa nu sige, hvad man vil, jeg er endnu mere bange for de dødes Forbandelse, end for de levendes Had.«

»Tossehoved!« sagde Carconte.

»Ved De da,« — vedblev Abbeden — »hvad denne Fernand har gjort Dantes?«

»Om jeg ved det? — Ja, det skulde jeg mene.«

»Saa tal da!«

»Gaspard!« udrød Carconte, »gør hvad du vil, du er min Mand, men dersom du vil lyde mit Raad, saa siger du ikke noget.«

»Denne Gang tror jeg, at du har Ret,« svarede Caderousse.

»De vil altsaa ikke sige mig noget?« vedblev Abbeden.

»Hvad kunde det ogsaa nytte?« — mente Caderousse, — »dersom Edmond levede endnu og kom til mig for at faa at vide, hvem der var hans Venner, og hvem der var hans Fjender, det vilde blive en anden Sag; men nu ligger han jo under Jorden, som De siger, og kan nu hverken hade eller hævne sig, altsaa lad det være!«

»De vil altsaa,« — sagde Abbeden, — »at jeg skal give den Belønning, som var bestemt for Troskaben, til Mennesker, som De anser for at være falske og uværdige?«

»Det er sandt — De har Ret!« — sagde Caderousse, — »og hvad vilde desuden den stakkels Edmonds Gave være for dem? — En Draabe Vand i Havet!«

»Hvorledes det? — Er disse Folk da blevne saa rige?«

»Kender De da ikke deres Historie?«

»Nej, fortæl mig den!«

Caderousse syntes at betænke sig et Øjeblik, derpaa sagde han:

»Den vil blive altfor lang.«

»Nu vel — De har Lov til at tie dermed, min Ven,« sagde Abbeden med den største Ligegyldighed — »og jeg agter Deres Betæneligheder; forøvrigt handler De deri ganske som et retskaffent Menneske bør handle. Lad os altsaa ikke tale mere derom. Hvori bestaar desuden mit Ærinde? — Kun i en Formalitet. Jeg vil altsaa sælge denne Diamant.«

Og han tog atter Æsken op af Lommen og lod Diamanten endnu en Gang blinke for Caderousses begærlige Øjne.

»Kom! — Se her, Kone!« — sagde denne med hævs Stemme.

»En Diamant?! — sagde Carconte, idet hun rejste sig og gik med temmelig faste Skridt ned ad Trappen. — »Hvad er det for en Diamant?«

»Har du ikke hørt det, Kone?« — sagde Caderousse, — »det er en Diamant, som Dantes har testamenteret til sin Fader, til sine tre Venner, Fernand, Danglars og mig, og til Mercedes, hans Forlovede. Denne Diamant er halvtredsindstyve Tusind Francs værd!«

»O — det er et kosteligt Stykke!«

»Femtedelen af denne Sum tilhører altsaa os?« sagde Caderousse.

»Ja, min Herre,« — svarede Abbeden — »foruden noget af Edmonds Faders Part, som jeg tror at burde dele imellem eder fire.«

»Hvorfor mellem os fire?« spurgte Carconte.

»Fordi De er blandt Edmonds Venner.«

»Dem, som forraader os, kan ikke være vore Venner,« — mumlede Carconte.

»Ja, det var jo det, jeg sagde,« — tilføjede Caderousse — »det er næsten en Vanærelse, en Vanhelligelse, at belønne Forræderiet eller maaske endogsaa Forbrydelsen.«

»De har selv villet det saaledes,« — svarede Abbeden rolig og puttede atter Æsken med Diamanten i Lommen. — »Opgiv mig nu Edmonds Venners Adresse, paa det at jeg kan fuldbyrde hans sidste Villie.«

Sveden randt i store Draaber ned ad Caderousses Pande. Han saa, at Abbeden rejste sig og gik til Døren, som for at se efter sin Hest.

Caderousse og hans Kone betragtede hinanden med en tvivlraadig Mine.

»Diamanten vilde tilhøre os alene,« — sagde Caderousse.

»Tror du det?« svarede hans Kone.

»En Præst vil sikkert ikke bedrage os.«

»Gør som du vill!« — sagde hans Kone — »jeg vil ikke blande mig deri.«

Og bestandig rystende gik hun atter hen til Trappen. Uagtet den brændende Hede klaprede Tænderne i Munden paa hende.

Paa det nederste Trin standsede hun endnu et Øjeblik og sagde:

»Overlæg alting vel, Gaspard!«

»Jeg har taget min Beslutning,« svarede Caderousse.

Carconte gik til sit Værelse, idet hun udstødte et dybt Suk; man hørte endnu hendes Fodtrin, indtil hun naaede sin Lænestol og lod sig falde tungt ned i den.

»Naa — hvad har De besluttet Dem til?« spurgte Abbeden.

»Til at sige Dem alt!« svarede Caderousse.

»Jeg tror ogsaa, at De gør bedst deri« — sagde Abbeden — »ikke fordi at jeg bryder mig om at vide noget, som De hellere vilde skjule for mig; men fordi det vil være bedre, naar De giver mig Lejlighed til at uddele Arven efter Testators Ønske.«

»Det haaber jeg at kunne,« svarede Caderousse, og hans Kinder glødede af Forventning og Begærlighed.

»Velan — saa lad høre!« gentog Abbeden.

»Vent lidt!« — sagde Caderousse, — man kunde afbryde os, naar vi mindst ønskede det, og det vilde være ubehageligt;

desuden er det heller ikke nødvendigt, at nogen faar at vide, at De er kommet her.«

Han gik nu til Døren, lukkede den omhyggelig, og til yderligere Sikkerhed skød han Skodden for.

Imidlertid havde Præsten valgt sig en saadan Plads, saa han kunde sidde i Skyggen, medens den fulde Belysning faldt paa Caderousses Ausig.

Caderousse bragte nu en Bænk og satte sig lige over for sin Gæst, som med stor Forventning imødesaa en Forklaring.

»Husk paa, at jeg ikke har tilskyndet dig!« — lød Carcontes pustende Stemme, som om hun kunde se igennem Gulvet, hvad der blev forberedt underneden.

»Godt, godt!« — sagde Caderousse — »det taler vi nu ikke om; jeg tager alt paa mig.«

Og han begyndte:

TREDIE KAPITEL.

Fortællingen.

»Fremfor alt, min Herre!« — sagde Caderousse — »maa jeg bede Dem om at love mig en Ting.«

»Og det er?« spurgte Abbeden.

»At naar De maaske gør et Slags Brug af de Underretninger, som jeg kan give Dem, De da aldrig vil forraade, at De har faaet dem af mig; thi de Mennesker, om hvilke De begærer Oplysning, er saa rige og mægtige, at naar de blot rører ved mig med Enden af en Finger, saa vilde de sønderbryde mig som Glas.«

»Vær ubekymret, kære Ven,« — sagde Abbeden — »jeg er Præst, og enhver Tilstaaelse er som død i mit Bryst. De maa erindre, at vi kun har til Hensigt at fuldbyrde vor Vens sidste Villie paa en værdig Maade; altsaa tal kun uforbeholdent og uden Had, sig Sandhed den hele Sandhed. Jeg kender jo ikke de Personer, om hvilke De vil fortælle, og vil maaske aldrig lære dem at kende; forøvrigt er jeg en Italiener og ingen Franskmand, jeg tilhører Gud og ikke Menneskene, og jeg vender atter tilbage til mit Kloster, som jeg kun har forladt for at opfylde en døendes sidste Ønske.«

Dette bestemte Løfte syntes at berolige Caderousse, og han sagde:

»Velan!« — I det Tilfælde vil jeg fortælle alt, hvad jeg ved, jeg vil rive Dem ud af Vildfarelsen med Hensyn til de

Venner, som den stakkels Edmond har anset for at være tro og ærlige.

»Dersom det behager Dem,« — sagde Abbeden — »saa lad os begynde med hans Fader, Edmond har fortalt mig saa meget om denne Olding, for hvem han nærede en inderlig Kærlighed.«

»Ja, den Historie er meget bedrøvelig,« — sagde Caderousse hoveddrystende — »Begyndelsen kender De formodentlig?«

»Ja!« svarede Abbeden — »Edmond har fortalt mig alt, lige til det Øjeblik, da han blev arresteret i det lille Værts-hus i Nærheden af Marseille.«

»Min Gud, ja! Jeg ser endnu tydelig, hvorledes det gik til.«

»Var det ikke netop ved Forlovelsesgildet, han blev arresteret?«

»Ja, og det Maaltid, som begyndte saa glædeligt, fik en saa bedrøvelig Ende.«

»Ja, saavidt kender jeg Historien,« — sagde Præsten — »men videre vidste Dantes ikke selv med Undtagelse af, hvad der angik hans egen Person; thi han har aldrig senere hørt eller set noget fra nogen af de fem Personer, som jeg har nævnet for Dem.«

»Naa — efterat Dantes var arresteret, ilede Hr. Morrel afsted for at indhente Underretninger; men de var meget bedrøvelige. Den gamle Dantes gik nu hjem alene, lagde Bryllupsklæderne grædende fra sig, gik hele Dagen frem og tilbage paa Gulvet i sit Værelse, og lagde sig ikke engang til Ro om Aftenen. Jeg boede netop lige under ham og hørte ham gaa paa Gulvet hele Natten. Jeg sov rigtignok ikke heller, det gjorde mig ondt for den stakkels Fader, hans Sorg gik mig nær til Hjerte. Den næste Morgen kom Mercedes til Marseille, for at bede Hr. Villefort om Beskyttelse, men hun udrettede intet og begav sig nu til Edmonds Fader. Da hun fandt ham saa bedrøvet og nedslaaet, og saa, at han havde tilbragt Natten uden at være i Seng, saa vilde hun tage ham med sig og have Omsorg for ham; men den gamle vilde ikke samtykke deri. — Nej — sagde han — jeg vil ikke forlade mit Hus, mit stakkels Barn elsker mig fremfor alle andre, og naar han kommer ud af Fængslet, saa vil han først komme til mig, og hvad vilde han sige, dersom jeg ikke ventede ham her! — Jeg hørte det altsammen ude paa Trappegangen; thi jeg havde gerne set, at Mercedes havde formaaet Oldingen til at følge sig; hans Trin, som Dag og Nat lød over mit Hoved, lod mig ikke have Ro noget Øjeblik.«

»Gik De da ikke selv op til den gamle for at trøste ham?«
spurgte Præsten.

»Åk!« — svarede Caderousse — »man kan kun trøste dem, som vil lade sig trøste; desuden havde han en vis Modbydelighed for mig, jeg ved ikke hvorfor. En Nat, da jeg tydelig hørte ham hulke, kunde jeg ikke modstaa mit Hjertes Drift, og gik op til den ulykkelige; men da jeg kom til hans Dør, græd han ikke. han bad. Jeg kan ikke sige Dem, hvilke veltalende Ord og bevægelige Bønner, der fremsteg af hans Mund; det var mere end Fromhed, mere end Smerte, og jeg, som ikke er nogen skinhellig, og som ikke holder af Jesuiterne, jeg sagde til mig selv — Det er virkelig en Lykke, at jeg er alene, og at den gode Gud ikke har givet mig Børn, thi dersom jeg var Fader og skulde føle en saadan Smerte som den gamle, saa vilde jeg hverken i min Hukommelse eller i mit Hjerter finde noget af det, som han siger til den kære Gud, jeg vilde maaske gaa lige ud og kaste mig i Havet for ikke at lide saa meget.«

»Stakkels Fader!« mumlede Præsten.

»Fra Dag til Dag levede han stedse mere ensomt, mere tilbages trukken. Ofte vilde Hr. Morrel eller Mercedes besøge ham, men de fandt hans Dør tillukket, og endskønt de følte sig overbevist om, at han var hjemmø, saa svarede han dem dog ikke. Da han engang imod Sædvane tog imod Mercedes, og da det stakkels Barn forsøgte at trøste ham, endskønt hun selv var fortvivlet, saa sagde han:

»Tro mig, min Datter, han er død, og i Stedet for, at vi tror, at vi skal vente ham, saa er det ham, der venter os. Jeg er meget lykkelig; thi jeg er den ældste, og vil lølgelig ogsaa blive den, der først vil kunne gense ham.«

»Man maa nu være saa god, som man vil,« — vedblev Caderousse — »saa ophører man omsider med at besøge de Mennesker, der kun bringer os i ondt Humør. Jeg saa nu Tid efter anden, at ubekendte Personer kom til ham og forlod ham med slet skjulte Pakker; det var hans faa Ejendele, som han solgte for at have Livets Ophold. Endelig havde han intet mere at sælge, han havde tre Gange ikke kunnet betale sin Husleje og udbad sig endnu kun otte Dages Frist. Jeg ved det ganske bestemt, fordi Værten kom ind til mig, da han havde været hos ham. I de første tre Dage derefter hørte jeg ham gaa frem og og tilbage, som sædvanligt, men den fjerde Dag hørte jeg ham ikke mere. Jeg tog Mod til mig og gik derop, men Døren var lukket; jeg kigede ind gennem Nøglehullet og saa, at han var saa bleg og affalden, saa jeg antog ham for at være meget syg, og at jeg burde underrette Hr. Morrel og Mercedes derom. De kom ogsaa straks, og Hr.

Morrel bragte en Læge med, denne antog Sygdommen for at være gastrisk Feber og anordnede Diæt. Jeg var til Stede; og jeg glemmer aldrig det Smil, hvormed den gamle modtog denne Forskrift. Fra det Øjeblik lod han sin Dør være aaben, han havde jo nu et Paaskud, hvorfor han ikke spiste, Lægen havde jo anordnet ham Diæt!»

Abbeden sukkede.

»Ikke sandt, min Herre! Denne Historie opvækker Deres Deltagelse?« spurgte Caderousse. -

»Ja,« — svarede Abbeden, — »den er meget rørende.«

»Mercedes kom og fandt ham saa forandret, saa hun atter paastod, at vilde have ham hjem til sig for at pleje ham. Hr. Morrel var af samme Mening, og han vilde med Magt gennemføre denne Omflytning; men den gamle skreg og modsatte sig, saa de maatte opgive deres Forsæt. Mercedes blev siddende ved Hovedgærdet af hans Seng, og Hr. Morrel gik, idet han tilkendegav Katalonierinden, at han efterlod en Pengeping paa Kamingesimsen. Men den gamle holdt sig strengt til Lægens Forskrift og vilde ikke nyde noget.«

»Endelig efter ni Dages Fortvivelse og Faste opgav Oldingen sin Aand, forbandende dem, som var Skyld i hans Ulykke. Til Mercedes sagde han:

»Dersom du skulde faa min Edmond at se igen, saa sig ham, at jeg velsignede ham, da jeg døde.«

Abbeden rejste sig, gik et Par Gange hurtigt frem og tilbage i Stuen og sagde derpaa:

»De tror altsaa, at han er død af — —«

»Af Sult — ja, af Sult!« — sagde Caderousse — »jeg paa-
staar det, saa sandt som vi begge er Kristne!«

Abbeden greb krampagtig det endnu halvfulde Vandglas, tømte det i et Drag og satte det atter fra sig.

Hans Øjne var omtaagede, og hans Kinder var meget blege.

»Det er skrækkeligt, skrækkeligt!« udbød han med hæs Stemme.

»Ja, og saa meget skrækkeligere, som det alene var Menneskers Værk!«

»Lad os nu høre noget om disse Mennesker,« — sagde Abbeden — »men kom i Hu,« — tilføjede han med næsten truende Blikke — »at De har forpligtet Dem til at sige mig alt. — Velan — hvem er de Mennesker, for hvis Skyld Sønnen er død i Fortvivelse og Faderen af Sult?«

»To Mennesker, som misundte ham, den ene af Kærlighed, den anden af Ærgerrighed; det var Fernand og Danglars!«

»Og hvorledes ytrede denne Misundelse sig?«

»De angav Edmond for, at han var bonapartistisk Agent.«

»Hvem af dem gjorde det? Hvem er den virkelig skyldige?«

»De var lige gode om det, min Herre. Den ene skrev Brevet, og den anden afleverede det.«

»Og hvornaar blev det Brev skrevet?«

»I selve Gæstgiveriet Dagen før Forlovelsen.«

»Ja, det er rigtigt, det er rigtigt!« — mumlede Abbeden.

— »O, Faria! Faria! Hvor nøje kendte du ikke Menneskene og deres Handlemaade!«

»Hvad behager?« spurgte Caderousse.

»Intet!« svarede Præsten. »Bliv ved!«

»Danglars skrev Angivelsen med den venstre Haand, for at Skriften skulde være ukendelig, og Fernand besørgede den.«

»Men!« raabte Abbeden pludselig, »De var jo ogsaa til Stede?«

»Jeg?« — sagde Caderousse forundret. — »Hvem har sagt Dem, at jeg var til Stede?«

Abbeden indsaa, at han var gaaet for vidt, og tilføjede derfor:

»Der er ingen, som har sagt mig det, men da De kender alle Omstændigheder saa nøje, saa maa De vel selv have været til Stede derved.«

»Ja, det er sandt.« — sagde Caderousse med kvalt Stemme — »jeg var til Stede.«

»Og de har ikke sat Dem imod denne Nederdrægtighed? Saa er De jo deres Medskyldige!«

»Min Herre!« — sagde Caderousse — »de havde givet mig saa meget at drikke, saa jeg næsten havde tabt mine Sansers Brug. Jeg saa kun gennem en Taage. Jeg sagde alt, hvad et Menneske i en saadan Tilstand kan sige, men de svarede mig, at det kun var en Spøg, som ikke kunde have nogen Følger.«

»Men den næste Dag,« sagde Abbeden, — »da saa De jo tydelig, at den havde Følger. De var jo til Stede, da man arresterede Edmond, og dog har De ikke sagt noget af, hvad De vidste!«

»Jeg var rigtignok til Stede, jeg vilde ogsaa tale, jeg vilde sige al Ting; men Danglars holdt mig tilbage og sagde:

»Dersom han nu tilfældigvis virkelig var skyldig, dersom han nu virkelig har haft et Brev med sig til den bonapartistiske Komite i Paris, og dersom man finder dette Brev hos ham, saa vilde de, der har forsvaret ham, blive anset som hans Medskyldige.«

»Jeg var bange for Datidens Politik, og jeg tav. Jeg til-
Grevnen af Monte-Christo. II.

staar det, det var en Fejghed, men en Forbrydelse var det ikke.«

»Sandt nok, De lod det kun gaa, som det bedst kunde.«

»Ja, min Herre, og det bebrejder min Samvittighed mig baade Dag og Nat. Jeg beder ofte Gud om Tilgivelse derfor, det forsikrer jeg Dem om, og det saa meget mere, som denne Handling, den eneste, som jeg i hele mit Liv har alvorlig Grund til at bebrejde mig, sikkert nok ogsaa er Grunden til mit Uheld. Jeg afbøder et Øjeblikks Egenkærlighed, og derfor siger jeg ogsaa altid til Carconte, naar hun beklager sig: Ti stille, Kone, det er saaledes Guds Villie!«

Caderousse lod Hovedet hænge med alle Tegn til en rigtig Fortrydelse.

»Det er godt!« — sagde Abbeden — »De har skriftet ærligt; naar man saaledes anklager sig selv, saa fortjener man Tilgivelse.«

»Ulykkeligvis,« — sagde Caderousse — »er Edmond død, og har ikke tilgivet mig.«

»Han vidste jo slet ikke noget derom,« — sagde Abbeden.

»Men nu ved han det maaske,« — svarede Caderousse —

»Man siger, at de døde ved al Ting.«

Der fremstod et Øjeblikks Tavshed.

Abbeden havde rejst sig og gik eftertænksomt frem og tilbage; derpaa vendte han tilbage til sin Plads og satte sig.

»De har allerede flere Gange nævnt en Hr. Morrel, hvad var det for en Mand?«

»Det var Ejeren af »Pharao«, det var ham, som Dantes farede for.«

»Og hvilken Rolle har han spillet i denne sørgelige Historie?«

»Han var den mest retskafne, uforfærdede og medfølende Mand. Vel en Snes Gange forsøgte han at virke til Fordel for Dantes, og da Kejseren kom tilbage, skrev han, bad og truede, saaledes saa han under den paafølgende Regering selv blev forfulgt som en ivrig Bonapartist. Han kom ofte til den gamle Dantes og vilde ogsaa tage ham hjem til sig, og kort førend hans Død lod han, som jeg nylig fortalte, en Pengepung ligge paa Kaminen, den indeholdt lige saa meget, saa man kunde betale den gamles Gæld og hans Begravelse, saa den stakkels Mand dog i det mindste kunde dø, ligesom han havde levet, det vil sige uden at forurette Nogen. Jeg har endnu Pungen, det er en stor Pung af rødt Silke med to Ringe.«

»Lever denne Hr. Morrel endnu?« — spurgte Abbeden.

»Ja!« svarede Caderousse.

»Saa maa denne Mand,« — bemærkede Abbeden, — sik-

kert nyde Guds Velsignelse; han maa være rig og lykkelig, ikke sandt?»

Caderousse smilede bittert og sagde:

»Ja vel, ligesom jeg!«

»Hvorledes? — Hr. Morrel skulde være ulykkelig?« raabte Abbeden.

»Han er nær ved Armod; ja, hvad der er endnu værre, hans Ære staar paa Spil.«

»Hvorledes det?«

»Det forholder sig saaledes,« svarede Caderousse, »efter at Hr. Morrel nu har arbejdet i femogtyve Aar, efter at han havde indtaget den hæderligste Plads i Handelsklassen, saa er han nu ruineret i Bund og Grund. Han har i Løbet af to Aar mistet fem Skibe, han har tabt overordentlig ved tre store Falliter, og har nu intet andet Haab end den samme »Pharao«, som Dantes kommanderede, og som han venter tilbage fra Indien med Cochenille og Indigo. Dersom dette Skib forulykker ligesom de andre, saa er han ødelagt.«

»Har den ulykkelige Mand da nogen Kone eller Børn?«

»Han har en Kone, som i alle Henseender synes at være en Helgeninde; han har en Datter, der skulde giftes med en Mand, som hun elsker, men hvis Familie nu ikke vil samtykke i et Ægteskab med Datteren af en Mand, som er ruineret; han har ogsaa en Søn, som en Løjtnant i Armeen. Men De kan nok indse, at alt dette tjener kun til at forøge hans Sorg i Stedet for at lindre den. Stod han alene, saa vilde han maaske jage sig en Kugle gennem Hovedet; thi saa vilde hele Historien jo være til Ende.«

»Skrækkeligt!« mumlede Præsten.

»Der ser De nu, Hr. Abbed, hvorledes Gud belønner Dyden, saaledes gaar det ogsaa mig, som aldrig har begaaet nogen slet Handling — med Undtagelse af det, som jeg har tilstaaet Dem — jeg er i yderste Armod, og naar jeg maaske har set min stakkels Kone dø af Feberen, uden at kunne hjælpe hende, saa vil jeg maaske dø af Sult ligesom Edmonds gamle Fader, medens Fernand og Danglars kan vælte sig i Guld.«

»Og hvorledes er det gaaet til?«

»Fordi de bestandig havde Lykken med sig, medens Ulykken synes at følge den retskafne.«

»Og hvad er der blevet af Danglars, den mest skyldige, Ophavsmanden til det hele?«

»Hvad der er blevet af ham? Han har forladt Marseille, og anbefalet af Hr. Morrel, som ikke vidste noget om hans Forbrydelse, blev han ansat som Fuldmægtig hos en spansk Bankier. Under den spanske Krig overtog han en Del af

Leverancen og gjorde sin Lykke. Med sin første Formue spekulerede han derpaa i Statspapirer, han fordoblede derved denne Formue og ægtede sin Principals Datter. Da han var blevet Enkemand, giftede han sig med en rig Enke, en Madame de Norgonne, en Datter af Hr. de Servieux, den nuværende Konges Kammerherre, som er i stor Gunst ved Hofet. Han blev nu Millionær, og man gjorde ham til Greve, saa at han nu kaldes Grev Danglars, har en Ejendom i Gaden Mont-Blanc, ti Heste paa Stald, seks Tjenere i sit Forværelse, og jeg ved ikke, hvor mange Millioner i sin Kasse.«

»Ha!« raabte Abbeden med en besynderlig Betonning —
»mon han er lykkelig?«

»Lykkelig? Ja, hvem kan sige det? Lykke og Ulykke er Hemmeligheder, som bliver indenfor de fire Vægge; thi Væggene har Øren, men de har ingen Tunge. Dersom en stor Formue kan gøre lykkelig, saa maa Danglars være lykkelig.«

»Og Fernand?«

»Fernand? Ja med ham er det endnu noget ganske andet end med Danglars.«

»Men hvorledes kunde en fattig katalonisk Fisker uden Hjelpekilder og uden Opdragelse gøre Lykke? Jeg tilstaar, at det er noget, som jeg ikke begriber.«

»Der er mange, som ikke kan begribe det; der maa være en besynderlig Hemmelighed i hans Livs Historie, som ingen kender. Han har en stor Formue og beklæder en anselig Stilling.«

»De fortæller mig vel en Fabel?«

»Det ser rigtignok saadan ud; men hør nu, hvad jeg ved derom: — Nogle Dage før Dantes' Tilbagekomst var Fernand blevet udskrevet til Soldat. Bourbonnerne lod ham imidlertid blive blandt Katalonierne; men da Napoleon kom tilbage, indtraadte der en overordentlig Omvæltning, og Fernand maatte afmarschere. Jeg maatte ogsaa af Sted, men da jeg var ældre end Fernand og nylig havde ægtet min stakkels Kone, saa blev jeg blot sendt til Kysten. Fernand derimod blev ansat ved de aktive Tropper, kom med sit Regiment til Grænsen og var med i Slaget ved Ligny. Natten efter Slaget stod han Skildvagt hos en General, der havde knyttet hemmelige Forbindelser med Fjenden. Generalen skulde netop den Nat forene sig med Englænderne og foreslog Fernand at følge med, denne gik ind derpaa, forlod sin Post og fulgte Generalen, og denne Omstændighed, der vilde have bragt Fernand for en Krigsret, dersom Napoleon var blevet paa Tronen tjente ham nu til en Anfaling hos Bourbonnerne. Fernand kom tilbage til Frankrig med Sekondløjtnants Epauletter, og da hans General, som selv nyder stor Anseelse, ikke unddrog

ham sin Beskyttelse, saa blev han Kaptajn i Aaret 1823, netop under den spanske Krig, da Danglars vovede sine første Spekulationer. Da Fernand var af spansk Herkomst, blev han sendt til Madrid for at udforske Stemningen hos sine Landsmænd; der traf han sammen med Danglars, gjorde Aftale med ham og lovede sin General en Støtte af de kongeligsindede i Hovedstaden og i Provinserne, ligesom han ogsaa ved Hjælp af sine Bekendtskaber dersteds ydede saadanne Tjenester under det korte Felttog, saa han efter Trokadero's Indtagelse blev udnævnt til Oberst, fik Æreslegionens Kors og Titel af Baron.«

»O Skæbne!« mumlede Abbeden.

»Ja, hør kun, det er endnu ikke alt! Efter at den spanske Krig var til Ende, frygtede Fernand, at hans Løbebane skulde blive afskaaret ved den langvarige Fred, der syntes at ville herske i Europa, kun Grækenland havde gjort Opstand mod Tyrkiet og begyndte sin Frihedskamp. Alles Øjne var henvendte paa Athen, det var den Gang blevet en Modesag at beklage og understøtte Grækerne. Den franske Regering beskyttede dem vel ikke aabenbart, men forbød heller ikke Deltagelsen, og Fernand søgte og fik saaledes Tilladelse til at træde i græsk Tjeneste uden derfor at blive udsløttet af den franske Armés Lister. Kort Tid derefter erfarede man, at Baron de Morcerf — saaledes kaldes han nu — var indtraadt i Ali Pascha's Tjeneste som General-Instruktør. Ali Pascha omkom, men før sin Død belønnede han Fernands Tjenester, idet han efterlod ham en betydelig Sum, med hvilken Fernand kom tilbage til Frankrig, hvor hans Generalalløjtnants Patent blev ham overleveret.«

»Saa at han nu —?« spurgte Abbeden.

»Saa at han nu er Greve og Deputeret og ejer en prægtig Gaard i Paris i Gaden de Helper, Nummer 27.«

Abbeden aabnede Munden, men standsede et Øjeblik ubesluttet og udbød derpaa med Fatning:

»Og Mercedes? Man har forsikret mig, at hun er forsvunden?«

»Forsvunden?« gentog Caderousse. »ja ligesom Solen forsvinder for at opstaa endnu mere straalende den næste Morgen.«

»Hun har altsaa ogsaa gjort Lykke?« spurgte Abbeden med et ironisk Smil.

»Mercedes er nu en af de fornemste Damer i Paris,« svarede Caderousse.

»Bliv ved!« sagde Abbeden, »det forekommer mig, som jeg drømte, men jeg har allerede selv set saa overordentlige Ting, saa det, De fortæller mig, ikke forundrer mig meget.«

Caderousse vedblev nu sin Fortælling:

»I Førstningen var Mercedes fortvivlet over at være sin Edmond berøvet. Jeg har fortalt Dem om hendes bønligge Forsøg hos Villefort og om hendes Hengivenhed for den gamle Dantes. En ny Sorg forøgede nu hendes Fortvivlelse, det var Fernands Afrejse, hun vidste jo ikke noget om hans Forbrydelse, men betragtede ham som en Broder.«

»Tre jammerfulde Maaneder henløb saaledes, uden at hun fik Underretning, hverken fra Edmond eller Fernand, og uden at hun havde andet for Øje, end en Olding, som var nær ved at dø af Fortvivlelse.

En Aften, da hun som sædvanlig havde staaet længe paa det Sted, hvor Vejene forener sig fra Marseille til Kataloniernes By, gik hun hjem, mere nedslaaet end tilforn. Pludselig troede hun at høre bekendte Fodtrin udenfor Døren; forskrækket saa hun sig om, Døren aabnedes, og Fernand stod der i sin Sekondløjtnantsuniform. Var det nu end ikke ham, som hun begræd, saa vendte dog en Del af hendes henrundne Liv tilbage ved ham.«

»Mercedes greb Fernands Hænder med en Henrykkelse, som han antog for at være et Udbrud af Kærlighed, medens det kun var Glæde over ikke mere at være alene i Verden, og over at gense en Ven efter saa mange ensomme og bedrøvelige Timer.«

»Desuden havde hun jo aldrig hadet Fernand, endskønt hun heller aldrig havde elsket ham, en anden besad jo hendes hele Kærlighed, men den anden var der ikke — han var forsvundet — maaske død. — Den gamle Dantes havde jo ogsaa stadig sagt:

Vor Edmond er død; thi dersom han ikke var død, saa kom han til os.«

Den gamle døde, som jeg har fortalt Dem; dersom han havde levet, saa var Mercedes maaske aldrig blevet en andens Kone; thi han vilde da have bebrejdet hende for Utroskab. Det indsaa Fernand meget godt, og da han fik at vide, at den gamle var død, saa kom han tilbage.

Men nu var han Løjtnant. Den første Gang havde han ikke talt et Ord til Mercedes om Kærlighed, men nu erindrede han hende om, at han elskede hende. Hun begærede endnu et halvt Aars Betænkningstid for at vente og begræde sin Edmond.«

»I Sandhed!« sagde Abbeden med et bittert Smil, »det var jo altsaa i det hele halvandet Aar. Hvad kan vel den mest tilbedte Elsker forlange mere?«

Og han fremmulede den engelske Digers Ord:

»*Fraity, thy name is woman!*«*)

»Et halvt Aar derefter,« vedblev Caderousse, »blev de ægteviede i Aciouler Kirken.«

»Det var den samme Kirke, i hvilken hun skulde have været viet til Edmond,« mumlede Præsten, »men hun havde kun set sig om efter en anden Brudgom.«

»Mercedes blev altsaa gift, men endskønt hun syntes at være fuldkommen tilfreds dermed, saa var hun det i Grundden ikke. Fernand var blevet lykkeligere, men ikke mere tilfreds, han frygtede stadig, at Dantes skulde komme tilbage, og søgte derfor at faa sin Kone bortfjernet fra Egnen om hendes Fødeby, endskønt han derved landsforviste sig selv. Han havde for meget at befrygte, for mange Erindringer at bekæmpe, naar han blev i Nærheden af Kataloniernes By, og otte Dage efter Brylluppet rejste de.«

»Har De ikke set Mercedes senere?« spurgte Præsten.

»Jo, under den spanske Krig saa jeg hende i Perpignan, hvor Fernand havde ladet hende blive tilbage, hun beskæftigede sig den Gang med sin Søns Opdragelse.«

En Gysen gennemfor Abbeden.

»Hendes Søn?« spurgte han.

»Ja!« svarede Caderousse. »Den lille Albert.«

»Men for at kunne opdrage sin Søn, maatte hun jo selv have nydt Opdragelse, og det forekommer mig at have hørt af Edmond, at hun var en simpel Fiskers Datter, smuk, men uden nogen Dannelse.«

»O!« sagde Caderousse, »kendte Dantes ikke sin Forlovede bedre? Mercedes kunde være blevet Dronning, dersom Kronen kun var bestemt for de skønneste og klogeste Hoveder. Hendes Formue var stor, og hun blev stor ved sin Formue; hun lærte at tegne, hun lærte Musik, hun lærte alting. Men — mellem os sagt — jeg tror, at hun gjorde det kun for at adspredde sig, og for at glemme, og at hun kun opfyldte sit Hoved med saa meget for at undertrykke det, som foruroligede hendes Hjerte. Og nu,« vedblev Caderousse, »naar jeg skal sige min Mening rent ud, saa tror jeg, at Lykke og Hæder uden Tvivl trøstet hende, hun er rig, hun er Grevinde de Morcerf — og dog —«

Caderousse standsede pludselig.

»Naa — og dog?« spurgte Abbeden.

»Dog er jeg overbevist om, at hun ikke kan være lykkelig!«

»Hvoraf tror De at vide det?«

»Da jeg engang befandt mig i meget daarlige Omstændigheder,« svarede Caderousse, »saa tænkte jeg, at mine

*) *Svaghed, dit Navn er Kvinde.*

gamle Venner maaske kunde hjælpe mig lidt. Jeg lod mig melde hos Danglars, men han modtog mig ikke; jeg var hos Fernand, og han lod sin Kammertjener give mig hundrede Francs.«

»De saa altsaa hverken den ene eller den anden af dem?«

»Nej, men Madame de Morcerf saa mig.«

»Hvorledes da?«

»Da jeg forlod Huset, faldt en Pung med halvtredsindstyve Louisdorer ned for mine Fødder. Jeg saa hurtig op, og saa Mercedes, som netop nu lukkede Vinduet.«

»Og Hr. de Villefort?« spurgte Abbeden.

»Ja, han hørte ikke til mit Bekendtskab, jeg kender ham ikke og har aldrig haft noget at bestille for ham eller hos ham.«

»Ved De da slet ikke, hvad der er blevet af ham, og hvorvidt han er Medskyldig i Dantes' Ulykke?«

»Nej, jeg ved kun, at han kort efter Edmonds Fængsling ægtede Frøken de Saint-Meran og snart derefter forlod Marseille. Uden Tvivl har Lykken ogsaa tilsmilet ham, han er vistnok rig ligesom Danglars, og anset ligesom Fernand; kun jeg alene, er blevet fattig, som De ser, elendig og forglemt af Gud.«

»De tager fejl, min Ven!« sagde Abbeden, »naar Guds Retfærdighed stundom hviler, da kan det synes, som om han forglemte nogen, men der kommer en Tid, da han erindrer Dem. Se her har De et Bevis derpaa!«

Ved disse Ord tog Abbeden Diamanten op af Lommen og gav Caderousse den med de Ord:

»Tag denne Diamant, den tilhører Dem!«

»Hvorledes -- mig -- alene?« raabte Caderousse. —
«De skæmter vist, min Herre!«

»Denne Diamants Værdi skulde deles mellem Edmonds Venner, men da han kun havde en eneste Ven, saa behøves der ingen Deling. Tag De altsaa Diamanten og sælg den. Jeg gentager, den er halvtredsindstyve Tusinde Francs værd, og denne Sum vil forhaabentlig være tilstrækkelig til at redde Dem«

»O, min Herre!« sagde Caderousse, idet han frygtsomt strakte den ene Haand frem, medens han tørrede Sveden af sin Pande med den anden. — »O, min Herre! Driv ikke Spøg med et Menneskes Lykke eller Fortvivlelse!«

»Jeg ved, hvad Lykke og Fortvivlelse er, og jeg vil aldrig driste mig til at lege med disse Følelser. Tag den derfor! Og til Gengæld —«

Caderousse, som allerede berørte Diamanten, trak hurtig sin Haand tilbage.

Abbeden smilede og sagde:

»Til Gengæld giver De mig den røde Silkepunng, som Hr. Morrel lod ligge paa den gamle Dantes' Kamin, og som, efter Deres Sigende endnu befinder sig i Deres Værge.«

Caderousse betragtede ham forundret, gik derpaa hen til et Egetræs Skab, aabnede det og gav Abbeden en lang Pengepunng af rødt, falmet Silketøj, om hvilken der var to Kobberringe, der engang havde været forgyldte. Abbeden tog den og gav Caderousse den prægtige Diamant.

»O! De maa være en Guds Mand,« raabte Caderousse, »thi der er jo ingen, som ved, at Edmond har givet Dem denne Diamant og De kunde godt have beholdt den selv.«

»Det lader til, at du vilde have baaret dig saadan ad,« tænkte Abbeden.

Derpaa rejste han sig, tog sin Hat og sine Handsker og sagde:

»Jeg kan vel stole paa, at alt, hvad De nu har sagt mig, er overensstemmende med Sandheden?«

»Ser De!« sagde Caderousse, »her i Krogen staar et Kristusbillede af indviet Træ, og her ligger det ny Testamente, luk De Bogen op, og jeg vil lægge den ene Haand paa det, og den anden paa Frelserens Billede, og tilsværge Dem ved min Sjæls Salighed og ved min Kristentro, at alting er gaaet saaledes til, som jeg har sagt Dem det, og saaledes vil Englene forkynde det for Herren paa Dommens Dag.«

»Det er godt, det er godt!« sagde Abbeden, »anvend nu Deres Penge godt og lev vel! Jeg vil nu bortfjerne mig fra Menneskene, som tilføjer hverandre saa meget ondt.«

Abbeden løsrev sig fra Caderousses henrykte Hjerteudgydelser, skød selv Riglen tilbage fra Døren, besteg sin Hest, hilste Caderousse endnu engang og red bort i samme Retning, fra hvilken han var kommen.

Da Caderousse saa sig om, bemærkede han sin Kone bag ved sig, blegere og mere skælvende end nogen Sinde.«

»Er det virkelig sandt, alt hvad jeg har hørt?« spurgte hun.

»Hvilket? — At han har givet os Diamanten — os alene!« sagde Caderousse halv vanvittig af Glæde.

»Ja.«

»Ja vel er det sandt, thi her er den!«

Hans Kone betragtede den et Øjeblik, derpaa sagde hun med mat Stemme:

»Men dersom den nu er uægte?«

Caderousse blegnede og vaklede.

»Uægte — falsk?« — mumlede han — »hvorfor skulde denne Mand have givet mig en uægte Diamant?«

»Ih! for at faa din Hemmelighed for godt Køb!«
Caderousse stod et Øjeblik ganske nedtynget af denne Mistanke.

»O!« — udbød han efter et kort Ophold, «det skal vi snart faa at vide!«

»Og hvorledes?«

»Der er Marked i Beaucaire, og der maa være Juvelerere fra Paris, dem vil jeg vise Diamanten. Du maa imidlertid passe Huset, om et Par Timer er jeg her igen!«

Caderousse ilede af Sted ad den Vej, som var i modsat Retning imod den, som Abbeden havde valgt.

»Halvtredsindstyve Tusinde Francs!« sagde Carconte ved sig selv, da hun var alene, »det er en anstændig Sum; men Rigdom er det ikke.«

FJERDE KAPITEL.

Registret over Fangerne.

Dagen efter at den Begivenhed, som vi nylig har fortalt, havde tildraget sig, traadte en Mand, paa omtrent to- eller fireogtredivte Aar, ganske klædt efter engelsk Mode og med en engelsk Udtale, ind til Mairen i Marseille og sagde:

»Min Herre! Jeg er første Kommis hos Handelshuset Thomsen og French i Rom; vi har i ti Aar staaet i Forbindelse med Huset Morrel og Søn, vi har flere Tusinde Francs staaende i dette Hus og er ikke ganske ubekymrede, da man siger, at det trues af en Fallit, og det er egentlig derfor, at jeg kommer hertil fra Rom, for at søge Underretning hos Dem om dette Hus.«

»Min Herre!« sagde Mairen, »det er desværre sandt, at Ulykken synes at have forfulgt Hr. Morrel i de sidste fem Aar; men det tilkommer ikke mig at give Oplysninger om hans Formuesomstændigheder, omendskønt jeg selv er hans Kreditor. Spørg mig som Maire, hvad jeg tænker om Hr. Morrel, saa vil jeg svare Dem, at Hr. Morrel er en streng, retskaffen Mand, som hidintil har opfyldt alle sine Forpligtelser med streng Nøjagtighed. Men vil De vide mere, saa henvend Dem til Hr. de Bøville, som er Fængselsinspektør og bor i Gaden Nouailles Nummer 15. Han har omtrent to Hundrede Tusinde Francs staaende hos Hr. Morrel, og dersom der virkelig er noget at befrygte, saa vil De kunne blive bedre underrettet derom af ham, end af mig.«

Engländeren syntes at vurdere denne retsindige Tilbage-

holdenhed, anbefalede sig og gik med sine afmaalte Skridt, som er saa egne for Storbritanniens Sønner, til Gaden Nouailles.

Hr. de Boville var i sit Værelse.

Da Englænderen saa ham, gjorde han en Bevægelse, som røbede Overraskelse og som syntes at tilkendegive, at det ikke var første Gang, han stod lige over for den Person, hos hvem han nu aflagde et Besøg.

Hvad Hr. de Boville angik, saa var han i en saa fortvivlet Stemning, og saa meget beskæftiget med en Tanke, saa hverken hans Hukommelse eller hans Indbildningskraft tillod ham at tænke paa Forbigangenheder.

Englænderen forelagde ham med sin Nations Flegma og næsten i samme Udtryk, det Spørgsmaal, som han havde henvendt til Mairen i Marseille.

»Ak, min Herre!« sagde Hr. de Boville, »ulykkeligvis er Deres Frygt kun altfor vel begrundet, og De ser mig netop fortvivlet derover; jeg havde anbragt omtrent to Hundrede Tusinde Francs i Huset Morrel; denne Sum var bestemt som Medgift for min Datter, der skulde giftes om fjorten Dage. Af denne Kapital er Halvdelen forfalden den femtende i denne Maaned, og den anden Halvdel den femtende i den næste Maaned. Jeg havde underrettet Hr. Morrel om, at jeg ønskede disse Udbetalingsterminer nøjagtig overholdte; men saa kom han for omtrent en halv Time siden til mig og underrettede mig om, at dersom hans Skib: »Pharao«, ikke ankom til den femtende, saa vilde han være ude af Stand til at betale mig.«

»Det bebudede altsaa en Udsættelse af Betalingsterminen,« sagde Englænderen.

»Sig hellere, at det bebuder en Fallit!« raabte Hr. de Boville fortvivlet.

Englænderen syntes at betænke sig et Øjeblik og sagde da:

»De tror altsaa at have Grund til at frygte?«

»Jeg anser mine Penge som tabt!«

»Velan! — Saa vil jeg afkøbe Dem Deres Fordringer.«

»De?«

»Ja jeg!«

»Men uden Tvivl mod en uhyre Rabat?«

»Nej! Jeg vil give Dem to Hundrede Tusinde Francs. Vort Hus,« tilføjede Englænderen smilende, »gør ikke saadanne Forretninger.«

»Og De betaler?«

»Kontant!«

Englænderen fremtog en Pakke Banknoter, som omtrent

kunde indeholde det dobbelte af den Sum, som Hr. de Boville frygtede for at tabe.

Glæden fremstraalede af Hr. de Bovilles Ansigt, men han søgte at beherske sig selv og sagde:

»Min Herre! Jeg maa dog gøre Dem opmærksom paa, at De efter al Sandsynlighed ikke vil faa seks Procent tilbage af denne Sum.«

»Det angaar ikke mig,« svarede Englænderen, »det maa være Huset Thomsen & Frenchs Sag. Maaske ligger det i Firmaets Interesse at fremskynde Faldet af et Hus, som konkurrerer med det. Jeg er altsaa beredt til at udbetale Dem den Sum, imod at De aftræder Deres Fordring til mig. Jeg forlanger blot en Mægler's Courtage for mig selv.«

»Ja, det er rigtig nok ikke mere end billigt,« sagde Hr. de Boville. »Man giver i Almindelighed halvanden Procent. Vil De have tre? — Vil De have fem? — Vil De have mere? — Sig frem, min Herre!«

»Min Herre,« svarede Englænderen smilende, »jeg er ligesom mit Hus, jeg gør ikke saadanne Forretninger; min Courtage er af en ganske anden Slags.«

»Saa tal da, min Herre, jeg hører.«

»De er Inspektør over Fængslerne?«

»Det har jeg været i mere end fjorten Aar.«

»De fører formentlig Register over de Fanger, som bliver indsatte eller frigivne?«

»Naturligvis!«

»I dette Register befinder der sig vel ogsaa Bemærkninger med Hensyn til Fangerne?«

»Enhver Fange har sin Rubrik.«

»Velan da! Jeg er blevet opdraget i Rom af en Abbed, som pludselig forsvandt. Jeg har imidlertid senere erfaret, at han har været fængslet paa Slottet If, og jeg ønskede gerne at erfare noget nærmere, om han er levende eller død.«

»Hvad hed han?«

»Faria!«

»Jeg erindrer ham fuldkommen vel!« raabte Hr. de Boville, »han var afsindig.«

»Man sagde det.«

»Ja, han var det ganske sikkert ogsaa.«

»Muligt! — Og hvilken Slags Galskab var det, han led af?«

»Han paastod at vide noget om en umaadelig Skat og tilbød Regeringen uhyre Summer, dersom man vilde sætte ham i Frihed,«

»Den stakkels Djævel. Og han er død?«

»For omtrent et halvt Aar siden. Han døde i Februar Maaned.«

»De har en udmærket Hukommelse, da De saaledes kan erindre Tiden.«

»Jeg erindrer den, fordi den stakkels Djævels Død var forbunden med en saa besynderlig Omstændighed, saa jeg aldrig glemmer det.«

»Tør man erfare denne Omstændighed?« spurgte Englænderen nysgerrig.

»Hvortor IKKE: Abbedens Fængsel befandt sig i omtrent femogfyre til halvtredsindstyve Skridts Afstand fra et andet, hvor der sad en forhenværende bonapartistisk Agent, en af dem, som har bidraget mest til Usurpatorens Tilbagekomst i Aaret 1815, et meget forvovent og farligt Menneske.«

»Virkelig?« sagde Englænderen.

»Ja,« svarede Hr. de Boville, »jeg har selv haft Lejlighed til at se dette Menneske i Aaret 1815 eller 17, og man maatte være ledsaget af Vagt, naar man kom ind til ham. Dette Menneske gjorde et dybt Indtryk paa mig, og jeg glemmer aldrig hans Ansigtstræk.«

Englænderen smilede umærkelig og sagde:

»De antager altsaa, at de to Fængsler — —«

»Kun var adskilte ved et Mellemrum af omtrent halvtredsindstyve Skridt. Dog syntes det næsten, som denne Edmond — —«

»Hvad hed dette farlige Menneske?«

»Edmond Dantes. Det syntes, som om denne Edmond Dantes har vidst at skaffe sig Værktøj, thi man fandt en underjordisk Gang, gennem hvilken de Fangne har staaet Forbindelse.«

»Denne Gang var uden Tvivl anlagt i den Hensigt at forsøge en Flugt?«

»Naturligvis. Men til Ulykke for Fangerne fik Abbed Faria et Anfald af Catalepsi og døde.«

»Jeg forstaar, at dette maatte tilintetgøre Undvigelsesplanen.«

»Ja, for den Døde, men ikke for den Levende. Denne Dantes saa meget mere i Abbedens Død et Middel til at befordre sin Flugt. Uden Tvivl har han troet, at de Fanger, som dør paa Slottet If, blev begravet paa en almindelig Kirkegaard. Han bragte altsaa Liget til sit Fængsel, tog Ligets Plads i den Sæk, som man havde trukket over det, og afventede Begravelsesøjeblikket.«

»Det var en forvoven Plan; han maa have haft Mod,« bemærkede Englænderen.

»Ja, jeg har jo ogsaa sagt Dem, at han var et meget farligt Menneske. Heldigvis har han selv befriet Regeringen for den Frygt, den var i for hans Skyld.«

»Hvorledes det?«

»Forstaar De det ikke?«

»Nej.«

»Slottet If har ingen Kirkegaard. Man kaster simpelt hen de Døde i Havet, efter at man har bundet dem en syvogtredivepundig Kugle ved Fødderne.«

»Er det muligt?«

»Ja, min Herre!« svarede Inspektøren. »Nu kan De forestille Dem, hvor forundret Flygtningen maa være blevet, da han mærkede, at han blev kastet fra Klipperne ned i Dybet. Jeg gad se det Ansigt, han satte op i det Øjeblik.«

»Det vilde blevet vanskeligt.«

»Det er lige meget,« sagde Hr. de Boville, som Visheden om at faa sine to Hundrede Tusinde Francs havde bragt i godt Humør, »det er lige meget, jeg kan forestille mig det!«

Og han udbrød i Skoggerlatter.

»Jeg med!« sagde Englænderen, og han begyndte at le, som alle Engelskmændene plejer, nemlig mellem Tænderne.

»Altsaa,« begyndte han igen, »er Flygtningen druknet?«

»Ja efter alle Regler!«

»Saaledes at Guvernøren paa Slottet If blev af med den Rasende og den Gale paa én Gang?« spurgte Englænderen.

»Ganske rigtigt!«

»Men der maa dog være ført en Protokol over denne Begivenhed?«

»Ja, en Attest over Dødsmaaden. Ser De, dersom Dantes havde Forældre, saa kunde det jo maaske være dem om at gøre at skaffe sig Vished om han var levende eller død.«

»Saa at de nu kan være ganske rolig, dersom de arver ham. Han er altsaa død, virkelig død?«

»Der er ingen Tvivl. Man vil til enhver Tid attestere det, dersom De ønsker det.«

»Lad det være godt,« mente Englænderen, »men lad os komme tilbage til Registret over Fangerne.«

»Det er sandt. Denne Historie har ført os bort fra Sagen. Undskyld!«

»Og hvorfor? For Historien? Den har interesseret mig særdeles.«

»Den er virkelig ogsaa interessant. De ønsker altsaa, min Herre, at erfare alt, hvad der angaar vor Abbed, der var Sagtmodigheden selv?«

»Det skulde glæde mig!«

»Saa kom ind i mit Kabinet, og jeg vil da vise Dem det.«

De gik nu begge ind i Hr. de Bovilles Kabinet. Her fandt alt sig i den bedste Orden. Inspektøren nødte Englænderen til at tage Plads, forelagde ham de Protokoller og Re-

gistre, som angik Slottet If, og overlod det til ham efter Behag at gennemblade dem, medens han selv satte sig til at læse en Avis.

Englænderen fandt snart de Aktstykker, som angik Abbed Faria. Dog syntes det, som om han interesserede sig mere for den Historie, som Hr. de Boville havde fortalt ham, thi efter at han havde gennemlæst hine Dokumenter, vedblev han at blade om, indtil han fandt Rubriken om Edmond Dantes. Der fandt han alt i sin Orden, Angivelsen, Forhøret, Morrels Bønskrift og Villeforts Attest. Han lagde Angivelsen omhyggeligt sammen og puttede den i Lommen, læste Forhøret og saa, at Navnet Noirtier slet ikke forekom deri. Derpaa gennemløb han Morrels Indlæg, dateret den 10. April 1815, hvori han, naturligvis i den bedste Hensigt og efter Hr. de Villeforts Raad, og eftersom Napoleons regerede den Gang, paa en overdreven Maade fremhævede de Fortjener, som Dantes havde indlagt sig ved Kejserens Sag, og som Villeforts Attest gjorde utvivlsomme.

Nu gennemskuede han hele Nederdrægtigheden. Dette Bønskrift, som var blevet liggende hos Villefort, var under den paafølgende Regering blevet et frygteligt Vaaben i Generalfiskalens Hænder. Han forundrede sig nu ikke mere over den Anmærkning, som han fandt ved Siden af sit Navn, nemlig:

»E d m o n d D a n t e s.

En rasende Bonapartist, har taget virksom Del i Tilbagekomsten fra Øen Elba.

Han maa holdes under streng Bevogtning og adskilt fra andre.«

Under disse Linier var skrevet med en anden Haand:

»Set ovenstaaende Bemærkning. Intet derved at gøre.«

Ved at sammenligne denne Anmærkning med den Attest, som var tilført paa Hr. Morrels Bønskrift, kom han til den Overbevisning, at de begge var skrevne af én Haand, nemlig af Hr. Villefort.

Hvad den nedenunder staaende Bemærkning angik, saa indsaa Englænderen, at den maatte være skrevet af en eller anden deltagende Inspektør, som gerne havde villet hjælpe, men var blevet tilbageholdt af det ovenstaaende.

Inspektøren havde, som bemærket, trukket sig tilbage i Værelset for ikke at forstyrre Abbed Farias Elev i sine Undersøgelser, og læste en Avis. Han saa altsaa ikke, at Englænderen tog den Angivelse, som Danglars havde skrevet i Lysthuset, og som var forsynet med Marseilles' Poststempel. lagde den sammen og puttede den i Lommen, eller maa-ske han saa det, men følte Vigtigheden af de to Hundrede Tu-

sinde Francs for meget til, at han skulde bryde sig om dette Stykke Papir.

»Jeg takker Dem,« sagde Englænderen, idet han lukkede Protokollen, »jeg har nu, hvad jeg behøver, og er nu beredt til at holde mit Løfte. Vil De udfærdige en simpel Transport af Deres Fordring og kvittere for Værdien, saa vil jeg udbetale Dem den.«

Hr. de Boville satte sig uden Omstændigheder ved sit Skrivebord og skyndte sig at udfærdige den forlangte Transport, medens Englænderen optalte Banknoterne.

FEMTE KAPITEL.

Familien Morrel.

Dersom en Bekendt af Huset Morrel havde forladt Marseille nogle Aar før de nu omtalte Begivenheder, saa vilde han ved sin Tilbagekomst have fundet det mærkelig forandret. I Stedet for Livslyst og Glæde, som plejede at herske i dette Hus, der befandt sig paa Lykkens Højdepunkt, i Stedet for de glade Ansigter, som havde vist sig bag Vinduesgardinerne, i Stedet for de travle Kontorbetjente, som løb frem og tilbage med Pennene bag Ørene, og endelig i Stedet for en Gaard fuld af Vareballer, hvor Faktorernes og Arbejdernes Raab og Latter genlød, vilde han ved første Øjekast have fundet en Tomhed i disse forladte Trappegange og i den tomme Gaard.

Af de talrige Betjente, som før opfyldte Kontorerne, var der endnu kun to tilbage. Den ene var en ung Mand paa tre eller fireogtyve Aar ved Navn Emanuel Reymond, som var forelsket i Hr. Morrels Datter og derfor blev ved Huset, hvor megen Umage hans Paarørende endogsaa gjorde sig for at afholde ham derfra.

Den anden var en gammel enøjet Kasserer, som blev kaldt Cocles. Dette Øgenavn havde han faaet af de talrige unge Mennesker, der før summede omkring i Huset som en Bisværn, og han var blevet saa vant dertil, saa han sikkert vilde have set sig tilbage, dersom nogen havde kaldt ham ved hans rette Navn.

Cocles var blevet i Hr. Morrels Tjeneste, men der var foregaaet en besynderlig Forandring i hans Stilling; han var nemlig paa én Gang blevet hævet til en Kasserers Værdighed og fornedret til en Tjeners Ubetydelighed; men midt i den Forstemthed, som herskede i det Morrelske Hus, var

han alene blevet sig selv lig. Dog maa man ikke tro, at denne Koldblodighed havde sin Grund i Mangel paa Følelse, den hidrørte meget mere fra en urokkelig Overbevisning.

Ligesom Rotterne forlader et Skib, hvis Undergang forestaar, saaledes havde ogsaa den Skare af Kontorister, der levede af Huset Morrel, lidt efter lidt trukket sig tilbage. Men Cocles havde set dem alle gaa bort, uden at bekymre sig det mindste om Aarsagen til deres Bortgang. Cocles holdt sig strengt til Talstørrelserne. I de tyve Aar, han havde tilbragt i Morrels Hus, havde han stedse set Udbetalingerne ske med en saadan Nøjagtighed, saa at han ikke vilde indrømme, at denne Nøjagtighed kunde ophøre eller disse Udbetalinger standse, og der var virkelig endnu ikke indtraadt noget, der kunde rokke hans Overbevisning.

Den sidste Maanedes Regnskab var afsluttet med streng Punktighed. Cocles havde bemærket, at Hr. Morrel havde forregnet sig halvtredsindstyve Centimer til sin Skade, og bragte ham straks dette Overskud tilbage.

Hr. Morrel modtog dem og sagde med et tvungent Smil:

»Det er godt, min kære Cocles! De er en Perle blandt alle Kasserere!«

Med den største Tilfredshed trak Cocles sig tilbage, thi en Ros af Hr. Morrel smigrede ham mere end en Foræring af halvtredsindstyve Daler.

Men efter dette vel tilbagelagte Maanedesregnskab havde Hr. Morrel tilbragt bitre Timer. Kassen var tom, det omløbende Rygte havde standset Krediten, og for at kunne udbetale de store Summer til Hr. de Boville, havde han kun Haabet om »Pharao's Tilbagekomst.

Et andet Skib, der var gaaet i Søen paa samme Tid som »Pharao«, havde tilmeldt dets Afgang. Men dette Skib, der ligesom »Pharao« kom fra Kalkutta, var allerede kommet for fjorten Dage siden, medens man endnu ikke havde nogen Efterretning om »Pharao«.

Under disse Omstændigheder var det, at det romerske Hus Thomsen & Frenchs Befuldmægtigede lod sig melde hos Hr. Morrel, efter at han havde afgjort den vigtige Forretning med Hr. de Boville.

Emanuel modtog ham. Den unge Mand, hvem ethvert ubekendt Ansigt forskrækkede, fordi han i det frygtede at se en ny Kreditor, den unge Mand, siger vi, vilde skaane sin Principal for det pinlige i dette Besøg og adspurgte derfor den Fremmede. Men denne erklærede, at han ikke havde noget at sige Hr. Emanuel, og at han ønskede at tale personlig med Hr. Morrel.

Emanuel sukkede og kaldte paa Cocles. Denne kom, og

Emanuel anmodede ham om at indføre den Fremmede hos Hr. Morrel.

Cocles gik foran, den Fremmede fulgte ham. Paa Trappen mødte de en ung, smuk Pige paa seksten eller sytten Aar, som betragtede den Fremmede med en ængstelig Mine.

Cocles lagde ikke Mærke dertil, men det syntes ikke at være undgaaet den Fremmedes Opmærksomhed.

»Hr. Morrel er paa sit Værelse, ikke sandt, Jomfru Julie?« spurgte Kassereren.

»Jo, jeg tror det,« sagde den unge Pige nølende, »men se dog først ad, Cocles, De skal formodentlig melde denne Herre?«

»Det vil være unødvendigt at melde mig, Jomfru,« sagde Englænderen, »Hr. Morrel kender dog ikke mit Navn. Denne gode Mand behøver kun at sige, at jeg er Befuldmægtiget fra Huset Thomsen & French i Rom, med hvilket Deres Hr. Fader staar i Forbindelse.«

Den unge Pige blegnede og vedblev at gaa ned, medens Cocles og den Fremmede steg op.

Hun gik ind i det Kontor, hvor Emanuel var, og Cocles aabnede med en Nøgle, som han var i Besiddelse af, en Dør for Enden af Trappen i anden Etage, førte den Fremmede ind i et Forværelse, aabnede en anden Dør, som han lukkede efter sig, og efter at have ladet Huset Thomsen & Frenchs Befuldmægtigede vente et Øjeblik, vendte han tilbage og tilkendegav ham, at han kunde træde ind.

Englænderen traadte ind. Han fandt Hr. Morrel siddende ved sin Pult, blegnende ved Synet af den skrækkelige Side i Hovedbogen, hvor hans Gæld var indført.

Da Morrel saa den Fremmede, lukkede han Bogen, rejste sig, og efter at Englænderen havde taget Plads paa den Stol, som Hr. Morrel havde tilbudt ham, satte denne sig ogsaa igen.

I de sidste fjorten Aar havde denne værdige Forretningsmand forandret sig betydeligt. Han var seksogtredive Aar gammel, da han begyndte sin Forretning, nu var han henimod tredsindstyve. Hans Haar var blevne hvide, hans Pande var gennemkrydset af Furer, som Sorgen havde tegnet i den, og hans Blik, der før var saa fast og bestemt, var blevet flygtigt og usikkert.

Englænderen betragtede ham med en Følelse, som ikke var uden Deltagelse.

»Min Herre!« sagde Morrel, hvem denne Beskuelse syntes at gøre endnu mere mismodig, »De ønsker at tale med mig?«

»Ja, min Herre! De ved formodentlig, fra hvem jeg kommer?«

»Fra Huset Thomsen & French, eftersom min Kasserer har sagt mig.«

»Han har sagt Dem Sandhed, min Herre. Huset Thomsen & French har i Løbet af denne og næste Maaned tre til fire Hundrede Tusinde Francs at udbetale i Frankrig, og da det kender Deres strenge Punktlighed, saa har det samlet alle de Veksler, der var forsynede med Deres Underskrift, og overdraget til mig at modtage Beløbet, saa snart de er forfaldne.«

Morrel udstødte et dybt Suk og fo'r med Haanden over sin svedbedækkede Pande.

»De har altsaa Veksler, som jeg har udstedt?« spurgte han.

»Ja, min Herre, og det for en temmelig betydelig Sum.«

»Hvor stor er Fordringen?« spurgte Morrel, som bestrebte sig for at give sin Stemme saa megen Fasthed som muligt.

Engländeren fremtog en Pakke af sin Lomme og sagde:

»Her er for det første en Fordring af to Hundrede Tusinde Francs, som vort Hus har købt af Fængselsinspektøren, Hr. de Boville. Anerkender De at være Hr. de Boville denne Sum skyldig?«

»Ja, min Herre, han har haft dem staaende hos mig snart i fem Aar til halvfemte Procent.«

»Hvornaar er Forfaldsdagen?«

»Halvdelen den femtende i denne Maaned, og den anden Halvdel den femtende i næste Maaned.«

»Det er rigtigt! Saa har jeg endnu Veksler paa toogtredive Tusinde og fem Hundrede Francs; de er underskrevne af Dem og paa tredie Haand komne til vor Ordre.«

»Jeg erkender dem!« sagde Morrel, hvis Ansigt farvedes af en Skamrødme ved Tanken om, at han for første Gang i sit Liv maaske ikke kunde honorere sin Underskrift. »Er det alt?«

»Nej, min Herre, jeg har endnu for Slutningen af næste Maaned disse Papirer, som Huset Pascal og Huset Vild & Turner i Marseille har overdraget til os. De beløber sig til omtrent femogtyve Tusinde Francs, hvilket i det hele udgør to Hundrede og syvoghalvtredsindstyve Tusinde fem Hundrede Francs.«

Det var ubeskriveligt, hvad den stakkels Morrel led under denne Optælling.

»To Hundrede og syvoghalvtredsindstyve Tusinde og fem Hundrede Francs!« gentog han mekanisk.

»Ja, min Herre,« svarede Englænderen. »Og nu, Hr. Morrel,« vedblev han efter et Øjeblik Tavshed, »jeg vil ikke skjule for Dem, at uagtet den ulastelige Ketskaitenhed, som De hidindtil har lagt for Dagen, saa vil et Rygte i Marseille dog sige, at De ikke mere skulde være i Stand til at kunne opfylde Deres Forpligtelser.«

Ved denne ublide Erklæring blegnede Hr. Morrel og sagde:

»For mere end fireogtyve Aar siden modtog jeg Forretningen efter min Fader, som havde bestyret den i femogtredive Aar, men indtil nu er ingen Veksel, underskrevet af Morrel & Søn, blevet os præsenteret uden at blive betalt.«

»Det ved jeg,« svarede Englænderen, »men lad os tale oprigtig, som Mænd at Ære kan tale til hinanden. Vil disse Papirer blive betalte med den samme Punktlighed?«

Morrel skælvede over hele Legemet, betragtede den Mand, der forelagde ham et saa afgørende Spørgsmaal, og sagde:

»Paa saa frimodige Spørgsmaal maa man ogsaa svare frimodigt. Ja, jeg vil betale, min Herre, naar, som jeg haaber, mit Skib kommer lykkelig hertil, thi dets Ankomst vil paany aabne mig den Kredit, som ilere paa hinanden følgende Uheld har berøvet mig. Men dersom »Pharao«, den sidste Hjælp, paa hvilken jeg endnu kan gøre Regning, ulykkeligvis skulde udeblive — —«

Den stakkels Reders Øjne fyldtes med Taarer.

»Og?« spurgte Englænderen, »dersom denne sidste Hjælp skulde udeblive?«

»Velan,« vedblev Morrel, »det er haardt at maatte sige det; men da jeg allerede er blevet vant til Ulykken, saa maa jeg ogsaa vænne mig til at taale Skammen. Ja — jeg tror, at jeg — at jeg da maa ophøre med at betale.«

»Har De da ingen Venner, som kan hjælpe Dem?« spurgte den Fremmede.

Morrel smilede bekymret og sagde:

»I Forretningssager, min Herre, har man ingen Venner, man har Korrespondenter.«

»Det er sandt!« mumlede Englænderen. »De har altsaa kun et eneste Haab tilbage?«

»Et eneste!«

»Det sidste?«

»Det sidste!«

»Saa at naar dette Haab slaar fejl —?«

»Saa er jeg ganske ødelagt!«

»Da jeg gik herhen, løb et Skib netop ind i Havnen.«

»Jeg ved det, min Herre. En ung Mand, som er blevet mig tro i sin Ulykke, tilbringer en Del af sin Tid paa en Al-

tan oppe paa mit Hus stedse i Haab om at kunne være den første, der bringer mig en god Efterretning. Han har saaledes underrettet mig om dette Skibs Ankomst.«

»Det er altsaa ikke Deres?«

»Nej, det er et Skib fra Bordeaux; det kommer fra Indien, men det er ikke det, som jeg venter.«

»Maaske ved dette Skib noget om »Pharao« og bringer Efterretning.«

»Behøver jeg endnu at sige Dem, min Herre, at jeg frygter næsten lige saa meget at faa Efterretning om min Tre-master, som for at forblive i Uvished. Uvisheden levner dog altid et Haab.«

Derpaa tilføjede Hr. Morrel med noget bævende Stemme:

»Men denne Udeblivelse er rigtignok ikke naturlig. »Pharao« er afgaaet den femte Februar fra Kalkutta og kunde allerede have været her for en Uge siden.« —

»Hvad er det?« spurgte Englænderen lyttende. »Hvad har denne Larm at betyde?«

»O, min Gud, min Gud!« raabte Morrel blegnende, »hvad mon det nu er?«

Man hørte Tummel paa Trappen, ja man hørte endogsaa et Smertensraab.

Morrel rejste sig for at aabne Døren, men han havde ikke Kraft dertil og faldt tilbage paa sin Stol.

Saaledes forblev de to Mænd lige overfor hinanden. Morrel rystende paa alle Lemmer og den Fremmede betragtede ham med inderlig Medlidenhed.

Larmen var ophørt, men Morrel sad der endnu i stum Forventning. Denne Larm havde en Aarsag og maatte have en Følge.

Det forekom den Fremmede, at man kom sagte op ad Trappen, og at flere Personer standsede ude paa Afsatsen

En Nøgle blev sat i den yderste Dørlaas, og man hørte den blive aabnet.

»Til denne Dør,« mumlede Morrel, »har kun to Personer Nøglen. Cocles og Julie.«

I dette Øjeblik aabnedes den anden Dør, og man saa den unge Pige, bleg og med taarevædede Kinder.

Skælvende rejste Hr. Morrel sig og støttede sig med Armen til Stoleryggen, thi han havde ikke Kræfter til at holde sig oprejst. Han vilde spørge, men hans Stemme svigtede ham.

»O, min Fader,« sagde den unge Pige, idet hun trykkede hans Hænder, »tilgiv dit Barn, at hun maa bringe dig en ond Tidende.«

Morrel blev skrækkelig bleg. Julie kastede sig i hans Arme og raabte:

»O, Fader, Fader! Fat Mod, jeg beder dig!«

»Pharao« er altsaa forlist?« spurgte Morrel med kvalt Stemme.

Den unge Pige svarede ikke. Hun gav et bekræftende Tegn med sit Hoved, som hun lod synke ned mod sin Faders Bryst.

»Og Mandskabet?« spurgte Morrel.

»Er blevet frelst ved et Skib fra Bordeaux, som nylig løb ind i Havnen.«

Morrel hævede begge sine Hænder mod Himmelen og udrød med inderlig Hengivenhed:

»Min Gud! Jeg takker dig, du har kun truffet mig alene!«

Uagtet Englænderens Flegma fugtedes hans Øjne dog af Taarer.

»Kom ind!« sagde Morrel, »kom ind! I er formodentlig alle der udenfor Døren.«

Han havde næppe udtalt disse Ord, før Madame Morrel traadte hulkende ind og Emanuel efter hende. I Baggrunden af Forværelset saa man syv eller otte halvnøgne Søfolks raa Ansigter.

Ved Synet af disse Folk bævede Englænderen, han gjorde en Bevægelse, som for at gaa hen til dem, men standsede og trak sig tværtimod tilbage til det fjerneste og mørkeste Sted af Værelset.

Madame Morrel satte sig i Lænestolen og tog sin Mands Haand i begge sine, medens Julie blev staaende med Hovedet lænet mod hans Bryst.

Emanuel var standset midt i Værelset og syntes at tjene som et forbindende Led mellem Familien Morrel og Søfolkene, som stod ved Døren.

»Hvorledes er det gaaet til?« spurgte Morrel.

»Trød nærmere, Penelon!« sagde den unge Mand, »og fortæl.«

En gammel Matros, som var bleven brun af Solen under Linien, traadte frem, idet han drejede Levningerne af en Hat mellem Hænderne.

»Goddag, Hr. Morrel!« sagde han, som om han Dagen i Forvejen havde forladt Marseille og nu kom fra Aix eller Toulon.

»Goddag, min Ven!« svarede Rederen, der uagtet sine Taarer ikke kunde tilbageholde et Smil, »men hvor er Kaptajnen?«

»Kaptajnen, Hr. Morrel, han er syg og er blevet tilbage paa Palma; men med Guds Hjælp, saa har det ikke noget

at betyde; om et Par Dage faar De ham nok at se, lige saa rask som jeg.«

»Naa, det er godt. Saa fortæl da, Penelon.«

Penelon lod sin Skraa glide fra den højre Side af Munden til den venstre, holdt Haanden for Munden, vendte sig om og sendte en stor, sort Spytklad ud i Forværelset, satte derpaa den ene Fod frem og vuggede sig paa Hofterne.

»Hr. Morrel! Vi var omtrent mellem Kap Blanc og Kap Bojador og sejlede for den dejligste Sydvestvind, efter at vi havde haft næsten otte Dages Vindstille. Saa kommer Kaptajn Goumard hen til mig — jeg maa nemlig sige Dem, at jeg stod til Rors —, og saa sagde han:

»Fa'r Penelon, sagde han, hvad tænker du om de Skyer, som kommer frem dernede paa Horizonten?«

Jeg havde netop bemærket dem i samme Øjeblik og svarede derfor:

»Hvad jeg tænker om dem, Hr. Kaptajn? Jeg tænker, at de kommer hurtigere frem end de burde, og at de er sortere, end det passer sig for Skyer at være, naar de ikke har ondt i Sinde.«

»Det er ogsaa min Mening,« sagde Kaptajnen, »og jeg vil straks tage mine Forholdsregler for alle Tilfældes Skyld. Vi har for mange Sejl oppe for den Vind, der snart vil rejse sig. — Holla! Ned med Fokken!«

Det var ogsaa paa den høje Tid. Ordren var næppe udført, før Vinden tog fat og kastede Skibet paa Siden.

»Godt,« sagde Kaptajnen, »men vi har endnu for mange Sejl oppe. Ned med Storsejlet!«

Fem Minuter derefter var Storsejlet nede, og vi gik for Mær- og Bramsejl.

»Naa, Fa'r Penelon,« sagde Kaptajnen til mig, »hvad er der nu at ryste paa Hovedet for?«

»Jeg mener,« sagde jeg, »at naar jeg var i Deres Sted, saa vilde jeg ikke blive staaende paa Halvvejen.«

»Jeg tror, du har Ret, Gamle!« sagde han. »Vi faar et Vindstød!«

»Ja, Hr. Kaptajn,« sagde jeg, »jeg tror, at den, der køber det, som samler sig der nede, for et Vindstød, han gør en god Handel. Det bliver en dygtig Storm, ellers skulde jeg tage meget fejl.«

Man kunde nemlig se Vinden komme, ligesom naar det støver paa en Vej. Heldigvis havde den med en Mand at bestille, som kendte den.

»To Reb i Mærsejlene!« raabte Kaptajnen, »bras op mod Vinden!« —

»Det var ikke tilstrækkeligt i det Farvand,« sagde Eng-

lænderen, »jeg havde slaaet fire Reb i Mærsejlet og kappet Fokmasten!«

Denne faste, velklingende og uventede Stemme bragte dem alle til at fare sammen. Penelon holdt Haanden over Øjnene og betragtede med Forundring den, der bedømte Kaptajnens Manøvrer med saa stor Sikkerhed.

»Vi gjorde endnu mere end det, min Herre!« vedblev den gamle Sømand med en vis Respekt, »vi trak Gietovene op og lod Masten falde for Vinden, saa vi kunde sejle for Stormen. Ti Minutter derefter strøg vi Mærsejlene og gik foruden Sejl.«

Englænderen rystede paa Hovedet og sagde:

»Med saadant et gammelt Fartøj var det for meget vovet.«

»Ganske rigtig! Det var ogsaa netop det, der voldte vor Ulykke. Efter at vi i tolv Timer var blevne kastede omkring, som om Fanden havde spillet Boldt med os, saa mærkede vi, at Skibet var læk.

»Penelon!« sagde Kaptajnen, »jeg tror, vi synker! Giv mig Rorpinden, Gamle, og gaa du ned i Rummet.«

Jeg gav ham altsaa Roret og gik ned. Da stod Vandet allerede tre Fod højt i Rummet. Jeg gik altsaa op igen og raabte:

»Til Pumperne!«

Men desværre, det var for sent. Der blev arbejdet dygtigt, men jeg tror, at jo mere vi pumpede, jo mere Vand trak der ind. Naa, efter fire Timers uafbrudt Arbejde sagde jeg:

»Naa, lad gaa! Synker vi, saa synker vi, man dør kun én Gang!«

»Og saadant et Eksempel vil du foregaa de andre med, Fa'r Penelon?« sagde Kaptajnen. »Godt! Vent lidt, lad os se!«

Saa gik han ind i sin Kahyt og hentede et Par Pistoler.

»Den første, som forlader Pumperne,« sagde han, »skyder jeg en Kugle for Panden!«

Naa, saadan noget opfrisker Modet — vedblev Matrosen —, dertil kom, at det begyndte at klare op, og Stormen begyndte at lægge sig. Men Vandet steg desuagtet, og der var kommet to Fod Vand til de tre, som vi havde inde; se det var fem Fod, og naar et Skib har fem Fod Vand i Bugen, saa kan man omtrent anse det som vattersottigt.

»Nu er det nok!« sagde Kaptajnen. »Vi har gjort, hvad der stod i vor Magt, og Hr. Morrel kan ikke forlange mere. Vi har gjort alt, hvad der var muligt for at redde Skibet. Nu til Chaluppen, Børn, og det i en Hast!«

Hør, Hr. Morrel, vedblev Penelon, vi holdt meget af »Pharao«, men hvor meget en Sømand end holder af sit Fartøj,

saa holder han dog mere af sit Liv. Altsaa lod vi os det ikke sige to Gange. Skibet selv syntes at klage og jamre sig, som om det vilde sige: Gaa dog — men saa gaa dog! Og den stakkels »Pharao« løj ikke, vi følte tydelig, at den sank under vore Fødder. I en Haandevending var Chaluppen i Søen, og vi sprang alle otte ned i den. Kaptajnen var den sidste, der kom ned, eller rettere sagt, han kom slet ikke, thi han vilde ikke forlade Skibet. Men jeg greb ham om Livet og kastede ham ned til Kammeraterne, og saa sprang jeg bag efter. Det var ogsaa paa den høje Tid, thi jeg var næppe sprunget ned, før Dækket revnede med et Knald, ligesom et Kanonskud. Ti Minuter derefter dukkede Skibet med Forstavnen og derpaa med Bagstavnen; saa begyndte det at dreje sig rundt, ligesom en Hund, der vil bide sig selv i Halen, og saa Godnat! Saa var al Ting forbi, ja — saa var det forbi med »Pharao«!

Hvad nu os angaar, saa fik vi hverken Mad eller Drikke i tre Dage, og vi begyndte allerede at tale om, at det var bedst vi trak Lod om, hvem af os der skulde tjene de andre til Føde; men saa fik vi pludselig Øje paa »Gironde«. Vi gav Signaler, og man bemærkede os; der blev sat en Chalup ud, og man tog os op.

Se, saadan er det gaaet til, Hr. Morrel, paa mit Sømandsord, saa sandt jeg er en ærlig Mand. Ikke sandt, Kammerater?»

En almindelig Bifaldsmumlen tilkendegav, at Fortælleren havde vist at forene den sande Begivenhed med den male- riske Fremstilling af de enkelte Omstændigheder.

»Godt, mine Venner,« sagde Hr. Morrel, »I er brave Folk, og jeg vidste i Forvejen, at kun min uheldige Skæbne kunde være Aarsag i det nye Slag, som har truffet mig. Det er saaledes Guds Villie og ikke Menneskenes Skyld. Lad os takke Herren for hans Tilskikkelser. — Men sig mig nu, hvor meget I har til Gode af Eders Hyre.«

»Naa ja, vi har tre Maaneders Hyre til Gode,« svarede Penelon.

»Cocles! Udbetal hver af disse brave Folk to Hundrede Francs. Under andre Omstændigheder, mine Venner, vilde jeg have tilføjet: giv enhver af dem endnu Hundrede Francs i Ducør, men Tiderne er ikke dertil, og de faa Penge, som jeg endnu har tilbage, tilhører ikke mig; undskyld mig derfor og vær ikke fortrydelige derover.«

Penelon fortrak Ansigtet paa en Maade, der røbede en indre Bevægelse, han vendte sig til sine Kammerater, vekslede nogle Ord med dem, kom tilbage og sagde, idet han at-

ter lod Skraaen glide over til den anden Side af Munden og for anden Gang spyttede en alvorlig Klat:

»Ja, hvad nu den Ting angaar, Hr. Morrel —«

»Naa?«

»Ja, saa siger mine Kammerater, at de for Øjeblikket ikke trænger til mere end halvtredsindstyve Francs hver, og at de kan vente med Resten.«

»Tak, mine Venner, tak!« sagde Hr. Morrel dybt bevæget, »I er brave Sjæle, men tag det, og kan I finde en god Tjeneste, saa tag kun imod den!«

Disse sidste Ord frembragte en besynderlig Virkning hos de ærlige Søfolk; de betragtede hverandre med forvirrede Miner.

Penelon snappede efter Vejret og havde nær sunket sin Skraa; heldigvis fik han endnu i rette Tid en Finger ind i Munden for at forhindre det.

»Hvorledes, Hr. Morrel!« udbød han med kvalt Stemme, »De giver os Afsked? De er altsaa misfornøjet med os?«

»Nej, Børn,« sagde Morrel, »jeg er paa ingen Maade utilfreds med Eder, men hvad skal jeg gøre? Jeg har intet Skib mere, altsaa bruger jeg heller ingen Søfolk.«

»Hvad? — Har De ingen Skib mere?« spurgte Penelon — »naa, saa køber De vel nogle eller lader bygge, og saa venter vi; Gud ske Lov, det er ikke noget nyt for os at gaa ledige.«

»Ja, kære Penelon,« svarede Rederen med et sørgmodigt Smil, »men jeg har ingen Penge hverken til at købe eller til at bygge for. Jeg kan derfor ikke benytte Eders venskabelige Tilbud.«

»Naa, vel da! Naar De ingen Penge har, saa behøver De heller ikke at betale os; saa vil vi bære os ad ligesom »Pharao«, vi driver af for Vinden.«

»Godt, godt, min Kære!« sagde Hr. Morrel, der følte sig saa dybt bevæget, at Ordet døde paa hans Læber. »Jeg beder Eder, lad det være nok! Vi vil finde hverandre igen, naar Omstændighederne forandrer sig. Gaa med disse brave Folk, Emanuel. Og sørg for, at mine Ordre bliver udførte.«

»Altsaa ses vi da vel igen, ikke sandt Hr. Morrel?«

»Ja, mine Venner, jeg vil i det mindste haabe det!«

Morrel gav Cocles et Tegn; han gik, og Søfolkene fulgte ham, ledsagede af Emanuel.

»Og nu,« sagde Rederen til sin Kone og Datter, »lad mig nu være et Øjeblik alene, jeg har noget at tale med den Herre om.«

Han hentydede ved disse Ord til Huset Thomsen & Frenchs Udsendte, som under hele dette Optrin havde staaet

ubevægelig i en Krog, tilsyneladende uden at tage nogen Del deri, med Undtagelse af de faa Ord, som vi har anført.

Begge Damerne betragtede den Fremmede, som de ganske havde glemte, og bortjernede sig. Men idet de gik bort, tilkastede den unge Pige ham et bønligt Blik, og han besvarede det med et Smil, som en lagttager vilde have forundret sig ved at se paa dette ubevægelige Ansigt.

De to Mænd blev nu alene.

»Naa, min Herre!« sagde Hr. Morrel, idet han sank tilbage i sin Lænestol. »De har har set alt, hørt alt, og jeg har intet mere at underrette Dem om.«

»Jeg har set,« sagde den fremmede, »at en ufortjent Ulykke har truffet Dem, og det har bestyrket mig i den Hensigt at være Dem til Nytte.«

»Min Herre — —«

»Lad os overlægge,« vedblev den fremmede, »jeg er formodentlig Deres Hovedkreditor?«

»De er i det mindste den, hvis Fordringer er først forfaldne til Udbetaling.«

»Ønsker De maaske en Opsættelse af Udbetalingsterminen?«

»En Opsættelse kunde redde min Ære!«

»Og hvor lang Udsættelse ønsker De?«

Morrel tøvede lidt, derpaa sagde han:

»To Maaneder.«

»Godt!« sagde Engelskmanden, »jeg tilstaar Dem tre!«

»Men,« bemærkede Morrel, »tror De Huset Thomsen & French — —?«

»Vær ubekymret, Hr. Morrel, jeg tager Ansvaret paa mig. vi har i Dag den 5te Juni?«

»Ja!«

»Velan! Behag at forny disse Veksler til den femte September, Klokkeren elleve Formiddag,« Uhret i Hr. Morrels Kontor viste netop paa elleve, »og til den Tid vil jeg være hos Dem.«

»Jeg venter Dem, min Herre, og De skal blive betalt — eller — jeg vil være død.«

Disse sidste Ord blev udtalte saa sagte, at den fremmede ikke kunde høre dem.

Vekslerne blev fornyede, de gamle revet i Stykker, og Hr. Morrel havde nu tre Maaneders Frist til at samle sine sidste Midler.

— Englænderen modtog hans Taksigelser med den Flegma, som er saa ejendommelig for hans Nation, og tog Afsked fra Hr. Morrel, der ledsagede ham lige til Døren.

Paa Trappen mødte han Julie, der led, som om hun kom

tilfældigvis, medens hun i Virkeligheden havde ventet paa ham.

»O, min Herre!« sagde hun, idet hun foldede Hænderne.

»Jomfru!« sagde den fremmede, »De vil maaske faa et Brev, som er underskrevet: Sindbad den Søfarende. Gør, hvad dette Brev anmoder Dem om, Ord til andet, hvor besynderlig det end maa forekomme Dem.«

»Ja, min Herre,« svarede Julie.

»Lover De mig bestemt at gøre det?«

»Jeg tilsværger Dem det?«

»Velan! Lev vel, Jomfru! Vær bestandig den gode, fromme Datter, som De nu er, og jeg haaber, at Gud vil gøre Dem lykkelig ved Emanuels Haand.«

Julie udstødte et sagte Skrig, blev saa rød som et Kirsebær og holdt sig fast ved Rækværket for ikke at falde ned.

Den fremmede hilste hende endnu engang og bortfjernede sig. I Gaarden mødte han Penelon, der holdt en Rulle med Hundrede Francs i hver Haand og syntes ikke at kunne beslutte sig til at gaa bort med dem.

»Kom, min Ven!« sagde Engelskmanden til ham, »jeg har noget at tale med Dem om!«

SJETTE KAPITEL.

Den femte September.

Denne saa uventede Opsættelse fra Huset Thomsen & Frenchs Side forekom den stakkels Reder som et Vink om, at Ulykken ikke vilde vedblive at forfølge ham, og at Lykken dog maaske vilde vende tilbage.

Han fortalte sin Kone, sin Datter og Emanuel, hvad der var forefaldet mellem ham og Engelskmanden, og der vendte lidt Haab om ikke Rolighed tilbage i Familien.

Men ulykkeligvis var de Herrer Thomsen & French ikke Morrels eneste Kreditorer, og i Handelsforretninger gives der, som han allerede tidligere saa rigtig havde bemærket, ingen Venner, men kun Korrespondenter. Jo mere han tænkte derover, jo mindre begreb han derfor Huset Thomsen & Frenchs saa besynderlige Adfærd.

Efter nogen Overvejelse kom han imidlertid til det Resultat, at dette Hus sandsynligvis var af den Mening, at det var bedre at bære lidt over med en Mand der skyldte det henimod tre Hundrede Tusinde Francs, for maaske efter tre Maaneders Forløb at faa denne Summa, end at fremskynde

hans Fald, og da kun faa seks eller otte Procent af den hele Kapital.

Ulykkeligvis tænkte Hr. Morrels andre Korrespondenter ikke saaledes, men, det være sig nu af Had eller af Forblindelse, nærede ganske modsatte Meninger. De Veksler, som Hr. Morrel havde udstedt, blev præsenterede med den strengeste Nøjagtighed, og blev takket være den Opsættelse, som den fremmede havde tilstaaet, punktlig betalt af Cocles.

Cocles vedblev saaledes at bevare sin instinktmæssige og rolige Fatning, og Hr. Morrel saa med Skræk, at han allerede ved den indeværende Maanedes Udgang vilde være ødelagt, deisom han ikke havde faaet denne Opsættelse.

Hele Handelsklassen i Marseille havde den Anskuelse, at Hr. Morrel umulig kunde holde sig oprejst under de mange paa hinanden følgende Uheld, som havde truet ham, og Forundringen var derfor stor, da han ved Maanedens Slutning oplydte alle sine Forpligtelser med sædvanlig Nøjagtighed.

Desuagtet vendte Tilliden ikke tilbage, og man forudsagde nu enstemmig hans Fald ved Slutningen af næste Maaned.

Den hele Maaned henrandt for Hr. Morrel under uhorste Anstrengelser for at samle alle sine Hjælpekilder. Hans Veksler plejede ellers til enhver Tid at blive modtagne med Tillid, ja de var endogsaa søgte, og han forsøgte derfor nu at omsætte Papirer paa tre Maaneder, men tandt alle Kasser lukkede. Heldigvis havde han selv nogle Fordringer at indkassere, disse blev indkrævede, og han saa sig ved Slutningen af Juli Maaned atter i Stand til at præstere sine Udbetalinger. Huset Thomsen & Frenchs Befuldmægtigede havde man senere ikke set i Marseille; nogle Dage efter sit Besøg hos Morrel var han forsvunden, og da han ikke havde indladt sig med andre end med Mairén, Fængselsinspektøren og Hr. Morrel, saa var der heller ingen andre end disse tre Personer, som tænkte paa ham.

»Pharao«s Mandskab maatte formodentlig ogsaa have faaet en anden Hyre; thi de var ligeledes ganske forsvundne.

Kaptajn Goumard, der var kommet sig af sin Sygdom, var kommet tilbage fra Palma; han nølede med at tremstille sig for Hr. Morrel, men denne havde ertaret hans Ankomst og opsøgte ham selv.

Den værdige Reder havde af Penelons Fortælling erfaret hans kække Holdning under Ulykken, og han forsøgte nu at træste den brave Goumard.

Han bragte ham Resten af hans tilgodehavende Løn, som Kaptajnen ikke selv havde voget at fordré.

Da Hr. Morrel gik ned af Trappen mødte han Penelon,

som gik op. Penelon syntes at have anvendt sine Penge godt; thi han var iført en hel ny Klædning.

Ved Synet af sin Reder syntes den brave Styrmand at blive ganske forlegen, han trak sig tilbage til den fjerneste Krog af Trappegangen, vendte sin Skraa fra den ene Side af Munden til den anden, medens hans Øjne stirrede forlegent omkring, og da Hr. Morrel gav ham et hjerteligt Haandslag, besvarede han det kun med et frygtsomt Tryk.

Morrel antog, at hans Forlegenhed hidrørte fra hans smukke Klædning; thi det var øjensynligt, at han ikke havde skaffet sig den for egen Regning; han maatte altsaa allerede have ladet sig forhyre til et andet Fartøj, og skammede sig maaske nu, fordi han, om man kan udtale sig saaledes, ikke i længere Tid havde baaret Sorg for »Pharao«.

Maaske kom han endogsaa for at underrette Kaptajn Goumard om sin Lykke og at gøre ham Tilbud fra sin ny Herre.

»Bravo Folk!« sagde Hr. Morrel, idet han gik bort, »gid Eders ny Herre maa elske Eder, som jeg elsker Eder, og gid at han maa være lykkeligere, end jeg er det.«

August henrandt for Morrel under uafsladelige Forsøg paa at genoprette sin gamle Kredit eller at aabne en ny.

Den tyvende August vidste man i Marseille, at han havde taget Postbefordring, og nu antog man, at hans Fald vilde indtræffe ved Slutningen af denne Maaned, og at han ikke vilde være til Stede ved denne skrækkelige Katastrofe, men at Emanuel og Cocles uden Tvivl vilde afgive Falliterklæringen.

Men mod alles Forventninger begyndte Udbetalingerne den 31. August som sædvanligt.

Cocles viste sig ganske rolig bag ved Gitteret, undersøgte opmærksom de Papirer, som blev ham præsenterede, og betalte dem med sædvanlig Nøjagtighed.

Selv to Anvisninger blev betalt af Cocles, ligesom de Veksler, der var udstedt af Hr. Morrel selv.

Man kunde ikke begribe, hvorledes det forholdt sig, man opsatte med profetisk Haandnakkethed Husets Fald til den sidste September.

Den første September kom Morrel tilbage, hans Familie havde ventet ham med stor Bekymring; thi hans Redning eller Fortabelse var afhængig af denne Rejse til Paris.

Morrel havde tænkt paa Danglars, der nu var Millionær, men som var ham tidligere Forbindtligheder skyldig, fordi Danglars kun i Følge hans Anbefaling var blevet ansat i den spanske Bankiers Tjeneste, hvor han havde lagt Grunden til sin store Formue.

Man sagde ogsaa, at Danglars nu ejede seks til otte Millioner, og at han besad en aldeles uindskrænket Kredit.

Han kunde altsaa redde Morrel uden at tage til Lommen, han behøvede kun at kavtionere for et Laan, og Morrel vilde være reddet.

Allerede i længere Tid havde han tænkt sig denne Mulighed, men en rigtig Forudfølelse havde saa længe som muligt holdt ham tilbage fra dette sidste Middel, og Morrel havde haft Ret; thi han kom tilbage, tilintetgjort af et ydmygende Afslag. Dog ytrede han ved sin Tilbagekomst ingen Klage og ingen Beskyldning; grædende omfavnede han sin Kone og sin Datter, rakte venskabeligt Emanuel sin Haand, indelukede sig i sit Kabinet i anden Etage og kaldte Cocles til sig.

»Nu,« sagde hans Kone og Datter til Emanuel, »nu er vi fortabte!«

Efter en kort Raadslagning blev de enige om, at Julie skulde skrive til sin Broder, der laa i Garnison i Nimes, og anmode ham om at komme straks. De stakkels Kvinder følte, at de behøvede enhver Støtte for at udholde det Slag, som truede dem. Forøvrigt udøvede Maximilian Morrel, endskønt han kun var toogtyve Aar gammel, en stor Indflydelse paa sin Fader.

Det var en oprigtig, karakterfast ung Mand. Da Tiden var kommet, at han skulde vælge sin Fremtidsbane, havde Faderen ikke villet vælge den for ham, uden at tage hans egen Tilbøjelighed med paa Raad, og Maximilian havde allerede længe ønsket at opofre sig for den militære Bane, ligesom han ogsaa havde samlet mange af de nødvendige Kundskaber dertil.

Han var indtraadt i den polytekniske Skole og havde forladt den som Sekondløjtnant ved det treoghalvtredsindstyvende Linieregiment. I et Aar havde han beklædt denne Post, og nu faaet Løfte om at blive udnævnt til Premierløjtnant, saa snart der skete Avancement. Ved Regimentet gjaldt Maximilian Morrel ikke alene for en god og brav Soldat, men ogsaa for et Menneske, der var lige udmærket med Hensyn til Aand og Hjerte.

Det var denne unge Mand, som Moder og Søster kaldte til Hjælp og Beskyttelse mod den bedrøvelige Skæbne, som forestod dem.

De havde ikke bedraget sig med Hensyn til den betænkelige Stilling, som truede dem; thi et Øjeblik efter, at Cocles var gaaet ind i Hr. Morrels Værelse, saa Julie ham komme bleg og vaklende derfra. Hun vilde adspørge ham, idet han gik forbi, men den brave Mand løb med en usædvanlig Hur-

tighed ned af Trapperne og svarede kun med dirrende Stemme og oprakte Arme.

»O, Jomfru, Jomfru! Hvilken skrækkelig Ulykke, hvem skulde have tænkt det!«

Snart derefter saa Julie ham komme op af Trappen med tre store Regningsbøger, en Brevtaske og en Pengepose.

Morrel eitersaa Bøgerne, aabnede Brevtasken og talte Pengene.

Alle hans Hjælpekilder beløb sig nu til i det højeste otte Tusinde Francs, og indtil den femte September kunde han vente endnu at inddrage fire til femtusinde Francs, og med dem skulde han indfri en Veksel paa to hundrede og syvog halvtredsindstve Tusind og femhundrede Francs!

Desuagtet syntes Morrel at være temmelig rolig, da han kom ned til Middagsbordet, denne Rolighed tørfærdede imidlertid hans Kone og Datter mere end den dybeste Sørgmodighed vilde have gjort.

Efter Middag plejede Morrel at gaa til et Kaffehus for at drikke sin Kaffe og læse de forskellige Dagblade; i Dag gik han ikke ud, men vendte tilbage til sit Kabinet.

Cocles syntes at være fuldkommen forvirret, han havde tilbragt en Del af Dagen siddende med ubedækket Hoved paa en Sten i Gaarden, nedskønt det var en brændende Solhede af omtrent tredive Grader.

Emanuel forsøgte at trøste Kvinderne, men han var denne Gang kun lidet veltalende; den unge Mand var altfor nøje kendt med Husets Anliggender, til at han ikke skulde have forudset den skrækkelige Katastrofe, der truede Familien Morrel.

Natten frembrød. Moder og Datter var endnu ikke gaede til Hvile, de haabede, at Morrel vilde komme ind til dem, naar han kom ned fra sit Værelse, men de hørte ham snige sig forbi deres Dør med lette Fjed, uden Tvivl af Frygt for at de skulde kalde paa ham.

De lyttede han gik ind i sit Sovekammer og lukkede Døren efter sig. Madam Morrel lod sin Datter gaa til Hvile, men en halv Time derefter stod hun selv op og sneg sig ud i Gangen for at se gennem Nøglehullet, hvad hendes Mand tog sig for. Paa Gangen bemærkede hun en Skygge, der straks trak sig tilbage, det var Julie, der var lige saa urolig som Moderen, og var gaaet ud i samme Hensigt.

Den unge Pige nærmede sig nu til Moderen og hviskede sagte:

»Han skriver!

De to Kvinder havde forstaaet hinanden uden nogen udgaaende Forklaring. Madam Morrel saa nu ind af Nøglehullet, Hr. Morrel skrev virkelig; men hun bemærkede, hvad

hendes Datter ikke havde bemærket, nemlig at han skrev paa stemplet Papir. Da blev hun greben af den skrækkelige Tanke, at han skrev sit Testamente; alle hendes Lemmer rystede, men hun havde dog endnu den Besindighed at tie.

Den næste Dag syntes Hr. Morrel at være fuldkommen rolig; han var som sædvanlig i sit Kontor og kom ogsaa som sædvanlig til Frokost. Men efter Middagsmaaltidet lod han sin Datter sidde ved Siden af sig, tog hende om Halsen og trykkede hende til sit Bryst.

Om Aftenen fortalte Julie det til sin Moder og sagde, at endskønt hendes Fader lod til at være rolig, saa havde hun dog ved denne Lejlighed tydeligt mærket, at hans Hjerte bankede voldsomt.

Næsten paa samme Maade hengled de to paafølgende Dage. Om Aftenen den fjerde September forlangte Hr. Morrel af sin Datter den Nøgle til sit Kabinet, som hun havde i Forvaring. Julie skælvede ved denne Bøgøring, der forekom hende saa ulykkevarslende.

Hvorfor affordrede hendes Fader hende nu denne Nøgle, som hun stedse havde haft, og som man kun fratog hende i hendes Barndom, naar man vilde straffe hende?

Den unge Pige saa spørgende til Hr. Morrel og sagde: »Hvad har jeg da gjort, kære Fader, siden du vil tage Nøglen fra mig?»

»Intet mit Barn,« svarede den ulykkelige Morrel, paa hvem dette simple Spørgsmaal bragte Taarer i Øjnene. »Intet, men jeg skal bruge den.«

Julie lod som om hun søgte efter Nøglen, derpaa sagde hun:

»Jeg maa have ladet den ligge i mit Kammer.«

Hun gik ud, men i Stedet for at gaa til sit Kammer, ilede hun ned for at raadføre sig med Emanuel.

»Giv ikke Deres Fader Nøglen,« sagde han, »og dersom det er muligt, saa forlad ham ikke i Morgen.«

Hun forsøgte at faa tydeligere Underretning af Emanuel, men enten vidste han ikke mere eller vilde ikke sige mere.

Hele Natten mellem den fjerde og femte September stod Madam Morrel med Øret op mod Væggen til hendes Mands Værelse; indtil Klokken tre om Morgenen hørte hun ham gaa heftig frem og tilbage og først ved den Tid kastede han sig paa Sengen. Moder og Datter tilbragte Natten sammen. De havde ventet Maximilian siden den forrige Aften. Klokken otte om Morgenen kom Hr. Morrel til dem, han var rolig; men paa hans blege indfaldne Ansigt kunde man tydelig læse Sporene af den urolige Nat. De vovede ikke at spørge ham, om han havde sovet godt; men han var mere kærlig mod sin

Kone og ømmere mod sin Datter, end han nogensinde før havde været det, han kunde ikke blive færdig med at betragte og omfavne det stakkels Barn. Julie erindrede Emanuels Ord, og vilde følge sin Fader, da han gik, men han viste hende blidt tilbage og sagde:

»Bliv hos din Moder.«

Julie vilde desuagtet følge med, men Hr. Morrel gentog:

»Jeg vil ikke have det.«

Det var den første Gang, at Morrel havde ført et bestemt Sprog til sin Datter, men han sagde det i en Tone, der røbede saa megen faderlig Ømhed, saa Julie ikke vovede at følge ham længere, men blev staaende stum og ubevægelig.

Et Øjeblik derefter aabnedes Døren, og hun følte, at to Arme omslyngede hende og en Mund kyssede hendes Pande.

Hun saa op og udstødte et Glædesskrig.

»Maximilian — min Broder!« raabte hun.

Ved dette Udraab ilede Madam Morrel til og kastede sig i sin Søns Arme.

»Moder!« raabte den unge Mand, idet han snart betragtede sin Moder, snart sin Søster, »hvad foregaar her? Eders Brev har forskrækket mig, og jeg er ilet hertil.«

»Julie!« sagde Madam Morrel, »sig til din Fader, at Maximilian er kommet.«

Den unge Pige skyndte sig ud af Værelset, men paa det første Trappetrin mødte hun en Mand, som havde et Brev i Haanden.

Er De ikke Jomfru Julie Morrel?« spurgte han med skarp italiensk Udtale.

»Jo, min Herre!« svarede Julie stammende, »hvad vil De mig, jeg kender Dem ikke?«

»Behag at læse dette,« sagde Manden, idet han leverede hende Brevet.

Julie nølede.

»Det angaar Deres Faders Vel!« sagde Overbringeren.

Den unge Pige rev ham Brevet ud af Haanden, aabnede det ivrigt og læste:

»Begiv Dem straks til Meillan-Alléen, gaa ind i Huset Nummer femten, lad Portneren give Dem Nøglen til Værelset i femte Etage, gaa ind i dette Værelse, paa Kamin-gesimsen ligger en Pengepung af rødt Silketøj, tag den og bring den til Deres Fader. Det er meget magtpaaliggende, at han faar den førend Klokken elleve. De har lovet blindt at adlyde mig; jeg erindrer Dem om Deres Løfte.

Sindbad den Søfarende.«

Den unge Pige udstødte et Glædesskrig, hun saa sig om

efter Overbringeren for at spørge ham om nærmere Underretning, men han var borte, hun saa endnu engang paa Brevet, læste det anden Gang og bemærkede følgende Efterskrift:

»Det er nødvendigt, at De udretter dette Ærinde selv og alene. Dersom De er ledsaget af nogen eller sender en anden, saa vil Portneren svare, at han ikke ved nogen Besked om Deres Ærinde.«

Denne Efterretning dæmpede den unge Piges Glæde betydeligt. Havde hun ikke noget at befrygte? Lagde man ikke en Snare for hende? Hendes Uskyldighed forhindrede hende i at kende de Farer, der kunde true en ung Pige i hendes Alder; men man behøver ikke altid at kende Faren for at frygte den, ja det er en mærkelig Omstændighed, at netop de ubekendte Farer indgyder den største Frygt..

Julie tøvede, hun besluttede at raadføre sig, men en besynderlig Følelse bevægede hende til ikke at henvende sig til hverken sin Moder eller sin Broder, men til Emanuel.

Hun gik til ham og fortalte, hvad der var hændet hende den Dag, da Huset Thomsen & Frenchs Befuldmægtigede havde været hos hendes Fader. Hun skildrede sit Møde med ham paa Trappen, gentog det Løfte, som hun havde givet ham, og viste Emanuel det Brev, hun nu havde modtaget.

«De maa gaa derhen, Jomfru Julie!» sagde Emanuel.

«Skal jeg gaa?» mumlede Julie.

»Ja, jeg vil ledsage Dem!«

»Har De da ikke hørt, at jeg skal gaa alene?«

»De skal ogsaa være alene,« sagde Emanuel, »jeg vil vente Dem ved Hjørnet af Museumsgaden, og dersom De skulde blive saa længe borte, saa det skulde indgyde mig Uro, saa iler jeg til Dem, og da ve den, over hvem De beklager Dem!«

»De mener altsaa,« stammede den unge Pige, »at jeg skulde følge Indbydelsen?«

»Ja, sagde Overbringeren Dem ikke, at det angik Deres Faders Vel?«

»Jo — men hvilken Fare truer ham da egentlig?« spurgte Julie.

Emanuel tøvede et Øjeblik, men Ønsket om at bevæge Julie til en ufortøvet Beslutning sejrede, og han sagde:

»Det er den femte September i Dag, ikke sandt, Jomfru?«

»Jo!«

»I Dag Klokken elleve skal Deres Fader udbetale henimod tre Hundrede Tusinde Francs.«

»Ja, det ved vi.«

»Naa,« tilføjede Emanuel, »og han har ikke en Gang femtentusinde i Kassebeholdning.«

»Ja, hvad kan der saa ske?«

»Der kan ske dette, at dersom Deres Fader ikke før Klokken elleve finder nogen, som vil hjælpe ham, saa maa han til Middag erklære sig fallit.«

»O, saa kom da!« raabte den unge Pige og trak Emanuel hurtig bort med sig.

Madame Morrel havde imidlertid fortalt sin Søn det hele. Den unge Mand havde vel indset, at der paa Grund af de mange paa hinanden følgende Uheld maatte være sket betydelige Indskrænkninger i hans Forældres Hus, men han havde dog ikke troet, at det var kommet saa vidt. Han blev ligesom tilintetgjort; derpaa ilede han pludselig ud af Værelset og op ad Trappen, thi han troede at hans Fader var paa sit Værelse, men han bankede forgæves.

Imidlertid hørte han, at en anden Dør blev aabnet. Han saa sig om og saa sin Fader.

I Stedet tor at gaa op i sit Kabinet, var Hr. Morrel gaaet tilbage til sit Soveværelse og kom nu først ud derfra. Da han saa Maximilian, udstødte han et Overraskelsesskrik, han havde jo ikke vidst noget om sin Søns Ankomst. Han blev staaende ubevægelig paa Stedet, medens han med den venstre Arm søgte at skjule en Genstand, som han havde under Frakken.

Maximilian fo'r hurtig ned ad Trappen og kastede sig til hans Bryst. Men pludselig veg han tilbage, idet han holdt sin højre Haand mod Faderens Bryst.

»Fader,« sagde han, idet han blev bleg som et Lig, »hvorfor har du et Par Pistoler der under Frakken?«

»O, jeg frygtede nok, at du skulde opdage det!« sagde Morrel.

»Fader! Fader! — I Himlens Navn — hvad vil du med disse Pistoler?«

»Maximilian!« svarede Morrel, idet han saa ham stift i Øjnene, »du er Mand, og en Mand af Ære. Kom, jeg vil sige dig det!«

Op med faste Skridt steg Morrel op ad Trappen til sit Kabinet, medens Maximilian vaklende fulgte ham. Morrel aabnede Døren og lukkede den igen efter sin Søn, gik igennem Forværelset, nærmede sig til sin Pult, lagde Pistolerne paa et Hjørne af Bordet, og pegede paa en aaben Hovedbog.

I denne Bog var hans finansielle Status nøjagtig opgjort, han skulde om en halv Time udbetale henimod tre Hundrede Tusinde Francs, og han havde i hele sin Kassebeholdning kun femten Tusinde og tohundrede og syvoghalvtredsindstyve.

»Læs!« sagde Morrel.

Den unge Mand læste og stod et Øjeblik som sønderknust.

Morrel sagde ikke et Ord. hvad skulde han ogsaa kunne sige til disse ubarmhjertige Tals Dom?

»Og du har gjort alt for at forebygge denne Ulykke?« sagde Maximilian.

»Alt!« svarede Morrel.

»Du kan ikke gøre Regning paa nogen Indbetaling?«

»Slet ingen.«

»Du har udtømt alle Hjælpekilder?«

»Alle.«

»Og om en halv Time.« tilføjede den unge Mand med bævende Stemme, »vil altsaa vort Navn være æreløst?«

»Blod afvasker Skammen!« sagde Morrel, og saa hen for sig med en mørk Mine.

»Du har Ret. Fader, jeg forstaar dig!«

Og den unge Mand udstrakte Haanden mod Pistolerne og sagde:

»Den ene for dig, den anden for mig!«

Morrel holdt hans Haand tilbage og sagde:

»Og din Moder, din Søster, hvem skal forsørge Dem?«

En Gysen gennemrystede den unge Mands hele Legeme.

»Min Fader!« sagde han, »vil du dermed sige, at jeg skal leve?«

»Ja, det siger jeg; thi det er din Pligt. Du har en rolig og stærk Aand Maximilian! Du er ikke noget almindeligt Menneske. jeg befaler dig ikke noget, jeg siger kun: overvej din Stilling, som om du stod udenfor den og døm da selv!«

Det unge Menneske overvejede da et Øjeblik, derpaa antog hans Blikke et Udtryk af inderlig Henøivelse i Skæbnen, langsomt og sørgmodig aftog han Epauletterne, Kendetegnene paa hans Rang.

»Det er godt!« sagde han, idet han rakte Morrel Haanden. »dø i Fred, min Fader, jeg vil leve!«

Morrel vilde kaste sig for hans Fødder, men Maximilian trak ham til sig, og to ædle Hjerter slog for et Øjeblik mod hinanden.

»Du ved, at det ikke er min Skyld!« sagde Morrel.

Maximilian smilte bedrøvet og sagde:

»Jeg ved, kære Fader, at du er den retskafneste Mand, som jeg nogen Sinde har kendt.«

»Godt! Saa gaa tilbage til din Moder og til din Søster.«

»Min Fader!« sagde den unge Mand idet han knælede, »Velsign mig!«

Morrel tog sin Søns Hoved mellem sine Hænder, kysede ham gentagne Gange og sagde:

»Ja, min Søn, jeg velsigner dig i mit Navn og i dine ulastelige Forfædres Navn i tredie Led. Hør, hvad de for-

kynder dig igennem min Mund: Den Bygning, som Ulykken har nedbrudt, kan Forsynet atter opbygge. Selv de ubarmhertigste vil have Medlidenhed med mig, naar de har set mig dø en saadan Død. Man vil tilstaa dig den Frist, som man har nægtet mig, stræb da efter, at Ordet »æreløs« ikke skal træffe os; begiv dig til Værket, arbejd, unge Mand, stræb ivrigt og modigt. Lev tilligemed din Moder og Søster saa indskrænket som muligt, paa det at deres Formue, hvis Skyldner jeg er, Dag for Dag maa formere sig under dine Hænder. Tænk paa, at det vil blive en stor, en højtidelig Dag, paa hvilken du kan staa i dit Kontor og sige: Min Fader døde, fordi han ikke kunde gøre det, som jeg gør i Dag dog, han døde glad og rolig, fordi han forudsaa, at jeg vilde gøre det.«

»O, Fader! Fader!« raabte den unge Mand, »dersom du blot kunde leve!«

»Dersom jeg bliver i Live, vil alt være tabt, dersom jeg lever, vil Deltagelsen forvandle sig til Tvivl, Medlidenheden til Forbitrelse, naar jeg lever, saa er jeg en Mand, der har brudt sit Ord og ikke opfyldt sine Forpligtelser, jeg er en Fallent. Derimod naar jeg dør, saa vil, betænk det vel, mit Lig være en retskaffen, ulykkelig Mands Lig. Dersom jeg lever, saa vil mine bedste Venner sky mit Hus, dør jeg, saa vil hele Marseille grædende følge mig til mit sidste Hvilested; lever jeg, saa vil du have Skam af mit Navn, dør jeg, saa kan du stolt hæve dit Hoved og sige: Jeg er en Søn af den Mand, der tog Livet af sig selv, fordi han første Gang i sit Liv var ude af Stand til at holde sit givne Ord.«

Den unge Mand udstødte et Smertensskrig, men syntes dog at hengive sig i Skæbnen. For anden Gang følte han sin Forstand overbevist, om endogsaa hans Hjerter modsagde det.

»Og nu,« sagde Morrel, »lad mig nu være alene, og søg at bortfjerne din Moder og Søster.«

»Vil du ikke se Julie en Gang endnu?« spurgte Maximilian.

Den unge Mand knyttede et sidste, ubestemt Haab til denne Sammenkomst, og derfor bragte han den i Forslag.

»Jeg har set hende i Morges og sagt hende mit Farvel.«

»Har du ellers ikke noget særdeles Andragende at give mig, Fader?« spurgte Maximilian med bævende Stemme.

»Jo, min Søn, jeg har et Hverv at overdrage dig, som maa være dig helligt.«

»Saa sig mig det!«

»Huset Thomsen & French er det eneste, som, maaske af Menneskekærlighed maaske af Egennytte — jeg kan ikke læse i Menneskenes Hjerter — men det er det eneste, som

har haft Medlidenhed med mig. Dets Befuldmægtigede, som om ti Minutter vil være her for at indkræve et stort Vekselsbeløb, har ikke alene tilstaaet mig tre Maaneders Opsættelse, men han har endogsaa tilbudt mig dem. Lad dette Hus først blive tilfredsstillet, lad denne Mand være hellig for dig!»

»Ja, min Fader!« sagde Maximilian.

»Og nu,« sagde Morrel, »endnu en Gang, Farvel! Gaa, jeg maa være alene. Mit Testamente vil du finde i Sekretæren i mit Sovekammer.«

Den unge Mand blev endnu staaende ubesluttet, han havde ikke Kraft til at udøve sin Villie.

»Hør, Maximilian!« vedblev Morrel, »forestil dig, at jeg var Soldat, ligesom du, og at jeg havde faaet Ordre til at tage en Skandse, og du vidste med Sikkerhed, at jeg maatte falde ved denne Lejlighed vilde du da ikke sige: — Gaa, min Fader! thi du vanærer dig ved at blive tilbage, og Døden er bedre end Skændsel!«

»Jo! Jo!« sagde den unge Mand, sluttede Faderen krampagtig i sine Arme og raabte:

»Gaa, min Fader!«

Og han styrtede ud af Værelset.

Da Maximilian var gaaet, blev Morrel nogle Øjeblikke staaende med Øjnene stift rettede mod Døren, derpaa greb han Klokkestrengen og ringede. Cocles kom, han var ikke mere den, som han før havde været; de tre sidste Dages bedrøvelige Vished havde tilintetgjort ham. Tanken om, at Huset Morrel & Søn maatte ophøre at betale, nedbøjede ham dybere end tyve Aar vilde have formaaget at nedbøje ham.

»Min gode Cocles!« sagde Morrel i en Tone, som det er umuligt at beskrive, »bliv her i Forværelset, og naar den Herre, der, som De ved nok, var her for et Fjerdingsaar siden, Huset Thomsen & Frenchs Befuldmægtig, naar han kommer, saa meld ham.«

Cocles svarede ikke, han nikkede blot med Hovedet, satte sig i Forværelset og ventede.

Morrel sank ned paa sin Stol hans Øjne var stift henvendte mod Urviseren, der var kun syv Minutter tilbage, og Viseren gik utrolig hurtigt, han syntes at kunde se den flytte sig.

Hvad der i disse sidste højtidelige Øjeblikke foregik i den Mands Sjæl, som i sin bedste Alder og i Følge en maaske urigtig, men dog sikkert ophøjet Anskuelse, skulde skille sig fra alt, hvad han elskede paa Jorden, som skulde forlade det Hus, der omsluttede hele hans jordiske Lyksalighed, det er umuligt at begribe; for at kunne gøre sig et Begreb derom, maatte man have set hans Pande, paa hvilken Sveden frem-

perlede, ser hans taarevædede Øjne, som dog med stum Resignation var opløftede mod Himmelen.

Urviseren skred imidlertid hurtigt frem, Pistolerne var ladte han udstrakte sin Haand, tog en af dem, og fremstammede sin Datters Navn, men lagde atter det dødbringende Vaaben fra sig, tog en Pen og skrev nogle Ord. Det forekom ham, som han ikke havde taget tilstrækkelig Afsked fra sine Kære, da saa han atter til Æret, han talte nu ikke mere Minutterne, men kun de faa Sekunder, der var tilbage.

Han greb atter Pistolen, hans Mund var halvt aaben, og hans Øjne stirrede mekanisk paa Viseren, han skælvede ved den Lyd, som han selv frembragte ved at spænde Hanen.

I dette Øjeblik bedækkede en iskold Sved hans Pande, og en dræbende Angst sammensnørede hans Hjerte, han hørte Døren fra Trappen bevæge sig paa sine Hængsler, og Døren til sit Kabinet blive aabnet.

Klokken var nu lige ved at slaa elleve.

Morrel saa sig tilbage han ventede at høre Cocles sige:

»Den Befuldmægtigede fra Huset Thomsen & French!«

Og han førte Pistolen til Munden.

Da hørte han pludselig et Skrig. — Det var hans Datters Stemme; han saa sig om og saa Julie.

Pistolen gled ud af hans Haand.

»Fader!« raabte den unge Pige aandeløs, »Redning! Du er frelst!«

Hun kastede sig i hans Arme og holdt en rød Silkepung i Vejret.

»Frelst, mit Barn, hvad mener du dermed?« spurgte Morrel.

»Ja frelst!« gentog hun, »se her, se her, kære Fader!«

Skælvende tog Morrel Pungen, en ubestemt Erindring sagde ham, at den engang havde tilhørt ham.

I den ene Ende af denne Pung laa den Veksellaa den tusinde og fem hundrede Francs, og den var kvitteret, i den anden Ende var en Diamant, saa stor som en Hasselnød, med et vedlagt Stykke Pergament, hvorpaa stod skrevet de Ord: »Medgift til Julie.«

Morrel foer med Haanden over Panden, han troede at drømme. I dette Øjeblik slog Klokken elleve, det var for ham som ethvert Slag af Hammeren traf hans Hjerte.

»Men kære Barn!« sagde han, »forklar dig tydeligere, hvor har du fundet denne Pung?«

»I et Hus i Meillan-Alléen Nummer femten, paa Kamin-gesimsen i et lille simpelt Værelse i femte Etage!«

»Men — den tilhører ikke dig!«

Julie gav sin Fader det Brev, som hun havde modtaget om Morgen.

»Og du var der alene?« spurgte Morrel efter at have læst Brevet.

»Emanuel ledsagede mig, Fader, han skulde vente mig paa Hjørnet af Musæumsgade, men — besynderligt nok — da jeg kom derhen, saa var han der ikke.«

»Hr. Morrel! Hr. Morrel!« raabte i samme Øjeblik en Stemme paa Trappen.

»Der er han!« sagde Julie.

Og virkelig traadte Emanuel ind i Kabinettet, han var ganske forvirret af Glæde og indre Bevægelse og raabte:

»Pharao! Pharao!«

»Hvad skal det betyde, »Pharao«? Er De gal, Emanuel? De ved jo altfor vel, at »Pharao« er forlist.«

»»Pharao«, Hr. Morrel!« vedblev Emanuel, »man har signaliseret »Pharao«! »Pharao« løber ind i Havnen!«

Morrel sank tilbage i Lænestolen, hans Forstand kunde ikke fatte denne Række af Begivenheder, de var saa utrolige, saa uhørte, saa fabelagtige.

Men nu kom hans Søn ogsaa ind i Kabinettet og raabte:

»Fader! Hvorfor sagde du at »Pharao« var forlist? Toldbodvagten har forkyndt dets Ankomst ved et Signal, og man siger, at det løber ind i Havnen!«

»Mine Venner!« sagde Morrel, »dersom det er sandt, saa maa det være et Guds Mirakel; men det er umuligt, umuligt!«

Hvad der imidlertid ikke var mindre utroligt og dog sandt, var den Pung, som Morrel holdt i Haanden, den kvitterede Veksel, og den prægtige Diamant.

»Hvad vil det sige?« raabte nu Cocles, som ogsaa kom ind, »hvad betyder al den Raaben om »Pharao«?«

»Kom, Børn!« sagde Morrel og rejste sig, »lad os se, og Gud hjælpe os, dersom vi har taget fejl!«

De gik ned.

Midt paa Trappen stod Madam Morrel, den stakkels Kone havde ikke povet sig til at gaa op.

Snart var de ved Havnen, en stor Menneskemasse havde samlet sig, men den delte sig til Siderne for at give Hr. Morrel Plads.

»»Pharao«! »Pharao«!« raabte alle Stemmer.

Og virkelig saa man — forunderlige og uhørte Tildragelse! — Lige over for Taarnet St. Jean, et Skib, som førte Inskriptionen:

»Pharao«, Morrel & Søn i Marseille.

Det havde ganske samme Udseende, som det gamle »Pharao«, og var, ligesom det, ladet med Cochenille og Indigo.

Skibet kastede Anker og strøg Sejlene. Paa Fordækket gav Kaptajn Goumard sine Ordre, og Mester Penelon gjorde Tegn til Hr. Morrel.

Nu kunde man ikke mere tvivle; man kunde med egne Øjne overbevise sig om Virkeligheden, og flere Tusinde Mennesker understøttede denne Overbevisning, og medens Morrel og hans Søn omfavnede hinanden under høje Jubelraab fra den Mængde, der var Vidne til dette Underværk, stod en Mand skjult bagved et Skilderhus, hans Ansigt var halvt bedækket af et sort Skæg, og idet han deltagende betragtede denne rørende Scene, mumlede han:

»Vær lykkelig, ædle Hjerter! Vær velsignet for alt det gode, som du har gjort og endnu vil gøre, og gid min Taknemmelighed maa blive lige saa skjult som dine Velgøinger!«

Og med et lykkeligt Smil forlod han sit Skjul, og uden at nogen lagde Mærke til ham, saa beskæftiget var enhver med Dagens Begivenhed, steg han ned ad den lille Trappe ved Slæbestedet og raabte tre Gange:

»Jacopo!«

Straks nærmede en Chalup sig, tog ham om Bord og førte ham til en smukt udstyret Yacht, paa hvis Dæk han med en Sømands Behændighed sprang op.

Herfra betragtede han endnu engang Hr. Morrel, der grædende af Glæde uddelte hjertelige Haandtryk blandt Mængden, og som med glædestraalende Blikke takkede den ubekendte Velgører, som han syntes at søge i Himmelen.

»Og nu! sagde den Ubekendte, »Nu Farvel, Velgørenhed, Menneskekærlighed og Taknemmelighed! Farvel, alle Følelser, som udvidede Hjertet! Jeg har sat mig i Forsynets Sted for at belønne de Gode, nu — hævnende Guddom! — afstaa mig din Plads for at straffe de Onde!«

Ved disse Ord gav han et Tegn med Haanden, og som om Yachten kun havde ventet paa dette Tegn for at afsejle, stak den øjeblikkelig i Søen og var kort derefter forsvunden.

SYVENDE KAPITEL.

Italien. — Sindbad den Søfarende.

Ved Begyndelsen af Aaret 1838 befandt der sig i Florents to unge Mennesker, der hørte til det fineste Selskab fra Paris.

Den ene var Grey Albert de Morcerf, den anden var Baron

Franz d'Épinay; de havde besluttet at tilbringe dette Aars Karnevalstid sammen i Rom, hvor Franz, der havde tilbragt næsten fire Aar i Italien, skulde tjene Albert som Vejleder.

Men da det nu ikke er saa let at tilbringe Karnevalstiden i Rom, især naar man gerne vil være nogenlunde anstændigt indlogeret, saa skrev de til Hr. Pastrini, Ejer af Hotel »London« paa den spanske Plads, og bad ham sørge for at have en komfortabel Bolig til dem; men Hr. Pastrini svarede, at han havde kun to smaa Værelser og et Kammer i anden Etage til deres Tjeneste, og at han vilde overlade dem disse Lokaler for den billige Pris af en Louisd'or om Dagen.

De unge Mennesker modtog Tilbudet, og for at benytte den Tid, som endnu var tilovers før Karnevalets Begyndelse, rejste Albert straks til Neapel, medens Franz endnu blev tilbage i Florenz.

Efter at han i nogen Tid havde nydt Livets Behageligheder i Medicis, og da han allerede havde besøgt Korsika, Napoleons Vugge, saa fik han Lyst til ogsaa at besøge Øen Elba, Napoleons bekendte Forvisningssted.

En Aften besteg han altsaa et lille Fartøj i Livornos Havn, indhyllede sig godt i sin Kappe og sagde blot de Ord til Søfolkene:

»Til Øen Elba!«

Baaden forlod Havnen ligesom Søfuglen sin Rede og landede den næste Dag ved Porto-Ferrajo.

Franz gennemstrefede den kejserlige Ø i alle Retninger, forfulgte ethvert Spor, som den mægtige Kæmpe havde efterladt sig der, og indskibede sig derpaa i Marciana.

To Timer derefter steg han i Land i Pianosa, hvor der som man havde sagt ham, skulde være en stor Mængde røde Agerhøns.

Jagten var imidlertid kun slet, nogle magre Høns var hele Udbyttet, og i temmelig ondt Lune, ligesom enhver Jæger, der har udmattet sig forgæves, besteg han atter sin Baad.

»Dersom Deres Ekscellence havde Lyst,« sagde Baadføreren, »saa kunde De gøre en god Jagt.«

»Og hvor da?«

»Ser De den Ø?« vedblev Baadføreren, idet han pegede mod en fremragende kegleformig og blaalig Masse i Syden.

»Hvad er det for en Ø?« spurgte Franz.

»Det er Monte-Christo!« svarede Livorneseren.

»Men jeg har jo ikke Tilladelse til at jage paa denne Ø.«

»Det behøver Deres Ekscellence ingen Tilladelse til; thi Øen er ubeboet.«

»Hvad for noget?« raabte den unge Mand, »en ubeboet Ø midt i Middelhavet? Det maa da være en forunderlig Ting!«

»Det er ganske naturligt, Deres Ekscellence, denne Ø be-
staar af en Klippemasse, i hvis hele Udstrækning der maa-
ske ikke findes en Tønde Land, som man kan opdyrke!«

»Og hvem tilhører denne Ø?«

»Den tilhører Toskana.«

»Hvad for Vildt findes der?«

»Tusinder af vilde Geder.«

»Som lever af at slikke Stenene?« sagde Franz med et
vantro Smil.

»Nej, af de Hedeurter, Myrther og Gyvelplanter, som
vokser i Klipperifterne.«

»Men hvor skal vi overnatte?«

»Enten paa Landet, i Hulerne eller i Baaden, indhyttet
i Deres Kappe og dersom Deres Ekscellence skulde ønske
det, saa kan vi ogsaa afsejle straks efter Jagten, os er det
ligegyldigt, enten det sker om Dagen eller om Natten, og
naar vi ikke kan anvende Sejlene, saa har vi Aarer.«

Da Franz havde Tid nok, forinden han skulde træffe sam-
men med sin Ven, og da han vidste, hvor han kunde faa
Logis i Rom, saa modtog han Forslaget for at holde sig
skadesløs for den første Jagt.

Paa hans bekræftende Svar vekslede Søfolkene nogle Ord
mellem hverandre.

»Naa, hvad er der?« spurgte Franz, »er der noget i
Vejen?«

»Det vel ikke.« svarede Baadføreren, »men vi vil dog gøre
Deres Ekscellence opmærksom paa, at Øen er under Opsigt
for Mistanke.«

»Hvad vil det sige?«

»Det vil sige, at da Monte-Christo er ubeboet og stundom
tjener til Opholdssted for Smughandlere og Sørøvere, som
kommer fra Korsika, Sardinien og Afrika saa vil vi ved
vor Tilbagekomst til Livorno komme til at holde Karantæne
i seks Dage, dersom man erfarer noget om vort Ophold
paa Øen.«

»For Pokker, det forandrer Sagen! — I seks Dage — det
er netop saa lang Tid, som Gud brugte til at skabe Verden.
Det er temmelig længe!«

»Men hvem skulde vel forraade, at Deres Ekscellence hav-
de været paa Monte-Christo?«

»Nej, jeg skulde i det mindste ikke fortælle det,« sagde
Franz.

»Og vi vil heller ikke!« mente Matroserne.

»Saa lad os sejle til Monte-Christo!«

Baadføreren kommanderede, og man anslog Retningen
mod Øen.

Franz ventede indtil denne Manøvre var forbi, men da den ny Retning var anslaaet, saa snart Vinden fyldte Sejlene og de tre Matroser havde taget Plads i Forstævnen og den fjerde ved Roret, begyndte han atter Samtalen og sagde til Baadføreren:

»De sagde før, min kære Gaetano, at Øen Monte-Christo var et Tiltugssted for Smughandlere og Sørøvere, det forekommer mig at være et ganske andet Slags Vildt end Geder.«

»Det har Deres Ekscellence Ret i!«

»At Smughandlere driver deres Væsen i disse Egne, har jeg vel hørt, men hvad Sørøverne angaar, saa troede jeg, at de, siden Algiers Erobring, kun eksisterede i Romaner.«

»O! Dersom Deres Ekscellence boede i Livorno, saaledes som vi, saa vilde De Tid efter anden høre Tale om, at et lille Handelsfartøj eller en smuk lille engelsk Yacht, som man ventede i Bastia, Porte-Ferrajo eller Civita Vecchia, slet ikke var ankommen, og at man ikke vidste, hvad der var blevet af den, men maatte nøjes med den Formodning, at den var knust mod en eller anden Klippe. Men den Klippe, mod hvilken den er blevet knust, er ikke andet end en lav, smal Baad med seks eller otte Mand, som i en mørk og stormiuld Nat har overrasket den i Nærheden af en øde og ubeboet Ø. Alt, hvad man kan bruge af Fartøjet bliver da bragt over paa Baaden, derpaa binder man Hænder og Fødder paa Mandskabet, fastgør en fireogtyvepundig Kugle om Halsen paa hver Mand, laver et Hul saa stort som en Ballie i Bunden af det erobrede Fartøj og sparer saaledes de ulykkelige Mennesker for den Ulejlighed at beklage sig hos Regeringen.«

Dersom Gaetano havde givet denne Skildring, førend han foreslog Turen, saa havde Franz vel betænkt sig endnu en Gang, førend han indgik derpaa, men nu, da Baaden gled henimod Øen, holdt han det for Fejghed at trække sig tilbage.

Franz hørte til de Mennesker, som ikke opsøger Faren, men som bekæmper den med en urokkelig Koldblodighed, naar den møder dem.

»Bah!« sagde han, »jeg har gennemvandet Sicilien og Kalabrien, jeg har i to Maaneder befaret Archipelagus, og aldrig set saa meget som Skyggen af en Bandit eller Sørøver.«

»Jeg har heller ikke fortalt Deres Ekscellence dette for at afskrække Dem tra Deres Foretagende. Deres Skscellence har spurgt mig, og jeg har kun besvaret Spørgsmaalet.«

»Ja, min kære Gaetano, Deres Underholdning er ogsaa meget interessant, og for at nyde den saa længe som muligt, saa lad os kun vedblive at sejle til Monte-Christo!«

Imidlertid nærmede man sig med stor Hurtighed til Rejsens Maal; der blæste en god Vind, og Baaden tilbagelagde seks a syv Mil i Timen.

Hvad Matroserne angik, saa var det tydeligt, at endskønt de syntes fuldkommen rolige, saa var deres Aarvaagenhed dog i højeste Grad opvakt, og deres Blikke overskuede stedse det vidtudstrakte Havspejl, som de gled hen over.

De var endnu omtrent femten Mil fra Monte-Christo, da Solen dalede bagved Korsikas Bjerger, der hævede sig ved den højre Side.

Lidt efter lidt fremsteg Skygger af Havet og syntes at jage det sidste forsvindende Daglys foran sig. Monte-Christo selv var blevet usynlig, men Matroserne syntes at besidde Lossens Evne til at se i Mørke, og Styrmanden, der sad ved Roret, røbede ikke den ringeste Tvivlraadighed.

Omtrent en Time var henrundet, siden Solens Nedgang, da Franz troede at bemærke en mørk Masse til venstre, omtrent i en Fjerdingsmils Afstand, men det var saa umuligt for ham at skelne, hvad det var, saa han tav stille dermed af Frygt for at paadrage sig Søfolkenes Spot, dersom han antog en stor Skymasse for at være Landjord.

Men pludselig viste der sig et klart Lys, og selv dersom en Sky kunde have fremkommet ham som Landjord, saa kunde dette klare Lys dog ikke være noget Luftsyn.

»Hvad er det for et Lys?« spurgte Franz.

»Tys!« sagde Baadføreren, »det er Ild.«

»Men De sagde jo, at Øen var ubeboet?«

»Jeg sagde, at den havde ingen Beboere, men jeg sagde ogsaa, at den var et Opholdssted for mange Smuglere.«

»Og Sørøvere.«

»Og Sørøvere,« gentog Gaetano, »derfor har jeg givet Ordre til at sejle forbi, og som De ser, saa er Ilden nu bagved os.«

»Men denne Ild,« bemærkede Franz, »forekommer mig snarere beroligende end faretruende. Folk, som maatte frygte for at blive set, vilde ikke have antændt en saadan Ild.«

»Aa, ikke andet,« sagde Gaetano, »dersom De i dette Mørke kunde dømme om Øens Beliggenhed, saa vilde De se, at denne Ild er antændt paa et Sted, hvor den kun kan ses fra Havet, men hverken fra Korsika eller fra Pinosa.«

»De frygter altsaa for, at denne Ild forkynder os slet Selskab?«

»Det er netop det, som man maa skaffe sig Underretning om,« svarede Gaetano, idet han stadig havde Øjnene henvendte til Ilden.

»Og hvorledes skal man kunne faa denne Underretning?«

»Det skal De straks faa at se.«

Gaetano raadførte sig nu med sine Kammerater, og efter nogle Minutters Forløb udførte man i al Stilhed en Manøvre, ved hvilken Fartøjet øjeblikkelig fik en anden Retning, derpaa vendte man tilbage ad samme Vej, som man var kommet, og nogle Sekunder efter, at man havde taget denne forandrede Retning, forsvandt Ilden, skjult bag ved en fremstaaende Krumning.

Ved en Bevægelse af Roret gav Styrmanden nu det lille Fartøj en ny Retning, saa det nærmede sig betydeligt til Øen, og snart var det kun omtrent et halvt hundrede Skridt borte fra den.

Alt dette foregik under den dybeste Tavshed, og der var desuden ikke blevet talt et Ord om Bord, siden det Øjeblik, da man forandrede Fartøjets Retning.

Hele Ansaret for denne Rejse hvilede ogsaa paa Gaetano, som havde foreslaaet den.

De tre andre Matroser vendte ikke Øjnene bort fra ham, hvorhos de tillige holdt Aarerne i Beredskab og var aabenbart belavede paa i Nødstilfælde at flygte, hvilket paa Grund af Mørket ikke var vanskeligt.

Med sædvanlig Koldblodighed undersøgte Franz sine Vaa- ben, han havde to Dobbeltflinte og en Karabin, disse ladede han, eftersaa Panderne, og ventede nu, hvad der vilde komme.

Imidlertid havde Baadføreren afkastet sin Trøje og Skjorte, spændte sine Benklæder fast om Hofferne, og da han var barbenet, behøvede han ikke at tage Strømper og Sko af.

Han lagde Fingeren paa Munden for at paabyde den dybeste Tavshed, lod sig glide ned i Vandet og svømmede med saa stor Forsigtighed mod Strandbredden, saa man umulig kunde høre nogen Lyd af hans Bevægelser.

Kun ved Hjælp af den fosforiske Stribe, som hans Legeme efterlod sig i Vandet, kunde man følge hans Spor; men snart forsvandt ogsaa denne Stribe, og det var tydeligt, at Gaetano maatte have naaet Landet.

I en halv Time derefter forblev alt ubevægeligt i Baaden, da saa man atter den lysende Stribe nærme sig fra Strandbredden.

Et Par Tag endnu og Gaetano havde naaet Baaden.

»Naa?« spurgte Franz og de tre Matroser paa engang.

»Naa!« svarede Gaetano. »Det er spanske Smuglere, og de har kun to korsikanske Banditter hos sig.«

»Og hvad har disse korsikanske Banditter at bestille med de spanske Smuglere?«

»Ih, du min Gud!« svarede Gaetano med et Udtryk af in-

derlig Kristenkærlighed, »det ene Menneske maa jo hjælpe det andet. Banditterne kommer ofte lidt i Knibe paa Landjorden, naar de bliver jagede af Gendarmer og Karabinierer, naa — saa finder de en eller anden lille Baad med nogle skikkelige Mennesker i, saadan som vi, og dem beder de om et Tilflugtssted i deres svømmende Hus. Kan man nu nægte saadan en stakkels forfulgt Djævel sin Hjælp? — Vi tager ham op, og for en Sikkerheds Skyld søger vi rum Sø, det koster os ikke noget, og vi redder et af vore Medmenneskers Liv eller i det mindste hans Frihed. Ved en anden Lejlighed gør de os en Gentjeneste og anviser os et godt Sted, hvor vi kan aflosse vore Varer uden at blive ubehagelig forstyrret af Nysgerrige.«

»Ja, saa!« sagde Franz. »De er nok selv lidt Smughand-ler, min kære Gaetano?«

»Hvad skal man sige, Deres Ekscellence?« svarede Gaetano med et Smil, som ikke lader sig beskrive, »man maa jo gøre noget for Livets Ophold.«

»De er altsaa bekendt med de Folk, der nu for Øjeblikket opholder sig paa Monte-Christo?«

»Ja, saadan paa en Maade; vi Søfolk er ligesom Frimurere, vi kender hverandre paa Tegn.«

»Og De tror, at vi ikke har noget at frygte, naar vi gaar i Land?«

»Paa ingen Maade, Smughandlere er aldeles ikke Røvere.«

»Men de to korsikanske Banditter?« indvendte Franz, der beregnede ethvert Tilfælde.

»Ih, min Gud!« svarede Gaetano, »det er saamænd ikke deres Skyld, at de er Banditter, det er Regeringens Skyld.«

»Hvorledes da?«

»Ih nu, man forfølger dem fordi de har udøvet Blodhævn over nogen, se det er det hele, men det ligger nu engang i Korsikanernes Natur at maatte hævne sig.«

»Men er det da ikke et Mord?«

»Nej, det er kun at skaffe en Fjende af Vejen, det er en ganske anden Sag.«

»Velan da,« sagde den unge Mand, »saa lad os bede disse Smuglere om Gæstfrihed. Tror De, at de vil tilstaa os den?«

»Uden Tvivl.«

»Hvor mange er de?«

»Tre, Deres Ekscellence, og de to Banditter, det udgør i alt fem.«

»Godt, saa mange er vi jo ogsaa, dersom disse Herrer altsaa skulde have ondt i Sinde, saa er vi jo lige stærke paa begge Sider og kan altsaa maale os med dem. Altsaa endnu engang, til Monte-Christo.«

»Ja, Excellence, dog maa De tillade os at tage nogle Forsigtighedsregler.«

»Ganske sikkert, min Kære! Vær vis som Nestor og snu som Odysseus, jeg ikke alene tillader Dem det, jeg anbefaler Dem det endogsaa.«

»Nu vel,« sagde Gaetano, »men fremfor alt — Tavshed!«
Alt blev stille.

For en Mand, der som Franz, betragtede alting fra det rette Synspunkt, havde denne Stilling, om ikke noget farligt, saa dog noget betænkeligt ved sig. Han befandt sig i det tykkeste Mørke, midt paa Havet, ene mellem nogle Søfolk, som ikke kendte ham, men vidste, at han havde nogle Tusinde Francs i sit Bælte, som allerede en halv Snes Gange, og ikke af Misundelse, saa dog af Nysgerrighed, havde betragtet hans smukke Vaaben.

Kun under disse Menneskers Ledsagelse vilde han lande paa en Ø, som vel bar et religiøst Navn og kaldtes efter Christus, men som paa Grund af Smuglernes og Banditernes Ophold der, ikke syntes at tilbyde ham nogen bedre Modtagelse, end den som Christus fandt paa Golgatha.

Dertil kom endnu Skildringen om de nedsænkede Skibe, hvilken han om Dagen havde anset som overdreven, men som nu i Nattens Mørke forekom ham meget sandsynlige.

Saaledes svævende mellem disse dobbelte, maaske kun indbildte, maaske ogsaa virkelige Farer, bortvendte han ikke sine Øjne fra disse Mennesker, og lagde ikke sin Bøsse ud af Haanden.

Imidlertid havde Søfolkene sat Sejlene til og styrede mod Øen. Gennem Mørket, som Franz nu allerede var blevet vant til, saa han den Granitkæmpe, som de sejlede forbi, og da de atter sejlede omkring et fremspringende Klippehjørne, saa han igen Ilden, der nu lyste klarere end før, og om hvilken der sad fem Mænd.

Genskinnet af Ilden strakte sig omtrent hundrede Skridt ud paa Havet. Gaetano sejlede om denne Belysning, idet han kom lige overfor Ilden. styrede han ogsaa lige imod den, og løb behjertet ind i den oplyste Kreds, idet han istemmede en Fiskervise, hvis Omkvæd hans tro Kammerater ledsagede med et Kor.

Ved de første Toner af Sangen havde de Mænd, der sad om Ilden, rejst sig og nærmet sig til Landingsstedet, hvorfra de saa ud mod Baaden, hvis Besætning og Hensigt de syntes at udforske.

De syntes snart at have prøvet alt tilstrækkelig, og gik, med Undtagelse af en, der blev staaende paa Strandbredden, tilbage til Ilden, ved hvilken de stegte et helt Gedelam.

Da Fartøjet havde nærmet sig til Strandbredden paa en Snes Skridt nær, gjorde den Mand, der var blevet staaende paa Strandbredden, en Bevægelse med sin Karabin, ligesom en Skildvagt, der venter en Patrouille, og raabte i sardinisk Dialekt:

»Hvem der?«

Franz spændte koldblodig Hanen paa sit Gevær.

Gaetano vekslede nu nogle Ord med Manden, hvilke Franz ikke forstod, men som tydeligt nok angik ham.

»Vil Deres Ekscellence navngive sig eller forblive inkognito?« spurgte Baadføreren.

»Mit Navn maa være fuldkommen ubekendt for disse Folk« svarede Franz, »sig dem simpelthen, at jeg er en Franskmand, der rejser for sin Fornøjelse.«

Da Gaetano havde overbragt dette Svar, gav Skildvagten en Ordre til en af de ved Ilden siddende Mænd, hvorpaa denne straks rejste sig og forsvandt mellem Klipperne.

Der herskede en almindelig Tavshed. Enhver syntes at være beskæftiget med sine egne Sager. Franz med at stige i Land, Matroserne med at tage Sejlene ned, og Smuglerne med deres Steg, men uagtet denne tilsyneladende Sorgløshed holdt man gensidig Øje med hverandre.

Den Mand, som havde bortfjernet sig, kom pludselig tilbage fra den modsatte Side, han nikkede til den Vagthavende og sagde:

»S'accomodi!«

Det italienske s'accomodi er uoversætteligt og kan give flere Betydninger f. Eks.: Kom, træd ind, vær velkommen, lad som de var hjemme, de har at befale osv.

Matroserne lod sig det ikke sige to Gange, efter fire Aarslag stødte Baaden mod Land. Gaetano sprang i Land, vekslede sagte og med dæmpet Stemme nogle Ord med Skildvagten, hvorefter hans Kammerater steg i Land, den ene efter den anden og tilsidst ogsaa Franz.

Han havde selv den ene af sine Dobbeltflinte hængende ved Remmen over Skulderen, Gaetano bar den anden, og en af Matroserne havde Karabinen.

Hans Klædedragt lignede lige saa meget en Kunstners som en Adelsmands, og ingen af disse Egenskaber indgød den ringeste Mistanke.

Man trak Baaden op paa den flade Strand og gik nogle Skridt frem for at søge en bekvem Lejrplads; dog den Vej, som de anslog, lod ikke til at behage den vagthavende Smugler, thi han raabte til Gaetano:

»Ikke derhen, dersom De behager!«

Gaetano fremstammede en Undskyldning og anslog straks

den modsatte Retning, medens to Matroser tændte nogle Fakler for at oplyse Vejen. Efter at have gaaet omtrent tredive Skridt, standsede man paa en lille Slette, der var ganske omgivet af Klipper, i hvilke der var udhulet Sæder, ligesom smaa Skilderhuse, i hvilke man kunde udføre sin Vagttjeneste siddende. Rundt omkring saa man tætte Myrtebuske og nogle Dvergege, som var fremskudte af Jorden.

Ved Faklernes Lys bemærkede Franz en Askehob, der overbeviste ham om, at de ikke var de første, der havde fundet denne Plads bekvem, og at den maatte være et af de sædvanlige Opholdssteder for de omflakkende Personer, som besøgte denne Ø. Hans Forventning om store Begivenheder var forsvunden. Saa snart han var kommet i Land og havde bemærket Smuglernes, om ikke venskabelige, saa dog heller ikke fjendtlige Adfærd, var hele hans Betænkelighed forsvunden, ja, den blev endogsaa forvandlet til en god Appetit ved Lugten af Smuglernes Steg.

Han tilkendegav det for Gaetano, der svarede, at intet var lettere end at skaffe et Aftensmaaltid, naar man som de havde Brød, Vin og seks Agerhøns i Baaden, og dertil en god Ild at stege dem ved.

»Dersom Deres Ekscellence forøvrigt,« tilføjede han, »skulde finde Lugten af Stegen saa indbydende, saa kan jeg jo tilbyde vore Naboer et Par af vore Fugle for et Stykke af deres Steg.«

»Gør det, Gaetano, gør det!« sagde Franz, »De er virkelig født med et sandt Handelsgeni.«

Imidlertid havde Matroserne truffet alle Foranstaltninger til at underholde en antagelig Ild.

Franz, som bestandig indaandede Lugten af Gedestegen, ventede allerede Baadførerens Tilbagekomst med Utaalmødighed, da denne omsider nærmede sig med en meget forlegen Mine.

»Naa,« spurgte Franz, »hvad Nyt? — Har man afslaaet vor Begæring?«

»Tværtimod,« svarede Gaetano, »Anføreren, hvem man har sagt, at De er en fransk Adelsmand, indbyder Dem til at spise med.«

»Velan!« sagde Franz, »denne Anfører er jo en meget belevn Mand, og jeg indser ikke, hvorfor jeg skulde afslaa hans Indbydelse, især da jeg bidrager min Del til Aftensmaaltidet.«

»Aa, derpaa kommer det ikke an, han har saamænd Forraad nok til et Aftensmaaltid og lidt til; dog vil han kun modtage Dem hos sig under en vis Betingelse.«

»Hos sig?« svarede den unge Mand, »han har altsaa ladet opføre en Bolig?«

»Nej, men man iorsikrer dog, at han har et meget smukt og behageligt Opholdssted.«

»De kender altsaa denne Anfører?«

»Jeg har hørt Tale om ham.«

»Godt eller ondt?«

»Begge Dele!«

»For Pokker! Og hvad er det for en Betingelse, han stiller?«

»De maa lade Dem binde for Øjnene og ikke tage Bindet fra, førend han selv har opfordret Dem til at gøre det.«

Franz søgte at gennemtrænge Gaetanos Blik saa meget som muligt for at udforske, hvad der kunde være skjult under denne Anmodning.

»Ja, for Pokker!« sagde Gaetano, der gættede Franz' Tanker, »jeg indser nok, at den Sag kræver Overvejelse.«

»Hvad vilde De gøre, dersom De var i mit Sted?« spurgte den unge Mand.

»Jeg vilde samtykke, jeg har intet at tabe.«

»De vilde antage Betingelsen?«

»Ganske vist, om ikke for andet, saa af bare Nysgerrighed.«

»Der er altsaa noget at se hos denne Anfører, som kan opvække Nysgerrigheden?«

»Hør,« sagde Gaetano med dæmpet Stemme, »jeg ved ikke, om det er sandt, hvad man siger — —«

Han standsede et Øjeblik og saa sig om, for at se, om der ikke var nogen, som belurede dem.

»Naa, hvad siger man da?«

»Man siger, at denne Anfører bebor et underjordisk Palads, mod hvilket Paladset i Pitti er saa godt som ingen Ting.«

»Det maa være et Drømmesyn!« sagde Franz, idet han satte sig igen.

»Nej, det er slet intet Drømmesyn,« vedblev Baadføreren, »det er Virkelighed. Cama, Styrmanden paa St. Ferdinand, har en Gang været derinde, og da han kom ud igen, var han ganske henrykt og sagde, at der kun i Féhistorierne findes lignende Skatte.«

»Er det muligt?« sagde Franz. »Ved De, at De ved saadan Tale kan faa mig til at stige ned i Ali Babas Hule?«

»Jeg fortæller Dem ikke andet, end hvad man har fortalt mig.«

»De raader mig altsaa til at forsøge det?«

»Det har jeg ikke sagt; Deres Ekscellence maa gøre, hvad

De selv finder for godt. Ved en saadan Lejlighed vil jeg ikke gerne raade nogen.«

Franz betænkte sig nogle Øjeblikke.

Han antog, at en saa rig Mand kunde ikke have ondt i Sinde mod ham, der kun havde nogle Tusinde Francs hos sig, og da han i alt dette ikke saa andet end Udsigten til et godt Aftensmaaltid, saa modtog han Indbydelsen, og Gaetano gik bort for at bringe hans Svar.

Franz var imidlertid, som sagt, meget forsigtig, derfor ønskede han saa nøje Underretning som muligt om sin besynderlige og hemmelighedsfulde Vært. Han henvendte sig derfor til den Matros, som under deres Samtale havde plukket Agerhønsene med en Alvor, der viste, at han var stolt af sin Forretning, og spurgte ham, hvorledes disse Mennesker var komne hertil, da han hverken saa Baade eller Tartaner.

»Det bryder jeg mig ikke meget om,« sagde Matrosen, »jeg ved nok, hvad det er for et Fartøj, de betjener sig af.«

»Er det et smukt Fartøj?«

»Jeg vilde ønske, at Deres Ekscellence havde saadant et til at omsejle Verden med.«

»Af hvilken Drægtighed er det?«

»Omtrent hundrede Tons. Det er forøvrigt et ganske ejendommeligt Fartøj; det er en Yacht, som Englænderne kalder det, men saaledes indrettet, at det kan holde Søen til enhver Tid.«

»Hvor er det bygget?«

»Jeg ved det ikke rigtig, men jeg tror, at det er en Genueser.«

»Men hvorledes kan en Smugleranfører lade en Yacht, der er indrettet til hans Haandtering, bygge i Genua?«

»Jeg har heller ikke sagt,« svarede Matrosen, »at Ejeren af denne Yacht var Smugleranfører.«

»Nej, men jeg syntes, Gaetano sagde det.«

»Gaetano har kun i Afstand set Mandskabet, men ikke talt med nogen.«

»Men naar dette Menneske ikke er Anfører for Smuglere, hvad er han da egentlig?«

»En rig Herre, som rejser for sin Fornøjelse.«

Naa, tænkte Franz, denne Personlighed bliver stedse mere hemmelighedsfuld, Beretningerne om høm lyder jo ganske forskellige. Derpaa sagde han højt:

»Hvad hedder han da?«

»Naar man spørger ham derom, saa svarer han, at han hedder Sindbad den Søfarende, men jeg tror ikke, at det er hans rigtige Navn.«

»Sindbad den Søfarende?«

»Ja.«

»Og hvor bor denne Herre?«

»Paa Havet.«

»Hvorfra er han?«

»Det ved jeg ikke.«

»Har De set ham?«

»Enkelte Gange.«

»Hvad er det for en Mand?«

»Deres Ekscellence vil selv faa det at se.«

»Og hvor vil han modtage mig?«

»Uden Tvivl i hans underjordiske Palads, som Gaetano har talt med Dem om.«

»Og har De da aldrig været saa nysgerrig at forsøge paa at trænge ind i dette fortryllede Slot, naar De opholdt Dem her paa denne ubeboede Ø?«

»Jo, Deres Ekscellence,« svarede Matrosen, »og det mere end én Gang, men vore Undersøgelser har altid været forgæves; vi har forsøgt fra alle Sider, men ikke fundet Spor til nogen Indgang. Forøvrigt siger man, at Indgangen ikke kan aabnes med nogen Nøgle, men med et magisk Trylleord.«

»Der maa jeg ubetinget hen!« mumlede Franz, »jeg kommer jo midt i et Eventyr af Tusind og én Nat!«

»Hans Ekscellence venter Dem!« sagde en Stemme bag ved ham. Det var Skildvagten, som talte.

Franz befandt sig nu under Ledsagelse af to Mænd fra den Ubekendtes Yacht.

I Stedet for Svar tog han sit Lommetørklæde op af Lommen og gav det til den, som havde tiltalt ham.

Uden at sige et Ord, bandt man ham nu for Øjnene med en Omhyggelighed, som tilkendegav, at man befrygtede en mulig Indiskretion. Dernæst lod man ham sværge, at han ikke vilde tage Bindet fra Øjnene, førend man opfordrede ham dertil, og Franz aflagde denne Ed.

Nu tog de to Mænd ham, hver ved sin Arm, og han gik, ført af dem, og med Skildvagten foran.

Efter at have gaaet omtrent tredive Skridt, mærkede han paa Varmen og paa den behagelige Lugt af Stegen, at de kom forbi Bivoaukpladsen; derpaa mærkede han, at han blev ført omtrent halvtredsindstyve Skridt til Siden ad den Vej, fra hvilken Gaetano var blevet tilbagevist, og han begreb nu Grunden til denne Bortvisning. Paa den forandrede Luft mærkede han nu, at han traadte ind i en underjordisk Gang.

Efter nogle Sekunders Forløb hørte han en Knagen, og det forekom ham, som Luften atter forandrede sig og blev

mildere og fuld af Vellugt. Endelig følte han, at hans Fødder traadte paa et blødt, tykt Tæppe, og hans Ledsagere forlod ham. Efter en kortvarig Stilhed hørte han en Stemme, som paa godt Fransk, men med en noget fremmed Udtale sagde:

»Vær velkommen, min Herre, De kan tage Bindet fra Øjnene!«

Som man vel kan tænke sig, lod Franz sig det ikke sige to Gange. Han tog Tørklædet af og befandt sig lige overfor en Mand paa otteogtredive eller fyrretyve Aar, iført en tyrkisk Dragt. Han bar en rød Hue med en lang Kvast, vide, mørkerøde Benklæder, Gamasker af samme Farve, der ligesom Vesten var broderede med Guld, og gule Tøfler. Et prægtigt Kashmirsjal omgav hans Hofter, og en lille spids, noget krummet Dolk, sad i dette Bælte.

Uagtet sin Ligbleghed havde denne Mand et mærkeligt skønt Ansigt, hans Blik var livfuldt og gennemborende, hans Næse, som var lige og næsten løb i samme Retning som Panden havde en fuldkommen græsk Dannelse, og hans perlehvide Tænder tog sig godt ud bag ved det sorte Skæg, som omgav Munden. Kun Blegheden var paafaldende; man kunde fristes til at antage ham for et Menneske, der i lang Tid havde været indesluttet i en Græv, og som derved for stedse havde mistet de Levendes Farve. Uden at være høj af Vækst, var han dog velskabt og havde smaa Hænder og Fødder som alle andre Sydlændinge.

Men det, som satte Franz, der havde antaget Gaetanos Fortælling for et Eventyr, i fuldkommen Forundring, var den Ødselhed, hvormed alt var udstyret. Hele Værelset var behængt med et rødt tyrkisk Stof, gennemvirket med Guldblomster. i en Fordybning befandt sig en Slags Divan under en Trofæ af arabiske Vaaben med forgyldte Sølvskeder og med Haandgreb, der straaledede af Diamanter. Under Loftet hængte en Lampe af venetiansk Glas, hvis Form og Farve var henrivende skøn, og Fødderne hvilede paa et tyrkisk Tæppe, i hvilket de nedsank til Anklerne. For den Dør, gennem hvilken Franz var kommet hængte et Forhæng, ligesom for en anden Dør, der førte til et andet Værelse, der syntes at være glimrende oplyst.

Værten overlod et Øjeblik Franz til hans Overraskelse, men betragtede ham forøvrigt med Opmærksomhed og vendte ikke sine Øjne fra ham.

»Min Herre,« sagde han omsider til ham, »jeg beder Tusinde Gange om Forladelse for de Forsigtighedsregler, som man har underkastet Dem, forinden De blev ført til mig;

men da denne Ø er saa godt som ubeboet, saa vilde jeg, dersom min hemmelige Bolig blev bekendt, en Gang ved min Tilbagekomst finde dette mit Aftrædelsesværelse i en meget slet Tilstand, og det vilde være mig meget ubehageligt, ikke saa meget for det Tab, som det vilde forvolde mig, som fordi jeg da ikke mere havde den Vished at kunne trække mig tilbage fra den øvrige Verden, naar jeg ønskede det. Nu vil jeg gelighed, idet jeg byder Dem, hvad De maaske ikke havde ventet at finde her, nemlig et taalelig godt Aftensmaaltid og en temmelig god Seng.«

»Paa min Ære, dyrebare Hr. Vært,« svarede Franz, »De behøver ikke først at undskylde Dem. Jeg har ofte læst om, at Folk, som indtraadte i fortryllede Slotte, først blev bundne for Øjnene, og i Sandhed, jeg har ikke noget at beklage mig over; thi hvad jeg her ser, ligner Vidundere af Tusind og én Nat.«

»Ak, jeg vil sige Dem, som Lucullus sagde: Dersom jeg havde vidst, at De vilde bære mig med Deres Besøg, saa havde jeg forberedt mig derpaa, men nu kan jeg kun stille min Eremit-Bolig til Deres Tjeneste, saaledes som den er, og jeg vover at tilbyde Dem mit Aftensmaaltid, saa magert som det er. — Ali! — er der anrettet?«

Næsten i samme Øjeblik gled Forhænget tilbage, og en nubisk Neger, sort som Ibenholt, og iført en simpel hvid Tunika, gav sin Herre et Tegns til, at han kunde træde ind i Spiseværelset.

»Jeg ved ikke, om De er af min Mening,« sagde den ubekendte til Franz, »men jeg finder intet mere kedsommeligt, end at tilbringe flere Timer sammen med en anden, uden at vide med hvilket Navn eller Titel, man skal tiltale hinanden. Vær imidlertid overbevist om at jeg agter Gæstfrihedens Love for højt, til at jeg skulde spørge Dem om Deres Navn eller Titel, jeg beder Dem kun at opgive mig et Navn, med hvilket jeg maa benævne Dem. Hvad mig angaar, saa plejer man at kalde mig Sindbad den Søfarende.«

»Og da jeg « svarede Franz, »ikke mangler andet end den forunderlige Lampe for at tænke mig i Aladdins Sted saa vil jeg bede Dem at kalde mig Aladdin, det Navn tilhører Morgenlandene, hvorhen en god Aand synes at have ført mig.«

»Nu vel, Hr. Aladdin!« sagde den besynderlige Amfitryon, »De har hørt, at Anretningen er besørget, behag altsaa at træde ind i Spiseværelset. Deres hengivne Tjener gaar foran for at anvise Dem.«

I dette Øjeblik trak Sindbad Forhænget til Side og gik virkelig ind foran Franz.

Franz faldt fra den ene Forundring i den anden.

Bordet var prægtigt besat, og da han havde faaet Vished om dette vigtige Punkt, saa han sig alligevel omkring.

Spiseværelset var ikke mindre glimrende end det, som de nylig havde forladt, det var aldeles af Marmor og prydet med antike Basreliefs af stor Værdi. I de fire Hjørner stod prægtige Statuer, som bar Kurve paa Hovederne.

Disse Kurve indeholdt Pyramider af de kosteligste Frugter, Ananas fra Sicilien, Granatæbler fra Malaga, Oranger fra de baleariske Øer, Ferskenes fra Frankrig, og Dadler fra Tunis. Aftensmaaltidet bestod af en stegt Fasan, omgivet af korsikanske Kramsfugle, en Vildsvineskinke i Gelé, en Gede-kølle stegt paa tartarisk, en prægtig Ørred og en kæmpemæssig Hummer.

Imellem de store Fade stod mindre med Mellemretter, Fadene var af Sølv og Tallerkenerne af japanesisk Porcellæn.

Franz gned sine Øjne for at overbevise sig om, at han ikke drømte.

Ali var alene om at opvarte dem og skikkede sig meget godt deri; Gæsten gjorde sin Vært en Kompliment derfor.

»Ja,« sagde denne, idet han med stort Velbehag gjorde Honnør ved Bordet. »Den stakkels Djævel er mig meget hengiven og gør sit bedste. Han ved, at jeg har reddet hans Liv, og da han, som det synes, holder meget af det, saa udviser han mig lidt Erkendtlighed, fordi jeg har opbevaret det.«

Omendskønt Ali ikke forstod Fransk saa kunde han dog se paa Sindbads Blikke, at han talte om ham. Han nærmede sig derfor til Bordet, greb sin Herres Haand og kyssede den.

»Vilde det være ubeskedent, Hr. Sindbad!« sagde Franz, »at spørge Dem, ved hvilken Lejlighed De har udøvet denne skønne Handling?«

»O! Det gik ganske simpelt,« svarede Værten, »det lod til, at den stakkels Djævel havde vovet sig nærmere til Beyens Serail i Tunis, end det sømmer sig for en Knægt af hans Farve, saa Beyen fordømte ham til at miste Tungen den første Dag, Haanden den anden og Hovedet den tredje Dag. Da jeg nu altid har haft Lyst til at have en stum Tjener, og jeg netop hørte, at Tungen allerede var skaaret af ham, saa gjorde jeg Beyen det Forslag at overlade mig ham mod en prægtig Dobbeltflint, som Dagen i Forvejen syntes at have opvakt hans Højheds Opmærksomhed. Beyen var i Begyndelsen utilbøjelig, men da jeg tilføjede flere lignende Sager, besluttede han sig omsider til at lade den stakkels Djævel beholde Haand og Hoved, dog under den Betingelse, at han

aldrig mere maatte betræde tunesisk Grund. Dette Forbud var imidlertid overflødig; thi saa snart denne Vantroende ser Afrikas Kyster i stor Afstand, saa kryber han ned i det underste Skiberum, og er ikke til at bevæge til at komme frem, førend denne Verdensdel er ude af Synskredsen.«

Franz stod nogle Øjeblikke stum og eftertænkende, han vidste ikke, hvad han skulde tænke om den grusomme Godmodighed, med hvilken hans Vært fortalte denne grusomme Historie. Omsider udbrod han, for at give Underholdningen en anden Retning:

»De tilbringer altsaa Deres Liv med at rejse, ligesom den agtværdige Sømand, hvis Navn De fører?«

»Ja, det er i Følge et Løfte, som jeg gjorde paa en Tid, da jeg ikke troede at kunne opfylde det,« svarede den ubekendte smilende, »jeg har endnu gjort nogle flere Løfter, som jeg haaber med Tiden ogsaa at skulle opfylde.«

Omendskønt Sindbad sagde disse Ord med den største Koldblodighed, saa luede hans Øjne dog af en besynderlig Vildhed.

»De har uden Tvivl lidt meget?« spurgte Franz.

En Sitren gennemfor Sindbad, han saa stift paa Franz og spurgte:

»Hvoraf tror De det?«

»Af alt,« svarede Franz, »af Deres Stemme, Deres Blikke, Deres Bleghed og selv af det Liv, som De fører.«

»Jeg? — Jeg fører det lykkeligste Liv, som nogen kan føre, et sandt Paschalevnet! Jeg er Skabningens Konge, behager det mig paa et Sted, saa bliver jeg der, behager det mig ikke, saa rejser jeg derfra; jeg er fri som en Fugl, jeg har Vinger som den. De Folk, som omgiver mig adlyder mit Vink. Fra Tid til anden gør jeg mig en Fornøjelse af at narre den menneskelige Retfærdighed, idet jeg unddrager den en Bandit, som den søger, eller en Forbryder, som den forfølger. Men saa har jeg min egen Justits, en højere og en lavere, som ingen ser eller ved noget om, og som fordømmer eller frikender uden Opsættelse eller Appel. — Ha! — Dersom De først havde prøvet min Maade at leve, saa vilde De ikke ønske Dem nogen anden og aldrig mere vende tilbage til Verden, dersom De ikke havde en eller anden stor Plan at udføre.«

»En Hævn for Eksempel!« sagde Franz.

Den ubekendte tilkastede ham et af hine Blikke, som gennemtrænger Sjælens Inderste.

»Og hvorfor en Hævn?« spurgte han.

»Fordi De,« sagde Franz, »forekommer mig som et Men-

neske, der er forfulgt af Samfundet og har en skrækkelig Regning at opgøre med det.«

»Nu vel!« sagde Sindbad med hint sælsomme Smil, der fremviste hans hvide Tænder, »De har dog ikke truffet det rigtige; som De her ser mig, er jeg en Slags Filantrop, og maaske jeg engang rejser til Paris for at konkurrere med Hr. Eppert og med Manden i den lille graa Kappe.«

»Og det er første Gang, De rejser dertil?«

»Ja vel. Det synes, som jeg ikke er meget nysgerrig, ikke sandt? Dog forsikrer jeg Dem, at det ikke er min Skyld, at jeg har tøvet saa længe; jeg kommer dog nok engang.«

»Og De har i Sinde snart at foretage Dem denne Rejse?«

»Jeg ved det ikke endnu, det afhænger af Omstændighederne.«

»Jeg vilde ønske at være der, naar De kommer dertil, saa vilde jeg bestræbe mig, for saa vidt som det staar i min Magt, at gengælde den Gæstfrihed, som De i saa høj Grad udviser mod mig her paa Monte-Christo.«

»Jeg vilde med den største Fornøjelse modtage Deres Tilbud, men jeg rejser formodentlig inkognito derhen.«

Man vedblev imidlertid med Maaltidet, der syntes at være bestemt for Franz alene; thi Værten smagte næppe de glinsende Fades Indhold, som den uventede Gæst udviste saa fuldkommen Ære imod. Endelig bragte Ali Desserten eller rettere sagt han tog Kurvene fra Statuerne og satte dem paa Bordet. Mellem to af Kurvene satte han en tillukket Pokal af forgyldt Sølv. Den Ærbødighed, med hvilken Ali bragte dette Bæger, vakte Gæstens Nysgerrighed, han tog Laaget af og saa en grønlig Dejj, der lignede indbagt Angelika, men som var ham aldeles ukendt; han lagde Laaget paa igen og vidste nu lige saa lidt som før, hvad det forgyldte Bæger indeholdt. Værten bemærkede det og smilede ad hans mislykkede Forsøg.

»De kan ikke gætte,« sagde han, »hvad det er for en Spise som denne Vase indeholder, og det fortryder Dem, ikke sandt?«

»Jeg tilstaar det!«

»Velan! Dette besynderlige grønne Syltetøj er hverken mere eller mindre end den Ambrosia, som Hebe fremsatte paa Jupiters Taffel.«

»Men denne Ambrosia,« svarede Franz, »har uden Tvivl tabt sit himmelske Navn og antaget et jordisk, efterat den er overgaaet i Menneskehænder. Hvorledes hedder da, i daglig Tale, denne Substans, til hvilken jeg oprigtig talt ikke føler stor Appetit?«

»Ser De!« sagde Sindbad, »det viser netop vor materielle Oprindelse. Vi gaar ofte forbi Lykken uden at betragte den, eller i det mindste uden at erkende den. Er Guldet Deres Gud, saa smag dette, og Perus, Guzurates og Golcondas Guldminer vil aabne sig for Dem. — Har De en levende Indbildningskraft, er De Digter, saa smag dette, og Umulighedens Skranker vil forsvinde, Uendelighedens Marker vil staa aabne for Dem. De vil aande med frit Hjerte og fri Aand i Drømmeverdenens umaadelige Rige. — Er De ærgerrig, tragter De efter jordisk Storhed saa smag dette, om en Time vil De være Konge, og det ikke blot i en Del af Europa, som Frankrig, England osv., men Konge over hele Verden. Herre over alt det skabte. Deres Trone vil staa paa det Bjerg, hvorhen Satan førte Forløseren, og alle Verdens Riger vil da tilhøre Dem, uden at De behøver at tilbede Fristeren eller kysse hans Djævnleklær. Er det, som jeg byder Dem, ikke tillukkende, og er det ikke let at faa, da man kun behøver at gøre saaledes?«

Ved disse Ord aabnede han den lille Pokal, der indeholdt den saa højtprieste Substans, tog en Teske fuld af den fortryllende Saft, bragte det til sin Mund og nød det langsomt med halvt tillukkede Øjne og tilbagelænet Hoved.

Franz lod ham have Tid til at nyde sin Yndlingsspise og sagde derpaa:

»Men hvad er det nu da endelig for en kostbar Ret?«

»Har De hørt Tale om den gamle paa Bjerget?« spurgte Sindbad ham, »om ham, som vilde myrde Philip-August?«

»Ja vel!«

»Saa ved De at han herskede over en rig Dal ved Foden af det Bjerg, af hvilket han har sit besynderlige Navn. I denne Dal var der pragtfulde Haver, anlagte af Hasan-ben-Sabah, og i disse skønne Haver var der ensomme Lysthuse. I disse Lysthuse indførte han sine udvalgte og lod dem spise af en vis Urt, som hensatte dem i Paradiset mellem altid blomstrende Planter, altid modne Frugter, og altid rene Jomfruer. Hvad hine lykkelige Ynglinge nu antog for Virkelighed, var kun en Drøm, men en saa sød, berusende, henrykkende Drøm, at de solgte sig med Liv og Sjæl til den, der skaffede dem denne Drøm saa de adlød hans Befalinger, som en Guddoms Befalinger, fulgte de af ham betegnede Slagtofre lige til Verdens Ende og døde en Martyrdød uden at beklage sig og trøstende sig med den blotte Tanke, at den Død, som de maatte lide, kun var en Overgang til et Liv fuldt af Nydelse, om hvilket denne hellige Urt, som her staar for Dem, havde givet dem en Forsmag.«

»Saa er det Hatschis!« raabte Franz, »ja, jeg kender det i det mindste af Navn.«

»Rigtig! De har truffet det, Hr. Aladdin, det er Hatschis, den bedste og reneste Hatschis fra Aleksandria, Abru Gors Hatschis, ja han er den eneste Mand, for hvem man burde opbygge et Palads med den Indskrift: »Fra den taknemmelige Verden til Lykkens Udbreder.«

»Jeg kunde virkelig,« sagde Franz, »have Lyst til at overbevise mig selv om det sande eller det overdrevne i Deres Lovtaler.«

»Overbevis Dem, Højstærede! Overbevis Dem selv, men døm ikke straks efter det første Forsøg. Ligesom man i alle Ting maa vænne Sanserne til usædvanlige Indtryk, de være sig nu blide eller voldsomme, bedrøvelige eller glædelige, saaledes modstræber Naturen ogsaa denne Substans; thi den er ikke skabt for Glæden, den klynger sig fast til Smerten. I denne Kamp maa Naturen give efter, Virkeligheden maa vige for Drømme, og derpaa bliver Drømmen den fremherskende, den bliver til Livet og Livet til en Drøm. Men hvilken Forskel, naar man vil anstille en Sammenligning mellem Virkelighedens Smerte og Drømmens Glæder! — Naar De lærer denne Tilstand at kende saa vil De ikke ønske at leve mere, men bestandig drømme, og dersom De maatte opgive denne Drømmeverden og bytte den mod den virkelige, saa vil det være for Dem, som om De gav Paradiset for Jorden, Himmelen for Helvede. Smag min Hatschis, smag den.«

I Stedet for Svar tog Franz en Skefuld af denne forunderlige Dejj, og efter at have nedsvælget denne Gudespise udbrød han:

»For Pokker! Jeg ved endnu ikke, om Følgerne vil være saa behagelige, som De siger; men Tingen selv forekommer mig slet ikke at være saa ganske fortræffelig, som De siger.«

»Det er fordi Deres Gane endnu ikke er modtagelig for denne Spise. Tilstaa, at den første Gang, da De smagte Østers, The, Porter eller Trøfler, fandt De det maaske aldeles ikke velsmagende, og senere har De sikkert dog fundet Behag deri. Spis kun i otte Dage af denne Hatschis, og allerede den niende Dag vil ingen Spise forekomme Dem saa behagelig som den, der maaske i Dag forekommer Dem saa smagløs og uappetitlig. — Men lad os nu gaa ind i Værelset ved Siden af, det vil sige i Deres Værelse, der vil Ali bringe os Kaffe og Piber.«

Begge rejste sig, og medens den saakaldte Sindbad gav sin Tjener nogle Befalinger, traadte Franz ind i det anviste Værelse. Dette var simplere, omendskønt ikke mindre rigt

møbleret, det var rundt med en omløbende Divan langs med Væggen. Divan, Vægge, Loft og Gulv var beklædt med de smukkeste Dyrehuder fra al Verdens Egne, Huder, som kunde taale Sammenligning med de blødeste Tæpper.

De strakte sig begge paa Divanen; de fineste Cigarer med Rør af Jasmin og Ambra, var stillede saaledes, saa man bekvemt kunde tage dem.

De tog derfor en hver, Ali tændte dem, og gik for at hente Kaffen. Der indtraadte et Øjeblikks Tavshed, medens Sindbad overlod sig til de Tanker, der stadig syntes at beskæftige ham endogsaa midt i Underholdningen, og Franz hensank i hint stumme Drømmeri, til hvilket man næsten al Tid hengiver sig, naar man ryger en udmærket Tobak, der med sin Duft synes at bortføre alle Sjælens Bekymringer og at begave Rygeren med lykkelige Drømme.

Ali bragte Kaffen.

»Hvorledes ønsker De at drikke den?« spurgte Sindbad, »paa fransk eller tyrkisk Maade, stærk eller tynd, med eller uden Sukker? Behag at vælge, vi er forberedte paa alle Tilberedningsmaader.«

»Saa vil jeg drikke den paa tyrkisk Maade,« sagde Franz.

»Og De har Ret!« sagde hans Vært, »det beviser, at De har Sans for den østerlandske Levemaade. Ja, tro mig! Morgenlænderne — kun de alene forstaar at leve! Hvad mig angaar,« tilføjede han med hint besynderlige Smil, der ikke undgik den unge Mands Opmærksomhed, »saa vil jeg, naar jeg har tilendebragt mine Forretninger i Paris, rejse til Orienten og ende mine Dage der, og dersom De vil gense mig, saa vil De træffe mig i Kairo, Bagdad eller Ispahan.«

»Min Tro!« sagde Franz, »det vilde ikke have nogen Vanskelighed; thi jeg føler mig baaret som paa Ørnevinger, og med disse Vinger vilde jeg omrejse Verden i fireogtyve Timer!«

»Ah! Hatschien virker allerede. Velan da, udfold Deres Vinger og flyv op i de højeste Regioner. Frygt ikke, man vaager over Dem, og dersom Deres Vinger skulde smelte for Solen, saa er vi her for at opfange dem.«

Derpaa sagde han nogle arabiske Ord til Ali, denne gav et Tegn til, at han var beredt til at adlyde og trak sig tilbage uden dog at gaa bort.

Hvad Franz angik, saa foregik der en besynderlig Forandring i hans Indre. Alle Dagens legemlige Anstrengelser og hans Tankers Virksomhed, som havde fremkaldt Aftenens Begivenheder, forsvandt ligesom ved Søvnens Begyndelse,

naar man endnu er saa meget vaagen, saa man kan mærke Søvnens Komme.

Hans Legeme syntes at vinde en usædvanlig Lethed og Frihed i sine Bevægelser, hans Aand forklaredes paa en ubegribelig Maade, hans Sanssevner fordoblede sig. Horizonten udvidede sig, men det var ikke den mørke Horizont, over hvilken der svæver en usikker Ængstelighed, som han havde følt førend sine Drømme, men en blaa, gennemsigtig Horizont med hele Havets Azur, alt Solens Guld og Luftens hele Kølning; da saa han, under Søfolkenes Sang, der var saa ren og klar, saa den mindede om de himmelske Harmonier, hvorledes Øen Monte-Christo fremdukkede, ikke som en af Bølgerne fremragende Klippe, men som en Oase i Ørkenen, og jo nærmere Baaden kom, desto mere fuldttonende blev Sangen, en fortryllende, hemmelighedsfuld Harmoni syntes at opstige fra Øen.

Endelig naaede Baaden Strandbredden, men uden nogen Anstrengelse, uden at det frembragte noget Stød eller Rystelse i den, det skete saa blidt, som naar to Læber berører hinanden, og Franz syntes, at han traadte ind i Grotten, uden at Musiken ophørte.

Han gik, eller troede i det mindste at stige nogle Trin nedad; en kølig, balsamisk Lugt, som den, der skal have viftet om Circes Grotte og hensat Aanden i behagelige Drømmerier, modtog ham her.

Han drømte alt, hvad han havde set i vaagen Tilstand, lige fra Sindbad, den fantastiske Vært, til Ali, den stumme Tjener. Da syntes alt at sammensmelte og slukkes, ligesom de sidste Skygger af en Laterne magica, og han befandt sig i det Værelse, hvor Statuerne stod.

Det var de samme Statuer med de yppige Former, rigt udstyrede af Pragt og Poesi, med de tiltrækkende Øjne, det vellystige Smil og de rige Haarsmykker.

Det var Phryné, Messaline og Cleopatra, disse tre Fortidens store Skøger.

Men mellem disse ukyske Skikkelser, midt i den olympiske Kreds, sneg der sig, ligesom en klar Lysstraale, som en kristelig Engel, en af hine kyske Skikkelser, hine rolige Skygger, hine behagelige Syner, der syntes at tilsløre sin jomfruelige Pande for alle disse ukyske Marmorbilleder.

Nu forekom det ham, som disse tre første Skikkelser havde forenet hele deres Kærlighed for en Mand, og som han var denne Mand. Deres Fødder skjultes under deres lange folderige Drapperier, der var opløst, og ombølgede dem som en Sky. De nærmede sig til ham i Stillinger, som kun Helgene

modstaar, men for hvilke Guderne falder, og betragtede ham med hine brændende Blikke, som Slangen tilkaster Fuglen, og under en smertelig Tvang hengav han sig til disse vellystige Blikke.

Det forekom Franz, som han lukkede Øjnene, og som om han, med det sidste Blik, som han kastede omkring sig, saa, hvorledes den kyske Skikkelse tilslørede sig aldeles, og da hans Øjne nu var tillukkede for Virkeligheden, aabnede hans Sanser sig for Indbildningskraftens ubegrænsede Paavirkning. Det var en Nydelse en Kærlighed uden Ophør, ligesom den, Profeten lovede sine udvalgte.

Og omendskønt hans Arme stundom forsøgte at tilbagestøde denne ubekendte Kærlighed, saa tabte hans Sanser sig dog stedse mere i denne mystiske Drøms Tryllekreds.

Efter en Kamp, for hvilken mange vilde have opofret deres Liv, hensank han aandeløs og udtømt under alle denne gaadefulde Drøms fortryllende Virkninger.

OTTENDE KAPITEL.

Opvaagnelsen.

Da Franz vaagnede, forekom de Genstande, som omgav ham, at danne den anden Del af hans Drøm, han troede at befinde sig i en Grav, hvor en medlidende Solstraale næppe formaaede at indtrænge.

Han udstrakte Haanden og følte en Stenmasse, han rejste sig op, og fandt sig indsvøbt i en Burnus, hvilende paa et blødt vellugtende Leje af tørrede Buskvækster, hvor han havde sovet.

Enhver Tilsyneladelse var forsvundet, og Statuerne havde bortfjernet sig, som om de kun havde været Skygger, der under hans Drøm var opstegne fra Graven.

Han gik nogle Skridt henimod det Sted, hvor Dagslyset trængte ind; efter Drømmens overspændte Bevægelse fulgte nu Virkelighedens Ro.

Han saa, at han befandt sig i en Grotte, han nærmede sig til dens Aabning, og gennem dens hvælvede Indgang saa han den blaa Himmel og det azurfarvede Hav.

Luft og Hav glimrede af Morgensolens Straaler. Ved Strandbredden sad Matroserne og snakkede og lo.

Ti Skridt ude i Havet gyngede det lille Fartøj roligt paa Bølgerne.

Han nød en kort Tid den friske Søluft, der omviftede hans Pande, han hørte Bølgernes Plasken, da de brød sig mod Bredden og efterlod et sølvhvidt Skum paa Klippen.

Han gik videre uden at tænke paa det guddommelige Tryl-leri, som liggert i Naturens Frembringelser, som hans fantastiske Drøm havde gjort ham ufølsom for.

Men lidt efter lidt overbeviste det rene, rolige og stor-arterede Liv i Naturen ham, om Drømmenes Usandsynlighed, og hans Erindring blev atter klar og tydelig.

Han erindrede sig nu sin Ankomst til Øen, sin Sammenkomst med Anføreren for Smuglerne i et glimrende underjordisk Palads, hvor han havde nydt et udmærket Aftensmaaltid og en Skefuld Hatschis, kun forekom det ham nu ved den lyse Dag og ligeoverfor den nøgne Virkelighed, som om det i det mindste var et Aar siden, at alt dette havde fundet Sted.

Forøvrigt var hans Hoved fuldkommen let, og hans Le-geme forfrisket; der var intet tungt eller forvirret i hans Hjerne, tværtimod, han følte en almindelig Velvære, en større Modtagelighed for Luften og Lyset, end han ellers plejede.

Vel til Mode nærmede han sig til Søfolkene, og saa snart de saa ham, rejste Baadføreren sig, nærmede sig til ham og sagde:

»Hr. Sindbad har paalagt os at hilse Deres Ekscellence og i hans Navn at udtale den Beklagelse, med hvilken han har maattet forlade Dem uden først at tage Afsked. Han haaber dog, at De vil undskylde ham, naar De erfarer, at vigtige Forretninger har kaldet ham til Malaga.«

»Ah, saaledes. min kære Gaetano!« sagde Franz. »Alt dette er altsaa virkelig sandt? Der gives virkelig en Mand, som har modtaget mig her paa Øen, som har beværtet mig kongeligt, og som er afrejst, medens jeg sov?«

»Ganske vist! Der ser De, hvor hans lille Yacht iler bort for fulde Sejl, og dersom De vil tage Deres Kikkert, saa vil De efter al Sandsynlighed endnu kunne se Deres Vært om-givet af sit Mandskab.«

Ved disse Ord udstrakte Gaetano Armen og pegede i Retning mod et lille Fartøj, der sejlede mod Korsikas sydlige Spids.

Franz tog sin Kikkert og saa hen mod den anviste Retning. Gaetano havde ikke bedraget ham, i Bagstavnen stod den hemmelighedsfulde fremmede med Ansigtet vendt imod dem og holdt ligeledes en Kikkert i Haanden.

Han var klædt ganske som hans Gæst havde set ham Aftenen i Forvejen, og tilvinkede ham et Farvel med sit Tør-

klæde, en Hilsen, som Franz besvarede ved ligeledes at tage sit Tørklæde frem og vifte med det.

Et Øjeblik derefter steg en let Røgsky op fra Skibets Bagstavn, den svævede langsomt i Vejret, og et svagt Knald genlød for Franz's Øre.

«Hører De?» sagde han, »han hilser Dem!»

Franz tog sin Karabin og skød den af i Luften, dog uden Haab om, at Knaldet kunde høres gennem den Afstand, som der var fra Yachten til Strandbredden, hvor han stod.

»Hvad befaler Deres Ekscellence nu?» spurgte Gaetano.

»Frem for al Ting en tændt Fakkell!»

»Ja saa! Jeg begriber det, De vil søge Indgangen til Trylleslottet. God Fornøjelse, Deres Ekscellence, dersom det kan mere Dem! jeg skal gerne give Dem en Fakkell, men jeg har ogsaa engang haft det samme Indfald, jeg har tre, eller fire Gange forsøgt alt muligt, men har tilsidst ganske opgivet det. Gjovani!» tiløjede han, »tænd en Fakkell og bring hans Eks-
cellence den.«

Gjovani adlød, Franz tog Faklen og gik ind i Grotten. Gaetano fulgte ham.

Franz genkendte det Sted, hvor han var vaagnet paa sit Mosleje, men endskønt han med stor Opmærksomhed og ved Hjælp af sin Fakkell gennemsøgte hele Grotten, saa opdagede han ikke andet end Spor af Røg, der beviste, at andre førend ham havde foretaget det samme Forsøg ligesaa forgæves som han.

Der var ikke en Revne, uden at han ogsaa stak Klingen af sin Jagtkniv derind, intet fremspringende Punkt, uden han med al Magt forsøgte at bringe det til at give efter, men det var altsammen forgæves, og to Timer var henrundne med disse anstrengende og frugtesløse Bestræbelser.

Endelig opgav han dem, og Gaetano triumferede.

Da Franz kom tilbage til Ankerpladsen, saas Yachten kun som et lille hvidt Punkt paa Horizonten, han tog atter sin Tilflugt til Kikkerten, men selv gennem denne kunde han ikke se noget tydeligt.

Gaetano erindrede ham om, at han var kommet til Øen for at jage Geder, hvilket han ganske og aldeles havde glemt.

Han tog sin Flint og gennemstrejfede Øen, snarere som en, der opfylder en Pligt, end som en, der gør det for sin Fornøjelse; eiter et Kvarters Forløb havde han skudt en Ged og to Lam, men disse Geder havde, endskønt de var vilde og hurtige som Gemser, dog en saa stor Lighed med vore sædvanlige Geder, saa at Franz ikke kunde betragte dem som egentligt Vildt.

Men snart beskæftigede andre og vigtigere Tanker hans

Aand. Siden den forrige Aften havde han virkelig været Helte i et af Tusind og en Nats Eventyr, og en uimodstaelig Drift drog ham tilbage til Grotten; uagtet sit første forgæves Forsøg begyndte han dog en ny Undersøgelse, efter at han havde overladt et af Lammene til Gaetano for at stege det.

Den anden Undersøgelse varede temmelig længe; thi da han kom tilbage, var Lammet stegt og Frokosten færdig.

Franz satte sig paa det samme Sted, hvor han havde siddet den forrige Aften, da han modtog den Ubekendtes Indbydelse, og herfra saa han endnu den lille Yacht som en Maage, der vugger sig i Luften.

»Men De sagde jo før,« sagde han til Gaetano, »at Hr. Sindbad rejste til Malaga, men det forekommer mig, at han styrer lige imod Porto Vechio.«

Erindrer Deres Ekscellence ikke, at jeg sagde Dem, at der for Øjeblikket var to Banditter mellem hans Skibsmandskab?»

»Det er sandt! Og han vil formodentlig landsætte dem paa Kysten,« mente Franz.

»Rigtig! Ja, han er et Menneske, som hverken frygter Gud eller Fanden, og som gerne gør en Omvej af et halvt Hundrede Mil, naar han kan tjene en stakkels Djævel dermed.«

»Men den Slags Tjenstvillighed kunde let bringe ham i ubehagelig Berøring med Øvrigheden i det Land, hvor han udøver sin Menneskekærlighed.«

»Aa! mente Gaetano, »hvad bryder han sig om Øvrigheden? Den kan ikke gøre ham noget. Lad dem kun prøve paa at forfølge ham. For det første er hans Yacht ikke noget Skib, det er en Fugl, som ingen Fregat kan indhente, og dersom han kun vil lade sig se ved Kysterne, saa kan De tro, at han vil finde Venner overalt.«

Deraf fremgik tydeligt, at Hr. Sindbad havde den Ære at staa i Forbindelse med Smuglere og Banditter paa Middelhavets Kyster, hvilket dog lod formode, at han maatte indtage en besynderlig Stilling.

Hvad Franz angik, saa var der nu ikke noget, som holdt ham tilbage paa Monte-Christo, han havde opgivet ethvert Haab om at finde Indgangen til Grotten, han skyndte sig derfor med at spise Frokost, og befalede sine Folk at holde Baaden beredt. Efter en halv Times Forløb var han om Bord. Han kastede et sidste Blik til Yachten, der syntes at være i Begreb med at indløbe i Porto-Vechios Havn.

Han gav Signal til Afrejsen, og i det Øjeblik, da Baaden satte sig i Bevægelse, forsvandt Yachten og med den udslettedes ogsaa det sidste synlige Bevis fra den forgangne Nats Begivenheder; Sindbad, Aftensmaaltidet, Hatschien og Statuerne, alt sammensmeltede for ham som utydelige Drømme.

Baaden sejlede hele Dagen og Natten, og da Solen steg op den følgende Morgen, var Øen Monte-Christo forsvunden for deres Øjne.

Saa snart Franz var steget i Land, glemte han, i det mindste for Øjeblikket, de oplevede Eventyr for at kunne aflægge sine Høflighedsbesøg i Florenz, og da træffe sammen med sin Rejsekammerat, Albert de Morcerf, som ventede ham i Rom; han afrejste derfor snart, og ankom Lørdag Aften med Posten til Rom.

Deres Bolig var, som allerede bemærket, forud akkorderet, og Franz behøvede altsaa kun at opsøge Hr. Pastrinis Hotel, hvilket dog ikke var saa ganske let; thi en uhyre Menneskemasse gennembølgede Gaderne, og Rom var allerede opfyldt af hin dumpe Gæring, som stedse er Forløberen for store Begivenheder.

Endelig lykkedes det ham at arbejde sig gennem den stedse voksende og frem og tilbagebølgende Mængde, og han naaede til Hotellet.

Paa hans første Spørgsmaal modtog han et Svar, saadan som det plejer at gives af uforskammede Kuske, hvis Vogne er bestilte og af Gæstgivere, hvis Værelser er bortlejede, nemlig at der ingen Plads var for ham i Hotel London.

Derpaa sendte han sit Kort til Hr. Pastrini og lod Albert de Morcerf kalde. Det virkede, Hr. Pastrini ilede selv til ham og undskyldte sig, fordi man havde ladet hans Excellence vente saa længe, han skændte paa Tjenerne, tog Lyset fra Vejviseren, som allerede havde bemægtiget sig den Rejsende, og tilbød sig at føre ham til Albert, da denne netop kom dem i Møde.

Den Lejlighed, der var holdt dem tilgode, bestod af to smaa Værelser og et lille Kammer. Begge Værelserne vendte ud til Gaden, en Omstændighed, som Hr. Pastrini fremhævede som en uskatteilig Fordel, den øvrige Del af Etagen var lejet af en rig Herre, som man antog for at være en Sicilianer eller Malteser, dog kunde Værten ikke saa nøje opgive, hvilken af disse Nationer han tilhørte.

»Dette er nu for saa vidt meget godt, Hr. Pastrini,« sagde Franz, »kun maa vi straks have et Aftensmaaltid og en Vogn for i Morgen og de følgende Dage.«

»Hvad Aftensmaaltidet angaar, saa skal De blive opvartet, men Vognen —«

»Ja, Vognen?« raabte Albert, »ingen Spøg, Hr. Pastrini, en Vogn maa vi have.«

»Min Herre!« svarede Gæstgiveren, »jeg vil gøre alt muligt for at skaffe Dem en, mere kan jeg ikke love.«

»Og hvornaar faar vi en Bestemmelse derpaa?« spurgte Franz.

«I Morgen tidlig!» svarede Værten.

»Hvad Pokker!« sagde Albert. »man betaler den noget dyrere end ellers, og dermed er den Sag afgjort Vi ved jo Betsked, hos Diake og Aaron er det femogtyve Francs for en Søgnedag og femogtrediven for Søn- og Helligdage, lad os nu regne fem Francs mere om Dagen, det bliver fyrretyve Francs; og saa er der ikke mere at tale om den Ting.«

»Jeg er bange for, at man ikke kan skaffe en Vogn for den dobbelte Pris «

»Naa, saa lad spænde for min Vogn, den er rigtignok blevet lidt medtaget af Rejsen, men det er lige meget.«

»Man vil ingen Heste kunne faa.«

Albert saa til Franz som et Menneske, der har faaet et Svar, som han ikke kan forstaa.

»Begriber du det, Franz?« sagde han »ingen Heste? — Skulde man da ingen Postheste kunne faa.«

»De er alle bortlejede for fjorten Dage siden, og der er nu ikke flere tilbage, end man behøver til den nødvendige Tjeneste.«

»Hvad siger du dertil?« spurgte Franz.

»Jeg siger, at naar noget gaar over min Forstand, saa tager jeg mig det ikke nær, men gaar over til noget andet. Er Aftensmaden færdig, Hr. Pastrini?«

»Ja, Ekscellence!«

»Saa lad os gaa til Bords.«

»Men Hest og Vogn?« indvendte Franz.

»Vær ubekymret, min Ven! Det kommer af sig selv, naar vi forhøjer Betalingen.«

Og med en Filosofers Rolighed, som ikke anser noget for umuligt, saa længe hans Pung er velspækket, satte Hr. de Morcerf sig til Bords og spiste, gik til Sengs, sov roligt og drømte, at han bivaanede Karnevalet i en Vogn med seks Heste for.

NIENDE KAPITEL.

Romerske Banditter.

Den næste Morgen var Franz den første som vaagnede; han ringede straks. Klokken bevægede sig endnu, da Hr. Pastrini traadte ind i egen Person.

»Naa!« udbrod Værten triumferende og uden at vente et Spørgsmaal af Franz, »jeg tænkte det nok, og derfor har jeg

ikke villet love Dem noget. De har været for sildig betænkt derpaa, og der er ikke en Vogn at faa til Leje i hele Rom, det vil sige i de første tre Dage.«

»Det vil sige,« gentog Franz, »i de Dage, hvor vi netop behøver den.«

»Hvad er det?« spurgte Albert de Morcerf, som i det samme traadte ind, »ingen Vogn?«

»Rigtig, min Ven!« svarede Franz, »Du har straks gættet det.«

»I Sandhed, det er en herlig Stad, denne Deres evige Stad!«

»Det vil sige, Ekscellence!« afbrød Hr. Pastrini, som gerne vilde holde den kristelige Verdens Hovedstad i en vis Respekt for sine Gæsters Øjne, »det vil sige, at De fra Søndag til Tirsdag Aften ikke vil kunne faa nogen Vogn, men efter den Tid vil De kunne faa et halvt Hundrede, hvis De ønsker dem.«

»Naa! Det er dog noget!« sagde Albert halvt spottende, »men vi har endnu god Tid, og meget kan forandre sig, førend vi skal bruge Vognen.«

»Der vil imidlertid komme flere Rejsende, som vil forøge Vanskelighederne,« mente Franz.

»Min Ven!« sagde Morcerf, »lad os nyde det nærværende og ikke bekymre os om Fremtiden.«

»I det mindste vil vi dog vel kunne faa et Vindue?« spurgte Franz.

»Hvor da?«

»Ih, for Pokker, paa Corso!«

»Jo vist — et Vindue?« raabte Pastrini, »umuligt — ganske muligt? Der var et tilbage i femte Etage i Paladset Doria, og det har en russisk Prins lejet for tyve Zechiner om Dagen.«

De to unge Mennesker betragtede hinanden med forlegne Miner.

»Nu vel, min kære!« sagde Franz til Albert, »det bliver nok bedst, at vi holder os til Karnevalet i Venedig, dersom vi ikke kan faa Vogne der, saa vil vi i det mindste faa Gondoler.«

»Men,« svarede Albert, »jeg har nu engang foresat mig at ville se Karnevalet i Rom, og jeg vil se det, om det saa skal være paa Styler!«

»Holdt!« raabte Franz, »det var et prægtigt Indfald, især til at være med om at slukke Moccolettoen. Vi vil udklæde os som Flagermus eller som Hedeboere og gøre stormende Lykke!«

»Ønsker Deres Ekscellence endnu en Vogn?« spurgte Værten en Smule forlegen.

»For en Ulykke!« sagde Albert. »tror De, at vi vil gennemstrejfe Staden til Fods, ligesom Amtsskrivere? Ja, vist vil vi have en Vogn!«

»Jeg vil skynde mig at udføre Deres Ekscellences Befaling, men dog maa jeg gøre Dem opmærksom paa, at Vognen vil koste seks Pjastre om Dagen.«

»Og jeg, min kære Pastrini,« sagde Franz, »der ikke er nogen Millionær, som min Nabo, jeg siger Dem, at det er den fjerde Gang, jeg er i Rom, og at jeg altsaa ved, hvad en Vogn koster baade Søgnedage og om Helligdagene; jeg vil give Dem fjorten Pjastre for de tre Dage, og De vil dog have en køn, lille Fordel.«

»Men,« sagde Pastrini, som endnu forsøgte at gøre sig kostbar.

»Gaa, gaa min kære Vært!« sagde Franz, »eller jeg vil selv akkordere med deres Kommissionær, som ogsaa er min; han er en gammel Ven af mig, som allerede har snydt mig mange Penge fra, og som i Haab om at kunne bedrage mig for endnu flere, vistnok vil være billigere imod mig end De.«

»Gør Dem ingen Ulejlighed, Ekscellence!« sagde Pastrini med et Smil som en italiensk Spekulant, der føler sig overvunden. »Jeg vil gøre mit bedste og jeg haaber, at De vil blive tilfreds.«

»Naa, saaledes! Ja, saa kan jeg finde mig deri!«

»Hvornaar ønsker De Vognen?«

»Om en Time!«

»Den skal være for Døren!«

Og virkelig var der eiter en Times Forløb en Vogn for Døren og ventede de to unge Mennesker.

Det var en beskeden Fiakre, som man under de tilstedeværende Omstændigheder havde ophøjet i Klasse med et bedre Køretøj; men, hvor simpelt dette Befordringsmiddel end var, saa var de unge Mennesker dog meget lykkelige ved at kunne beholde det i de kommende tre Dage.

»Ekscellence!« raabte Ciceronen, da Franz saa ud af Vinduet, »skal Kareten køre frem for Paladsets Port?«

I hvor meget Franz endogsaa var vant til det italienske Vigtigmageri, saa var hans første Bevægelse dog at se sig om; men han overbeviste sig snart om, at disse Ord virkelig var henvendte til ham. Han var Ekscellencen Fiakren var Kareten, og Hotel London var Paladset. Nationens Praetalent var udtalt i disse faa Ord.

Franz og Albert gik ned, Kareten kørte frem for Paladset, Ekscellencerne strakte sig magelig paa Sæderne og Ciceronen sprang op bagpaa.

»Hvor ønsker Deres Eksellencer at køre hen?«

Først til St. Peder, og saa til Kolosseum,« sagde Albert, som en ægte Pariser.

Albert vidste ikke, at man behøvede en Dag til at bese St. Pederskirken, og en Maaned for at studere den. Dagen hengik altsaa med at bese St. Pederskirken.

Pludselig bemærkede begge Vennerne, at det begyndte at blive Aften. Franz tog sit Ur frem, det viste halv fem, og man vendte straks tilbage til Hotellet; ved Døren gav Franz Kusken Ordre til at holde sig beredt til at køre Klokken otte.

Han vilde vise Albert Kolosseum ved Maanebelysning, ligesom han nylig havde vist ham St. Pederskirken ved højlys Dag. Naar man fører en Ven omkring i en Stad, som man allerede selv har set, saa sker det i Almindelighed med det samme Koketteri, som naar man viste ham en Kvinde, man har elsket.

Saaledes betegnede Franz Vejen for Kusken; han skulde køre ud ad Porta del Popolo, dernæst følge Muren og atter køre ind ad Porten San-Giovanni.

Uden en Forberedelse vilde Kolosseum ikke være halv saa storartet, naar Capitolium, Forum, Septimus, Serverus Buen, Antonius og Faustinatemplet og via sacra ikke havde tjent som Forberedelsestrin.

Man satte sig altsaa til Bords. Hr. Pastrini havde lovet sine Gæster et udmærket Maaltid, og han gav dem en taalelig god Spise, derimod var nu intet at sige.

Mod Maaltidets Slutning kom Hr. Pastrini selv. Franz troede i Begyndelsen, at han kom for at modtage Komplimenter, og belavede sig derfor paa at sige ham nogle, men Pastrini afbrød ham ved de første Ord.

»Ekscellence,« sagde han, »Deres Bifald er meget smigrende for mig, men det er ikke derfor, jeg er kommet her op til Dem.«

»Vil De da maaske sige os, at De har faaet en anden Vogn til os?«

»Endnu mindre, Excellence. De vil endogsaa gøre vel i at opgave disse Tanker og se til, hvorledes De kan hjælpe Dem paa en anden Maade. Man kan gøre en Ting, eller man kan ikke gøre den, og naar man nu siger Dem, at det ikke kan lade sig gøre, saa er det dermed forbi.«

»I Paris har man det meget mere bekvemt. Naar noget dér ikke vil lade sig gøre, saa betaler man det dobbelt, og straks har man, hvad man ønsker sig.«

»Ja, det har jeg hørt alle Franskmænd sige,« sagde Hr. Pastrini lidt fornærmet, »men saa begriber jeg ikke hvorfor De vil rejse.«

»Ja,« svarede Albert, idet han blæste Røgen af sin Cigar

op mod Loftet og gængede sig paa Stolen, »det er ogsaa kun Narrene, som nu vi, der rejser. Fornuftige Folk forlader ikke deres Bolig i Rue de Helder, Boulevard de Gaud eller Café de Paris.«

Vi behøver ikke først at sige, at Albert boede i ovennævnte Gade, at han daglig spadserede paa Boulevarden og daglig spiste i den eneste Kafé, hvor man spiser godt, naar man staar godt anskrevet hos Opvarterne.

Hr. Pastrini tav et Øjeblik; han eftertænkte Alberts Svar, der ikke havde været ganske fuldkommen tydelig for ham.

»Men,« udbrød Franz, »De er dog kommet i en eller anden Hensigt. Vil De ikke opgive os Grunden til Deres Besøg?«

»Meget gerne! De har bestilt Vognen til Klokkeren otte?«

»Ja!«

»De har i Sinde at besøge Kolosseum?«

»Naturligvis!«

»De har beordret Kusken til at køre ud ad Porta del Popolo, at følge Muren og køre ind ad Porten San-Giovanni?«

»Ord til andet!«

»Nuvel! denne Vej er umulig, den er i det mindste meget farlig.«

»Og hvorfor?«

»For den berygtede Luigi Vampas Skyld.«

»Fremfor al Ting, min kære Vært,« sagde Albert, »saa maa De sige os, hvem denne berygtede Luigi Vampa er. Han kan maaske være berygtet i Rom, men jeg forsikrer Dem, at man slet ikke kender ham i Paris.«

»Hvad! De kender ham ikke?«

»Jeg har ikke den Ære!«

»Velan! Det er en Bandit, mod hvem Decesaris og Gasparone ikke er andet end nogle Kordrenge.«

»Med al Respekt,« sagde Albert til Franz, »saa har vi altsaa der en Bandit! Jeg siger Dem i Forvejen, min kære Hr. Vært, at jeg ikke tror et Ord af det, som De vil fortælle os, og efter at dette Punkt nu er afgjort, saa fortæl kun saa meget De vil, og jeg skal være en andægtig Tilhører. — »Der var en Gang« — naa, fortæl væk!«

Hr. Pastrini henvendte sig til Franz, der forekom ham at være den fornuftigste, og sagde med megen Alvor:

»Ekscellence! Dersom De tror, at jeg er en Løgner, saa er det unyttigt at sige Dem, hvad jeg ellers vilde sige, dog kan jeg forsikre Dem, at det sker kun til Deres eget Bedste.«

»Albert siger jo ikke, at De er en Løgner, Hr. Pastrini; han sagde kun, at han ikke vilde tro Deres Fortælling. Men jeg vil tro den, forlad Dem derpaa, og fortæl!«

»Dersom Deres Ekscellence imidlertid skulde tvivle om min Sanddruhed — «

»Sæt Dem, min kære Vært,« beroligede Franz, »og fortæl os, hvem denne Vampa er.«

»Jeg har allerede sagt Dem det,« Ekscellence. Det er en Bandit, hvis Lige vi ikke har set siden den berygtede Mastrille.«

»Men i hvilken Sammenhæng staar denne Bandit med min Ordre til Kusken, at køre ud ad Porta del Popolo og ind ad San-Giovanni?«

»I den Sammenhæng,« svarede Pastrini, »at De meget godt kan køre ud ad den ene Port, men jeg tvivler om, at De vil komme ind ad den anden.«

»Hvorfor det?« spurgte Franz.

»Fordi man, naar Natten er frembrudt, ikke er i Sikkerhed halvtredsindstve Skridt udenfor Porten.«

»Paa Ære?« sagde Albert.

»Hr. Greve!« sagde Hr. Pastrini, som ved den antydede Tvivl om hans Sanddruhed følte sig dybt fornærmet, »hvad jeg siger, er ikke for Dem, men for Deres Rejsekammerat, som kender Rom, og som ved, at man ikke gerne spøger med saadan noget.«

»Kære Franz,« sagde Albert, »her har vi et ønskeligt og beundringsværdigt Eventyr. Vi forsyner vor Vogn med Pistoler og Dobbeltflinte. Luigi Vampa overfalder os, vi griber ham, bringer ham til Rom og overleverer ham til Hans Hellighed Paven. Denne — henrykt over, at vi har gjort ham en saa stor Tjeneste, spørger, hvormed han nu kan bevise os sin Taknemlighed, og vi udbeder os da ganske simpelt en Vogn og to Heste af hans Stald. Vi ser Karnevalet fra en Vogn, ikke at tale om, at det taknemlige romerske Folk vil krone os paa Kapitoliet og udraabe os, som Curtius og Horatius Cocles, som Fædrelandets Frelser!«

Medens Albert holdt denne Tale, satte Pastrini et Ansigt op som man skulde have ondt ved at beskrive.

»Men hvor skal vi nu for det første,« sagde Franz til Albert, »tage de Pistoler og Dobbeltflinte fra, som vi skal udruste vor Vogn med?«

»Ja,« svarede Albert, »af mit Arsenal skal vi nu rigtignok ikke tage dem, thi i Terracini har man taget alle mine Vaaben fra mig, endogsaa min tveæggede Kniv. Og du?«

»Ligesaa gjorde man ved mig i Aquapendente.«

»Ah, min kære Hr. Vært,« sagde Albert, idet han tændte en ny Cigar ved Resten af den udrøgede, »ved De vel, at denne Forholdsregel er meget bekvem for Banditterne, og at det ganske ser ud, som om man stod i den venskabeligste Forbindelse med dem?«

Hr. Pastrini fandt uden Tvivl denne Spøg fornærmelig, men han svarede ham kun halvt og henvendte sig atter til Franz, som til den eneste Fornuftige, med hvem man endnu kunde tale sig til Rette.

»Deres Ekscellence ved, at det ikke er brugeligt at forsvare sig, naar man bliver angrebet af Røvere.«

»Hvorledes?« raabte Albert, hvis Mod satte sig op mod den Tanke saadan uden videre at lade sig udplyndre, »hvorledes — det er ikke brugeligt?«

»Nej, ethvert Forsvar vilde være unyttigt. Hvad vilde De gøre mod et Dusin Banditter, som pludselig kom frem af en Grøft eller bag en Vandledning, og paa én Gang omringe Dem?«

»Ih for en Ulykke!« raabte Albert, »jeg vilde lade mig slaa ihjell!«

Gæstgiveren saa til Franz med en Mine, som om han vilde sige: Ekscellence! Deres Rejsekammerat er bestemt gal!

»Min kære Albert,« sagde Franz, »dine Ord vidner om et Mod, som kunde være priseligt, naar der handlede om Fædrelandets Vel; men ved denne Lejlighed drejer det sig kun om at tilfredsstille et Lune, og det vilde være latterligt at vove sit Liv derfor.«

»Ha! per bacco!« raabte Pastrini, »det kan man kalde at tale!«

Albert skænkede sig et Glas Lachrymi-Christi, som han tømte i smaa Drag, medens han mumlede nogle uforstaelige Ord.

»Naa, Hr. Pastrini,« begyndte Franz, »nu, da De ser, at min Rejsekammerat er rolig, og at jeg er fredelig sindet, saa fortæl os, hvad denne Luigi Vampa er for en. Er det en Hyrde eller en Adelsmand? Er han ung eller gammel, lille eller stor. Giv os en nøjagtig Skildring af ham, saa vi kan kende ham, dersom vi en Gang tilfældigvis skulde møde ham.«

»I den Anledning kan De rigtignok ikke henvende Dem til nogen bedre end til mig, thi jeg kender Luigi Vampa fra Barnsben, og da jeg en Gang paa en Rejse var faldet i Hænderne paa ham erindrede han heldigvis vort gamle Bekendtskab. Han lod mig gaa, ikke alene uden at forlange Løsepenge af mig, men han forærede mig endogsaa et meget smukt Ur og fortalte mig sin Historie!«

»Lad mig se det Ur,« sagde Albert.

Pastrini fremtog af sin Lomme et pragtfuldt Brequet-Ur med en Grevekrone og Paris' Stempel.

»Her er det!« sagde han.

»Ej, ej!« sagde Albert, »Maa jeg gratulere! Her har jeg

et lignende« — hån tog sit Ur op af Vestelommen —, »og det har jeg givet tre Tusinde Francs for.«

»Men fortæl os hans Historie!« bad Franz, idet han trak en Stol frem og indbød Hr. Pastrini til at sidde.

»Deres Ekscellence tillader?« spurgte Værten.

»Ih, nu,« sagde Albert, »De er jo ingen Præst, saa De behøver at staa og tale.«

Værten satte sig, efter at han først havde komplimenteret begge sine Tilhørere, og beredte sig til at give en udførlig Underretning om Luigi Vampa.

»Altsaa,« sagde Franz, og forekom saaledes Hr. Pastrini i det Øjeblik, da han vilde begynde at tale »De siger, at De har kendt Luigi Vampa, da han var Barn, han maa altsaa endnu være et ganske ungt Menneske?«

»Et ungt Menneske? Ja, det er han rigtignok. Han er næppe to og tyve Aar! Den Slyngel vil bringe det vidt, det kan De være vis paa!«

»Hvad siger du dertil, Albert? Det er smukt allerede i det to og tyvende Aar at have skaffet sig et saadant Navn!«

»Ganske vist. Aleksander, Cæsar og Napoleon, som dog har gjort saa megen Opsigt i Verden, var i hans Alder endnu ikke nær saa vidt.«

»Altsaa,« begyndte Franz igen, idet han vendte sig til Værten. »den Helt hvis Historie vi skal høre, er næppe to og tyve Aar gammel?«

»Endnu ikke, som jeg allerede har haft den Ære at sige Dem.«

»Er han stor eller lille?«

»Han er af Middelstørrelse, omtrent som Deres Ekscellence.« svarede Værten, hentvædende til Albert.

»Jeg takker for Sammenligningen!« sagde denne med et Buk.

»Begynd De kun. Hr. Pastrini!« sagde Franz smilende ad sin Vens Ømfindtlighed. »Til hvilken Samfundsklasse henhører han?«

»Han var slet og ret Hyrde paa Greven af St. Felices Gods, som ligger mellem Palestrina og Søen Gabri. Han er født i Pompinara og var allerede i Grevens Tjeneste, da han kun var femten Aar. Hans Fader, som ligeledes var Hyrde i Agnani, havde selv en lille Hjord og levede af den Uld og Mælk, som Faarene gav ham, og som han solgte i Rom. Alerede som Barn havde den lille Vampa en særegen Karakter. Da han var syv Aar gammel, gik han en Dag til Præsten i Palestrina og bad ham, om han vilde lære ham at læse. Det lod sig nu ikke saa let gøre, thi den unge Hyrde kunde ikke forlade sin Hjord. Men den gode Præst gik hver Dag og

læste i en fattig Landsby ved Navn Borgo, som var for lille til at lønne en Præst, og saa foreslog han Luigi at møde ham paa Vejen, naar han vendte tilbage, saa vilde han undervise ham, men han lod ham tillige forstaa, at Undervisningstiden maatte være kort, og at han derfor maatte gøre sig Umage og Flid for at have Nytte af den. Drengen modtog Forslaget med Glæde. Daglig drev Luigi sin Hjord paa Vejen fra Palestrina og Borgo, hvor Præsten hver Morgen Klokken ni kom forbi. De satte sig nu begge paa Kanten af en Grøit, og den lille Hyrde nød sin Undervisning i Præstens Bønnebog. Eiter et Fjerdingaars Forløb kunde han læse. Men dermed var det ikke nok han maatte ogsaa lære at skrive. Præsten lod nu en Skrivelærer i Rom udfærdige tre Alfabetter, et med store Bogstaver, et med middelstore og et med smaa Bogstaver, og viste ham, hvorledes han kunde eiterligne disse Bogstaver ved Hjælp af en Griffel og en Tavle. Endnu den samme Aften løb den lille Vampa til Klejnsmeden i Palestrina, tog et stort Søm og smedede og hamrede det, indtil han fik det tildannet som en Griffel. Den næste Dag begyndte han paa Arbejdet, efter at have samlet sig en Del Tavlesten, og eiter et andet Fjerdingaars Forløb kunde han skrive. Præsten forundrede sig over Drengens hurtige Fatteevne og følte sig tiltalt af hans Flid. Han gav ham flere Ark Papir, nogle Penne og en Pennekniv. Det var et nyt Studium for Luigi, men som ikke havde noget at betyde ved Siden af de første. Eiter otte Dages Forløb førte han Pennen lige saa godt som Griffelen. Præsten fortalte denne Begivenhed til Greven af St. Felice, og denne blev nysgerrig eiter at se den lille Hyrde; han lod ham læse og skrive i sin Nærværelse, befalede sin Hushovmester at lade ham spise med Folkene og gav ham to Pjastre om Maaneden, for hvilke Luigi købte Bøger og Blyantspenne. Sin ejendommelige Færdighed i at eiterligne anvendte han paa alle Genstande og attegnede Faarene, Træerne og Husene paa sin Tavlesten. Derpaa begyndte han at skære i Træ med sin Pennekniv og at give Træet alle mulige Skikkelser. Nu var der en Pige, henimod syv Aar gammel, altsaa lidt yngre end Vampa; hun vogtede Faar for en Landhusholdning i Nærheden af Palestrina, hun var fader- og moderløs, var født i Malmenton og hed Theresina. De to Børn mødtes, satte sig ved Siden af hinanden, lod deres Hjorde græsse fortroligt mellem hverandre, lo og legede. Om Aftenen blev Greven af St. Felices Faar skilte fra Baron Carvetris', og Børnene forlod hinanden for at drive deres Hjorde hjem. Den næste Morgen mødtes de atter, og saaledes opvoksede de med hinanden. Vampa var blevet tolv Aar og den lille Theresina elleve. Imidlertid udviklede deres naturlige Tilbøjelighe-

der sig. Ved Siden af den Kunstsans, som Luigi havde udviklet saa vidt det var ham muligt ved hans ensomme Levemaade, var han snart tungsindig, snart overgiven, snart vredladen, men altid lunefuld og drillende. Ingen af Drengene i Pompinare, Palestrina eller Belmonte kunde øve nogen Indflydelse over ham eller blive hans Kammerat. Hans egensindige Karakter, som altid fordrede Eftergivelse af andre, men aldrig selv vilde give efter, bortfjernede enhver venskabelig Tilnærmelse fra ham og undertrykte enhver Tilbøjelighed for ham. Kun Theresina alene formaaede at beherske denne ubøjelige Karakter med et Ord, et Blik eller en Mine.

Theresina derimod var livfuld og munter, men i højeste Grad koket. De to Pjastre, som Luigi fik om Maanedn, og alt, hvad han kunde faa for sine smaa udskaarne Træsager, som han solgte til Legetøjshandlere i Rom, blev anvendt til Ørenringe af Perler, Glashalsbaand og smaat Guldstads, og ved hans ødsle Gavmildhed blev Theresina den smukkeste og mest pyntede Bondepige i Omegnen af Rom.

Imidlertid voksede de unge Mennesker, tilbragte hele deres Tid hos hinanden og hengav sig uden Modstand til deres naturlige Tilbøjeligheder. I deres Samtaler, Ønsker og Drømme saa Vampa sig altid som Kaptajn paa et Skib, General over en Armé eller Guvernør i en Provins. Theresina saa sig stedse smykket med de skønneste Klæder og omgivet af Tjenerne i Livré. Naar de nu havde tilbragt en Dag med at bygge saadanne glimrende, men latterlige Luftkasteller, saa skiltes de og nedsteg fra Drømmenes Holdepunkt til deres virkelige Stillings Ydmyghed.

En Dag sagde den unge Hyrde til Grevens Forvalter, at han havde bemærket en Uly, der var kommet fra de sabsinske Bjerge og søgte at nærme sig til Hjorden. Forvalteren gav ham nu et Gevær, og det var det, som Luigi ønskede. Tilfældigvis var dette Gevær et fortræffeligt bresciansk Arbejde, der førte en Kugle saa godt som en engelsk Bøsse; kun havde Greven en Gang slaaget Kolben i Stykker, idet han dræbte en anskudt Ræv dermed, og saaledes var dette Vaaben blevet henslængt.

For en Træskærer som Vampa var det imidlertid slet ikke vanskeligt at istandsætte det. Han undersøgte, hvorledes Geværets oprindelige Dannelse maatte have været, beregnede, hvorledes han maatte indrette det, for at det kunde passe til Kinden, og gjorde en ny Kolbe med saa skønne Forsiringer, saa dersom han vilde have solgt det i Byen, kunde han have faaet femten til tyve Pjastre for den. Men det vogtede han sig vel for. Et Gevær havde i lang Tid været Genstanden for det unge Menneskes skønneste Drømme. I alle de Lande,

hvor lovløs Uafhængighed træder i Frihedens Sted, er den første Trang, som et modigt Hjerte føler, at have et Vaaben, der kan tjene saavel til Angreb som til Forsvar, og som kan gøre den frygtet, som bærer det.

Fra nu af anvendte Vampa ethvert ledigt Øjeblik til at øve sig i at bruge sit Gevær, han købte Krudt og Kugler og vidste at benytte enhver Genstand som Maal eller Skive: Oliven-træets krummede, fortørrede Stamme, som vokser paa den ilade Jord mellem Sabinerbjergene, Ræven, som om Aftenen forlod sin Hule for at begynde sin natlige Jagt, ja, endogsaa Ørnen, som svævede i Luften. Snart blev han saa øvet i Skydning, at Theresina overvandt den Frygt, som hun i Begyndelsen havde følt ved Bøssens Knald, og frydede sig, naar hun saa, med hvilken Sikkerhed hendes unge Kammerat stedse traf sit Maal, af hvilken Slags det saa var.

En Aften brød en Ulv virkelig frem af Granskoven, i hvis Nærhed de to unge Mennesker plejede at opholde sig; men den havde næppe tilbagelagt ti Skridt paa Sletten, førend den styrtede, gennemboret af Vampas Kugle. Stolt af sit Skud tog Vampa Ulven paa sine Skuldre og bar den til Avls-gaarden.

Alle disse Omstændigheder skaffede Luigi et vist Ry i Omegnen. Det overlegne Menneske skaffer sig overalt en Om-givelse af Beundrere. I ti Miles Omkreds talte man kun om den unge Hyrde som den behændigste, modigste og stærkeste Contadino; og endskønt Theresina i en endnu mere udstrakt Kreds gjaldt for at være en af de skønneste Piger i Sabiner-landet, saa faldt det dog ikke nogen ind at tale et Ord til hende om Kærlighed, fordi man vidste, at Vampa elskede hende.

Og dog havde de to unge Mennesker endnu aldrig talt et Ord til hinanden om deres Kærlighed. De var opvoksede ved Siden af hinanden som to Træer, hvis Rødder forenes i Jorden, og hvis Grene samlede sig i Luften. Kun var Ønsket om at være hos hinanden stedse blevet mere levende, og de kunde lettere tænke sig den Mulighed at dø, end at være borte fra hinanden i én Dag.

Theresina var nu seksten Aar gammel og Vampa sytten. Paa den Tid var der megen Tale om en Røverbande, der havde dannet sig i de lupinske Bjerge. I Roms Omegn er Bandidvæsenet aldrig blevet ordentlig udryddet. Der kan stundom mangle en Anfører, men naar han først er der, saa mangler han sjældn en Bande.

Den berygtede Cucumetto, som var fordrevet fra Konge-riget Neapel, hvor han havde ført en formelig Krig, var flyg-tet til Amosinos Bredder mellem Sonnino og Ingerno. Han

gjorde sig Umage for at organisere en Bande og haabede snart at overtræffe sine berømte Forgængere. Flere unge Mennesker fra Palestrina, Froscati og Pompinara forsvandt. Man blev i Begyndelsen urolig paa deres Vegne, men senere erfarede man, at de var gaaet til Cucumettos Bande.

Efter en kort Tids Forløb var Cucumetto Genstanden for den almindelige Opmærksomhed, og man fortalte Historier om denne Bandithøvidsmand, som alle vidnede om en overordentlig Forvovenhed og en oprørende Raahed.

En Dag bortførte han en ung Pige. Det var en Datter af Landmaaleren i Frostone. Banditlovene er meget bestemte. En ung Pige tilhører først den, som har røvet hende, derpaa trækker de andre Lod om hende, og den Ulykkelige maa nu tjene hele Banden til Fornøjelse, den ene efter den anden, indtil de enten forlader hende eller hun dør. Er hendes Paarørende rige nok til at løskøbe hende, saa sender man dem et Bud for at underhandle om Løsepenge. Den Fangnes Hoved er Borgen for Sendebudets Sikkerhed. Nægter man at udbetale Løsepengene, saa er den Fangne uigenkaldelig fortabt.

Den omtalte unge Pige havde en Kæreste ved Navn Carlini, som tjente ved Cucumettos Bande. Da hun saa den unge Mand, udstrakte hun sine Arme efter ham og troede, at hun var frelst. Men den stakkels Carlini var nær ved at fortvivle, thi han forudsaa den Skæbne, der ventede hans Elskede. Dog, da Carlini var særdeles vel lidt af Cucumetto, eftersom han i tre Aar havde delt alle Farer med ham og en Gang reddet hans Liv, idet han nedslog en Carabinier, der var i Begreb med at ville gennembore Cucumetto, saa haabede han, at denne vilde have Medlidenhed med ham. Han tog derfor Høvidsmanden til en Side, medens den unge Pige, der sad lænet mod en stor Granstamme, som hævede sig midt paa en aaben Plads i Skoven, dannede sig et Slør af den maleriske Hovedpynt, som de romerske Bondepiger bruger, for dermed at skjule sit Ansigt for Røvernes lystne Blikke.

Han fortalte ham alt, om sin Kærlighed til den Fangne, deres Trokabseder, og hvorledes de hver Aften, saa længe de havde opholdt sig der i Egnen, havde haft et natligt Stævnemøde sammen i en Ruin. Denne skæbnesvangre Aften havde Cucumetto sendt Carlini til en nærliggende Landsby, og denne havde saaledes ikke kunnet indfinde sig til Stævnemødet. Men Cucumetto var, som han sagde, tilfældigvis kommet derhen og havde ved den Lejlighed bortført den unge Pige.

Carlini bad Høvidsmanden om for hans Skyld at gøre en Undtagelse fra Reglen og skaane Rita, han tilføjede, at hendes Fader var meget rig og sikkert vilde betale en god Løsesum.

Cucumetto lod til at ville indlade sig derpaa og overdrog til Carlini at skaffe en Hyrde, som man kunde sende til Ritas Fader i Frostone. Fuld af Glæde løb Carlini nu til Rita, sagde hende, at hun var reddet, og anmodede hende om at skrive et Brev til hendes Fader og betyde ham, at hendes Løsepenge var bestemt til tre Hundrede Pjastre, og at man gav ham tolv Timers Betænkningstid, det vil sige til den næste Morgen Klokken ni.

Da Brevet var skrevet, tog Carlini det og skyndte sig at finde et Sendebud. Han fandt en ung Hyrde ved sin Hjord. Banditterne betjener sig i Almindelighed af Hyrderne, der danner et Forbindelsesled mellem Staden og Bjergegnene, mellem det civiliserede og det vild Liv. Den unge Hyrde gik straks og lovede at være i Frostone om en Time. Carlini kom glad tilbage og vilde bringe sin Elskede den gode Eiterretning. Paa en aaben Plads i Skoven fandt han Banden, der jublende fortærede det Forraad, som nogle Banditter havde affordret Bønderne som en Tribut men iorgæves søgte han Cucumetto og Rita blandt de lystige Brødre. Han spurgte, hvor de var, men blev besvaret med en enstemmig Latter.

Den kolde Sved bedækkede Carlinis Pande, og han følte, hvorledes Dødsangsten bragte hans Hovedhaar til at rejse sig. Han gentog sit Spørgsmaal. En af Banditterne skænkede et Glas Vin og rakte ham det med de Ord:

»Paa den tapre Cucumettos og den skønne Ritas Velgaaende!«

I dette Øjeblik troede Carlini at høre en kvindelig Stemme raabe om Hjælp, og en skrækkelig Anelse greb ham. Han slog Glasset i Stykker mod Ansigtet paa den, som havde budt ham det, og styrtede derhen, hvor Nødskriget kom fra. I en Afstand af omtrent hundrede Skridt saa han sin Rita liggende afmægtig i Cucumettos Arme bag ved en Busk.

Saa snart Cucumetto saa ham, sprang han op med en Pistol i hver Haand. De to Røvere betragtede hinanden et Øjeblik, den ene med Vellystens Smil paa Læberne, den anden med Dødens Bleghed paa Panden. Man skulde tro, der vilde foregaa noget skrækkeligt mellem disse to Mennesker, men lidt efter lidt blev Carlinis Ansigtstræk roligere, hans Haand, med hvilken han havde grebet en Pistol i sit Bælte, gled tilbage fra den. Rita laa mellem dem begge; Maanen belyste denne grufulde Scene.

»Naa « sagde Cucumetto til ham, »har du udrettet dit Ærinde?«

»Ja, Kaptajn,« svarede Carlini, »i Morgen Klokken ni vil Ritas Fader være her med de forlangte Løsepenge.«

»Fortræffeligt! Imidlertid vil vi tilbringe en lystig Nat. Greven af Monte-Christo. I.

Den unge Pige er henrivende skøn og vidner om, at du har Smag, Carlini, og da jeg ikke er egenkærlig, saa vil vi nu gaa til de andre Kammerater og trække Lod om, hvem hun først skal tilhøre.«

»Du har altsaa i Sinde efter sædvanlig Skik at give hende til Pris?«

»Og hvorfor skulde jeg gøre en Undtagelse for hendes Skyld?«

»Jeg havde troet, at mine Bønner — —«

»Er du da bedre end nogen af de andre?«

»Du har Ret!«

»Men vær rolig,« tilføjede Cucumetto leende, »dersom du ikke skulde blive den første, saa kommer Turen dog til dig ogsaa!«

Carlini bed Tænderne heftig sammen.

»Naa,« raabte Cucumetto, idet han gav Kammeraterne et Tegn, »kommer du?«

»Jeg kommer!«

Cucumetto gik, uden at tabe Carlini af Syne, thi han frygtede uden Tvivl at blive angrebet i Ryggen af ham. Men Carlini forraadte aldeles ingen fjendtlig Hensigt; han stod med korslagte Arme ved Siden af Rita, der endnu bestandig henvaarede i en Besvimelse. I Førstningen troede Cucumetto, at den unge Mand vilde tage hende paa sine Arme og flygte med hende; men hvad brød han sig derom, han havde jo opnaaet sin Hensigt med Rita, og hvad Pengene angik, saa var tre Hundrede Pjastre en saa lille Sum til Deling mellem alle, at han heller ikke brød sig meget derom. Han fortsatte altsaa sin Vej til den aabne Plads, men til hans store Forundring kom Carlini der næsten paa samme Tid som han.

Da Røverne saa deres Kaptajn, forlangte de alle, at der maatte blive trukket Lod. Deres Øjne glødede af Drik og Begærighed, og ved den rødlig Belysning fra det antændte Baal lignede de sande Djævle. Det, som de forlangte, var billigt efter deres Skikke, og Kaptajnen tilnikkede dem ogsaa straks sit Bifald. Man opskrev alles Navne, ogsaa Carlinis, kastede dem i en Hat og den yngste af Banden fremtog nu et Navn. Det var Diavolaccios, netop ham, som havde foreslaaet Carlini at drikke Kaptajnens Skaal, og hvem Carlini havde kastet Glasset i Ansigtet. Fra et stort Saar, der naaede fra Tindingen til Munden, flød Blodet endnu rigeligt.

Diavolaccio udbrød i en Skoggerlatter, da han saa sig saaledes begunstiget af Lykken.

»Kaptajn!« sagde han, »nylig har Carlini ikke villet drikke din Skaal. Foreslaa ham nu at drikke min, maaske han tager mere Hensyn til din Anmodning end til min!«

Alle ventede nu et rasende Udbrud fra Carlinis Side, men til deres store Forundring tog han et Glas i den ene Haand og en Flaske i den anden, fyldte Glasset og sagde med rolig Stemme:

»Paa Diavolaccios Sundhed!«

Og han nedsvælgede Glassets Indhold, uden at hans Haand rystede. Derpaa satte han sig ved Ilden og sagde:

»Hvor er min Del af Aitensmaaltidet?«

»Det er rigtigt!« raabte alle Røverne, »leve Carlini!«

De dannede en Kreds om Baalet, medens Diavolaccio bortfjernede sig. Carlini spiste og drak, som om der slet ikke var forefaldet noget. Røverne betragtede hverandre med Forundring og kunde ikke fatte hans LigeGYldighed. Da hørte de pludselig tunge Trin bag ved sig. De saa sig tilbage og bemærkede Diavolaccio, som bar den unge Pige paa sine Arme. Hendes Hoved hængte bag over, og hendes lange Haar slæbte paa Jorden. Jo nærmere de kom til Ilden jo tydeligere kunde man se den Blegthed, som bedækkede begges Ansigter. Dette Syn var saa forunderligt, at de alle rejste sig med Undtagelse af Carlini, der blev siddende og vedblev at spise

Under almindelig Tavshed kom Diavolaccio imidlertid stedse nærmere og lagde Rita ned for Kaptajnens Fødder. Da bemærkede de alle Grunden til Ritas og til Røverens Blegthed, i Ritas venstre Bryst sad der en Kniv, indstukket lige til Skaffet. Alles Øjne vendte sig til Carlini, Skeden i hans Bælte var tom.

»Naa, saaledes,« sagde Kaptajnen, »nu begriber jeg, hvorfor Carlini blev tilbage.«

Enhver vild Natur er i Stand til at kunne vurdere en dristig Handling, og omendskønt maaske ingen af disse Banditter vilde have gjort det, som Carlini havde gjort, saa forstod de ham dog alle. Nu rejste Carlini sig, og med Haanden paa Pistolskæftet nærmede han sig til Liget og raabte:

»Er der endnu nogen, der vil gøre mig denne Kvinde stridig?«

»Nej,« sagde Kaptajnen, »hun tilhører dig?«

Da tog Carlini hende paa sine Arme og bar hende udenfor den af Ilden belyste Kreds.

Cucumetto udstillede som sædvanlig sine Vagtposter, og Banditterne lejrede sig, indhyllede i deres Kapper, om Ilden. Ved Midnatstid gav en af Skildvagterne Signalet, og i Øjeblikket var saavel Kaptajnen som alle hans Folk paa Benene.

Det var Ritas Fader, der selv kom og bragte Løsepengene for sin Datter.

»Her,« sagde han til Cucumetto, idet han rakte ham en

Pung med tre Hundrede Pjastre, »tag disse Løsepenge og giv mig min Datter igen!«

Kaptajnen modtog imidlertid ikke Pengene, men gav den gamle et Legn til at følge sig. Ritas Fader efterkom hans Opiordring, og de gik nu hen under nogle Træer, mellem hvis Løv Maanens Skin trængte ned; der standsede Cucumetto og viste den gamle to Personer, der hvilede i en halvt siddende, halvt liggende Stilling under Træet.

»Se der « sagde Cucumetto, »forlang din Datter af Carlini, det er ham, som skal staa til Ansvar for hende.«

Den gamle blev staaende ubevægelig og med stirrende Øjne, han følte, at en skrækkelig, en rædselsfuld Ulykke hvilede over hans Hoved; endelig nærmede han sig til den uhyggelige Gruppe. Ved den Lyd, som hans Nærværelse forårsagede, hævede Carlini sit Hoved, og begge Skikkelserne blev nu tydeligere for den gamles svage Øjne.

Paa Jorden laa en Kvinde med hovedet hvilende paa Knæene af en Mand, der bøjede sig ned over hende. Idet Manden hævede Hovedet, blev ogsaa Pigens Ansigt synligt. Den gamle kendte sin Datter, og Carlini kendte ham.

»Jeg ventede dig,« sagde Banditten nu til Ritas Fader.

»Elendige! Hvad har du gjort?« raabte den gamle, og med Forfærdelse saa han Rita, som laa der bleg og blodig og med en Kniv i Brystet.

»Cucumetto har anvendt Vold imod din Datter, og da jeg elskede hende, saa har jeg dræbt hende, da hun ellers senere skulde have tilhørt hele Banden.«

Den gamle sagde ikke et Ord, men blev bleg som et Lig.

»Og nu « sagde Carlini, »dersom jeg har haft Uret, saa hævn hende!«

Ved disse Ord trak han Kniven af Pigens Bryst, rejste sig og tilbød Oldingen den med den ene Haand, idet han med den anden blottede sit Bryst.

»Du har handlet ret,« sagde Oldingen med hul Stemme, »omfavn mig, min Søn!«

Carlini kastede sig hulkende i Armene paa sin Elskedes Fader, det var de første Taarer, som dette Blodmenneske udgød.

»Hjælp mig nu at begrave min Datter,« sagde den gamle til Carlini.

Carlini hentede to Hakker, og den unge Piges Fader og Elsker gravede nu en Grav til hende under en løvfuld Eg. Da Graven var færdig, omfavnede hendes Fader hende først og dernæst hendes Elsker, derpaa lod de Liget glide langsomt ned i Graven. knælede ved begge Sider af den og bad en stille Bøn. Da de var færdige dermed, bedækkede de Liget

med Jord, indtil Graven var fyldt. Derpaa rakte den gamle Carlini Haanden og sagde:

»Jeg takker dig, min Søn! Men lad mig nu være alene.«

»Men.« sagde denne.

»Forlad mig jeg beder dig!«

»Carlini adlød, han gik til sine Kammerater, indhyllede sig i en Kappe og syntes snart at sove ligesaa fast som de andre.

Aftenen i Forvejen var det blevet besluttet at vælge en anden Lejrplads, og en Time før Dagens Frembrud vækkede Cucumetto sine Folk og gav Ordre til Oprud; dog vilde Carlini ikke forlade Skoven, førend han havde set, hvad der var blevet af Ritas Fader; han gik derfor hen til det Sted, hvor han havde forladt ham, og fandt Oldingen hængende paa en Gren af den Eg, som beskyggede hans Datters Grav; da svor han ved den enes Lig og ved den andens Grav, at han vilde hævne dem begge, men denne Ed kunde han ikke holde, thi et Par Dage derefter blev Carlini dræbt under et Sammenstød med romerske Karabiniers.

Hans Kammerater forundrede sig rigtignok over, at han, som altid vendte Ansigtet mod Fjenden var blevet truffet mellem Skuldrene af den dræbende Kugle, men Forundringen bortfaldt, da en af Banditterne fortalte de andre, at Cucumetto ikke var mere end ti Skridt bagved Carlini, da denne faldt.

Den Morgen, da man forlod Skoven ved Frostone, havde Cucumetto fulgt efter Carlini i Mørket, havde hørt den Ed, han svor, om at ville hævne sig, og som en forsigtig Mand var han kommet ham i Forkøbet.

Man fortalte endnu mange andre mærkværdige Historier om denne skrækelige Røverhøvidsmand, og enhver, lige fra Fondi til Perousse, skælvede ved Cucumettos Navn.

Disse Historier dannede ofte Genstanden for Luigi Vampas og Theresinas Underholdning; den unge Pige skælvede ofte derved, men Vampa beroligede hende smilende idet han slog paa sin gode Flint, der førte Kuglen saa sikkert, og naar hun da endnu ikke følte sig beroliget, viste han hende en Ravn der i hundrede Skridts Afstand sad paa en Gren, lagde sin Flint til Kinden, sigtede, og Dyret faldt truffet ned ved Træets Rod.

Saaledes henrandt Tiden, og de to unge Folk besluttede at gifte sig, naar Vampa var tyve Aar gammel og Theresina nitten.

De var begge fader- og moderløse, og havde kun deres Herskab at bede om Tilladelse, og denne blev dem ikke nægtet.

Da de saaledes en Dag sad og talte om deres Fremtidsplaner, hørte de Knaldene af flere Flinteskud, og en Mand kom pludselig farende ud af Skoven, i hvis Nærhed de to unge Mennesker plejede at græsse deres Hjørde; han løb hen imod dem og raabte:

»Jeg bliver forfulgt! Kan I skjule mig?«

Luigi og Theresina indsaa straks, at den Forfulgte maatte være en Røver, men mellem de romerske Bønder og de romerske Banditter er der en vis medfødt Sympati paa Grund af hvilken de første ofte tager de sidste i Beskyttelse. Vampa ilede derfor, uden at sige et Ord, hen til Indgangen til en Hule, bortvæltede en Sten, som skjulte dennes Indgang, betydede Flygtningen at skjule sig i dette Tilflugtssted, som ingen andre kendte, og ilede derpaa ligesaa hurtigt tilbage til Theresina.

Næsten i samme Øjeblik kom fire ridende Karabiniers frem ved Skovens Udkant, de tre af dem syntes at søge Flygtningen, den fjerde slæbte en fangen Røver med sig ved en Strikke om Halsen. De tre Karabiniers overskuede Sletten med forskende Blikke, saa de to unge Folk, sprængte i Galop hen til dem; men de havde ikke set noget.

»Det er ærgerligt!« sagde den som førte Kommandoen; »thi det er netop Kaptajnen, som vi søger efter.«

»Cucumetto?« raabte Luigi og Theresina paa en Gang.

»Ja.« svarede han, »og foruden en Prisbelønning af Tusinde Daler, som bliver givet for hans Hoved, saa vilde der endnu være fem Hundrede Daler til Eder, dersom I kunne hjælpe os til at gribe ham.«

De to unge Mennesker vekslede et Øjekast. Karabinieren nærede et Øjeblik Haab. Femhundrede romerske Dalere udgør tretusinde Francs, og tretusinde Francs er en ret smuk Sum for to fattige Forældreløse, som vil gifte sig.

»Ja, det er ærgerligt,« sagde Vampa, »men vi har ikke set ham.«

Nu gennemstrejfedes de tre Karabiniers Egnen i forskellige Retninger, men det var forgæves; omsider red de bort. Derpaa tog Vampa Stenen bort, og Cucumetto kom ud.

Gennem en lille Aabning ved Siden af Stenen havde Cucumetto set Luigi tale med Rytterne; han kunde let gætte sig til, hvad de talte om, men af Luigis og Theresinas Ansigter havde han tillige set deres urokkelige Beslutning, ikke at ville forraade ham; han tog en fyldt Pengepung op af Lommen og tilbød dem den, men Vampa hævede stolt sit Hoved og afslog den, Theresina derimod betragtede den med funklende Blikke og tænkte paa, hvor mange Smykker og skønne Klæder, hun kunde have købt for en saadan Pung med Guld.

Men Cucumetto var en fiffig Satan, der havde paataget sig en Røvers Skikkelse i Stedet for en Slanges. han lagde Mærke til dette Blik og genkendte i Theresina en værdig Evadatter, han gik ind i Skoven. men saa sig flere Gange tilbage, ligesom for at hilse sine Befriere. Der hengik nu flere Dage, uden at man saa eller hørte noget om Cucumetto.

Karnevalstiden nærmede sig, og Greven af San-Felice foranstaltede et stor Maskebal, til hvilket han indbød hele den fornemme Klasse i Rom.

Theresina havde stor Lyst til at se dette Bal. og Luigi bad derfor sin Beskytter, Forvalteren, om Tilladelse til at de maatte blande sig mellem Husets Tjenestefolk og saaledes bivaane Ballet som Tilskuere. Denne Tilladelse blev dem meddelt.

Dette Bal gav Greven fornemmelig for at fornøje sin Datter Carmela, hvem han næsten tilbad. Carmela var netop i samme Alder og af samme Figur som Theresina, og denne var i det mindste ligesaa smuk som Carmela.

Den Aften, da Ballet skulde opføres, tog Theresina sine bedste Klæder paa og pyntede sig med de skønneste Naale og Perler; hun var klædt som Pigerne fra Fresccali, Luigi som romersk Bonde. I Følge den givne Tilladelse blandede de sig mellem Tjenestefolkene og Bønderne. Festen var prægtig, ikke alene Villaen var glimrende belyst, men Tusinde brogetfarvede Lamper var ophængte paa Træerne i Haven Gæsterne sværmede omkring i Haven, paa Terrasserne og i Alléerne. Paa enhver aaben Plads i Haven var en Buffet med Forfriskninger; de Spadserende blev staaende, dannede Kvadriller, og man dansede hvor man lystede.

Carmela var klædt som en Bondepige fra Sonnim, hendes Hue var overalt besat med Perler, hendes Haarnaale var af Guld og Diamanter, hendes Livbælte var af tyrkisk Silke og gennemvævet med Blomster i de skønneste Farver, hendes Trøje og Skørt var af det fineste Kashmir, det lille Forklæde var af indisk Mousselin, og Knapperne i hendes Livstykke var udsøgte Ædelstene. Hun havde to Veninder, hvoraf den ene var klædt som en Bondepige fra Nettuno, den anden i Riccianerindedragt.

Fire unge Mennesker af de rigeste og fornemste Familier i Rom ledsagede disse Damer med hin italienske Lethed og Ynde, som man ikke finder Mage til noget andet Sted. De var klædte som Bønder fra Albano, Velletri, Civita-Castellana og Sore. Det er overflødigt at bemærke, at disse Bønders Klædninger glimrede af Ædelstene ligesom Bønderpigernes.

Carmela fik det Indfald at danne en Kvadrille i Kostume,

men dertil manglede en fjerde Dame. Carmela saa sig om, men der var ingen af de indbudne Damer der var kostumerede som hun eller hendes to Veninder. Grev de San-Felice gjorde sin Datter opmærksom paa Theresina, som netop stod i en malerisk Stilling, støttende sig til Luigis Arm.

»Tillader du, min Fader?» spurgte Carmela.

»Ubetinget!« svarede Greven. »Er vi ikke i Karnevallet?«

Carmela bøjede sig til sin Ledsager og tilhviskede ham nogle Ord, hentydende til Theresina; den unge Mand skyndte sig at anmode Theresina om at medvirke til den Kvadrille, som Grevens Datter ønskede at opføre.

Theresina følte sit Ansigt gløde. Hun adspurgte Luigi med et Øjekast. Han lod hendes Arm glide langsom ud af sin, og Theresina gik, ført af sin elegante Kavalier. Skælvende indtog hun den anviste Plads i den adelige Kvadrille. Men i Luigis Sjæl fremspirede en ubekendt Følelse, en dyb Smerte, der gjorde ham tung om Hjertet og udbredte sig derfra med en sitrende Uro gennem alle Aarer og hele Legemet. Hans Øjne forfulgte Theresina og hendes Kavaliers mindste Bevægelser; naar deres Hænder berørte hinanden, blev det sort for hans Øjne, hans Hjerte bankede, som om det skulde sprænge Aarerne, og det brusede for hans Øren som Lyden af en Klokke.

Skønt Theresina med Tilbageholdenhed og nedslagne Øine hørte, hvad hendes Kavalier sagde til hende, saa gættede Luigi dog, at det maatte være Smiger og Galanterier. Da var det som om Jorden drejede sig under ham, og som om alle Helvedes Stemmer tilhviskede ham Mord og Drab. Af Frygt for, at Raseriet skulde føre ham for vidt, klammede han sig med den ene Haand fast til det Træ, som han havde lænet sig til, medens han med den anden krampagtigt omfattede det skønt udskaarne Greb af sin Dolk, som han stundom og uvilkaarlig trak næsten helt ud af Skeden.

Luigi var skinsyg. Han følte, at Theresina, der var saa forfængelig og koket, let kunde blive bevæget til Utroskab mod ham.

Den unge Pige, som i Begyndelsen var frygtsom og næsten bange, havde snart genvundet sin Fatning. Hun var, som sagt, skøn, ja, hun var endogsaa deilig. Hun besad hin naturlige Yndighed, der ofte udøver en langt mægtigere Virkning, end de højere Klassers fremkunstlede Skønhed. Hun var omtrent den mest fremhævede Figur i Kvadrillen og dersom hun misundte Grevens Datter den blændende rige Pynt, saa kan man ikke sige, at Carmela ikke ogsaa paa en Maade misundte hende. Med mange Komplimenter førte hendes Kavalier hende tilbage til den Plads, hvor Luigi ventede hende.

Under Dansen havde hun flere Gange set sig om efter ham og bemærket hans Blegthed og fordrejede Ansigtstræk. En Gang havde hun endogsaa set Blinket af hans halvblottede Dolk og næsten skælvende greb hun nu sin Elskers Arm.

Kvadrillen havde vundet alles Bifald i den Grad, at Ønsket om at gentage den blev almindeligt. Kun Carmela modsatte sig i Begyndelsen, men Greven af San-Felice bad sin Datter saa meget derom, at hun endelig gav efter.

Straks ilede en af Kavalererne med at byde Theresina op til Dans, thi uden hende kunde den ikke opføres. Men den unge Pige var allerede forsvunden Luigi havde ikke følt sig stærk nok til at bestaa endnu en Prøve og havde derfor dels ved Overtalelser, dels med Magt, ført sin Elskede hen til et fjernere Sted i Haven. Theresina var ugerne gaaet med, men hans forstyrrede Ansigt, hans mørke Tavshed og hans krampagtige Sitren overbeviste hende om, at der maatte foregaa noget usædvanligt med ham. Hun selv var ogsaa i en indre Bevægelse, og uden at være sig nogen Uret bevidst, følte hun dog, at Luigi kunde faa Ret til at gøre hende Bebrejdelser. Hvorfor? Det vidste hun ikke, men hun indsaa dog, at hun kunde have fortjent dem.

Til Theresinas største Forundring blev Luigi dog tavs og sagde ikke et Ord den hele Aften. Da Nattens Kølning havde fordrevet Gæsterne fra Haven, og Villaens Døre blev lukkede. Da fulgte han Theresina hjem, og de var næppe komne indenfor Døren, førend han sagde:

»Theresina, hvad tænkte du paa, da du dansede lige overfor den unge Grevinde de San-Felice?«

»Jeg tænkte,« svarede hun med sin naturlige Frimodighed, »at jeg vilde give Halvdelen af min Levetid for at have en saadan Klædning, som den, hun havde paa.«

»Og hvad sagde din Kavalier til dig?«

»Han sagde, at det beroede paa mig selv at have en saadan, og at jeg kun behøvede at ytre et Ord i den Anledning.«

»Han har Ret,« svarede Luigi, »ønsker du det da virkelig saa meget, som du siger?«

»Ja!«

»Godt! Du skal faa den.«

Den unge Pige betragtede ham forundret og spørgende, men hans Mine var saa mørk og skrækkelig at Ordet døde paa hans Læber. Forøvrigt var Luigi ogsaa straks gaaet bort efter at have sagt de faa Ord. Theresina fulgte ham med Øjnene saa længe hun kunde se ham i Mørket, derpaa gik hun sukkende ind i sin Bolig.

Den samme Nat indtraf en skrækkelig Begivenhed, sandsynligvis foranlediget ved Tjenestefolkernes Skødesløshed. De

havde været uforsigtige, idet de slukkede Lysene. Greven af San-Felices Villa kom i Brand, og Ilden fremkom ved Siden af den skønne Carmelas Værelse. Opskræmmet af Flammerne midt om Natten, var hun sprunget ud af Sengen, havde kastet en let Morgendragt om sig og forsøgte at flygte ud ad Døren, men Korridorgangen, som hun skulde igennem, var allerede et Bytte for Luerne. Hun vendte tilbage til sit Værelse og raabte højt om Hjælp.

Da aabnedes pludselig hendes Vindue, som var omtrent tyve Fod over Jorden, og en ung Bonde sprang ind i Værelset, tog hende paa sine Arme, og med overmenneskelig Kraft og Behændighed bar han hende ud og lagde hende paa en Græsplæne, hvor hun afmægtig sank om. Da hun kom til Besindelse, var hendes Fader hos hende og alle Tjenestefolkene omgav hende og ydede hende al mulig Bistand. En hel Sidefløj af Villaen var nedbrændt, men hvad betød vel det — Carmela var reddet og i god Behold.

Man søgte overalt efter hendes Redningsmand, men han var ikke til at finde; man spurgte om ham alle Vegne, men ingen havde set ham. Hvad Carmela angaar, saa var hun blevet saa forskrækket, at hun ikke havde kendt ham. Forøvrigt havde Tabet af Villaen ikke meget at betyde ved Siden af Grevens store Rigdom, og i sin Datters forunderlige og hemmelighedsfulde Redning saa han en gunstig Styrelse af Forsynet.

Den næste Morgen traf de to unge Mennesker som sædvanlig sammen ved Udkanten af Skoven. Luigi var kommet først Han gik den unge Pige smilende i Møde og syntes ganske at have glemt den forrige Aftens Tildragelser. Theresina var noget betænkelig, men da hun saa Luigi saa oprømt, paatog hun sig straks den smilende Sorgløshed, som var hende saa egen, naar ingen Lidenskab forstyrrede den. Luigi tog hendes Haand i sin og førte hende hen til Hulens Indgang, hvor han standsede nogle Øjeblikke. Den unge Pige, som mærkede, at her vilde foregaa noget usædvanligt, bestrægtede ham med forventningsfulde Blikke.

»Theresina!« sagde Luigi, »du sagde i Gaar Aftes, at du vilde give det halve af din Levetid for at have en saadan Klædning, som den, den unge Grevinde havde.«

»Ja, det sagde jeg,« svarede Theresina forundret, »men jeg var ikke rigtig klog, da jeg nærede et saadant Ønske.«

»Jeg lovede dig i Gaar, at du skulde faa den.«

»Ja,« svarede Theresina, hvis Forundring tiltog med ethvert af hans Ord, »men uden Tvivl lovede du mig det kun for at tilfredsstille mig i Øjeblikket.«

»Jeg har endnu aldrig lovet dig noget, uden ogsaa at

give dig det!« sagde Luigi stolt. »Gaa ind i Hulen og klæd dig om!«

Ved disse Ord væltede han Stenen bort og viste Theresina ind i Grotten, der var oplyst af to Voksllys, der brændte ved Siderne af et prægtigt Spejl. Paa det simple Bord, som Luigi selv havde forfærdiget, laa Diamantnaalene og Halssmykket; paa en Stol ved Siden af hængte den øvrige Del af Klædningen.

Theresina udstødte et Glædesskrig, og uden at spørge, hvor disse Sager kom fra, og uden at takke Luigi, styrtede hun ind i Grotten, der var forvandlet til et Paaklædningsværelse. Luigi væltede igen Stenen for Indgangen, thi paa Toppen af en lille Høj, der forhindrede ham i at se Palestrina fra det Sted, hvor han stod, havde han bemærket en Rytter, der i samme Øjeblik holdt stille, som om han var uvis om Vejen.

Da den Rejsende saa Luigi, satte han sin Hest i Galop og ilede hen imod ham. Luigi havde ikke taget fejl, den Rejsende, der agtede sig fra Palestrina til Tivoli, var ikke kendt med Vejen. Luigi viste ham til Rette, men da Vejen en Fjerdingvej længere borte delte sig i tre Retninger, og den Fremmede altsaa let kunde tage fejl, bad han Luigi om at ledsage ham dertil. Luigi kastede sin Kappe paa Jorden, slængte sin Bøsse over Skuldrene, og saaledes befriet for det tunge Klædningsstykke, gik han med en Bjergboers hurtige Skridt, som en Hest næppe kan følge, foran den Rejsende. Efter ti Minutters Forløb stod de ved den af Luigi betegnede Vej. Han udstrakte med en majestætisk Mine Haanden mod den Vej, som den Rejsende havde at følge.

»Se, her er Deres Vej, Ekscellence,« sagde Luigi, »nu kan De ikke mere tage fejl.«

»Der har du en Belønning,« sagde den Rejsende, idet han bød den unge Hyrde nogle Guldpenge.

»Tak,« svarede Luigi og trak sin Haand tilbage, »jeg yder en Tjeneste, men jeg sælger den ikke!«

»Men,« sagde den Rejsende, for hvem Forskellen mellem Købstadbeboernes Trældomsaand og Bøndernes Stolthed ikke syntes at være noget nyt, »dersom du afslaar det som Beta ling, saa vil du maaske dog modtage en Foræring?«

»Det forandrer Sagen!«

»Nuvel,« sagde den Rejsende, »saa tag disse to Zechiner og giv din Kæreste dem til at købe sig et Par Ørenringe for.«

»Ja, saa maa De modtage denne Dolk,« sagde den unge Hyrde. »De vil ikke fra Albano til Civita-Castellane finde en Dolk, hvis Greb er bedre udskaaet.«

»Jeg modtager den,« sagde den Rejsende, »men saa er

jeg i din Gæld, thi denne Dolk er mere end to Zechiner værd.«

»Maaske for en Handelsmand, men ikke for mig, som selv har udskaaret den; for mig er den næppe en Pjaster værd.«

»Hvad hedder du?« spurgte den Rejsende.

»Luigi Vampa!« svarede Hyrden med en Mine, som om han havde sagt: Jeg er Aleksander, Konge til Makedonien. »Og De?«

»Jeg,« sagde den Rejsende, »jeg hedder Sindbad den Søfarende.« —

Franz d'Epinau udstødte et Overraskelsesudraab (og gættog):

»Sindbad den Søfarende?«

»Ja,« svarede Fortælleren, »det Navn opgav han for Vampa.«

»Hvad har du imod det Navn?« sagde Albert. »Det er et smukt Navn. Den virkelige Sindbads Eventyr har mereet mig meøet i min tidligere Ungdom.«

Franz svarede ikke. Navnet Sindbad den Søfarende vakte naturligvis en hel Verden af Erindringer hos ham.

»Bliv ved!« sagde han til Værten.

»Vampa puttede ligegyldig de to Zechiner i Lommen og vendte tilhage. Da han var omtrent i et Par hundrede Skridts Afstand fra Hulen, troede han at høre et Skrig, og efter et Øjeblik Forløb hørte han tydeligt, at man kaldte ham ved Navn, og at Lyden kom fra Grotten.

Han sprang af Sted som en Stenged, ladede sit Gevær, medens han løb, og inden et Minut var forløbet, stod han paa Toppen af den lille Høj, som var lige overfor den, paa hvilken han havde set den Rejsende. Her hørte han stedse tydeligere Raabet om Hjælp. Han overskuede den Plads, der endnu var imellem ham og Grotten, og saa, at en Mand bortførte den modstræbende Theresina.

Denne Mand, der ilede hen imod Skoven, havde allerede tilbagelagt de tre Fjerdedele af Vejen mellem den og Hulen.

Vampa maalte Afstanden. Bortføreren var i det mindste to hundrede Skridt forud for ham, han kunde ikke haabe at indhente ham, før han naaede Skoven. Den unge Hyrde stod et Øjeblik stille, som om han var fastgroet til Jorden, han satte Kolben af sit Gevær mod Skulderen, hævede Løbet forsigtigt, sigtede paa Røveren og gav Ild.

Røveren standsede pludselig, vaklede, faldt og trak Theresina med sig. Dog rejste hun sig straks igen, medens hendes Bortfører blev liggende og væltede sig paa Jorden i Døds-kampen.

Vampa ilede hurtigt Theresina i Møde, thi en halv Snæs Skridt ira den Døende havde kræfterne svigtet hende, hendes Fødder vilde ikke bære hende, hun var sunket i Knæ, og den unge Mand var i den skrækkeligste Frygt for, at den Kugle, som havde truffet hans Fjende, ogsaa kunde have saaret hans Elskede. Til Lykke var dette ikke Tiltældet; det var kun Skrækken, som havde berøvet Theresina Kræfterne. Da Luigi havde beroliget sig ved denne Overbevisning, vendte han sig til den Saarede, som netop var død og laa der med knyttede Næver, tordrukken Mund og aabne, men brustne Øjne. Vampa nærmede sig til Liget og genkendte Cucumetto.

Fra den Dag, da de to unge Mennesker havde reddet ham, var han blevet optyldt af Kærlighed til Theresina og havde svoret, at hun skulde tilhøre ham. Uophørligt havde han ligget paa Lur eiter hende og havde nu benyttet det Øjeblik, da Luigi forlod hende for at vise den Fremmede Vejen. Han havde iørt hende med sig og troede sig allerede sikker paa sit Bytte, da Vampas Kugle gennemborede hans Hjerter.

Vampa betragtede ham et Øjeblik uden noget Tegn paa Bevægelse, medens Theresina, endnu bestandig skælvende, kun langsomt vovede at nærme sig til Liget idet hun trygt-somt betragtede det over sin Elskers Skulder. Vampa vendte sig nu om til sin Kæreste og sagde:

»Naa, du er paaklædt! Saa kommer Turen nok til mig.«

Theresina var virkelig klædt ira Top til Taa i den unge Grevinde de San Felices Maskedragt. Vampa tog Cucumettos døde Legeme og bar det ind i Hulen, medens Theresina blev staaende udenfor. Dersom en Rejsende var kommet forbi i det samme, saa vilde han have set et besynderligt Syn, nemlig en Pige, som vogtede Faar, iført en Kashmirs Kjole, kostbare Ørenringe, Perlehalssmykke, Diamantnaale og Knapper af Safirer, Smaragder og Rubiner. Uden Tvivl havde han da troet sig hensat til Florians Tider, og naar han var kommet tilbage til Paris, vilde han maaske have fortalt, at han havde fundet en fortryllet Prinsesse ved Foden af de sabinske Bjerge.

Eiter et Kvarters Forløb kom Vampa ud af Grotten. Hans Klædning var ikke mindre elegant af sit Slags, end Theresinas. Han havde en Trøje af granattarvet Fløjl, med ciselerede Guldknapper, en rigt broderet Silkevest, et prægtigt tyrkisk Sjal om Halsen, en Patrontaske af rødt og grønt Silketøj med Guldkanter, Benklæder af himmelblaat Fløjl Gamaske af Dyreskind, malet med Arabesker, og en Hat, fra hvilken der flagrede Baand i alle Farver. Ved hans Bælte hængte to Ure, og en prægtig Dolk sad i Bælteskeden.

Theresina udstødte et Beundringsraab. Vampa havde iført

sig Cucumettos hele Klædning. Han bemærkede den Virkning, som dette forandrede Costume udøvede paa hans Elskede, og et stolt Smil gled over hans Læber, idet han sagde:

»Er du nu rede til at dele min Skæbne, hvordan den saa end maatte blive?«

»Ja!« raabte den unge Pige livfuldt.

»Og vil du følge mig overalt, hvorhen jeg end fører dig?«

»Til Verdens Ende!«

»Saa følg mig. Vi har ingen Tid at spilde!«

»Den unge Pige lagde sin Arm i hans, uden at spørge, hvor han vilde føre hende hen, thi i dette Øjeblik forekom han hende saa skøn, saa stolt og mægtig som en Gud. Saaledes nærmede de sig til Skoven og trængte ind i den.

Man behøver næppe at tilføje, at Vampa kendte hver en Fodsti i Bjerget. Han gik altsaa uden Betænkning frem, skønt der ikke fandtes nogen banet Vej gennem Skoven, og han kun af Træernes og Buskenes Stillinger kunde slutte sig til den. Efter at de saaledes havde gaaet omtrent i halvanden Time, befandt de sig inde i Skovens Tykning. En udtørret Flodseng førte til et dybt Svælg. Vampa valgte den besværligste Vej, der snor sig ned mellem to stejle Bredder og Theresina, som dette vilde og øde Sted atter havde gjort frygtosom, klyngede sig tavs til sin Ledsager. Men hans faste Gang og den rolige Tilfredshed, der straaled fra hans Ansigt, gav hende Kraft til at skjule sin Ængstelse.

Da traadte en Mand pludselig frem imod dem i omtrent ti Skridts Afstand, hvor han havde staaet skjult bag et Træ.

»Ikke et Skridt længere!« raabte han, idet han lagde sin Bøsse til Kinden og sigtede paa Vampa, »eller du er Dødsens!«

»Lad de Narrestreger være!« sagde Vampa, idet han hævede Haanden med en foragtelig Mine, medens Theresina, som ikke mere kunde skjule sin Skræk, klyngede sig endnu fastere til ham. »Plejer Ulvene at sønderrive hverandre indbyrdes?«

»Hvem er du?« spurgte Skildvagten.

»Jeg er Luigi Vampa, Hyrde i Grev San-Felices Avlsgaard.«

»Hvad vil du?«

»Jeg vil tale med dine Kammerater, som er lejrede paa Pladsen ved Rocca-Bianca.«

»Saa følg mig,« sagde Skildvagten, »eller, da du kender Vejen, saa gaa foran!«

Vampa smilede foragtelig ad Bandittens Forsigtighed, gik foran med Theresina og fortsatte Vejen med samme rolige og faste Skridt som før.

Efter fem Minutters Forløb betydede Banditten dem at blive staaende. De adlød og Røveren efterlignede nu tre Gange et Ravneskrig. Et lignende Skrig besvarede dette Signal.

»Det er godt,« sagde Banditten, »nu kan du fortsætte din Vej.«

Luigi og Theresina begav sig af Sted, men jo længere de gik frem, jo mere tiltog Theresinas Frygt, og jo fastere klyngede hun sig til sin Elsker. Man saa Mennesker med blinkende Bøssepiber mellem Træerne. Lejrpladsen ved Rocca-Bianca var paa Toppen af en Høj, der uden Tvivl tidligere havde været en Vulkan. Theresina og Luigi steg derop og befandt sig lige overfor en Snes Røvere.

»Her er en Mand, som søger Eder og ønsker at tale med Eder!« sagde Skildvagten.

»Og hvad har han at sige os?« spurgte den, der i Anførerens Fraværelse indtog hans Plads.

»Jeg vil kun sige Eder, at jeg er ked af at være Hyrde,« sagde Vampa.

»Naa, jeg forstaar dig,« svarede den, som var i Anførerens Sted, »du ønsker at blive optaget i vore Rækker?«

»Han skal være velkommen!« raabte flere Banditter, som var fra Omegnen, og som genkendte Luigi Vampa.

»Ja, men jeg forlanger noget mere, end at være Eders Kammerat. Jeg vil være Eders Anfører!« sagde Vampa.

Banditterne udbrød i en høj Latter.

»Hvad har du da gjort for at kunne blive en saadan Ære tildelt?«

»Jeg har dræbt Eders Anfører, Cucumetto og som I ser, taget hans Klæder, og jeg har sat Ild paa Greven af San-Felices Villa for at give min Kæreste en Brudekjole!«

En Time derefter var Vampa valgt til Anfører i Cucumettos Sted.« —

»Naa, min kære Albert,« sagde Franz, »hvad tænker du nu om Luigi Vampa?«

»Jeg tænker, at det hele er en Fabel, og at han aldrig har eksisteret.«

»Og De mener altsaa,« henvendte Franz sig til Pastrini, »at denne Vampa nu driver sine Forretninger i Omegnen af Rom?«

»Ja, og det med en Dristighed, som endnu ingen Bandit har udvist Mage til.«

»Politiet har altsaa forgæves søgt at bemægtige sig ham?«

»Hvorledes skulde de ogsaa kunne det? Han er i god Forstaaelse baade med Hyrderne paa Sletterne, med Fiskerne paa Tiberen og med Smuglerne paa Kysterne. Søger man ham paa Bjergene, saa er han paa Floden, forfølger man

ham paa Floden, saa gaar han ud i rum Sø, og naar man tror, han er paa Øen El-Giglio, El-Guanouti eller paa Monte-Christo, saa kommer han pludselig til Syne i Albano, Tivoli eller Riccia.«

»Og hvorledes behandler han i Almindelighed de Rejsende, som falder i hans Hænder?«

»Paa en ganske simpel Maade! I Forhold til den Afstand, hvori man er fra Staden, tilstaar han dem en Frist af otte, tolv eller fireogtyve Timer til at skaffe Løsepenge. Naar den Tid er forløben, tilstaar han dem endnu en Time, men naar den tredsindstyvende Minut er forløbet og Pengene endnu ikke er kommet, saa nedskyder han Fangen med en Pistol eller støder ham en Dolk i Hjertet, og dermed er den Historie forbi!«

»Naa, Albert,« sagde Franz til sin Rejsekammerat, »har du endnu Lyst til at køre uden om Staden til Kolosseum?«

»Ja, det forstaar sig,« svarede Albert, »dersom den Vej er den smukkeste.«

I samme Øjeblik slog Klokken otte, Døren aabnedes, og Kusken traadte ind.

»Ekscellence,« sagde han, »Vognen venter paa Dem!«

»Velan!« sagde Franz, »altsaa straks til Kolosseum!«

»Gennem Porta del Popolo eller igennem Gaderne?«

»For Pokker! Gennem Gaderne!« raabte Franz.

»Min Dyrebare!« sagde Albert, idet han rejste sig og tændte en Cigar, »jeg havde virkelig tiltroet dig mere Mod!«

Derpaa steg de unge Mennesker ned ad Trappen og satte sig i Vognen.

TIENDE KAPITEL.

Syner.

Franz havde fundet et Middel til at føre Albert til Kolosseum, uden at Synet af de gamle Ruiner, som de under Vejs maatte komme forbi, og som gradvis kunde have dannet en Forberedelse for Kolosseum, i ringeste Henseende kunde svække det storartede Indtryk, denne maatte frembringe paa Beskueren. De fulgte nemlig Vejen ad Sextina, om Hjørnet af Santa Maria-Majera, og kom gennem Via-Urbano og Santa-Pietro-in-Vincolo lige til Via del Coloseo.

Denne Vej frembød forøvrigt endnu en Fordel, og det var den, at Franz ikke blev forstyrret i den Eftertanke, han var blevet hensat i, ved den nylig hørte Fortælling, i hvilken hans hemmelighedsfulde Vært paa Monte-Christo var ind-

blandet. Han lænede sig til et Hjørne i Vognen og gjorde sig selv en uendelig Mængde Spørgsmaal, uden at kunne besvare noget af dem paa en tiltredsstillende Maade.

Forøvrigt var der endnu en Ting, som særdeles erindrede ham om hans Ven Sindbad den Søtarende, nemlig den hemmelighedsfulde Forbindelse mellem Banditterne og Søtolkene. Hvad Hr. Pastrini havde sagt om det Tilflugtssted, som Vampa fandt paa Fiskernes og Smuglernes Baae, erindrede Franz om de to korsikanske Røvere, der saa tortrolig delte Maaltidet med Mandskabet fra Yachten, og om den Omvej, som dette Fartøj havde gjort for at sætte dem i Land ved Porto-Vechia.

Det Navn, hans Vært paa Monte-Christo havde givet sig, lod til at være velkendt flere Steder, eftersom Hr. Pastrini ogsaa betjente sig deraf, og det overbeviste ham om, at denne Sindbad spillede den samme tilantropiske Rolle paa Kysterne af Korsika, Toscana og Spanien, ja, endogsaa paa Tunis og Palermo, og at hans Forbindelser altsaa maatte være temmelig vidt udbredte.

Men hvor meget alle disse Betragtninger virkede paa den unge Mands Stemning, saa forsvandt de dog i det Øjeblik, da Kolosseums mørke Skygger hævdede sig for hans Blik, medens Maanens blege Straaler faldt gennem dens Aabninger, ligesom Øjekast fra Aandeverdenen.

Vognen holdt, Kusken aabnede Døren, de to unge Mænd steg ud og befandt sig lige overfor en Cicerone, der syntes at være fremsteget af Jorden. De havde altsaa nu to, eftersom den første var fulgt med dem fra Hotellet.

Det er forøvrigt en Umulighed at undgaa dette Paahæng af Vejvisere i Rom. Foruden de almindelige Ciceroner, som bemægtiger sig Gæsterne, saa snart de betræder et Hotel, og ikke forlader dem, før de har Stadens Porte bag sig, gives der endnu en speciel Cicerone for hvert enkelt Monument, og allermindst kunde der altsaa mangle en saadan i Kolosseum, dette fortrinlige Monument, om hvilket Martial siger:

»Lad Memphis ophøre med at fremhæve sine Pyramiders raa Vægge, ja, lad os ophøre med at besynge de babyloniske Underværker. Alt maa vige for Cæsarernes Kæmpeværk, og alle Stemmer maa forene sig for at berømme dette Monument!«

Franz og Albert forsøgte ikke at unddrage sig fra dette Vejviser-Tyranni, hvilket ogsaa havde været meget vanskeligt at undvære, eftersom disse privilegerede Førere var eneberegtigede til at gennemvandre Monumentet med Fakler. De gjorde altsaa ingen Modstand, men overgav sig aldeles til deres Førere.

Franz havde allerede en halv Snes Gange tilbagelagt denne Vej og var derfor fuldkommen bekendt med den. Albert, derimod, der som Fremmed i Rom første Gang betraadte Flavius Vespasianus Monumentet, følte sig, uagtet Førerens enfoldige Tale, dybt greben af denne kuins majestætiske Storhed.

Franz havde allerede siddet et Kvarters Tid i Skyggen af Søjlerne og betragtet Albert, der, ledsaget af sine Fakkeltbærere, netop kom frem fra en Buegang ved den anden Ende af Kolosseum, og arbejdede sig, tilligemed sine Ledsagere, der fulgte ham som Skygger, fra Trin til Trin til den Plads, som udelukkende var bestemt for Vestalinderne.

Da syntes Franz, at han hørte Lyden af en Sten, der rullede ned ad Trappen lige overfor ham og tabte sig i Ruinens Dyb. Nu er det vel ikke sjældent, at en Sten kan løsnes af Tidens Tand og trille ned i Afgrunden, men denne Gang forekom det Franz, at Stenen maatte være veget for et Menneskes Fod hvis Trin genlød til ham, skønt den, fra hvem de hidrørte, gjorde alt muligt for at de ikke skulde høres.

Virkelig bemærkede han i samme Øjeblik en Mand, hvis Omridt stedse blev tydeligere, jo højere han steg op, eftersom de øverste Trappetrin var oplyste af Maanen, medens de underste var skjulte i Mørket.

Det kunde maaske være en Rejsende ligesom han selv, der foretrak sine egne Betragtninger for Førerens Snak, og følgelig kunde denne Tilsyneladelse ikke forundre vor unge Ven. Men af den Nølen, med hvilken han besteg de sidste Trin, af den lyttende Stilling, som han indtog, da han var kommet øverst op, var det tydeligt at mærke, at en særegen Hensigt maatte have ført denne Mand hertil, og at han ventede nogen.

Ved en instinktmæssig Bevægelse skjulte Franz sig, saa godt som det lod sig gøre bag ved en Søjle.

Ti Skridt fra det Sted, hvor de befandt sig, var Hvælvingen beskadiget, og gennem en rund Aabning, der lignede en Brønd, kunde man se den stjerneklare Himmel. Omkring denne Aabning, som maaske allerede i mange Aar havde givet Maanens Straaler fri Adgang, fremspirede en Busk, hvis friske Løv aftegnede sig mod det klare Blaa, medens store Lianer og kraftige Vedbendranker hængte ned fra denne overjordiske Terrasse og dannede et bevægeligt Forhæng om Hvælvingens Loft.

Den Mand, hvis hemmelighedsfulde Ankomst havde tiltrukket sig Franz' Opmærksomhed, stod i et Halvmørke, saa man nok kunde skelne hans Klædedragt, men ikke hans Ansigtstræk. Han var indhyllet i en stor, brun Kappe, hvis ene

Hjørne var kastet tilbage over den venstre Skulder og skjulte en Fjerdedel af hans Ansigt, medens en bredskygget Hat dækkede den øverste Del.

Lyset, som i skraa Retning trængte gennem Aabningen, belyste Nederdelen af hans Skikkelse, saa man kunde se hans sorte Benklæder og blank lakerede Støvler. Det var tydeligt, at denne Mand hørte, om ikke til den aristokratiske Del af Samfundet, saa dog til den fornemste Klasse.

Han havde allerede ventet der i nogle Minutter og givet tydelige Tegn til Utaalmodighed, da man hørte en sagte Bevægelse paa den øverste Terrasse.

I samme Øjeblik gled en Skygge forbi Aabningen. Det var en Mand, som forskende saa ned og søgte Manden i Kappen.

Saa snart han havde bemærket ham, greb han fat i de nedhængende Lianer og Vedbendranker, lod sig glide ned ved Hjælp af samme og sprang derpaa hurtig og let til Jorden.

»Undskyld, Deres Ekscellence,« sagde han med romersk Udtale, »fordi jeg har ladet Dem vente. Dog har jeg kun forsinket mig i nogle Minutter, Klokken er nylig slaaet ti.«

»Det er mig, som er kommet for tidlig, De er ikke kommet for sildig!« svarede den Fremmede paa rent Toskansk, »altsaa ingen Undskyldninger derfor. Dersom De virkelig havde ladet mig vente, saa vilde jeg være sikker paa, at det ikke var Deres Skyld.«

»Og Deres Ekscellence vilde have Ret. Jeg kommer fra Slottet Saint-Ange og har haft den største Besværlighed med at faa Beppo i Tale.«

»Hvem er denne Beppo?«

»Beppo er en af Fangevogterne, til hvem jeg betaler en lille Sum, for at faa at vide, hvad der foregaar i Hans Heligheds Palads.«

»Naa, saaledes! Jeg ser, at De er forsigtig, min Kære.«

»Det er man nødt til, Deres Ekscellence. Hvem ved, hvorledes det kan gaa. Maaske jeg selv kan komme i Fælden, ligesom Peppino, og saa kan jeg behøve en Mus, som kan gnave Nettet i Stykker.«

»Naa, hvad har De hørt?«

»Paa Tirsdag Klokken to vil to Henrettelser finde Sted, som det altid plejer at være Tilfældet i Rom ved Begyndelsen af store Festligheder. Den ene af de Dømte bliver *mazzolato*; det er en Elendig, som ingen Medlidenhed fortjener; han har myrdet en Præst, som har opdraget ham. Den anden bliver *decapitato*, og det er den stakkels Peppino.«

»Ja, hvad skal man sige. I indgyder ikke alene den pave-

lige Regering, men ogsaa Nabolandene, en saa stor Skræk, saa man nødvendigvis maa statuere Dem et Eksempel.«

»Men Peppino hører ikke en Gang til min Bande; han har ikke gjort andet end at forsyne mine Folk med Levnedsmidler.«

»Og det gør ham fuldkommen til Deres Medskyldige. Desuden tager man jo ogsaa Hensyn til ham, og i Stedet for at behandle ham som en af Eder, naar I bliver grebne, saa vil man lade sig nøje med at guillotinere ham. Forøvrigt bliver det jo en Forandring i Folkeiorlystelsen, og Forandringer behager!«

»Uden at tale om, hvad jeg har forbeholdt Dem, som De slet ikke venter sig.«

»Min Ven! Tillad mig at sige Dem,« svarede Manden i Kappen, »at det forekommer mig, som De havde i Sinde at begaa en dum Streg.«

»Jeg er beredt til at vove alt for at forhindre den stakels Djævels Henrettelse. Han er kommet i Knibe for min Skyld Ved vor Frue, jeg vilde holde mig selv for en Kujon, dersom jeg ikke gjorde noget for denne brave Karl!«

»Og hvad vil De gøre?«

»Jeg vil stille en Snes Mand omkring Retterstedet, og i det Øjeblik, da man bringer ham derhen vil jeg give et Tegn, og vi vil da alle styrte os med Dolken i Haanden over Vagten og befri ham.«

»Det forekommer mig at være for voveligt. Jeg tror, at min Plan er bedre end Deres.«

»Og hvilken Plan har Deres Ekscellence da?«

»Jeg vil give en Mand, som jeg kender, to Tusinde Pjastre, for at han skal udvirke, at Peppinos Henrettelse kan blive opsat til næste Aar, og i Løbet af Aaret vil jeg give en anden, som jeg ogsaa kender, Tusinde Pjastre for at hjælpe Fangen til at flygte.«

»*Pardieu!*« sagde Manden i Kappen paa godt Fransk.

»Hvad behager?« spurgte den anden.

»Jeg sagde, min Kære, at jeg alene vil udrette mere ved Hjælp af mine Penge, end De og alle Deres Folk kan udrette med Deres Karabiner, Pistoler og Dolke. Lad altsaa kun mig raade.«

»Fortræffeligt! Men vi vil dog holde os beredt, dersom Deres Plan mulig kunde mislykkes.«

»Vær kun ved Haanden, dersom De synes saa, men vær aldeles overbevist om, at jeg skal bevirke en Opsættelse.«

Det er paa Tirsdag, i Overmorgen; betænk det. De har kun den Dag i Morgen for Dem!«

»Ja, men en Dag har fireogtyve Timer, en Time er tred-

sindstve Minutter, og et Minut tredsindstve Sekunder. I seksogfirsindstve Tusinde fire hundrede Sekunder kan man udrette meget.«

»Men hvorledes faar vi at vide, om det er lykkedes for Deres Ekscellence?«

»Dertil ved jeg et simpelt Middel. Jeg har lejet de tre sidste Vinduer i Kafé Rospoli. Dersom jeg nu har faaet Opsættelsen bevilget, saa skal der i det midterste Fag hænge hvide Gardiner med et rødt Kors, men i Sidefagene gule Damaskes Gardiner.«

»Fortræffeligt! Og hvem vil De lade overbringe Benaadningen?«

»Send mig en af Deres Folk i Munkedragt, saa vil jeg levere den til ham Paa Grund af sin Klædedragt kan han trænge frem til Skafottets Fod og overlevere Befalingen til Formanden for det fromme Broderskab, som da igen vil levere den til Skarpretteren Søg imidlertid straks at underrette Peppino derom, saa han ikke skal dø eller blive sindsforvirret af Ængstelse, thi da vil vore Udgifter og Umage være spildt.«

»Hørt, Ekscellence! Vær overbevist om min fuldkomne Hengivenhed!«

»Jeg vil i det mindste haabe det.«

»Velan! dersom De redder Peppino, saa vil De fremtidig kunne fordre mere end Hengivenhed, De kan fordre Underkastelse.«

»Betænk, hvad De siger, min Ven! Jeg vil maaske en Gang erindre Dem om Deres Ord, thi jeg kunde let faa Anvendelse derfor.«

»Vel, Deres Ekscellence! Saa skal De ogsaa finde mig i Nødens Time, saaledes som jeg har fundet Dem nu. Og selv dersom De var i en anden Verdensdel, saa vil De kun behøve at skrive: Gør det! og jeg vil gøre det, saa sandt som — —«

»Tys!« sagde Manden i Kappen »jeg hører noget!«

»Det er Rejsende, som beser Kolosseum ved Fakkelskin.«

»De maa ikke træffe os sammen. Vejviseren kunde kende Dem, og hvor ærefuldt Deres Venskab end kan være, saa vilde min Forstaaelse med Dem dog skade min Kredit en hel Del, dersom det blev bekendt.«

»Altsaa, naar De har faaet Opsættelsen?«

»Saa er der hvide Gardiner med rødt Kors i det midterste Fag Vinduer.«

»Og naar De ikke har faaet den?«

»Gule Gardiner i alle Fagene.«

»Og da?«

»Da, min gode Ven, brug Deres Dolke efter Behag; jeg tillader Dem det og vil være til Stede, for at se, hvorledes De bærer Dem ad.«

»Farvel, Ekscellence. Jeg stoler paa Dem. Stol De ogsaa paa mig!«

Ved disse Ord forsvandt han fra Trappen, medens den Ubekendte i Kappen dækkede sit Ansigt endnu mere med den, gik tæt forbi Franz og derpaa ned over Arenaens yderste Trappetrin.

Et Øjeblik efter hørte Franz sit Navn genlyde under Hvælvingen. Det var Albert, som kaldte paa ham. Han tøvede med Svaret, indtil de to Mænd havde bortfjernet sig, for at de ikke skulde erfare, at der havde været et Vidne til Stede, der ikke havde tabt et Ord af deres Samtale, skønt han ikke havde set deres Ansigter.

Der var endnu ikke forløbet ti Minutter. før Franz kørte til Hotellet paa den spanske Plads, idet han med en næsten ganske fornærmelig Ligegyldighed hørte den lærde Afhandling, som Albert foredrog efter Plinius og Calpurnius, over de med Jernspidser forsynede Gittere, som skulde forhindre de vilde Dyr i at kaste sig over Tilskuerne. Han lod ham tale uden at sige ham imod og ønskede kun snarest muligt at blive alene, for uforstyrret at kunne eftertænke det, som var foregaaet i hans Nærhed.

Af hine to Mænd var den ene ham ganske fremmed, og det var ubetinget første Gang, han saa eller hørte ham. Saaledes forholdt det sig imidlertid ikke med den anden, og skønt Franz ikke havde kunnet se hans Ansigt, der bestandig var skjult i Skyggen eller under hans Kappe, saa havde denne Mands Stemme, da han hørte den første Gang, gjort et saa varigt Indtryk paa ham, saa han ikke kunde tage fejl af den. Denne Stemme havde, især i sine spottende Udtryk, en saa hvislende Metallyd, saa den bragte ham til at sitre i Kolosseum, ligesom tidligere i Hulen paa Monte-Christo, og derfor følte han sig ogsaa overbevist om, at denne Mand ikke var nogen anden, end Sindbad den Søfarende.

I ethvert andet Tilfælde vilde den Nysgerrighed, som denne Mand havde indgydt Franz, have været saa stor, at Franz havde givet sig tilkende, men den Underholdning, som han nu havde været Vidne til, var af en saa delikat Natur, at en velbegrunnet Frygt holdt ham tilbage, eftersom hans Fremtræden let kunde være ubelejlig. Han havde altsaa ladet ham gaa bort, men lovede sig selv, at dersom Lejligheden skulde tilbyde sig en anden Gang, da ikke at give Slip paa den.

Franz var altfor hengivet til disse Tanker, til at han kunde sove godt. Han tilbragte hele Natten med at overveje alle de Omstændigheder, der kunde staa i Forbindelse med Manden i Grotten og den Ubekendte i Kolosseum, og som paa ham den Overbevisning, at de begge kun var en Person, og

son, og jo mere han tænkte over det, jo mere blev han bestyrket i denne Mening.

Henimod Morgenstunden sov han ind og vaagnede saaledes sildig den næste Dag. Som ægte Pariser havde Albert allerede truffet Forholdsregler for Aftenen. Han havde bestilt en Loge i Teatret »Argentina«. Franz derimod havde flere Breve at skrive til Frankrig, han overlod derfor Vognen til Albert den hele Dag, medens han besørgede sine Breve.

Klokken fem kom Albert hjem, han havde besørget sine Anbefalingsskrivelser, modtaget Indbydelser for flere Aftener og beset Rom. En Dag var tilstrækkelig for Albert til at se alt dette, og han havde endnu Tid tilovers til at faa Underretning om den Komædie, som skulde opføres, og hvilke Skuespillere der skulde optræde. Stykket hed: »Parisini« og Skuespillerne var: Coselli, Moriani og Spech.

Man ser, at de unge Mennesker var komne i en lykkelig Time, de kunde være til Stede ved en af de bedste Operaer af Komponisten til »Lucia de Lammermoor«, i hvilken Opera tre af Italiens berømteste Kunstnere medvirkede.

Hver Gang Albert gik i Teatret med Franz, forsømte han ikke at gøre et glimrende Toilette, men det var spildt Umage; thi endskønt han var et af de værdigste Eksemplarer af en fuldendt Pariser, saa havde han dog ikke et eneste Eventyr i de fire Maaneder, som han tilbragte med at gennemstrejfe Italien i alle Retninger.

Albert forsøgte undertiden at gøre sig selv lystig derover, men i Grunden taget ærgrede han sig dog, og Sagen var saa meget mere ømfindtlig som Albert efter de unge Franskmands Sædvane var reist fra Paris med den Overbevisning, at han vilde gøre en glimrende Lykke i Italien og henrykke sine Venner, naar han kom hjem og fortalte dem sine Eventyr. Men ak! Endnu var ikke en eneste saadan Begivenhed indtruffet, de indtagende genuesiske, florentinske og neapolitanske Damer blev om ikke deres Mænd, saa dog deres Elskere tro, og Albert fik den grusomme Overbevisning, at Italienerinderne i det mindste har det Fortrin for de franske Damer, at de er tro i deres Utroskab.

Albert var imidlertid ikke alene en fuldkommen galant Kavalier, men han var tillige en aandrig ung Mand, og desuden Vikomte, hvis unge Adel ikke kunde skade paa en Tid, hvor man ikke gjorde Fordring paa Stamtafle, men hvor en Adelsmand fra 1815 var ligesaa god som den fra 1399; desuden havde han halvtredsindstyve Tusind Livres i aarlig Rente. Det var derfor ikke lidet ydmygende for ham, at han endnu slet ikke var blevet bemærket paa nogen af de Steder, hvor han havde opholdt sig.

Han haabede imidlertid at holde sig skadesløs derfor i Rom, da Karnevalet er en Frihedsfest i alle Lande, hvor det bliver højtideligholdt; en Fest, hvorved de mest alvorlige Mennesker lader sig henrive til at begaa en eller anden dum Streg, og da dette Karneval begyndte den næste Dag, saa var det meget vigtigt for Albert at forberede sig dertil. I denne Hensigt havde Albert lejet en af de anseligste Loger i Teatret og havde gjort et udmærket Toilette, førend han begav sig derhen; det var en Loge af første Rang, hvor kun den fornemste Adel plejer at komme. Albert knyttede endnu et andet Haab dertil, dersom det nemlig skulde lykkes ham at vinde en Plads i en smuk Romerindes Hjerter, saa vilde det paa en ganske naturlig Maade ogsaa skaffe ham en Plads i hendes Vogn, og han kunde da se Karnevalet fra en adelig Vogn, eller maaske fra en fyrstelig Balkon.

Alle disse Betragtninger gjorde Albert ivrigere, end han plejede at være, han vendte Ryggen til Skuespillerne, rakte sig halvt ud over Logekarmen og betragtede alle smukke Damer gennem en seks Tommer lang Dobbeltkikkert; men ikke en af de Skønne fandt sig foranlediget til at belønne hans Anstrelser, ikke engang med et nysgerrigt Blik.

Enhver talte om sine Anliggender, sine Kærlighedsforstaaelser, sine Fornøjelser, eller om Karnevalet, der skulde begynde den næste Dag, uden at give Agt hverken paa Sangerne eller paa selve Handlingen med Undtagelse af nogle enkelte Lejligheder, der krævede deres Opmærksomhed.

Mod Slutningen af første Akt aabnedes Døren til en Loge, som endnu havde været tom, og Franz saa en Dame træde ind, for hvem han var bleven forestillet i Paris, og som han troede var der endnu.

Albert bemærkede den Bevægelse, som hans Ven gjorde ved dette Syn, og spurgte ham derfor:

»Kender du denne Dame?«

»Ja. — Hvad synes du om hende?«

»Indtagende, min Kære! Og en Blondine! — Er hun fransk?«

»Hun er en Venetianerinde.«

»Og hun hedder?«

»Grevinde G.«

»Aa!« raabte Albert, »det Navn kender jeg; man siger, at hun er lige saa aandrig som skøn — For en Ulykke! Naar jeg betænker, at jeg kunde have ladet mig forestille for hende ved det sidste Bal hos Madam de Villefort, og gjorde det ikke. Jeg var en stor Nar!«

»Ønsker du, at jeg skal gøre denne Forseelse god igen?« spurgte Franz.

»Hvorledes? Du er saa velkendt med hende, at du kan føre mig til hendes Loge?«

»Jeg har haft den Ære at tale med hende tre eller fire Gange. og det er. som du ved, tilstrækkeligt for ikke at begaa nogen Usømmelighed.«

I dette Øjeblik bemærkede Komtessen Franz og hilste ham med en høflig Haandbevægelse, som Franz besvarede med et ærbødigt Buk.

»Ah« sagde Albert, »det lader til, at du er godt anskrevet hos hende «

»Saa tager du fejl. ligesom vi Franskmand stedse begaar Tusinde Fejløreb. naar vi er i andre Lande og vil betragte alt fra vort Pariser Synspunkt I Spanien og i Særdeleshed i Italien kan man aldrig slutte sig til Forholdet mellem to Mennesker. fordi de omgaaas hinanden venskabeligt. Grevinden og jeg har sympatiseret sammen. det er alt «

»En Hjertets Sympati?« spurgte Albert med et Smil.

»Nej. en Aandens?« svarede Franz meget alvorlig.

»Og ved hvilken Lejlighed?«

»Ved et Besøg i Kolosseum, lig det, som vi foretog i Gaar.«

»I Maaneskin?

»Ja.«

»Alene?«

»Næsten.«

»Og du talte med hende om — —?«

»Om de Døde «

»Ha!« raabte Albert, »det maa have været meget morsomt! Nu. jeg lover dig. at dersom jeg skulde blive Komtesens Kavalier paa en lignende Spadseretur. saa skal jeg ikke tale til til hende om andet end om de Levende!«

»Og du vil maaske have Uret «

Imidlertid kan du forestille mig for hende, som du har lovet.«

»Saa snart Tæppet falder.«

Med største Utaalmodighed ventede Albert Aktens Slutning. Endelig faldt Tæppet. Albert tog sin Hat. ordnede med en hurtig Bevægelse sit Haar satte sin Krave og sine Manchetter til Rette og betydede Franz. at han var beredt.

Da Grevinden. som Franz med et Blik adspurgte tilkendegav at han vilde være velkommen. saa tøvede han intet Øjeblik med at efterkomme Alberts Ønske, og begav sig af Sted tillige med ham

Han bankede paa Logedøren Nummer 4, hvor Komtessen befandt sig, og straks rejste den unge Mand sig. der sad ved Siden af hende i den forreste Række, og overlod efter italiensk Skik sin Plads til de Kommende.

Franz forestillede Albert for Grevinden som en udmærket unge Mand, saavel med Hensyn til hans Stilling i Samfundet, som med Hensyn til hans personlige Fortrin.

Anbefalingen var ikke overdrevet, thi i Paris og i den Cirkel, hvori han bevægede sig, gjaldt Albert virkelig for en aldeles ulastelig Kavalier.

Franz tilføjede, at Albert var trøstesløs over ikke at være bleven forestillet for Grevinden under hendes Ophold i Paris, og at han derfor bad Grevinden undskylde, at han nu tog sig den Frihed at oprette det forsømte.

Komtessen svarede med en indtagende Hilsen til Albert og rakte Franz Haanden. Efter hendes Anmodning tog de begge Plads i hendes Nærhed.

Albert havde fundet et heldigt Stof til Underholdning, og det var Paris. Han talte med Grevinden om deres fælles Bekendtskaber.

Franz indsaa, at han nu var kommet paa sin rette Hylde, og lod ham uforstyrret vedblive. Han udbad sig den kæmpemæssige Kikkert og gav sig til at betragte Publikum.

I den forreste Række af en Loge af tredje Rang bemærkede Franz en underskøn Dame i græsk Klædedragt, i hvilken hun bevægede sig med saa megen Lethed, at det syntes at være hendes naturlige Klædning. I Skyggen bag ved hende viste sig en Mandsskikkelse hvis Ansigt man dog ikke tydeligt kunde se. Franz afbrød Alberts Underholdning med Komtessen, for at spørge denne, om hun kendte den skønne Albaneserinde, der var saa fuldkommen værdig ikke alene til Herrernes, men ogsaa til Damernes Opmærksomhed.

»Nej,« sagde hun. »jeg ved kun saa meget, at hun har været i Rom siden denne Sæsons Begyndelse, thi den første Aften, Teatret blev aabnet, saa jeg hende sidde paa samme Sted, hvor hun nu sidder, og i fire Uger har hun ikke forsømt en eneste Forestilling. Snart bliver hun ledsaget af den Mand, der nu er til Stede hos hende, og snart bliver hun fulgt af en sort Tjener.«

»Hvorledes behager hun Dem, Grevinde?«

»Overordentlig skøn, Madonna maa have lignet denne Dame.«

Franz og Grevinden vekslede et Smil, derpaa optog hun atter Underholdningen med Albert, og Franz vedblev at betragte Albaneserinden.

Tæppet gik op for Balletten »Dorliska«, en af de bedre Balletter, komponeret af den berømte Henry.

Franz var for meget optaget af den skønne Grækerinde, til at kunne drage Nytte af Balletten, hvor interessant den endog var. Det var derimod aabenbart, at Grækerinden

fandt stor Fornøjelse i dette Skuespil, og hendes Deltagelse var saa meget mere paafaldende ved Siden af den fuldkomne Ligegyldighed, som hendes Ledsager udviste, idet han under hele Forestillingen, og trods Blæseinstrumenternes Helvedeslarm, syntes at sove roligt.

Omsider var Balletten til Ende, Tæppet faldt under det jublende Parterres stormende Bifald.

Da Ouverturen til anden Akt begyndte, saa Franz, at Soveren rejste sig langsomt og nærmede sig til Grækerinden, der saa sig tilbage for at sige ham nogle Ord og derpaa igen lænede sig til Logekarmen.

Mandens Ansigt var endnu bestandig i Skyggen, og Franz kunde ikke se hans Ansigtstræk.

Tæppet gik op, og Skuespillerne tiltrak sig naturligvis Franz' Opmærksomhed. Hans Øjne bortvendte sig for en kort Tid fra den unge Grækerindes Loge til Skuepladsen.

Akten begynder, som bekendt, med en Duet, der er den skønneste, mest udtryksfulde og tillige den mest rædselsfulde, som er udgaaet fra Donizettis frugtbare Pen. Det var tredie Gang, at Franz hørte den, og skønt han ikke var nogen ivrig Musikelsker, saa gjorde den dog et dybt Indtryk paa ham. Han var derfor i Begreb med at forene sine Bifaldsklap med det øvrige Publikums, da hans Hænder pludselig blev lige-som lammede, og Bravoraabet hendøde paa hans Læber.

Manden i Logen havde rejst sig, og da hans Ansigt var belyst af de talrige Lys, genkendte Franz i ham den hemmelighedsfulde Beboer af Monte-Christo, den samme, hvis Skikkelse og Stemme han Aftenen i Forvejen havde troet at genkende i Kolosseums Ruiner. Nu var der ingen Tvivl mere — den forunderlige Rejsende boede i Rom.

Uden Tvivl røbede Franz' Ansigt den Forvirring, som dette Syn frembragte hos ham, thi Komtessen gav sig til at le og spurgte, hvad han fejlede.

»Grevinde,« svarede Franz, »jeg spurgte Dem nylig, om De kendte den albanesiske Dame; nu vil jeg spørge Dem, om De kender hendes Mand?«

»Den ene lige saa lidt som den anden.«

»De har ikke før lagt Mærke til ham?«

»Det var et ægte fransk Spørgsmaal. De ved ret godt, at for os Italienerinder gives der ikke andre Mænd, end den, vi elsker.«

»Det er sandt!« svarede Franz.

»I ethvert Tilfælde,« sagde Grevinden, idet hun benyttede Alberts Kikkert for at se over i Logen, »i hvert Tilfælde maa det være en Gengangere, som er staaet op af Graven, thi han er skrækkelig bleg.«

»Det er han altid.« sagde Franz.

»De kender ham altsaa?« spurgte Grevinden »Saa bliver det altsaa mig, der maa maa spørge Dem, hvem han er.«

»Jeg tror at have set ham før, ja, jeg tror at genkende ham.«

»I Sandhed.« sagde Grevinden, idet hun gjorde en Bevægelse, som om en Gysen gennemfor hende. »jeg begriber meget vel at man aldrig kan glemme et saadant Menneskes Ansigt naar man har set det én Gang!«

Det Indtryk, som Franz havde modtaget deraf, var altsaa ikke noget blot personligt, da en anden kunde føle et lignende.

»Naa.« sagde Franz til Grevinden, efter at hun havde bekvemmet sig til at lorgnettere Logen endnu en Gang, »hvad tænker De om denne blege og alvorlige Mand?«

»At han forekommer mig at være den lyslevende Lord Ruthven.«

Denne ny Erindring om Lord Byron forbavsede Franz. Dersom nogen skulde faa ham til at tro paa Vampyrers Tilværelse, saa maatte det nødvendig være denne Mand.

»Jeg maa vide, hvem han er!« sagde Franz, idet han rejste sig.

»O nej!« raabte Komtessen, »forlad mig ikke, jeg stoler paa, at De ledsager mig, og jeg slipper Dem ikke.«

»Hvorledes?« sagde Franz sagte, »er De virkelig bange?«

»Hør.« sagde hun, »Byron har svoret paa, at han troede paa Vampyrer, og han har sagt mig, at han endogsaa havde set nogle. Han har beskrevet mig deres Udseende, og det er ganske saaledes som hans, disse sorte Øjne, som straalere af en uhvøselig Ild denne Livløshed og saa — læg Mærke til, at han ikke fører nogen sædvanlig Dame med sig, hun er en Fremmed — en Grækerinde, hun har en anden Tro, og er uden tvivl en Heks ligesom han Søg ham i Morgen dersom De ønsker det; men jeg siger Dem, at jeg ikke lader Dem gaa fra mig i Aften.«

Franz vilde gøre Indvendinger, men hun rejste sig og sagde:

»Jeg maa saa, jeg kan ikke blive, til Skuespillet er til Ende, der er Fremmede hjemme hos mig, Skulde De virkelig være ugalant nok til at nægte mig Deres Ledsagelse?«

Der var nu ikke andet for Franz at gøre, end at tage sin Hat aabne Døren og tilbyde Komtessen sin Arm. Hun var virkelig i en heftig Bevægelse, og Franz kunde ikke frigøre sig selv for en vis overtroisk Frygt, der var saa meget naturligere, som den havde sin Grund i Erindringen om Kendsgerninger, medens den hos Grevinden kun var en instinkt-

mæssig Følelse. Han mærkede, at hun skælvede, da hun steg ind i Vognen.

Han ledsagede hende hjem, men der var ingen, som ventede hende, hvilket foranledigede Franz til at give hende en lille Bebrejdelse.

»Jeg bennder mig virkelig ikke vel,« sagde hun, »jeg føler Trang til at være alene. Synet af denne Mand har bragt mig ganske ud af Fatning.«

Franz forsøgte at le.

»Le ikke!« sagde hun, »det forekommer Dem desuden slet ikke saa latterligt, men De maa love mig én Ting.«

»Og det er?«

»Lover De mig det?«

»Alt, hvad De vil, undtagen at jeg skulde afstaa fra at opdage, hvem denne Mand er. Jeg har Grunde, som jeg ikke kan meddele Dem, men som gør mig begærlig efter at vide, hvem han er, hvor han kommer fra, og hvor han gaar hen.«

»Hvor han kommer fra, det ved jeg ikke; men hvor han gaar hen, det kan jeg straks sige Dem, thi han gaar ganske sikkert til Helvede.«

»Lad os komme tilbage til det Løfte, som De forlangte af mig, Grevinde.«

»Nu vel, jeg ønsker, at De nu vil køre lige tilbage til Deres Hotel og ikke opsøge nogen i Aften. Der gives en vis Sympati mellem de Personer, som man forlader, og de, til hvem man gaar, og jeg beder Dem, bring mig ikke i noget Forhold til dette Menneske. Opsøg ham i Morgen, saa meget De vil, men forestil ham aldrig for mig, dersom De ikke vil have, at jeg skal dø af Skræk. Og nu god Nat, jeg vil ønske Dem at sove godt; men jeg ved godt, hvem der ikke vil kunne sove.«

Med disse Ord forlod Grevinden ham og lod ham blive i Uvished, om hun maaske havde haft ham lidt til bedste, eller om hun virkelig havde følt en saadan Frygt, som hun havde ytret.

Da Franz traadte ind i sit Værelse, fandt han Albert i Slobrok og Tøfler, velbehagelig udstrakt paa Sofaen og rygende en Cigar.

»Ah! Er du der?« sagde han, »paa Ære, jeg ventede dig ikke førend i Morgen.«

»Min kære Albert,« sagde Franz, »det er mig kært, at jeg endnu en Gang for alle kan sige dig, at du har et aldeles falsk Begreb om de italienske Damer, jeg havde rigtignok troet, at dine mislykkede Kærlighedseventyr havde bragt dig paa andre Tanker.«

»Ak, hvor kan man blive klog paa disse forbistrede Kvin-

der. De rækker dig Haanden, de trykker den endogsaa, de tilhvisker dig noget ganske sagte, de lader sig følge hjem, og — sandelig — med en Fjerdedel deraf vilde en Pariserinde allerede have forspildt sit gode Rygte.«

»Det kommer netop deraf, at de ikke har noget at skjule, eftersom deres Handlinger er aabenlyst for enhver. Forøvrigt har du vist set, at Grevinden virkelig var bange.«

»Bange? — for hvem? For den skikkelige Mand, som sad lige overfor os med den skønne Grækerinde? Jeg vilde have Vished i Sagen, og derfor gik jeg ham i Møde i Korridoren, da de gik. Jeg ved ikke, hvorfra du har hentet de forskruede Ideer, han er en meget smuk og elegant klædt Mand, noget bleg er han rigtignok, men du ved jo, at det er et Kendetegn paa Fornemhed.«

Franz smilede.

»Ja, jeg er overbevist om,« vedblev Albert, »at Grevindens Forestillinger om denne Mand er fuldkommen ufornuftige. Har du maaske hørt ham tale? Jeg har hørt det, og han talte romersk; jeg kendte Sproget paa nogle fordrejede græske Ord. Jeg maa tilføje, min Kære, at jeg ved Universitetet var meget stærk i Græsk.«

»Han talte altsaa romansk?«

»Sandsynligvis.«

»Der er ingen Tvivl mere,« mumlede Franz, »det er ham!«

»Hvad siger du?«

»Intet; men hvad gjorde du saa?«

»Jeg har beredt dig en Overraskelse.«

»Og hvilken?«

»Du ved, at det er aldeles umuligt at faa nogen Vogn.«

»Ja, eftersom vi forgæves har forsøgt alt, hvad der kan forsøges.«

»Velan — jeg har en fortræffelig Ide!«

Franz saa til Albert, som om han ikke havde synderlig Tillid til hans Ideer.

»Min Kære!« sagde Albert, »du bærer mig med et Øjekast, som jeg gerne kunde fordre Oprejsning for.«

»Jeg er meget villig til at give dig den, dersom din Ide virkelig er saa ophøjet, som du siger.«

»Nu, saa hør da; Vi kan hverken faa Heste eller Vogn, kan vi vel?«

»Nej.«

»Men en Karre kan man maaske faa?«

»Maaske.«

»Og et Par Okser?«

»Aa ja!«

»Altsaa, min Kære, hør hvad vi vil gøre! Jeg lader Kar-

ren udfynte som en Høstvogn, vi maskerer os som neapolitanske Høstfolk og gengiver saaledes Leopold Roberts herlige Maleri in natura, og dersom Komtessen, for at gøre Ligheden endnu større, vilde ledsage os som Bondepige fra Puzzuolo eller Sorrento, saa vilde Maskeraden være fuldstændig, og hun er sikkert smuk nok til at kunne gælde for en Original.«

»Paa Ære!« raabte Franz, »denne Gang har du Ret! Det er en meget heldig Tanke.«

»Og overensstemmende med Folkelivet her. Ha, mine Herre Romere, I tror, at vi skulle rende til Fods gennem Eders Gader, ligesom Lazaroner, og det af den Grund, at I ikke har Heste og Vogne nok. Velan, man vil vide at erstatte Mangelen!«

»Har du allerede meddelt denne herlige Ide til nogen?«

»Til vor Vært; da jeg kom hjem, lod jeg ham kalde og meddelte ham min Plan; han forsikrede mig, at intet vilde være lettere at udføre. Jeg vilde lade Oksehornene forgylde, men han mente, at dertil behøvedes tre Dage, og vi maa derfor undvære denne Luksus.«

»Hvor er Værten?«

»Han søger straks at skaffe det fornødne; thi i Morgen vilde det maaske være for sildigt.«

I dette Øjeblik aabnedes Døren, og Hr. Pastrini stak Hovedet ind og sagde:

»Permesso?«

»Tilladt! — Det forstaar sig.«

»Naa,« sagde Albert, »har De faaet den ønskede Karre og de fornødne Okser?«

»Jeg har faaet noget endnu bedre!« svarede Værten med Selvtilfredshed.

»Tag Dem iagt, min kære Hr. Vært!« sagde Albert; »lov ikke for meget, det bedre er stedse en Fjende af det gode.«

»Deres Excellence kan forlade sig paa mig,« svarede Pastrini med Sikkerhed.

»Nu, saa lad høre da!«

»De ved,« sagde Værten, »at Greven af Monte-Christo bor i samme Etage som De?«

»Jeg ved det,« sagde Albert, »det er ham, vi kan takke for, at vi maa hjælpe os som to Studenter i Gaden St. Nicolas du Chardonnet.«

»Han ved imidlertid, at De befinder Dem i Forlegenhed, og tilbyder Dem derfor to Pladser i sin Vogn og to ved sine Vinduer i Kafé Rospoli.«

Albert og Franz saa paa hinanden.

»Hvem er denne Greve af Monte-Christo?« spurgte Franz sin Vært.

»En meget fornem Herre fra Sicilien eller Malta, det ved jeg ikke saa rigtig, men fornem er han som en Borghese og rig som en Guldmine.«

»Det forekommer mig ellers,« sagde Franz til Albert, »at dersom dette Menneske er af en saa høj Stand, som Værten forudsætter, saa maatte han have indbudt os paa en anden Maade, enten skriftlig eller —«

I dette Øjeblik blev der banket paa Døren.

»Kom ind!«

En Tjener, klædt i elegant Livre, viste sig paa Dørtrinet og sagde:

»Fra Hr. Greven af Monte-Christo til d'Hrr. Franz d'Epiny og Vicomte Albert de Morcerf.«

Ved disse Ord overrakte han Værten to Kort, som han leverede de to unge Mænd

»Hr. Greven af Monte-Christo,« vedblev Tjeneren, »beder d'Hrr. om Tilladelse til som Nabo at maatte gøre Dem sin Opvartning i Morgen, og udbeder sig Underretning om, til hvilken Tid det maatte være d'Hrr. belejligt.«

»Paa Ære!« sagde Albert sagte, »derimod er intet at indvende, det er i sin Orden.«

»Sig Hr. Greven,« sagde Franz, »at vi vil først udbede os den Ære at gøre ham vor Opvartning.«

Tjeneren bukkede og gik.

»Det kan man kalde galant,« sagde Albert. »De har Ret, Hr. Pastrini, Deres Greve af Monte-Christo er en fuldkommen Kavalier!«

»De modtager altsaa hans Tilbud?« spurgte Værten.

»Ja, det forstaar sig!« svarede Albert. »Imidlertid tilstaar jeg dog, at det gør mig ondt for min Ide med Oksevognen og Høstfolkene, og dersom Vinduet i Kafé Rospoli ikke holdt os skadesløse for det, som vi giver Slip paa, saa tror jeg, at jeg vilde blive ved min første Ide. Hvad siger du Franz?«

»Jeg siger, at Vinduerne i Kafé Rospoli ogsaa bestemmer mig til at gøre Offeret.«

Tilbudet om Pladserne i disse Vinduer, erindrede straks Franz om Underholdningen mellem de to Mænd i Kolosseums Ruiner, og ved hvilken Lejlighed Manden i Kappen havde paataget sig at bevirke den Domfældtes Benaadning.

Naar nu, som Franz troede at burde antage, Manden i Kappen var den samme, som i Teatret »Argentina« havde gjort et saa levende Indtryk paa ham, saa tvivlede han ikke om, at kunne genkende ham, og da vilde han tilfredsstille sin Nysgerrighed for enhver Pris.

Franz tilbragte en Del af Natten med disse Forestillinger og længtes inderligt efter Morgenen; thi da skulde hans

Nabo, Greven af Monte-Christo, ikke let undgaa ham, dersom han ikke besad Gyges Ring og kunde gøre sig usynlig ved Hjælp af den.

Han stod op førend Klokken otte, medens Albert, der ikke havde saadanne Grunde til at staa tidligt op, endnu laa i den bedste Søvn.

»Mr. Pastrini!« spurgte Franz, »skal der ikke udføres en Henrettelse i Dag?«

»Jo, Ekscellence! Men dersom De spørger mig derom for at faa et Vindue, saa er det rigtignok lidt for sildig betænkt.«

»Nej,« sagde Franz, »dersom det forøvrigt var mig om at gøre at se denne Henrettelse, saa vilde jeg vel finde mig en Plads paa Monte-Pincio.«

»Og jeg troede ikke, at Deres Ekscellence vilde trænge sig frem imellem den Pøbel, som altid optager denne Plads.«

»Jeg gaar sandsynligvis heller ikke derhen,« svarede Franz, »men jeg vilde gerne have nogle Underretninger derom.«

»Og hvilke?«

»Jeg ønskede at vide, hvor mange der er dømte, hvad de hedder, og hvilke Straffe de skal lide.«

»Det træffer sig meget heldigt, Ekscellence, da man nylig har bragt mig Tavoletten.«

»Tavoletten — hvad vil det sige?«

»Det er Tavler af Træ, som Aftenen førend en Henrettelse bliver ophængte paa Gadehjørnerne, og paa hvilke de dømtes Navne, deres Forbrydelse og deres Henrettelsesmaader er opskrevne. Denne Offentliggørelse skeer i den Hensigt at opmuntre de Troende til at bede Gud om at indgyde Forbryderne en dyb Anger.«

»Man bringer altsaa Dem Tavoletten, paa det De skal forene Deres Bønner med de Troendes,« spurgte Franz tvivlende.

»Det vel ikke, Ekscellence; men jeg har truffet en Overenskomst med ham som slaar Tavlerne op, i Følge hvilken han bringer mig dem, ligesom man bringer Komediemplakaterne, paa det at mine Herrer Gæster kan blive underrettede, saafremt de maatte ønske at bivaane Henrettelsen.«

»Det er en meget delikat Opmærksomhed,« mente Franz.

»O!« sagde Pastrini smilende, »jeg kan rose mig af at gøre alt, hvad der staar i min Magt for at tilfredsstille de ærede Rejsende, som bærer mig med deres Tillid.«

»Det ser jeg, min kære Vært, og jeg vil sige det til enhver, som vil høre det. Men tillad mig nu at læse en af disse Tavoletter.«

»Det skal straks ske!« sagde Værten, idet han aabnede Døren. »Jeg har ladet en sætte op ude i Forstuen.«

Han ilede ud, tog Tavlen ned og gav Franz den. Den ordrette Oversættelse af denne Henrettelses-Bekendtgørelse lød saaledes:

»Herved bekendtgøres, at Tirsdagen den 22de Februar, paa den første Karnevalsdag, vil der i Følge Rotaens Kendelse paa Pladsen del Populo blive henrettet: Andrea Rondolo, overbevist om Mordet paa den højærværdige og højagtede Don Cæsar Torlini, Kanonikus til Giovanni di Lateran, og Peppino, ogsaa kaldet Rocca Priori, overbevist om at være i Forstaaelse med den afskyelige Bandit Luigi Vampa og hans Bande. Den første bliver *mazzolato*, den sidste *decapitato*. Medlidende kristelige Sjæle anmodes om at paakalde Gud for de to ulykkelige Forbrydere, saa de maa føle en oprigtig Fortrydelse.«

Det var ganske ligesom Franz havde hørt det den foregaaende Aften i Kolosseums Ruiner, og der var ikke forandret noget i Programmet. De Dømtes Navne, deres Forbrydelse og Straf, alt var det samme.

Efter al Sandsynlighed havde altsaa den Fremmede, der talte med Manden i Kappen, ikke været nogen anden end Luigi, og Manden i Kappen ingen anden end Sindbad den Søfarende, der udførte sine filantropiske Foretagender i Rom, ligesom i Porto-Vechio og i Tunis.

Imidlertid var Klokken blevet ni; Franz vilde vække Albert, da han, til sin store Forundring saa ham komme fuldkommen paaklædt ind i Værelset.

Karnevalet havde spøget i hans Hoved og vækket ham tidligere, end hans Ven havde ventet det.

»Naa, Hr. Vært!« udbrod Franz, »da vi nu begge er paaklædte saa kan vi maaske forestille os for Greven af Monte-Christo?«

»Ganske sikkert!« svarede Værten, »Greven af Monte-Christo staar i Almindelighed tidlig op, og jeg er overbevist om, at han allerede i et Par Timer har været oppe.«

»De tror altsaa ikke, at han vil finde det upassende, dersom vi aflægger ham et Besøg nu?«

»Paa ingen Maade!«

»Altsaa, dersom du er færdig, Albert —?«

»Ganske til Tjeneste!« svarede denne.

»Velan! Saa vil vi takke vor Nabo for hans Artighed.«

»Ja, lad os gaa!«

Franz og Albert behøvede kun at passere Korridoren. Værten gik foran dem og ringede for dem.

»De franske Herrer!« meldte han.

Tjeneren bukkede og bad dem træde ind. De gik gennem to pragtfulde Værelser og kom ind i en højst elegant Sal.

Et tyrkisk Tæppe bedækkede Gulvet, de kostbareste, blødeste Stole indbød til Sæde, pragtfulde Malerier af de største Mestere, afvekslende med Trofæer og glimrende Vaaben, prydede Væggene, og store tyrkiske Gardiner bedækkede Indgangene.

»Behager Deres Ekscellence at tage Plads?« sagde Tjeneren, »saa skal jeg straks underrette Hr. Greven om Deres Ankomst.

Han ilede ud af en Dør.

I det Øjeblik, da den aabnedes, berørte en Guzlas Toner de to Venners Øren, men Lyden hendøde straks, idet den hurtig tillukkede Dør kun tillod et harmonisk Aandepust at trænge ind.

Franz og Albert vekslede et forundret Øjekast og betragtede snart Møblerne, snart Malerierne, det forekom dem alt sammen endnu mere pragtfuldt ved den gentagne Beskuelse, end ved det første Overblik.

»Naa hvad siger du til alt dette?« spurgte Franz sin Ven.

»Jeg siger, at vor Nabo maa enten være en Bankier, som har spekuleret heldigt i de spanske Fonds, eller han maa være en meget rig Fyrste, som rejser inkognito.«

»Tys!« sagde Franz, »vi vil snart faa det at vide. Der kommer han!«

De hørte virkelig en Dør blive aabnet, Forhænget gled tilside, og Rigdommens Ejermand stod nu foran dem.

Albert gik ham i Møde, medens Franz blev staaende som fastnaglet. Den Mand, som nu traadte ind, var ingen anden end Manden i Kappen fra Kolosseums Ruiner, den ubekendte i Teatret og den hemmelighedsfulde Vært paa Øen Monte-Christo.

ELLEVTE KAPITEL.

Mozzolato.

»Mine Herrer!« sagde Greven af Monte-Christo. »Undskyld, at jeg har ladet Dem forekomme mig, men jeg frygtede at komme til Ulejlighed, dersom jeg kom tidligere; desuden har De ogsaa ladet mig sige, at De vilde komme, og jeg har holdt mig beredt til at kunne modtage Dem.«

»Vi er Dem uendelig meget forbunden, Hr. Greve,« sagde Albert, »De hjælper os virkelig ud af en stor Forlegenhed, vi var allerede i Begreb med at opfinde et meget fantastisk

Køretøj, da vi blev overraskede af Deres behagelige Indbydelse.«

»Jeg beder, mine Herrer!« svarede Greven, idet han med en Haandbevægelse indbød til at tage Plads. »Det er alene den entoldige Pastrinis Skyld, at De saa længe har været i denne Forlegenhed; han har ikke sagt mig et Ord derom, endskønt jeg, som bor her ganske alene, kun har søgt Lejlighed til at gøre Bekendtskab med mine Naboer. Saa snart jeg derfor fik at vide, at jeg kunde være Dem til Tjeneste, har jeg straks grebet Lejligheden til at gøre Dem min Kompliment.«

De to unge Mennesker bukkede.

Franz havde endnu ikke kunnet fremføre et eneste Ord, og endnu ikke fattet nogen Beslutning, og da Greven slet ikke tilkendegav noget Ønske om at kende ham eller at blive kendt af ham, saa vidste han ikke, om han ved et eller andet Ord skulde hentyde til det forbigangne eller om han skulde overlade det til Tiden at give ham ny Beviser. Naar han forøvrigt var overbevist om, at Greven af Monte-Christo var den samme, som han før havde set i Teatret, saa kunde han dog ikke med Sikkerhed paastaa at det ogsaa var ham, som han havde set i Kolosseum. Han besluttede derfor at lade Tilfældet raade, uden at fremkomme med nogen bestemt Tilkendegivelse, desuden havde han jo en Fordel paa sin Side, den nemlig at være Herre over Grevens Hemmelighed, medens Greven ikke havde nogen Magt over Franz, der ikke havde noget at skjule Imidlertid besluttede han sig dog til at give Underholdningen en bestemt Retning, der dog kunde bringe ham en Oplysning i de betvivlede Henseender, og han begyndte derfor:

»Min Herre! De har behaget at tilbyde os Plads i Deres Vogn og ved Deres Vinduer i Kafé Rospoli, skulde De nu ikke ogsaa kunne sige os, hvorledes vi bedst skal blive anbragte paa Pladsen del Popolo?«

»Ak ja, det er sandt!« svarede Greven med en adspredt Mine, medens han stadig og med Opmærksomhed betragtede Albert de Morcerf, »skal der ikke være en Slags Henrettelse paa denne Plads?«

»Jo!« svarede Franz, der med Fornøjelse bemærkede, at Greven af sig selv kom til det Punkt, hvorhen han ønskede ham.

»Vent et Øjeblik! — Jeg tror, at jeg i Gaar har givet min Hushovmester i Kommission at forhøre sig derom; maaske vil jeg endnu kunne gøre Dem en lille Tjeneste.«

Han trak i Klokkestrengen. Straks derpaa traadte en Mand ind, han saa ud til at være fyrretyve til femogfyrretyve Aar gammel, og lignede den Smugler, der havde ført

Franz ind i Grotten som den ene Draabe Vand den anden; men som heller ikke lod til at kende ham, og Franz saa altsaa, at det var en Aftale mellem dem.

»Hr. Bertuccio!« sagde Greven. »har De skaffet mig et Vindue paa Pladsen del Populo, som jeg har anmodet Dem om?«

»Ja, Ekscellence!« svarede Hovmesteren, »men det var temmelig sildigt.«

»Hvorledes?« sagde Greven. idet han rynkede Panden, »jeg har jo sagt Dem. at jeg vilde have det?«

»Og Deres Ekscellence har ogsaa faaet et. som var lejet til Prins Lobanief; men jeg maatte betale hundrede — —»

»Godt. godt. Hr Bertuccio! Skaan disse Herrer for Opregnelsen af disse Bagateller. De har faaet Vinduet. og saa er det nok. Giv Kusken Husets Adresse og bliv paa Trappen for at føre os til den. Nu kan De gaa!«

Hushovmesteren anbefalede sig og vilde gaa.

»Det er sandt!« tilraabte Greven ham. »spørg Pastrini om han har faaet Tavoletten, og om han vil sende mig Hentelsesprogrammet «

»Det behøves ikke!« tog Franz Ordet. idet han fremtog sin Lommebog; »jeg har set Tavoletten og har afskrevet den «

»Naa, det er godt! Saa kan De gaa, Hr. Bertuccio og lad os vide. naar Frokosten er serveret «

Greven henvendte sig derpaa til de to fremmede og sagde:

»De Herrer gør mig vel den Ære at spise Frokost hos mig?«

»Men det vilde være at misbruge Deres Artighed, Hr. Greve!« sagde Albert.

»Paa ingen Maade. det vil tværtimod være mig en stor Fornøjelse; De kan engang gengælde mig det i Paris. Hr. Bertuccio! Lad bringe tre Kuverts «

Han modtog Lommebogen af Franz.

»Her staar altsaa « vedblev han i en Tone. som om han læste en almindelig Plakat »at man i Dag. den 22de Februar, vil henrette: Andrea Rondolo. overbevist om Mordet paa den højærværdige og høiættede Don Cæsar Torlini Kanonikus til St Giovanni di Lateran og Peppino. ogsaa kaldet Rocco Priori. overbevist om at være i Forstaaelse med den afskyelige Bandit Luigi Vampa og hans Bande. — Hm — den første bliver *mazzolato*. den sidste *decapitato*. — Ja — saaledes var den første Bestemmelse.« sagde Greven. »dog tror jeg, at der i Gaar er sket en lille Forandring i Ceremoniens Orden.«

»Ah!« sagde Franz.

»Ja, i Gaar tilbragte jeg Aftenen hos Kardinal Rospig-

liosi, og der talte man om en Opsættelse, som man vilde tilstede en af de dømte.«

»Andrea Rondolo?« spurgte Franz.

»Nej,« svarede Greven skødesløst, »den anden«; han kastede et Blik paa Tegnebogen, ligesom for at erindre Navnet, »Peppino, kaldet Rocca Priori. Det berøver Dem rigtignok Synet af Guillotinade, men De beholder dog *mazzolatoen* tilbage, som er en mærkværdig Henrettelsesmaade, især naar man første Gang ser den, jo endogsaa anden Gang, medens den anden Maade, som De desuden kender, er altfor simpel, og ikke frembyder noget uventet. Mandaien tager ikke fejl, den ryster ikke, slaar ikke fejl den betænker sig ikke tredive Skridt fra Maalet, ligesom Soldaten, der huggede Hovedet af Greven af Calais, hvem Richelieu dog havde anbefalet ham særdeles. Ak!« tilføjede Greven næsten foragtelig, »tal ikke til mig om Europæernes Henrettelsesmaader, de forstaar dem slet ikke derpaa, de er endnu i Grusomhedens Barndom eller maaske snarere i dens Oldtid.«

»Man skulde virkelig tro, Hr. Greve, at De havde studeret alle Nationers Henrettelsesmaader.«

»Der gives i det mindste kun faa, som jeg ikke har set,« svarede Greven koldt.

»Og De kan finde en Fornøjelse i at bivaane disse skrækkelige Skuespil!«

»Min første Følelse derved var Afsky, den anden var Ligeegyldighed og den tredie Nysgerrighed.«

»Nysgerrighed? Ved De, at det er et skrækkeligt Ord ved en saadan Lejlighed?«

»Hvorfor? Intet beskæftiger Mennesket saa alvorligt, medens han lever, som Tanken om Døden. Velan — det er altsaa ikke uden Interesse at studere de mangfoldige Maader, paa hvilke Sjælen kan skilles fra Legemet, og hvorledes de enkelte Mennesker, i Følge deres Karakter og Temperaments Forskellighed ja endogsaa i Følge Landets Skikke, finder sig i denne Overgang fra Tilværelse til Tilintetgørelse. Jeg kan forsikre Dem om, at jo flere Mennesker man har set dø, desto lettere dør man selv, derfor er Døden efter min Mening vel en Straf, men ingen tilstrækkelig Udsoning.«

»Jeg forstaar Dem ikke rigtig,« sagde Franz, »forklar Dem tydeligere; thi jeg kan ikke sige Dem, hvor meget Deres Ord opvækker min Nysgerrighed.«

»Hør!« sagde Greven, og Galden steg ham til Hovedet, ligesom Blodet hos andre Mennesker, »dersom et Menneske under uhørte Pinsler og ved uendelige Kvaler havde myrdet Deres Fader, Moder, Elskede eller et af de Væsener, som efterlader en evig Tomhed og et stedse blødende Saar, naar de

bliver udrevne af Hjertet; vilde De da finde den Erstatning, som Øvrigheden tilsteder Dem tilstrækkelig, vilde De være tilfreds med at den, som har forårsaget Dem mangeaarige Sjælelidelser følte nogle Sekunders legemlig Smerte?»

»Ja, jeg ved nok,« svarede Franz, »at den menneskelige Retfærdighed ikke yder nogen tilstrækkelig Trøst, den kan kun udgyde Blod for Blod, men man maa heller ikke forlange mere af den, end hvad den er i Stand til at kunne.«

»Jeg vil endnu stille Dem et virkeligt Tilfælde, nemlig det, hvor Loven hævner et Menneskes Død ved at dræbe Morderen, fordi den almindelige Sikkerhed er angrebet ved Mordet; men der gives Tusinder af Smerter, hvormed man kan sønderrive og krænke et Menneske i hans Inderste, uden at Loven frembyder hverken Trøst eller Hævn derfor. Er der ikke Forbrydelser, for hvilke Tyrkernes Pæl og Irokesernes Udrijving af enkelte Nerver er altfor lemfældige Straffe, og som den følelseløse Lov dog lader være ustraffede?»

»Jo,« svarede Franz, »og for at straffe dem, bliver Duellerne taalte.«

»Ha, Dueller!« raabte Greven, »en latterlig Maade at hævne sig! En Mand har berøvet Dem Deres Elskede bortført Deres Kone eller vanæret Deres Datter, af en Levetid, der var bestemt til at glæde sig ved den Del af Lyksalighed, som Gud havde bestemt for ham, har han gjort en elendig, æreløs Tilværelse, og De tror at have hævnnet Dem, naar De har givet denne Mand et Kaardestød i Brystet eller jaget ham en Kugle gennem Hovedet? Ikke at tale om, at det ofte netop er ham, der gaar sejrende ud af Kampen, frifundet af Verdens Øjne, og paa en Maade ligesom frikendt af Gud. — Nej, nej, dersom jeg nogensinde skulde hævne mig, saa — vilde jeg i det mindste ikke hævne mig paa den Maade!«

»De misbilliger altsaa Dueller og vilde følgelig ikke indlade Dem i nogen saadan?« spurgte Albert forundret over et saa besynderligt Princip.

»Aa jo!« sagde Greven. »Lad os forstaa hinanden; jeg vilde duellere for en Bagatel, for en ubetydelig Fornærmelse, for en Ørefigen, og det med saa megen større Rolighed som jeg besidder en Færdighed i alle Legemsøvelser og er vant til at møde Faren, saa jeg er temmelig sikker paa at fælde min Mand. Ja ser De, af saadanne Grunde vilde jeg duellere; men for en langsom, dyb og vedvarende Smerte vilde jeg om muligt gengælde lige for lige. Øje for Øje og Tand for Tand, som Østerlænderne siger.«

»Men med en saadan Grundsætning,« indvendte Franz, »der gør Dem til Dommer og Bøddel i Deres egen Sag, vil det være vanskeligt for Dem at holde saaledes Maade der-

med, saa De selv kan undgaa Lovens Magt. Hadet er blindt, og Vreden er døv, og den, som iskænker Hævnen, staar selv i Fare for at maatte tømme en bitter Drik.«

»Ja, naar man er fattig og ubehændig, men ikke, naar man er Millionær og bærer sig klogt ad. Det værste han kan udsætte sig for, er forøvrigt den simple Dødsstraf, som vi nylig talte om. Og hvad har den Straf saa egentlig at betyde? — I Sandhed — jeg fortryder næsten paa, at denne Peppino sandsynligvis ikke vil blive gjort et Hoved kortere, thi De vilde da blive overbevist om, hvor kort Tid det varer, og om det egentlig er værd at tale om. Men, paa Ære, mine Herrer! Vi fører en besynderlig Underholdning paa den første Karnevalsdag; hvorledes er vi komne paa den? — Naa, nu erindrer jeg det, De bad mig om en Plads ved mit Vindue. Velan! De skal faa den; men lad os nu gaa til Bords, man venter os sikkert.«

Virkelig aabnede en Tjener i dette Øjeblik en af Salens fire Døre og udtalte de vigtige Ord:

»*Al suo comodo!*«

De to unge Mennesker stod op og traadte ind i Spisesalen.

Under den fortræffelige og udsøgte Frokost kastede Franz et Blik til Albert for at læse det Indtryk, som deres Værts Ord sikkert maatte have frembragt hos ham, men enten havde han med sin sædvanlige Ligegyldighed overhørt dem, eller Grevens Forklaring over Duellen havde forsonet ham; thi han syntes at være aldeles uberørt deraf.

Hvad Greven angik, paa hvem Alberts Nærværelse syntes at udøve en besynderlig Indflydelse, saa smagte han kun lidt af hver Ret, man skulde have troet, at han kun af Høllighed havde sat sig til Bords med dem, og at han kun ventede deres Bortgang for at lade sig bringe nogle usædvanlige Retter. Dette erindrede Franz uvilkaarlig om den Skræk, som Greven havde indjaget Komtesse G., og om den Overbevisning, som hun nærede, at Manden i den lige overfor værende Loge var en Vampyr.

Da Frokosten var tilende, tog Franz sit Ur op af Lommen.

»Nu.« sagde Greven, »hvad ønsker De?«

»Undskyld, Hr. Greve!« svarede Franz, »vi har utallige Forretninger at besørge.«

»Tør man vide dem?«

»Vi har endnu ingen Maskeradedragter, og de er nødvendige i Dag.«

»Bryd Dem ikke derom, jeg tror, at vi paa Pladsen del Populo har et særegent Værelse, og der vil jeg lade Kostumerne bringe hen, naar De vil behage at sige mig, hvilke De ønsker, og vi kan maskere os der i Fællesskab.«

»Efter Henrettelsen?« spurgte Franz.

»For min Skyld ogsaa tørend den eller under selve Henrettelsen, ligesom De behager!«

»Hr. Greve, jeg har overvejet den Sag. I alle Tilfælde er jeg Dem meget forbunden for Deres Argighed, men jeg vil lade mig nøje med at modtage en Plads i Deres Vogn og overlade det til Dem behageligst at disponere over den Plads, De har tilbudt mig ved Deres Vinduer.«

»Men jeg siger Dem,« svarede Greven, »at De taber derved et meget interessant Skue.«

»De vil siden fortælle mig derom,« sagde Franz, »og jeg er overbevist om, at Fortællingen fra Deres Mund vil gøre næsten det samme Indtryk paa mig, som hvis jeg havde set det. Jeg har desuden allerede flere Gange søgt at formaa mig selv til at overvære en Henrettelse, og dog har jeg ikke kunnet beslutte mig dertil. Og du, Albert?«

»Jeg?« svarede Vikomten, »jeg har set Castaing blive henrettet! men jeg tror, at jeg den Gang følte mig noget angrebet deraf, det var netop den Dag, da jeg forlod Kollegiet.«

»Men,« henvendte Greven sig til Franz, »at De ikke har udført en Ting i Paris. er jo ingen Grund til heller ikke at kunne udføre den paa Rejser; man rejser for at belæres, man forlader Hjemmet for at se sig om i Verden. Betænk dog, hvor flovt det vilde være for Dem, naar man engang spurgte Dem, hvorledes Henrettelsesmaaden er i Rom, og De da maatte svare, at De vidste aet ikke. Desuden siger man, at Delikventen er en afskyelig Karl, en Slyngel, som med en Økse har myrdet en Kanonikus, der havde opdraget ham som sin egen Søn. Dersom De rejste i Spanien, saa vilde De vistnok se Tyrefægtningerne, ikke sandt? — Velan — forestil Dem, at det er en Tyrefægtning, som vi skal se, tænk paa de gamle Romere i Cirkus, paa Jagten i hvilken der omkom tre Hundrede Løver og omtrent et Hundrede Mennesker; tænk paa de firsindstyve Tusinde Mennesker som klappede i Hænderne, paa de vise Matroner, som førte deres gitterfærdige Døtre derhen, og paa de yndige Vestalinder med de hvide Hænder, der gjorde et yndigt lille Tegn med Tommelfingeren, der vilde sige: Nu rask! Gør en Ende paa det Menneske, som allerede er tre Fjerdedele død.«

»Gaar du derhen, Albert?« spurgte Franz.

»Ja, min Kære, jeg var i Begyndelsen tvivlraadig, ligesom du, men Hr. Grevens Veltalenhed har bestemt mig.«

»Nuvel, da du ønsker det, saa lad os gaa derhen!« sagde Franz, »men for at komme til Pladsen del Populo ønskede jeg at passere Corso, kan det lade sig gøre, Hr. Greve?«

»Ja, til Fods, men ikke til Vogns.«

»Nu, saa vil jeg gaa derhen.«

»Er det da saa nødvendigt, at De kommer gennem Corso?«

»Ja, der er noget, som jeg vilde se.«

»Velan! Saa lad os gaa gennem Corso. Vi sender Vognen gennem Gaden del Babuino, saa den kan vente os paa Populo Pladsen. Jeg har desuden heller ikke noget imod at gaa gennem Corso, da jeg ved samme Lejlighed kan se, om man har udført mine Ordre der.«

»Ekscellence!« sagde en Tjener, idet han aabnede Døren.
»En Mand i Munkedragt begærer at tale med Dem.«

»Ak ja!« sagde Greven, »jeg ved hvad han vil. Mine Herre, vil De behage at træde ind i Salen igen? De vil finde fortræffelige Havannacigarer paa Bordet, og jeg skal paa Øjeblikket være hos Dem.«

De to unge Mennesker rejste sig og gik ind af den ene Dør, medens Greven under gentagne Undskyldninger gik ud af den anden.

Albert, som var en stor Elsker af at ryge, og som betragtede det som et Offer, at han under sit Ophold i Italien maatte savne Pariser Cigarerne, udstødte et Glædesskrik, da han ved at nærme sig til Bordet fandt ægte Havannacigarer.

»Naa, hvad tænker du om Greven af Monte-Christo?« spurgte Franz sin Ven.

»Hvad jeg tænker om ham?« svarede Albert forundret over et saadant Spørgsmaal, »jeg tænker, at han er en fortræffelig Mand, der forstaar at gøre Honnør for sine Gæster, en Mand af dyb Tænkksomhed, som har set og læst meget, og —« tilføjede han, idet han med Velbehag blæste en Røgsky i Vejret, »en Mand som har udmærkede Cigarer!«

Det var Alberts Mening om Greven; men da Franz vidste, at Albert vilde anses for ikke at bedømme Menneskene uden efter modent Overlæg, saa forsøgte han ikke at bibringe ham nogen anden Mening.

»Men,« vedblev Franz, »har du da ikke bemærket noget paafaldende hos ham?«

»Og hvilket?«

»Den Opmærksomhed, med hvilken han stedse betragtede dig?«

»Mig?«

»Ja dig!«

Albert betænkte sig et Øjeblik, udstødte et Suk og sagde:

»Ja, det er intet Under, jeg har næsten i et helt Aar været borte fra Paris, og min Klædning maa vist have forekommet ham som hidrørende fra en anden Verdensdel; Greven maa vist have antaget mig for en Provinsialist. Bring ham ud af

Vildfarelsen, kære Ven, og sig ham ved den første den bedste Lejlighed, at det ikke er Tilfældet.«

Franz smilte. Et Øjeblik derefter traadte Greven ind.

»Her er jeg, mine Herrer!« sagde han. »Og jeg har givet Ordre til at opfylde Deres Ønsker, Vegnen kører nu til Populo Pladsen, og vi vil begive os derhen gennem Corso, der som det behager Dem. Tag dog nogle Cigarer. Hr. de Morcerf,« tilføjede han, idet han lagde en besynderlig og skarp Betoning paa dette Navn, som han første Gang udtalte.

»Med den største Fornøjelse!« svarede Albert, »de italienske Cigarer er de sletteste, jeg endnu har smagt. Naar De kommer til Paris, haaber jeg, at skulle gengælde Dem.«

»Det vil jeg ikke afslaa; thi jeg tror sikkert, at jeg engang vil komme der, og eftersom De tillader det, saa vil jeg da søge Dem. Dog, nu har vi ingen Tid at spille, Klokken er halv et, vi maa gaa, mine Herrer!«

De gik alle tre. Kuschen fik de sidste Ordre og kørte ad Vejen del Babuino, medens Fodgængerne gik over den spanske Plads og Trettinavejen, der førte dem lige imellem Palæ Tiano og Rospoli.

Franz Blikke var med Begærlighed henvendte til det sidste Sted; han havde ikke glemt, hvilket Tegn der var blevet aftalt i Kolosseum mellem Manden i Kappen og den fremmede.

»Hvilke Vinduer er Deres?« spurgte han Greven i den ligegyldigste Tone.

»De tre sidste,« svarede denne med en lignende Skødesløshed; thi han kunde ikke ane, i hvilken Hensigt dette Spørgsmaal blev gjort.

Franz saa hurtigt til de tre sidste Fag. Sidevinduerne var behængte med gult Damask, men i det midterste Fag var der et hvidt Gardin med et rødt Kors.

Manden i Kappen havde altsaa holdt Ord, og der var ingen Tvivl om, at denne Mand maatte have været Greven.

Franz, Albert og Greven fortsatte deres Vej gennem Corso. Jo nærmere de kom til Populo Pladsen, desto tættere blev Menneskevrirmlen, og over Mængdens Hoveder saa man to fremragende Genstande nemlig Obeliskens med Korset i Spidsen, og de to øverste Bjælker af Skafottet, mellem hvilke man saa *mandaiæens* runde Jern fremskinne.

Ved Hjørnet af Gaden ventede Grevens Hushovmester sin Herre. Det Vindue som Greven sikkert, uden at lade sine Gæster vide det, havde lejet til en overordentlig høj Pris, var i anden Etage i det store Palæ, og vendte ud mod Gaden del Babuino og Monte Pincio. Det var et Slags Paaklædningsværelse, fra hvilket der var Indgang til Sovekammeret; men

naar man lukkede Døren mellem disse Lokaler, kunde man være saa ugenert og uforstyrret, som om man var hjemme.

Paa Stolene laa de eleganteste Maskeradedragter af blaat og hvidt Atlask.

»Da De har overladt mig Valget af Kostumerne,« sagde Greven til de to Venner. »saa har jeg anskaffet disse. For det første er de mest moderne i Aar, og for det andet er de fordelagtigst for *el Confetti*, fordi man ikke kan se Melet, naar det bliver kastet paa dem!«

Franz opfattede ikke fuldkommen Grevens Ord og vurderede maaske ikke denne ny Artighed efter Fortjeneste; thi hans hele Opmærksomhed var henvendt paa det Skuespil, som Populopladsen for Øjeblikket frembød, og af de skrækelige Instrumenter, som for Øjeblikket udgjorde dens Hovedpyrdelse. Det var første Gang, at han saa en Guillotine; thi de romerske *mandaia* er omtrent forfærdigede efter samme Mønster som den. Paa den Forhøjning, hvor Delikventen bliver lagt, sad to Mænd, som foreløbig spiste en Frokost, der, saavidt som Franz kunde se, bestod af Brød og Pølse. Den ene af dem løftede et Brædt op, fremtog en Flaske, drak og gav den derpaa til sin Kammerat. Disse to Mænd var Skarpretterens Hjælpere. Allerede ved dette Syn følte Franz en uhyggelig Gysen.

De domfældte var Aftenen i Forvejen blevne hentede fra deres Fængsel og bragte til den lille Kirke Santa-Maria del Populo. De havde tilbragt hele Natten i Selskab med to Præster i et med Jernstænger forsynet Kapel, udenfor hvilket der gik to Skildvagter som blev afløste hver Time.

En dobbelt Række af Karabiniers dannede en Vej, som førte lige fra Kapellets Dør og til Skafottet, om hvilket de dannede en Kreds. Den øvrige Del af Pladsen var opfyldt med Tilskuere, af hvilke mange Koner bar deres Børn med sig. Monte Pincio saa ud som et uhyre Amfiteater, hvor alle Trinene var besatte med Tilskuere. Gallerierne paa de to Kirker, som danner Hjørnerne af Gaderne Babuino og Rihette, var opfyldt med privilegerede Nysgerrige, ethvert Sted af Muren, som kunde bestiges af et Menneske, havde sin levende Statue.

Det var altsaa rigtigt, hvad Greven havde sagt, at der ikke er noget mærkværdigere Syn for de Levende end Døden. I Stedet for den almindelige Tavshed, som det forventede Skuespils Højtidelighed syntes at kræve, fremsteg en lydelig Tummel fra Mængden, som istemmede en raa Latter eller trættes, og det var atter rigtigt, hvad Greven havde sagt, at en Henrettelse var ikke andet for Folket end Begyndelsen til Karnevalet.

Pludselig og ligesom ved et Trylleslag ophørte Larmen. Kirkedøren aabnedes; de bodfærdige Munkes Broderskab kom ud, de var iførte graa Sække, som kun havde Aabninger for Øjnene, og havde brændende Vokslus i Hænderne; i Spidsen for dem gik deres Formand. Bagefter disse kom en Mænd af høj Vækst. Med Undtagelse af et Par Lærredsbukser var han ganske nøgen, og ved hans venstre Side hang en Skede med en stor Kniv; det var Skarpretteren. Bagefter ham kom, i den Orden, efter hvilken de skulde henrettes, først Peppino, derefter Andrea, enhver af dem ledsaget af to Præster.

Ingen af de Dømte var bundne for Øjnene; Peppino gik med temmelig faste Skridt, uden Tvivl var han underrettet om det, som var udvirket for ham. Andrea derimod blev understøttet af begge Præsterne. Begge kyssede Tid efter anden det Krucifix, som deres Skriiteaader rakte dem.

Franz følte sine Knæ vakle ved dette Syn, han saa til Albert, han var bleg som et Lig, og havde ved en ufrivillig Bevægelse kastet Cigaren fra sig, omendskønt den næppe var halvt udrøget; kun Greven syntes ligegyldig, ja, en let Rødme syntes endog at farve hans ellers saa blege Kinder. Hans Næsebor udvidede sig, som paa et vildt Dyr, der lugter Blod, og hans halvaabnede Læber fremviste to Rækker hvide og skarpe Tænder, som en Sjakals; desuagtet bar hans Ansigt et Præg af mild Venlighed, som Franz endnu ikke havde bemærket hos ham, og en beundringsværdig Blidhed fremstraalede fra hans sorte Øjne.

Imidlertid fortsatte begge Delikventerne deres Vej til Skaffottet, og jo nærmere de kom dertil, jo tydeligere kunde man se deres Ansigtstræk. Peppino var en net Knøs paa fire- eller seksogtyve Aar med et Ansigt, der var brunet af Solen og med et frit dristigt Blik. Han gik med opløttet Hoved, og syntes at spejde omkring sig for at udfinde, hvorfra hans Befrier muligt skulde komme. Andrea var lille og fed, hans modbydelige Ansigt udtalte Grusomhed, han kunde være omtrent tredive Aar gammel. I Fængselet havde han ladet sit Skæg vokse, hans Hoved hang ned mod den ene Skulder, hans Ben vaklede under ham, hans hele Væsen syntes kun at være en villieløs Maskine, der ikke mere havde nogen Kraft.

»Det forekommer mig,« sagde Franz til Greven, »at De sagde, at der kun vilde inde én Henrettelse Sted?«

»Det forholder sig ogsaa saaledes,« svarede Greven koldt.

»Og dog ser jeg to Delikventer!« vedblev Franz forundret.

»Ja, men af disse to gaar den ene til Døden, medens den anden vender tilbage til Livet.«

»Men dersom der skal indtræde en Benaadning, saa er det vist paa den høje Tid.«

»Der kommer den jo ogsaa!« svarede Greven.

Og i samme Øjeblik, som Peppino betraadte Mandaiens Fod, trængte en Munk sig rask frem gennem Soldaternes Rækker, uden at nogen forhindrede ham deri, gik hen til Formanden for de bodfærdige Munkes Broderskab og overrakte ham et sammenlagt Papir.

Intet af dette var undgaaet Peppinos spejdende Blikke. Formanden aabnede Papiret, gennemlæste det, opløstede sin Haand og sagde med høj og tydelig Stemme:

»Velsignet være Herrens Navn, lovet være hans Hellighed, en af de Dømfældte er benaadet!«

»Benaadet!« raabte Folket enstemmig.

Ved disse Ord foer en pludselig Bevægelse gennem Andrea, han hævede Hovedet og raabte:

»Benaadning! — For hvem?«

Peppino blev staaende ubevægelig, stum og aandeløs.

»Dødsstraffen er eftergivet for Peppino, kaldet Rocca Priori!« sagde Formanden for Broderskabet.

Han overgav Papiret til den Kaptajn, som kommanderede Soldaterne, denne læste det og gav ham det derpaa tilbage.

»Naade for Peppino?« raabte Andrea, der pludselig blev oprevet af den Sløvhed, i hvilken han saa længe havde været hensunken. »Hvorfor benaader man ham, og ikke mig? — Vi skulde jo dø sammen — man havde lovet mig, at han skulde dø først, og nu har man ikke Ret til at dræbe mig alene. Jeg vil ikke dø alene, nej jeg vil ikke!«

Og han klamrede sig fast ved Armene ved de to Præster, hylede og anstregte sig som en Rasende for at sønderrive de stærke Baand, hvormed hans Hænder var bundne. Bøddelen gav sine Hjælpere et Tegn, de sprang straks til for at bemægtige sig Delikventen.

»Men hvad er der paa Færde?« spurgte Franz Greven; thi da alt var blevet talt paa romersk, saa havde Franz ikke rigtig forstaaet det.

»Hvad der er paa Færde?« sagde Greven, »gætter De det ikke? Jeg vil sige Dem det. Denne menneskelige Skabning, som nu skal dø, er rasende over, at hans Medmenneske ikke ogsaa skal dø, og naar man vilde tillade ham det, saa sønderrev han ham hellere med Negle og Tænder, end han tillod ham at beholde det Liv, som han selv skal miste. O, Mennesker, Mennesker, Krokodilleyngel, som Carl Moor siger,« raabte Greven og udstrakte begge sine knyttede Hænder mod Mængden; »hvor jeg genkender eder her, og hvor ligner I hverandre?«

Andrea og de to Bøddelknægte væltede sig virkelig i Støvet, medens Delikventen vedblev at raabe:

»Han skal dø! Jeg vil have, at han skal dø! Man har ikke Ret til at dræbe mig alene!«

»Ser De! Ser De!« vedblev Greven, idet han greb de to unge Mænd ved Hænderne, »paa Ære, det er en Mærkelighed! Det er et Menneske, som var hengivet i sin Skæbne, som gik til Skafottet rigtignok som en Fejg, men dog uden Modstand eller Modsigelse. Ved De, hvad der frembragte denne Kratt hos ham? Ved De, hvad der trøstede ham og gjorde den forestaaende Straf taaleligere for ham? Ikke andet end at en anden delte Skæbne med ham, at en anden skulde dø førend han. Bring to Lam til en Slagterbænk, og gør det begribeligt for det ene, at dets Kammerat ikke skal dø, og Lammet vil bræge af Glæde; men Mennesket, som Gud har skabt i sit Billede, hvem Gud har foreskrevet Kærlighed til Næsten, som den første, den højeste Lov; hvilket Raab er det første, som han udstøder, naar han hører, at hans Kammerat er frelst? — En Bespottelse! — Ære være Mennesket, dette Skabningens Mesterværk!«

Og Greven brast i Latter, i en frygtelig Latter, som tydeligt viste, hvor meget han maatte have lidt for at kunne le saaledes.

Imidlertid vedvarede den skrækelige Kamp. Bøddelknægtene slæbte Andrea op paa Skafottet, Mængden havde taget Parti imod ham, og Tusinde Stemmer raabte paa en Gang:

»Til Døden med ham!«

Franz vilde trække sig tilbage, men Greven tog ham ved Armen, trak ham tilbage til Vinduet og sagde:

»Hvad vil De? — Medlidenhed? Paa Ære, den er kun slet anbragt Naar De hører nogen raabe: En gal Hund! — Saa vil De tage Deres Bøsse, løbe ud og uden Barmhjerlighed nedskyde det stakkels Dyr, som egentlig slet ikke har gjort sig skyldig i noget, men er blevet bidt af et andet Dyr, og som nu vil gøre det samme mod andre, som der er vederfaret den, og De har Medlidenhed med et Menneske, som ikke er blevet bidt af nogen anden, og som dog har dræbt sin Velgører, og som nu da han ikke mere kan dræbe, eftersom hans Hænder er bundne, med Magt vil se sin Kammerat dø? — Nej, nej! — Se nu!«

Denne Anmodning var næsten unødvendig; thi Franz var imod sin Villie som fastnaglet til Stedet.

Bøddelknægtene havde slæbt den Dømte op paa Skafottet, og der havde de, uagtet hans Anstrengelser, og uagtet han hylede og bed om sig, tvunget ham til at knæle. Bøddelen stod nu ved Siden af ham og Menneskemassen foran ham.

Paa et givet Fegn bortfjernede Bøddelknægtene sig; Delikventen vilde rejse sig, men førend han kunde udføre det,

faldt Jernet paa hans venstre Tinding, man hørte et kvalt Skrig, og den Dømte faldt som et slagtet Dyr med Ansigtet mod Jorden, endnu et Slag, og han laa paa Ryggen. Nu lagde Bøddelen sit Mordinstrument fra sig, tog sin Kniv ud af Bæltet, overskar med et Snit hans Hals og traadte paa hans Legeme med Fødderne. Ved ethvert Tryk fremskød en Blodstraale sig af Ligets Hals.

Nu kunde Franz ikke udholde det mere, han vaklede tilbage og sank halvt afmægtig om paa en Lænestol. Albert blev staaende med tillukkede Øjne og holdt sig fast ved Vinduesgardinerne ellers vilde han uden Tvivl være faldet om.

Greven stod oprejst og triumferede som en ond Engel.

TOLVTE KAPITEL.

Karnevalet i Rom.

Da Franz atter havde fattet sig, saa han, at Albert stod der bleg som Døden og drak et Glas Vand, medens Greven allerede var i Færd med at iføre sig sin Maskedragt; mekanisk kastede han et Blik ud over Pladsen, alt var forsvundet, Skafot, Bøddel og Slagtoffer, af det skrækkelige Skuespil var ikke andet tilbage, end det larmende, travle og fornøjede Folk.

Klokken paa Monte Citoria der ikke lød uden ved en Paves Død og ved Karnevalets Aabning, tonede nu i sin fulde Klang.

»Hvad er der nu foregaaet?« spurgte Franz Greven.

»Intet, slet intet, som De ser, men Karnevalet er begyndt, og vi maa hurtigt klæde os paa.«

»I Sandhed!« svarede Franz. »Af den hele skrækkelige Scene er der nu ikke andet tilovers end ligesom Erindringen om en Drøm.«

»Vi har ogsaa kun nydt en Drøm, der lignede et Mare-ridt.«

»Ja vi men den Domfældte?«

»Han har ogsaa drømt, kun er han vedblevet at sove, efter at De er vaagnet, og hvem kan vel sige, hvem af Eder, der er den mest begunstigede?«

»Og hvad er det blevet til med Peppino?« spurgte Franz nysgerrig.

»Peppino har været glad ved at se, at den almindelige Opmærksomhed bortvendte sig fra ham, og til hans Kammerat; han har benyttet den øjeblikkelige Forvirring til ubemærket at snige sig ind blandt Mængden og forsvinde, endogsaa

uden at takke de værdige Præster, som har ledsaget ham. — Sikkerlig, Mennesket er en meget utaknemmelig Skabning. — Men klæd Dem paa, De ser, at Hr. de Morcerf foregaar Dem med et godt Eksempel.«

Albert havde virkelig ganske tankeløs trukket sine Silke-Pantalons over sine sorte Benklæder og lakerede Støvler.

»Naa, Albert,« sagde Franz, »er du meget oplagt til Morskab? Svar mig oprigtig!«

»Nej,« sagde han, »dog glæder det mig nu, at have set noget saadant, og jeg begriber nu, hvad Hr. Greven sagde, at naar man først har vænnet sig til saadanne Skuespil, saa er de de eneste, som endnu kan sætte os i Bevægelse.«

»Ikke at tale om,« bemærkede Greven, »at man i et saadant Øjeblik ret kan studere Karaktererne. Paa Skafottets første Trin afriver Døden den Maske, som man har baaret sit hele Liv igennem, og det virkelige Ansigt kommer til Syne. Jeg maa tilstaa, at Andreas Ansigt ikke var smukt at se, den aiskyelige Karl! — Men lad os klæde os paa, lad os klæde os paa. Jeg maa se Papirsmasker for at glemme Kød-maskerne.«

Franz vilde ikke gøre sig latterlig ved ikke at følge det Eksempel, som begge hans Selskabsbrødre gav ham, han iførte sig derfor ogsaa sit Costume og tog sin Maske paa, der vistnok ikke var blegere end hans Ansigt.

Vognen der var fyldt med Konfetti og Blomsterbuketter, ventede udenfor Døren, og de sluttede sig til Toget. Det er vanskeligt at gøre sig nogen Forestilling om den Forandring, som nu var bevirket. I Stedet for det mørke tavse Dødsoptrin, fremstillede sig nu et rasende, larmende Skue paa Pladsen del Populo. En Mængde Masker fremstrømmede fra alle Sider, myldrede ud af alle Døre og steg endogsaa ud af Vinduerne. Fra alle Gadehjørner kom der Vogne med Harlekiner, Dominoer, Markier, Trasteverinere, Riddere, Bønder osv.

Alle raabte og larmede mellem hverandre, man bombarderede hverandre med Æg, som var fyldte med Mel med Konfetti og med Blomster. Venner og Fremmede, Bekendte og Ubekendte blev saaledes angrebne, uden at nogen havde Ret til at blive vred derfor, og uden at det bevirkede andet end Latter.

Franz og Albert følte endnu bestandig en Genklang af det, som de havde set, men lidt efter lidt blev de ogsaa grebne af den almindelige Beruselse; det forekom dem, som om deres allerede vakkende Bevidsthed vilde forlade dem ganske og de følte en uforklarlig Drift til at tage Del i denne larmende Bevægelse. En Haandfuld Konfetti blev kastet fra en anden Vogn og traf Morcerf, bedækkede ham med Støv, stak som

hundrede Knappenaale paa de Dele af hans Ansigt, som ikke var bedækkede af Masken, og trak ham fuldstændig ind i den almindelige Kamp, i hvilken alle de øvrige Masker allerede var udviklede. Ogsaa han rejste sig nu op i Vognen, tog Hænderne fulde og kastede med størst mulig Behændighed og Magt Ag og Konietti til alle Sider. Kampen var nu almindelig, og Erindringen om det, som de for en halv Time siden havde været Vidne til, forsvandt af de unge Menneskers Tanker. Hvad Greven af Monte-Christo angik, saa ved vi, at han altid forblev den ligegyldige.

Man forestille sig nu den lange, skønne Corso-Gade helt igennem og paa begge Sider begrænset af Paladser paa fire-fem Etagers Højde, hvis Balkoner og Vinduer alle var smykkede med de skønneste Tæpper og Blomster, og paa disse Balkoner og i disse Vinduer tre Gange Hundrede Tusinde Tilskuere, komne fra alle Verdensdele, dernæst henrivende skønne Kvinder, som ligeledes gav efter for den Indlydelse, som dette storartede Skuespil udøvede, bøjede sig ud over Balkonerne og Vinduerne kastede en Hær af Konfetti ned paa de forbigående Vogne og modtog en lignende af Blomster, og endelig paa Gaderne en bølgende, lystig og halvfiorrykt Menneskemængde i de mest utænkelige Kostumer, kæmpemæssige Kaalhoveder, som spadserede omkring, Oksehoveder paa Menneskelegemer, Hunde, der syntes at gaa paa Bagbenene, Hellige, fristede af Syndere, og dæmonagtige Skikkelser lig dem, man stundom kan se i Drømme; man forestille sig alt dette ret levende, og man vil kunne gøre sig en svag Forestilling om Karnevalet i Rom.

Da de vendte tilbage, lod Greven sin Vogn holde, bad sine Selskabsbrødre om Tilladelse til at maatte forlade dem, og overlod Vognen til deres Raadighed. Franz saa op og bemærkede, at de befandt sig udenfor Kafé Rospoli. Ved det midterste Vindue troede han at se en blaa Domino, under hvilken hans Indbildningskraft let lod ham formode at den skønne Grækerinde fra Argentineteatret befandt sig.

»Mine Herrer!« sagde Greven idet han sprang ud af Vognen, »naar De er kede af at tage virksom Del i Skuespillet og hellere vil bivaane det som blotte Tilskuere, saa ved De, at der er Plads til Dem i mine Vinduer; imidlertid overlader jeg Dem min Vogn, min Kusk og Tjener til behagelig Aibenyttelse.«

Vi har glemt at sige, at Grevens Kusk var iført et sort Bjørneskind, og begge Tjenerne, som stod bag paa, var kostumerede som grønne Aber.

Franz takkede Greven for hans artige Tilbud, medens Albert var blevet indviklet i et muntert Drilleri med nogle ro-

merske Bønderpiger, hvis Vogn, ligesom Grevens, var blevet standset ved et af de Ophold, der saa hyppigt kan forekomme mellem saa mange Vogne.

Albert overøste dem med Blomster, men uheldigvis satte Toget sig atter i Bevægelse, og medens Morcerf blev hendraaget mod Populo Pladsen, kørte den Vogn, som havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed henimod det venetianske Palads.

»Ak, kære Franz! Du har ikke set den Vogn med de mange romerske Bønderpiger, som nylig er kørt forbi os?«

»Nej!«

»O — jeg er overbevist om, at det har været henrivende skønne Damer.«

»Hvilken Ulykke, at du er maskeret, Albert! Det havde været en gunstig Lejlighed til at holde dig skadesløs for alle dine tidligere Uheld i Kærligheds-Anliggender.«

»O!« svarede Albert, halvt leende, halvt alvorligt, »jeg haaber, at Karnevalet ikke skal ende uden at have bragt mig en Skadesløsholdelse!«

Men uagtet dette Haab henrandt Dagen uden noget andet Eventyr end endnu et Par Møder med de romerske Bønderpiger. Ved et af disse Møder faldt Alberts Maske af, maaske tilfældigt, maaske med Hensigt Ved dette Sammentræi tog han alt, hvad han endnu havde tilbage af Blomster og kastede det ind i deres Vogn. Uden Tvivl blev en af de skønne Damer, som Albert formodede under Bønderpigemaskerne rørt ved hans Galanteri; thi da de to Venners Vogn atter kørte forbi hendes, kastede hun en Buket Violer ind i den. Albert rev den hurtigt til sig, og da Franz ikke havde nogen Grund til at formode, at den kunde være bestemt for ham, saa overlod han den roligt til sin Ven, der med en triumferende Mine satte den i sit Knaphul, medens Vognen vedblev at køre.

»Naa « sagde Franz. »Det er dog en Begyndelse til et Eventyr.«

»Le, saa meget du vil,« svarede Albert, »men jeg tror det ganske sikkert, og vil heller ikke lade denne Buket komme fra mig.«

»Det tror jeg nok!« sagde Franz smilende. »Det er et Erkendtlighedsbevis.«

Men Sagen fik snart et mere alvorligt Udseende; thi da Franz og Albert atter mødte Vognen med Bønderpigerne, klappede den, som havde tilkastet Albert Violbuketten, i Hænderne, da hun saa den sidde i hans Knaphul.

»Bravo, min Kære! Bravo!« raabte Franz til Albert. »Det gaar jo ganske fortræffeligt! Ønsker du maaske, at jeg skal forlade dig? Vil du maaske ikke hellere være alene?«

»Nej!« sagde Albert; »vi vil ikke overile os, jeg vil ikke

lade mig fange som en Nar ved den første Lejlighed; dersom den skønne Bondepige har Lyst til at gaa videre, saa vil vi atter genfinde hende i Morgen, eller hun vil vide at genfinde os; hun vil da give mig et Tegm, og jeg vil vide, hvad jeg har at gøre.«

»Du er vis som Nestor og snedig som Odysseus,« sagde Franz, »og dersom din Circe skulde forvandle dig til et Dyr, saa maa hun være meget behændig og duelig.«

Albert havde Ret den skønne Ubekendte havde uden Tvivl besluttet ikke at ville drive Intrigen videre den Dag; thi endskønt de unge Venner endnu kørte frem og tilbage nogle Gange, saa de dog ikke ottede den Vogn, som de søgte, den var sikkert forsvundet ad en af Sidegaderne.

Nu vendte Franz og Albert tilbage til Kafé Rospoli, men baade Greven og den blaa Domino var ligeledes forsvundne, og de to Vinduer med de gule Damaskes Gardiner var optagne af Personer, som Greven sandsynligvis havde indbudt dertil.

I dette Øjeblik forkyndte den Klokke, hvis Lyd havde tilkendegivet Maskeradens Begyndelse, nu ligeledes dens Slutning for denne Aften. Straks skiltes Vognrækken og forsvandt enkeltvis i Tværgaderne.

De unge Venners Kusk kørte dem til den spanske Plads og holdt udenfor Hotel London, hvor Hr. Pastrini modtog dem ved Døren. Franz forespurgte sig straks om Greven og udtalte sin Beklagelse over ikke at være kommet til rette Tid, men Pastrini beroligede ham, sigende at Greven af Monte-Christo havde lejet en anden Vogn, der skulde vente ham Klokken fire udenfor Kafé Rospoli.

Pastrini var desuden bemyndiget til i Grevens Navn at tilbyde Vennerne Nøglen til hans Loge i »Argentina-Teatret«. Franz spurgte Albert om hans Mening, men denne var altfor beskæftiget med sine Planer til allerede at kunne tænke paa Teatret, altsaa i Stedet for at svare ham spurgte han Hr. Pastrini, om han kunde skaffe ham en Skræder.

»Skaffe Dem en Skræder?« spurgte Værten, »hvad skal han?«

»Han skal fra nu og til i Morgen skaffe os romerske Bondedragter, og det saa elegante som muligt!«

Værten rystede med Hovedet og sagde:

»Hvad behager! Skaffe Dem to Klædninger fra nu og til i Morgen? Undskyld, Deres Ekscellence det er et ægte fransk Forlangende. De vil i de første otte Dage ikke finde en Skræder i hele Rom, der vil sy seks Knapper i en Vest, om De saa gav ham en Daler for Stykket.«

»Altsaa maa jeg give Afkald paa at faa de Klæder, som jeg ønsker?«

»Det behøves ikke; thi vi har saadanne Klædninger færdige. lad mig kun sørge derfor. Naar De staar op i Morgen, vil De have Valget blandt en Mængde forskellige Hatte, Benklæder og Veste.«

»Lad os i den Henseende forlade os paa vor Vært.« sagde Franz til Albert. »han har allerede tidligere bevist os, at han er den Mand, som ved at skaffe Raad. Lad os nu rolig gaa til Bords, og siden vil vi gaa i Teatret og se »Italienerinden i Algier.««

»For min Skyld gernel!« sagde Albert. »men betænk. Hr. Pastrini, at det er af Vigtighed saavel for mig som for min Ven, at vi i Morgen har de Klædninger, som De har lovet os.«

Værten gentog sine Forsikringer om, at de kunde være ganske ubekymrede, og at deres Ønske skulde blive opfyldt.

Franz og Albert gik nu op paa deres Værelse for at afføre sig deres Maskeradedragter. Albert tog sin Violbuket af med stor Forsigtighed, de to unge Mennesker satte sig til Bords og maatte indrømme, at Greven af Monte-Christos Kok havde store Fortrin fremfor Hr Pastrinis.

Under Desserten spurgte en Tjener dem, hvornaar de ønskede Vognen Albert og Franz saa til hverandre, de frygtede for at være ubeskedne Tjeneren bemærkede det og sagde:

»Hans Ekscellence Greven af Monte-Christo har givet bestemt Ordre til, at Vognen skal være til Deres Tieneste hele Dagen; Deres Ekscellence kan derfor uden Betænkning disponere over den.«

De to unge Mennesker besluttede derfor at modtage Grevens artige Tilbud, lod spænde for og gjorde imidlertid deres Aftentoilette. Da dette var sket, begav de sig til »Argentina-Teatret« og tog Plads i Grevens Loge

Under den første Akt traadte Komtesse G... ind i sin Loge. Hendes første Blik var henvendt mod det Sted, hvor hun den forrige Aften havde set den gaadefulde Ubekendte, og hun saa nu Franz og Albert i den Mands Loge, om hvem hun den Gang havde ytret en saa besynderlig Mening; hendes Kikkert var derfor saa ivrigt henvendt mod Franz, saa han meget vel indsaa, hvor grusomt det vilde være at lade hendes Nysørrighed forblive utilfredsstillet. Da nu Publikum i de italienske Teatre benytter Logerne som Besøgsværelser, saa forlod de to unge Mænd deres Loge for at gøre Komtesse deres Opvartning. De var næppe traadte ind, før hun tilvinkede Franz at indtage Hæderspladsen, medens Albert satte sig bag ved hende Franz havde næppe sat sig, før Grevinden henvendte sig til ham, sigende:

»Nu! Det synes, som om De har haft meget travlt med at gøre den ny Lord Ruthvens Bekendtskab og at De allerede er blevne meget fortrolige Venner?«

»Uden at være blevet saa fortrolig med ham, som De forudsætter, kan jeg dog ikke nægte, at vi hele Dagen har gjort Brug af hans Artighed.«

»Hvorledes — hele Dagen?«

»Paa Ære, saaledes er det!« svarede Franz. »I Morges har vi spist Frokost hos ham, under hele Maskeraden har vi kørt i hans Vogn, og endelig befinder vi os nu i hans Loge.«

»De kendte ham altsaa?«

»Ja og nej!«

»Hvorledes forstaar jeg det?«

»Det er en lang Historie.«

»Som De vil fortælle mig.«

»Den vil forskrække Dem.«

»Det vilde være en Grund mere.«

»Vent i det mindste indtil denne Historie har faaet en Slags Slutning.«

»Velan, jeg ynder de fuldendte Historier. Men De kom i Berøring med ham? — Hvem har forestillet Dem for ham?«

»Ingen. Tværtimod, han har ladet sig forestille for os, efter at jeg forlod Dem i Gaar Aftes.«

»Og hvem var Mellemanden?«

»En meget prosaisk Person, vor Vært!«

»Han logerer altsaa i Hotel London ligesom De?«

»Ikke alene i samme Hotel, men ogsaa i samme Etage.«

»Hvad hedder han? De ved uden Tvivl hans Navn?«

»Fuldkommen! Han kalder sig Greve af Monte-Christo.«

»Hvad er det for et Navn? En saadan Familie eksisterer jo ikke.«

»Nej, det er Navnet paa den Ø, som han har købt sig.«

»Og han er Greve?«

»Toskansk Greve.«

»Nuvel, saa maa man vel taale ham, ligesom saa mange andre,« sagde Grevinden, der nedstammede fra en af Venedigs ældste Familier. »Hvad er han ellers for et Menneske?«

»Spørg Vikonten af Morcerf derom.«

»Min Herre,« sagde Grevinden til Albert, »De hører, at man henviser mig til Dem!«

»Vi maatte være uretfærdige imod ham,« svarede Albert, »dersom vi ikke fandt ham ganske udmærket. En Ven, som man allerede har kendt i ti Aar, havde ikke gjort mere for os, end han allerede har gjort, og det med et Galanteri, som røber den sande Verdensmand.«

»Saa er min Vampyr maaske en eller anden Fremtoning,

som vil have sine Millioner anvendte. Har De for Resten set hende?»

»Hvem?» spurgte Franz smilende.

»Ih — den skønne Grækerinde fra i Gaar!»

»Nej, jeg tror, at vi har hørt hendes Guzlas Toner, men hun har endnu været usynlig for os.»

»Det vil sige, min kære Franz,« tog Albert Ordet, »naar du siger usynlig, saa gør du det kun for at holde Sagen mere hemmelig. Hvem tror du den blaa Domino var, som stod ved Vinduet i Kafé Rospoli, der, hvor de gule Damaskes Gardiner hængte?»

»Greven har altsaa tre Vinduer i Kafé Rospoli?» spurgte Komtessen.

»Saa maa han være en Nabob. Ved De, hvad tre Vinduer koster i disse Dage i Kafé Rospoli?»

»To eller tre Hundrede romerske Dalere.»

»Sig hellere to eller tre Tusinde!»

»Er det muligt?»

»Indbringer hans Ø ham saa store Kapitaler?»

»Hans Ø indbringer ham ikke en Bajocco.»

»Hvorfor har han da købt den?»

»Et Indfald!»

»Han er altsaa en Original?»

»Han forekommer mig rigtignok at være en noget eksentrisk Person,« sagde Albert. »Dersom han boede i Paris, dersom han besøgte vore Teatre, saa vilde man antage ham for en Utilfreds eller for en Stakkel, som den moderne Literatur havde forvirret, thi i Gaar har han ladet sig forlyde med adskilligt, som kunde være en Didier eller en Antony værdig.»

I dette Øjeblik traadte en ny Besøgende ind, og Albert maatte efter Skik og Brug vige Pladsen for den Sidstankomne. Denne Omskiftning af Pladser bevirkede ogsaa en Forandring i Underholdningen.

En Time derefter var Franz og Albert atter i deres Hotel.

Hr. Pastrini havde allerede sørget for deres Paaklædninger for den næste Dag og forsikrede dem om, at de nok skulde blive tilfredse med hans omfattende Virksomhed.

Den næste Morgen Klokken ni traadte Hr. Pastrini tilligemed en Skrædder virkelig ind i Værelset for Franz og medbragte ti romerske Bondedragter.

Vennerne valgte to af dem, som lignede hinanden mest, og som passede ham bedst, og Albert kunde næppe afvente Øjeblikket til at se, hvorledes hans Dragt vilde klæde ham. Den bestod af Vest og Benklæder af blaat Fløjl, Strømper med broderede Svikler, Sko med Spænder og Silketrøje. Baan-

dene fra Hatten flagrede ned ad hans Skuldre, og den unge Mand tog sig meget fordelagtig ud i denne maleriske Dragt. Franz gjorde ham en Kompliment, da han med tydeligt Selvbehag betragtede sig i Spejlet.

I dette Øjeblik traadte Greven af Monte-Christo ind og sagde:

»Undskyld, mine Herrer! Skønt en Ledsager kan være meget behagelig ved vore Fornøjelser, saa ved jeg dog, at Friheden er endnu behageligere. Jeg kommer derfor for at tilbyde Dem min Vogn i Dag og de følgende Dage. Vor Vært har vel allerede sagt Dem at jeg har fire Vogne staaende hos ham, og De berøver mig altsaa ikke noget; betjen Dem derfor ganske ugenert af den til Deres Fornøjelse eller til Deres Forretninger. Naar vi har noget at sige hverandre, mødes vi i Kafé Rospoli.«

De to unge Mennesker vilde gøre nogle Indvendinger, men de havde ingen gyldig Grund til at afslaa et saa behageligt Tilbud og modtog det derfor omsider med Glæde.

Greven af Monte-Christo blev omtrent et Kvarterstid hos dem og underholdt sig med en overordentlig Lethed om enhver Genstand. Han viste sig velbekendt med alle Landes Literatur, han havde Smag for Kunsten og var ikke fremmed for Videnskaberne, i Særdeleshed syntes han at have beskæftiget sig meget med Kemien.

Albert var henrykt over Grevens Væsen og fandt i ham den fuldkomne Adelsmand; især var han ganske henrykt af Glæde over Tilladelsen til Vognens frie Afbenyttelse. Han havde sine Hensigter med de smukke Bønderpiger, og da de den forrige Aften havde vist sig i en meget elegant Ekvipage, saa var det meget behageligt for ham at kunne ligne dem i den Henseende.

Straks efter Middag gik de unge Mennesker ned. Kusken og Tjeneren havde faaet det Indfald at tage deres Livré over deres Abe- og Bjørnedragter, hvilket gav dem et endnu mere komisk Udseende, end de havde haft den forrige Dag.

Med en sværmerisk Følsomhed havde Albert stukket Violbuketten i sit Knaphul. Ved Klokkens første Lyd kørte de ud og ilede ad Via Vittoria til Corsogaden.

Da de anden Gang kørte gennem Gaden, blev en Buket friske Violer kastet til dem fra en Vogn, fuld af kvindelige Harlekiner, hvilket overbeviste Albert om, at Bønderpigerne fra i Gaar havde forandret Dragter, ligesom han og hans Ven, og — var det Sympati eller et Tilfælde? — de havde netop valgt lignende Kostumer, som dem, Vennerne havde baaret den foregaaende Dag, medens disse i omvendt Retning havde gjort den samme Forandring.

Albert stak den friske Buket i Knaphullet i Stedet for den anden; dog beholdt han den visne Buket i Haanden og saa ofte, som han kom forbi Vognen, trykkede han den med Æmhed til sine Læber, en Handling, der syntes ikke alene at glæde den, der havde kastet Buketten til ham, men ogsaa hendes lystige Ledsagerinder.

Denne Dag var ikke mindre livfuld end Gaarsdagen; en opmærksom Iagttager vilde endogsaa have bemærket en Forøgelse af Larmen og Lystigheden. Et Øjeblik saa man Greven ved Vinduet, men da Vognen kom forbi den næste Gang, var han borte.

Det er en Selvfølge, at Udvekslingen af Blomsterbuketter mellem Albert og Damerne vedvarede hele Tiden.

Da man kom hjem om Aftenen, fandt Franz et Brev fra Gesandtskabet. Det blev ham betydet, at han den næste Dag kunde have den Ære at blive modtaget af Hans Hellighed. Saa ofte, han hidtil havde besøgt Rom, havde han altid ansøgt om denne Naade, og den var ogsaa blevet ham tilstaaet, thi dels af Religiositet, dels af Taknemlighed vilde han ikke forlade den kristne Verdens Hovedstad, uden at bringe den hellige Petrus' Efterfølger sin Hyldest. Der kunde altsaa for den Dag ikke være Tale om Karneval for ham.

Da Franz kom fra Vatikanet vendte han tilbage til Hotellet, endogsaa uden at passere Corso. Han medbragte en Skat af fromme Tanker, for hvilke enhver Berørelse med Karnevalets Galskaber vilde være en Vanhelligelse.

Da Klokken var ti Minutter over fem, kom Albert hjem og var paa Glædens Højdepunkt. Hans Dame havde atter iført sig sin Bondedragt, og da hun kørte forbi Alberts Vogn, havde hun endogsaa løftet Masken og fremviste et fortryllende Ansigt, hvorfor Franz ogsaa af Hjertet ønskede ham til Lykke. Albert modtog Lykønskningerne som noget, der tilkom ham; han troede endogsaa af visse Tegn til Elegance at kunne slutte sig til, at hans skønne Ubekendte maatte være af det højeste Aristokrati, og han var fast besluttet paa at skrive til hende den næste Dag.

Idet Franz modtog alle disse fortrolige Meddelelser, troede han at bemærke, at Albert havde et eller andet Andragen- de til ham, som han ikke vilde komme frem med. Franz forsikrede ham, at han gerne vilde gøre alt, hvad der stod i hans Magt for at befordre hans Lykke, og Albert tilstod endelig, at Franz vilde gøre ham en stor Tjeneste ved at overlade ham Vognen ganske alene den næste Dag.

Albert troede nemlig, at hans Vens Fraværelse havde foranlediget det overordentlige Gunstbevis, som den Skønne havde udvist imod ham, idet hun havde løftet sin Maske, og

Franz var ikke saa egennyttig, saa han vilde standse sin Ven midt i et Eventyr, der var lige saa tillokkende ved sine Omstændigheder, som smigrende for Alberts Egenkærlighed, og da Franz aldrig havde haft et saadant Eventyr, skønt han i to eller tre Aar havde berejst Italien i alle Retninger, saa var det interessant for ham gennem Albert at erfare, hvorledes det gik til ved en saadan Lejlighed. Han lovede altsaa Albert, at han den næste Dag vilde lade sig nøje med at være Tilskuere fra Vinduerne i Kafé Rospoli.

Virkelig saa han ogsaa den følgende Dag Albert køre forbi flere Gange. Han var forsynet med en uhyre Blomsterbuket, som uden Tvivl skjulte hans skriftlige Kærligheds-erklæring. Denne Sandsynlighed blev til Vished, da Franz gensaa den samme Buket i Hænderne paa en af de skønne, maskerede Piger, som var klædt i rosafarvet Atlask.

Det var derfor heller ikke nok med, at Albert følte sig besjælet af Glæden, men det blev denne Aften til en halv vanvittig Henrykkelse.

Han tvivlede ikke om, at den skønne Ubekendte vilde svare ham paa en lignende Maade, og Franz imødekom derfor hans Ønsker med den Forsikring, at han følte sig trøttet af Larmen, og at han havde besluttet at tilbringe den næste Dag med at gennemse sit Album og ordne sine Regnskaber.

Albert havde heller ikke taget fejl i sine Formodninger, og den følgende Dags Aften saa Franz ham fare ind i Værelset med et Spring, idet han triumferende holdt et Papir i Vejret.

»Naa!« raabte han henrykt, »jeg har ikke bedraget mig!«

»Har hun svaret?« spurgte Franz.

»Læs!«

Denne Anmodning skete i en Tone, som ikke kan beskrives. Franz tog Billetten og læste:

»Stig ud af Deres Vogn paa Tirsdag Aften Klokkeren syv, naar De er lige overfor Via del Pontisicus, og følg den romerske Bondepige, der vil rive Deres Moccolletto fra Dem. Naar De er kommet til det første Trin af Kirken San-Giacomo, saa fæst et rødt Baand paa Deres ene Skulder som et Kendetegn.

Før den Tid vil De ikke gense mig.

Bestandighed og Tavshed.«

»Naa.« sagde Albert, da Franz havde læst det, »hvad siger du dertil?«

»Jeg siger, at det Eventyr lader til at blive meget behageligt.«

»Det er ogsaa min Mening,« sagde Albert, »og jeg er

bange for, at du kommer til at bivaane Hertugen af Braccianos Bal alene!»

Franz og Albert havde nemlig om Morgenen modtaget en Indbydelse fra denne berømte Bankier.

»Betænk dig vel, kære Albert,« sagde Franz, »hele Aristokratiet vil i Morgen være hos Hertugen og dersom din skønne Ubekendte virkelig hører til Aristokratiet, vil hun ikke kunne undgaa ogsaa at indfinde sig der.«

»Enten hun nu kommer der eller ikke, saa har jeg dog min Mening om hende. Du har læst Brevet, og du kender den mangelfulde Opdragelse, som Damerne af den italienske Middelstand nyder. Velan! Læs Brevet endnu en Gang, og se, om du kan finde en Fejl i Sproget og i Retskrivningen. I Sandhed, Skriften er smuk, og Ortografien fejlfri.«

»Du er den Udvalgte!« sagde Franz, idet han atter gav ham Brevet tilbage.

»Ja, le kun, saa meget du vil, jeg er forelsket!«

»Ih, min Gud! Du gør mig jo ganske bange,« sagde Franz, »og jeg indser nok, at jeg ikke slipper med at gaa alene til Bal hos Hertugen, men at jeg ogsaa kommer til at rejse alene tilbage til Florents.«

»Ja det siger jeg dig, at dersom min Ubekendte er lige saa elskværdig, som hun er smuk, saa bliver jeg sikkert endnu i seks Uger i Rom!«

En Tjener meldte nu, at Aftensmaaltidet ventede, og Kærligheden havde endnu aldeles ikke fordærvet Alberts Appetit. Han satte sig altsaa til Bordet tilligemed sin Ven.

Efter Bordet lod Greven af Monte-Christo sig melde. I de sidste to Dage havde de to unge Mennesker ikke set ham, da en Forretning, efter Hr. Pastrinis Sigende, havde kaldet ham til Civita-Vechia. Han var rejst den foregaaende Aften og var først kommet tilbage for en Time siden.

Greven var i særdeles godt Humør. Enten han nu beherskede sig, eller der maaske ikke havde været nogen Anledning, som havde opvakt hans Bitterhed, nok, han var som andre Mennesker.

Det var imidlertid ikke tænkeligt, at han kunde tvivle om, at Franz maatte have genkendt ham, og dog syntes han ikke med noget Ord at ville tilkendegive et tidligere Sammentræf. Skønt Franz havde stor Lyst til at ytre en Hentydning dertil, saa frygtede han dog steds, at hans Spørgsmaal skulde fornærme den Mand der havde overvældet ham og hans Ven med saa mange Artigheder. Han vedblev derfor at betragte Greven med samme Tilbageholdenhed.

Greven havde faaet at vide, at de to Venner havde villet leje en Loge for denne Aften i Teatret Argentina, men at de

allerede var bortlejede. Som Følge deraf bragte han dem Nøglen til sin Loge. I det mindste syntes dette at være den egentlige Grund til hans Besøg, og da han forsikrede, at han i Aften agtede at besøge Teatret Vallé, og at de altsaa ikke berøvede ham sin Plads, saa modtog de Tilbudet med Fornøjelse.

Franz havde lidt efter lidt vænnet sig til Grevens Blegthed, som ved deres første Sammentræf havde været ham saa paafaldende; han kunde ikke fornægte dette alvorlige Ansigts Skønhed, hvis Blegthed var dets eneste Fejl, eller maa ske snarere dets Fortrin. Han havde den Rynke i Panden, der syntes at vidne om en stedsevarende Smerte; han havde de flammende Øjne, der syntes at læse i Hjerternes inderste Dyb; han havde de stolte, spottende Læber, der giver de Ord, som glider over dem, en saa ejendommelig Karakter, saa de indpræger sig dybt i deres Hukommelse, som hører dem.

Greven var ikke mere ung; han var i det mindste fyrretyve Aar gammel, og dog var det tydeligt, at han i alle Henseender godt kunde maale sig med enhver ung Mand.

Albert følte sig lykkelig ved, at han og Franz var trufne sammen med en saadan Mand.

Franz var mindre indtaget deraf, men desuagtet kunde han ikke undlade at bemærke den Indflydelse, som enhver overlegen Mand udøver paa sine Omgivelser. Han tænkte paa det Foretagende, som Greven allerede gentagende Gange havde omtalt, nemlig at rejse til Paris, og han tvivlede ikke om, at Greven vilde gøre stor Opsigt der paa Grund af sin eksentriske Karakter, sit ejendommelige Ansigt og sin umaadelige Rigdom, og dog var det hans inderligste Ønske ikke at maatte træffe sammen med ham i Paris.

Aftenen henrandt saaledes, som Aftenerne i Almindelighed plejer at henrinde i de italienske Teatre, det vil sige ikke med at høre Sangerne, men med gensidige Besøg i Logerne.

Komtesse G. vilde atter bringe Samtalen over paa Greven, men Franz sagde hende, at han havde en langt større Nyhed at meddele hende, og uagtet den Modstand, som Albert af en falsk Beskedenhed gjorde, fortalte han dog Grevinden den store Begivenhed som i de sidste tre Dage havde beskæftiget dem.

Da saadanne Intriger ikke hører til Sjældenhederne i Italien, saa var Grevinden aldeles ikke vantro, men ønskede Albert til Lykke med Begyndelsen af et Eventyr, der syntes at ville ende paa en saa tilfredsstillende Maade, og man skiltes med Løftet om atter at ville træffe sammen paa Ballet hos Hertugen af Bracciano, hvor Roms hele Noblesse var indbudt.

Damen med Violbuketten holdt imidlertid sit Løfte og til-

kendegav ikke sin Tilstedeværelse i de først paafølgende Dage. — Endelig kom Tirsdagen, Karnevalets sidste og mest livfulde Dag. Om Tirsdagen aabnedes Teatrene Klokken ti om Formiddagen, thi Klokken otte om Aftenen begyndte Festen.

Hvem der ikke har haft Raad eller Lyst til at deltage i de otte Karnevals-dage, blander sig dog i det mindste om Tirsdagen mellem den øvrige Vrimmel og bidrager sin Del til den almindelige Larm og Bevægelse.

Fra Klokken tre til fem sluttede Franz og Albert sig til Toget og vekslede Haandiulde af Konfetti med de Mødende, saavel de Kørende, som de Fodgængere, der trængte sig frem mellem Heste og Vognhjul, uden at der i denne forvirrede Trængsel indtraf et eneste Ulykkestilfælde, Trætte eller Slagsmaal. Italienerne er i denne Henseende et ganske udmærket Folk. Festdagene er for dem virkelige Glædesdage.

Larmen tiltog med Aftenens Komme.

I ingen af disse Vogne eller Vinduer fandtes en tavs Mund eller en ledig Arm. Det var et sandt Menneske-Uvejr, hvor Raabene genlød som Torden, og hvor det haglede med Konfetti, Buketter, Æg Oranger og Blomster.

Klokken tre blev der pludselig affyret nogle Skud paa Populo-Pladsen og ved det venetianske Palads. Den larmende Mængde blev derved underrettet om, at Væddeløbene begyndte. Væddeløbene og Maccoli er de ejendommeligste Optrin i de sidste Karnevalsdage.

Ved Lyden af Skuddene aibrød Vognene øjeblikkelig deres Rækker og kørte ned ad Sidegaderne. Disse Bevægelser foregaar med stor Behændighed og Hurtighed, uden at Politiet behøver at blande sig deri.

En Deling Karabiniers gennemstrejfedes alle Gader og Pladser og gjorde dem ryddelige for Væddeløberne. Da de var komne til den venetianske Plads, forkyndte nye Skud, at Pladsen var ryddelig.

Pludselig og under et bedøvende Raab fra tre Gange Hundrede Tusinde Mennesker, fo'r syv eller otte Heste forbi, og straks derefter genlød Kanonerne tre Gange fra St. Angelo, hvilket var et Tegn til, at Nummer tre havde vundet.

Umiddelbart derefter og uden noget andet Signal, satte Vognene sig atter i Bevægelse, og ligesom Strømme, der for et Øjeblik var blevne standsede, fremmyldrede de paany og ilede tilbage til Corso.

En ny Larm var imidlertid kommen til. Det var Mocoli-handlerne, som allerede havde begyndt deres Virksomhed. Mocoli eller Mocolletti er Vokslys af forskellig Størrelse, lige fra Alterlyset til den saakaldte Voksstabel. Disse Moc-

coletti opvækker to modsatte Bestræbelser hos alle Deltagerne i den store Karnevalsscene, nemlig for det første at holde sin egen Mocoli tændt, for det andet at slukke de andres.

Natten frembød imidlertid hurtigt, og med Raabet: Mocoli! som genlød fra Tusinders Struber, begyndte disse at lyse over Mængden ligesom Stjerner. Efter ti Minutters Forløb skinnede Tusinder af disse Lys, lige fra det venetianske Palads til Populo-Pladsen.

Man kunde kalde det Lygtemændenes Fest, og det er ikke muligt at gøre sig nogen Forestilling derom, thi det er, som naar alle Stjernerne rev sig løs fra Himlen og blandede sig paa Jorden i en vanvittig Dans.

I disse Øjeblikke bortfalder al Standsforskel. Facchioen slutter sig til Prinsen, til Trastevarineren, og denne til Borgeren, medens enhver puster, slukker og tænder paany.

Dette rasende, flammende Væddeløb vedvarede næsten i to Timer. Corsogaden var saa oplyst, som om det kunde være højlys Dag; og man kunde kende alle Tilskuernes Ansigter, endogsaa i tredje og fjerde Etage.

Hvert femte Minut saa Albert paa sit Ur. Endelig viste det paa syv, og de to Venner befandt sig netop paa Vejen del Pontifici hvor Albert med Moccollettoen i sin Haand sprang ud af Vognen.

Tre Masker nærmede sig ham og vilde slukke hans Mocolletto eller rive den fra ham, men som en øvet Bokser stødte han dem tre Skridt fra Livet og fortsatte sit Løb mod San-Giacomo, hvis Trappetrin var besatte med Nysgerrige og med Masker, som bestræbte sig for at slukke Lysene for hverandre.

Franz ved blev at følge Albert med Øjnene og saa ham sætte Foden paa det første Trin, hvor en Maske, iført den velbekendte Bondepigedragt, udstrakte Haanden efter ham og tog Moccollettoen fra ham, uden at han denne Gang gjorde den ringeste Modstand.

Franz var for langt borte til at kunne høre de Ord, som blev talt; dog kunde de næppe være uvenlige, thi han saa, at Albert og Bondepigen gik bort Arm i Arm. Endnu en kort Tid saa han efter dem, men ved Marcellovejen tabte han dem af Syne.

Pludselig lød Klokken, der giver Tegnet til, at Karnevalet er endt, og i samme Øjeblik slukkedes alle Lysene som ved et Trylleslag. Man skulde have troet, at et eneste Vindstød havde udblæst dem alle, og Franz befandt sig i det dybeste Mørke.

Paa samme Tid ophørte Larmen; man hørte endnu Lyden

af de Vogne som kørte Maskerne hjem, og saa saa kun den sparsomme Belysning, der skinnede ud fra Vinduerne.
Og nu var Karnevalet i Rom til Ende for dette Aar.

TRETTENDE KAPITEL.

Banditlejren eller Katakomberne ved San-Sebastiano.

Maaske Franz endnu aldrig i sin Levetid havde haft en saa hurtig Overgang fra Glæde til den dybeste Tomhed, som den, han følte i dette Øjeblik. Det var, som om Rom pludselig under en eller anden ond Aands Indvirkelse var blevet torvandet til en Grav. Tilfældigvis var Maanen i Aftagende og Mørket saaledes fuldkomment. Men Vejen var kun kort, og efter ti Minutters Forløb holdt hans Vogn, eller rettere sagt Grevens Vogn udenfor Hotel London.

Aftensmaden ventede, og da Albert havde sagt, at han vel ikke vilde komme saa snart hjem, satte Franz sig til Bordet.

Hr. Pastrini, der sædvanlig besøgte dem under Maaltidet, spurgte om Aarsagen til Alberts Fraværelse, men Franz lod sig nøje med at svare, at han var gaaet ud ifølge en Indbydelse.

Lysenes pludselige Slukning, det Mørke som var traadt i deres Sted og den dybe Stilhed, der pludselig var fulgt efter en saa stormende Larm, havde efterladt en Sørgmodighed hos Franz og hensat ham i en besynderlig Ængstelighed.

Han var derfor meget tavs under Maaltidet, uagtet Værten flere Gange nærmede sig til ham for at spørge, om han ønskede noget.

Franz var fast besluttet paa at vente saa længe som muligt efter Albert. Han bestilte derfor ikke sin Vogn før Klokken elleve og bad Pastrini at underrette ham straks, dersom Albert imidlertid skulde komme; men han var endnu ikke kommet til den Tid, Franz klædte sig paa og kørte, efter at have underrettet Værten om, at han vilde tilbringe Natten hos Hertugen af Bracciano.

Hertugen af Braccianos Hus var et af de fornemste i Rom. Hans Gemalinde en af Huset Colonnas sidste Arvinger, gjorde sin Opvartning paa den mest indtagende Maade Franz og Albert var forsynede med Anbefalingsskrivelser til Hertugen, og hans første Spørgsmaal til Franz var derfor at erkyndige sig om hans Rejsekammerat. Franz svarede, at han havde forladt ham i det Øjeblik, da Lysene blev slukkede, og at han havde tabt ham af Syne ved Villa Marcello.

»Og han er endnu ikke kommet hjem?« spurgte Hertugen.
 »Jeg har forgæves ventet ham, indtil dette Øjeblik,« svarede Franz.

»Ved De, hvor han er gaaet hen?«

»Nej, ikke ganske, dog tror jeg, at Sagen drejede sig om et Stævnemøde.«

»For Pokker!« sagde Hertugen. »Det er en uheldig Dag, eller rettere sagt en uheldig Nat, at blive længe ude. Ikke sandt, Fru Grevinde?«

Disse sidste Ord var henvendte til Grevinde G..., der nylig var kommet, og som spadserede frem og tilbage ved Hertugens Broder, Hr. Torlonias Arm.

»Jeg finder tværtimod, at det er en meget behagelig Nat,« svarede Grevinden, »og de, som er her, vil sikkert beklage sig over, at den vil ende for hurtigt.«

»Ja,« svarede Hertugen smilende, »jeg taler ikke om de, som er her, de Herrer som er her, staar kun i Fare for at forelske sig i Dem, og Damerne for at blive syge af Misundelse over Deres Skønhed, men jeg talte om de, som nu vandrer omkring paa Roms Gader.«

»Men min Gud!« sagde Komtessen, »hvem vil ogsaa vandre paa Roms Gader paa denne Tid, naar det ikke sker for at begive sig til et Bal?«

»Vor Ven, Fru Grevinde, Albert de Morcerf, hvem jeg forlod Klokken syv, da han fulgte en skøn Ubekendt, og hvem jeg ikke siden har set?« svarede Franz.

»Hvorledes, De ved ikke, hvor han er?«

»Aldeles ikke!«

»Er han bevæbnet?«

»Han er i Maskedragt.«

»Saa burde De ikke have ladet ham gaa, da De kender Rom bedre end han.«

»Det er sandt! — Men man vilde lettere have standset Væddeløbshesten Nr. tre, som vandt Prisen, end at tilbageholde ham, og hvad skulde der vel kunne hænde ham?«

»Hvem ved det? Natten er mørk, og Tiberen er nær ved Marcello.«

Franz følte en Gysen gennemfare sine Aarer, da han hørte, at Hertugen og Grevinden nærrede samme Frygt som han.

»Jeg har ogsaa underrettet Hotelværtten om, at jeg havde den Ære at tilbringe Natten hos Dem, Hr. Hertug og jeg vil derfor straks blive underrettet om hans Tilbagekomst.«

»Ser De,« sagde Hertugen, »jeg tror, at en af mine Tjenere netop søger Dem.«

Hertugen tog ikke fejl, da Tjeneren saa Franz, nærmede han sig til ham og sagde:

»Værten i Hotel London underretter Deres Ekscellence om, at en Mand venter Dem med et Brev fra Vikomte de Morcerf.«

»Med et Brev fra Albert?« raabte Franz.

»Ja!«

»Hvad er det for en Mand?«

»Det ved jeg ikke.«

»Hvortor har han ikke bragt mig Brevet hen?«

»Derom har Budet ikke givet nogen Forklaring.«

»Og hvor er dette Bud?«

»Han gik nu nylig, idet han saa mig træde ind i Balsalen for at underrette Dem.«

»O, min Gud!« raabte Komtessen til Franz, »skynd Dem, uden Tvivl har en eller anden Ulykke truffet den unge Mand!«

»Jeg iler!« sagde Franz.

»Ser vi Dem igen for at faa nærmere Underretning?« spurgte Komtessen.

»Ja, dersom Sagen ikke er alvorlig, ellers indestaar jeg ikke for, hvad der bliver af mig selv.«

»I ethvert Tilfælde maa De være forsigtig!« formanede Grevinden ham.

»O! Vær ubekymret!«

Franz tog sin Hat og ilede hurtigt bort. Han havde sendt sin Vogn tilbage og bestemt den til at hente ham Klokken to; men til Lykke var der kun ti Minutters Vej fra Braccianos Palæ til Hotel London. Da Franz nærmede sig til Hotellet, saa han en Mand, der stod midt paa Gaden, og han tvivlede ikke om, at det var Alberts Sendebud; han var indhyllet i en lang vid Kappe. Franz gik straks hen imod ham; men til hans store Forundring traadte Manden et Skridt tilbage og tiltalte ham alvorligt som en Mand der er paa sin Post.

»Hvad vil Deres Ekscellence mig?« spurgte han.

»Bringer De mig ikke et Brev fra Vicomte de Morcerf?« spurgte Franz.

»Er det da Deres Ekscellence, som er hans Rejsekammerat?«

»Ja!«

»Hvad er Deres Ekscellences Navn?«

»Baron Franz d'Epinau.«

»Saa er Brevet til Dem.«

»Begærer han Svar?« spurgte Franz, idet han modtog Skrivelsen.

»Han haaber det i det mindste.«

»Saa kom op med, saa vil jeg sige Dem det.«

»Jeg vil hellere vente Dem her,« svarede Budet smilende.

»Hvorfor det?«

Grevn af Monte-Christo. I.

»Deres Ekscellence vil straks indse det, saa snart De har læst Brevet.«

»Jeg vil altsaa finde Dem her?«

»Ganske sikkert.«

Franz gik nu ind i Huset, hvor han mødte Pastrini paa Trappen.

»Nu?« spurgte denne.

»Hvad mener De?« svarede Franz.

»Har De set den Mand, der ønsker at tale med Dem i et Ærinde fra Deres Ven?«

»Ja, jeg har set ham, og han har leveret mig dette Brev. Hav den Godhed at skaffe mig Lys!«

Værten lod straks en Tjener lyse Franz op, og han var saa meget mere begærlig efter at læse Brevet, som det forekom ham, at Pastrini saa meget forstyrret ud; han nærmede sig derfor hurtig til Lyset og aabnede rask Papiret. Brevet var skrevet og underskrevet med Alberts Haandskrift, og Franz gennemlæste det to Gange for fuldtud at fatte dets forunderlige Indhold.

Det lød saaledes:

»Kære Ven!

Saa snart du har modtaget disse Linier, saa vær saa god at tage det Kreditbrev, som du vil finde i min Brevtaske, der ligger i den firkantede Skuffe i mit Skrivebord, tilføj dit eget Kreditbrev, dersom mit ikke er tilstrækkeligt, il til Torlonia for at hæve fire Tusinde Pjastre og lever dem til Overbringeren. Det er meget nødvendigt at jeg faar denne Sum. Jeg tilføjer intet videre, men stoler paa dig, som du i lignende Tilfælde kan stole paa mig,

din Ven,

Albert de Morcerf.«

P. S. »Jeg tror nu paa romerske Banditter.«

Under disse Linier var følgende italienske Ord skrevne af en fremmed Haand.

»*Se alle sei della matine le quatro, mille piastre non sone nelle mie mani, alle sette, il conte Alberto avro cessato di vivere.*

Luigi Vampa.)*

Det tilføjede forklarede Franz, hvorior Budet ikke vilde komme op paa hans Værelse; Gaden syntes ham formodentlig at være mere sikker.

Albert var altsaa faldet i Hænderne paa den berygtede

*) »Dersom de fire Tusinde Pjastre ikke er komne mig i Hænde i Morgen tidlig Klokker seks, saa vil Grev Albert Klokker syv have ophørt at leve.«

Banditkaptajn, om hvis Tilværelse han saa længe havde tvivlet. Franz havde, som vi ved, hørt Tale om den strenge Nøjagtighed, med hvilken Luigi Vampa inddrev sine Fordringer, og der var altsaa ingen Sandsynlighed for, at Albert kunde undgaa den Fare, i hvilken han svævede. Fremfor alt maatte den forlangte Sum straks skaffes tilveje. Der var ingen Tid at spille, Franz ilede til Pulten og fandt Brevtasken med Kreditbrevet i den betegnede Skuffe. Da Franz boede i Florents og kun var kommet til Rom for at tilbringe otte eller fjorten Dage der, saa havde han kun taget Hundrede Louisdorer med, af hvilke han nu i det højeste havde halvtredsinds-tyve tilbage. Til den Sum, som Franz og Albert tilsammen kunde opdrive, manglede der endnu syv til otte Hundrede Pjastre. Franz kunde i alle Tilfælde nok regne paa Huset Torlonia og var allerede i Begreb med straks at begive sig tilbage til Braccianos Palæ, da han pludselig fik et kosteligt Indfald. Han tænkte paa Greven af Monte-Christo og lod Pastrini kalde.

»Min kære Hr. Pastrini!« sagde Franz, da Værten traadte ind, »tror De, at Greven er hjemme?«

»Jo, Ekscellence, han er nylig kommet.«

»Mon han allerede er gaaet til Sengs?«

»Det tror jeg ikke.«

»Nu, saa beder jeg Dem om at ringe og i mit Navn bede om Tilladelse til, at jeg maa gøre ham et Øjeblik Ulej- lighed.«

Pastrini opfyldte straks hans Ønske, og efter fem Minut- ters Forløb vendte han tilbage og sagde:

»Greven venter Deres Ekscellence?«

Franz gik gennem Forstuen, og en Tjener førte ham til Greven, der befandt sig i et lille Kammer, som Franz endnu ikke havde set, og som var ganske omgivet af Divaner. Gre- ven kom ham venlig i Møde og sagde:

»Ej! Hvilken god Vind fører Dem til mig paa denne Tid? Vil De maaske gøre mig den Fornøjelse at spise til Aften hos mig? Det vilde i Sandhed være meget vel betænkt af Dem.«

»Nej, jeg kommer for at tale med Dem om et meget alvor- ligt Anliggende.«

»Om et Anliggende?« sagde Greven og betragtede Franz med det gennemtrængende Blik, der var ham saa egent, »og om hvilket Anliggende?«

»Er vi alene?«

Greven gik til Døren, kom tilbage og sagde:

»Ganske alene!«

Franz gav ham Alberts Brev.

»Naa, saaledes!« sagde Greven, da han havde læst det.

»Har De ogsaa læst Efterskriften?«

»Ja,« sagde han, »jeg har set den.«

»Og hvad siger De dertil?«

»Har De den Sum, som bliver forlangt?«

»Ja — paa otte Hundrede Pjastre nær.«

Greven gik til sin Sekretær, aabnede den og viste ham et med Guldpenge helt tyldt Kum.

»Jeg haaber « sagde han, »at De ikke vil fornærme mig ved at henvende Dem til nogen anden end til mig.«

»De ser, at jeg tværtimod kommer lige til Dem.«

»Og jeg er Dem meget taknemmelig dertor; behag at tage, hvad De behøver!«

»Men er det da virkelig nødvendigt at sende Luigi Vampa denne Sum?« spurgte den unge Mand, idet han med Opmærksomhed betragtede Greven.

»For Pokker! Døm selv derom; jeg synes, at Efterskriften er tydelig nok «

»Jeg troede, at dersom De vilde ulejlige Dem dermed, saa vilde De kunne finde et langt simplere Middel til at afgøre denne Handel,« sagde Franz.

»Og hvilket Middel mener De?« spurgte Greven forundret.

»Dersom vi tor Eksempel begge gik til Vampa, saa er jeg overbevist om, at han ikke vilde nægte Dem Alberts Frigivelse.«

»Mig? Hvilken Indflydelse skulde jeg have over denne Røver?«

»Har De ikke nylig gjort ham en Tjeneste, som han aldrig vil kunne glemme?«

»Og hvilken?«

»Har De ikke frelst Peppino?«

»Hvorledes?« sagde Greven forundret, »hvem har sagt Dem det?«

»Lige meget! Jeg ved det.«

Greven stod et Øjeblik tavs og med sammentrukne Øjenbryn, derpaa sagde han:

»Vilde De ledsage mig, dersom jeg nu gik til Luigi Vampa?«

»Dersom mit Selskab ikke var Dem ubehageligt.«

»Velan da! Vejret er smukt, og en Spadseretur i Roms Omegn kan være meget behagelig.«

»Skal vi tage Vaaben med?«

»Hvad skal vi med dem?«

»Eller Penge?«

»Det er unødvendigt. Hvor er den Mand, som har bragt Dem Brevet?«

»Paa Gaden.«

»Venter han Svar?«

»Ja.«

»Saa maa vi have at vide af ham, hvor vi skal hen; jeg vil kalde ham.«

»Det vil være forgæves. Hr. Greve, jeg har allerede bedt ham om at komme op; men det vilde han ikke.«

»Til Dem maaske ikke, men til mig vil han uden videre komme.«

Greven gik til Vinduet, som vendte ud til Gaden og fløjtede paa en ejendommelig Maade.

Manden i Kappen forlod Muren og nærmede sig til Midten af Gaden.

»*Salite!*« sagde Greven i en Tone, som om han havde givet sin Tjener en Befaling.

Budet adlød ufortøvet ja endogsaa med Hurtighed. Snart var han inde i Hotellet, og faa Øjeblikke derefter ved Grevens Dør.

»Ah — det er dig, Peppino?« sagde Greven.

I Stedet for at svare kastede Peppino sig for hans Fødder, greb hans Haand og kyssede den.

»Naa — naa!« sagde Greven, »du har altsaa endnu ikke glemmt, at jeg har reddet dit Liv, det er jo allerede otte Dage siden.«

»Nej, Deres Ekscellence, det vil jeg aldrig kunne glemme!« svarede Peppino med et Udtryk af dyb Taknemmelighed.

»Aldrig? Det er meget længe, men det er allerede meget, at du tror det. Rejs dig og svar mig.«

Peppino tilkastede Franz et Blik, der røbede hans Forlegenhed.

»Du kan gerne tale i hans Ekscellences Nærværelse.« sagde Greven. »Det er en af mine Venner; De tillader mig vel at tillægge Dem denne Egenskab?« tilføjede han paa Fransk, idet han henvendte sig til Franz. »Det er nødvendigt for at vinde denne Mands Fortrolighed.«

»Tal De kun!« sagde Franz. »jeg er en Ven af Greven.«

»Nu vel.« sagde Peppino til Greven. »naar Deres Ekscellence vil behage at spørge mig, saa skal jeg svare.«

»Hvorledes er Grev Albert falden i Luigis Hænder?«

»Franskmændens Vogn er flere Gange kommet forbi den, i hvilken Theresina sad.«

»Kaptajnens Kæreste?«

»Ja — Franskmanden tilkastede hende ømme Blikke, og Theresina morede sig med at besvare dem. Franskmanden tilkastede hende en Buket, og deri blev hun ham heller ikke no-

get skyldig; forstaaer sig, alt med Kaptajns Tilladelse, han var til Stede i Vognen.«

»Hvorledes?« raabte Franz, »var Luigi Vampa blandt de romerske Bønderpiger?«

»Han gav Kuskens Rolle,« svarede Peppino.

»Og saa?« spurgte Greven

»Ja — saa tog Franskmanden sin Maske af, og Theresina gjorde med Kaptajns Tilladelse ligeledes. Franskmanden bad om en Sammenkomst, og Theresina tilstod ham den, og nu mødte Beppo i Stedet for hende paa Trappen til San Giacomo-Kirken.«

»Hvorledes?« afbrød Franz ham atter, »den Bondepige, som frarev ham hans Moccoletto?«

»Var en femtenaars Dreng!« svarede Peppino. »Men Deres Ven behøver ikke at skamme sig ved at være blevet narret af ham, han har allerede fanget mange andre.«

»Og Beppo har ført ham ud af Byen?«

»Ganske rigtig. Ved Enden af Marcellovejen holdt en Vogn, Beppo sprang derind og anmodede Franskmanden om at følge sig; det lod han sig bede om to Gange, han var saa galant at overlade Beppo Pladsen til højre, satte sig derpaa ved Siden af ham, og Beppo underrettede ham nu om, at han vilde føre ham til en Villa omtrent en Mil fra Rom. Franskmanden forsikrede Beppo, at han vilde følge ham til Verdens Ende. Nu kørte Kusken gennem Ripetta-gaden til San Paolo-Porten. Da de var komne et Par Hundrede/Skridt udenfor Porten, blev Franskmanden temmelig paatrængende, og Beppo satte ham derfor et Par Pistoler for Brystet; straks standse Kusken Hestene, vendte sig i Sædet og gjorde ligesaa. Fire af vore, som laa skjult ved Bredden af Almo, sprang i samme Øjeblik hen til Vognen. Franskmanden havde stor Lyst til at forsvare sig og forsøgte endogsaa saa smaat paa at kvæle Beppo lidt, men han kunde naturligvis ikke udrette noget mod fem bevæbnede Mænd og maatte altsaa finde sig i Omstændighederne. Man lod ham nu stige ud af Vognen, fulgte Bredden af den lille Flod og førte ham til Theresina og Luigi, der ventede ham i Katakomberne ved San-Sebastiano.«

»Det er godt, Peppino!« sagde Greven.

»Den Historie,« vedblev han henvendt til Franz, »forekommer mig at være ret godt udført. Hvad siger De dertil?«

»Jeg siger, at jeg vilde finde den meget morsom, dersom den var hændet en anden end netop min stakkels Albert.«

»Sagen er den,« sagde Greven, »at dersom De ikke havde hevendt Dem til mig, saa var det blevet en dyr Spøg for

Deres Ven; men vær De kun rolig, han slipper derfra med Skrækken.«

»Skal vi altsaa gaa til ham?« spurgte Franz nysgerrig.

»Det forstaar sig, og det saa meget mere, som han befinder sig paa et særdeles malerisk Sted. Kender De Katakomberne ved San-Sebastiano?«

»Nej, jeg har aldrig været der, men jeg havde foresat mig at besøge dem en Gang.«

»Velan; Saa har vi i Dag en særdeles bekvem Lejlighed dertil, vi vil ikke let kunne finde nogen bedre. Har De Deres Vogn?«

»Nej!«

»Gør intet til Sagen. Jeg er vant til at have en Vogn forspændt baade Nat og Dag.«

»Forspændt?«

»Jeg er meget lunefuld. Stundom faar jeg Lyst til at rejse et eller andet Sted hen, i det samme som jeg staar op, midt under Maaltidet eller midt om Natten, og saa rejser jeg.«

Greven ringede, og en Tjener kom ind.

»Lad Vognen køre frem og tag Pistolerne ud af Hylsterne. Det behøves ikke at vække Kusken, Ali kan køre for os.«

Straks derefter hørte man en Vogn køre over Gaarden og holde for Døren.

Greven tog sit Ur op og sagde:

»Klokken er halv et, vi kan gerne vente til Klokken fem og endda komme tidsnok, men denne Opsættelse kunde foraarsage vor Ven en ubehagelig Nat det er derfor bedre, at vi saa hurtig som muligt befrier ham af de Troløses Hænder. Er De endnu besluttet til at ville ledsage mig?«

»Endnu mere end før.«

»Saa lad os gaa!«

Franz og Greven gik nu foran, Peppino fulgte efter. Vognen holdt for Døren, Ali sad paa Kuskesædet, og Franz genkendte i ham den stumme Slave fra Grotten paa Monte-Christo.

Franz og Greven satte sig i Vognen, Peppino tog Plads hos Ali, og det gik afsted i Galop. Da man kom til San-Sebastianporten gjorde Portvagten nogle Vanskeligheder, men Greven af Monte-Christo fremviste en Tilladelse fra Guvernøren i Rom, i Følge hvilken han til enhver Tid af Dagen eller Natten kunde passere. Porten blev altsaa aabnet, Portneren fik en Louisdor for sin Ulejlighed, og man kørte videre. De kørte ad den gamle Appiavej, som paa begge Sider er forsynet med Grøfter. Ved Maanelyset forekom det Franz, som han Tid efter anden saa en Skildvagt træde frem fra en

Ruin, men igen forsvinde i Skyggen, efter at have vekslet et Tegn med Peppino.

Ikke langt fra Cirkus del Caracalla holdt Vognen stille, Peppino aabnede Vogn døren, og Greven og Franz steg ud.

»Om ti Minutter vil vi være der!« sagde Greven til Franz.

Derpaa tog han Peppino til en Side og gav ham ganske sagte en Befaling, hvorpaa Peppino gik foran, efter at have forsynet sig med en Fakkell. Der henrandt endnu fem Minutter, i hvilke Franz saa Hyrden stige ned ad en smal Fodsti, som altid følger Vejens Krumninger paa de romerske Sletter, og derpaa forsvinde i det rødlige høje Græs, der ligner en Løves oprejste Manke.

»Kom!« sagde Greven, »lad os følge efter ham.«

Franz og Greven fulgte nu den samme Fodsti, der efter at de havde tilbagelagt omtrent Hundrede Skridt, førte dem gennem et lavt Krat til en lille Dal, og snart saa man to Mænd, som talte sammen.

»Skal vi gaa videre?« spurgte Franz Greven, »eller skal vi vente?«

»Lad os kun gaa, Peppino maa have underrettet Skildvagtten om vort Komme.«

Den ene af de to Mænd var virkelig Peppino den anden en Bandit. Franz og Greven nærmede sig, og Banditten hilste.

»Ekscellence!« sagde Peppino til Greven, »dersom det behager Dem at følge med, saa er Indgangen til Katakomberne kun et Par Skridt herfra.«

»Godt!« sagde Greven, »gaa kun foran.«

Greven var først traadt ind i Hulens Aabning, og Franz fulgt ham.

Endskønt Vejen stedse udvidede sig, maatte de dog stedse gaa nedbøjede. Efter at være gaaet saaledes omtrent et halvt Hundrede Skridt blev de standsede af Raabet: »Hvem der?« og i Mørket kunde de se Genskinnet af deres Fakkell i et Bøsseløb.

»Gode Venner!« svarede Peppino.

Han gik nu foran alene, hviskede noget til den anden Skildvagt, som derpaa hilste, ligesom den første, og betydede de natlige Besøgende, at de nu kunde fortsætte deres Vej. Bagved Skildvagtten var der en Trappe med en Snes Trin, denne steg Franz og Greven ned ad og befandt sig nu i en Slags Gravhvælving. Fem Veje løb ud fra den, ligesom Straaler fra en Stjerne, og i Nischerne i Væggene stod der flere Liggister, der vidnede om, at man endelig var kommet til Katakomberne. I en af disse Huler, hvis Omfang det var umuligt at beregne, saa man nogle Lysstraalear bevæge sig.

»Ønsker De nu at se en Banditlejr?« sagde Greven, idet han lagde sin Haand paa Franz Skulder.

»Ja, med Fornøjelse!« svarede Franz.

»Naa, saa følg mig. Peppino! Sluk Faklen.«

Peppino adlød, og de befandt sig nu i det dybeste Mørke, dog saa man i en Afstand af omtrent halvtredsindstyve Skridt nogle rødlig Lys langs med Væggene. Tavse skred de fremad, medens Greven vejledede Franz, ligesom om han besad den forunderlige Egenskab at kunne se i Mørke. Franz kunde forøvrigt ogsaa selv bedre finde Vejen, jo nærmere de kom til de Lys, der tjente dem som Vejvisere.

Tre Buer, af hvilke den midterste tjente som Port, frembød en Gennemgang. Paa den anden Side af denne Bue var et firkantet Rum, der var ganske omgivet af Nischer, ligesom de i den stjerneformede Hvælving i Midten af dette Værelse var der store Sten, der tidligere havde tjent som Alter, hvilket der Kors, som var anbragt paa dem, tydeligt beviste.

En eneste Lampe, der stod paa Foden af en Støtte, udbredte et blegt, flammende Lys over den usædvanlige Scene, der frembød sig for de to Besøgende som var skjulte af Skyggen. Lænet mod Albuen mod denne Søjle og med Ryggen vendt mod Indgangen, fra hvilken de Nysankomne betragtede ham, sad en Mand og læste. Det var Bandens Anfører Luigi Vampa. Omkring ham laa omtrent tyve Røvere, indhyllt i deres Kapper eller hvilende paa en Slags Stenbænk, som var anbragt ved alle Siderne af dette Rum. Enhver af dem havde sit Gevær i Armen.

I Baggrunden gik en Skildvagts tavs og ligesom en Skygge frem og tilbage forbi en Aabning, som var endnu mørkere at se til, end det Mørke, som indhyllede hele dette Sted.

Da Greven antog, at Franz maatte have betragtet denne maleriske Scene tilstrækkelig, lagde han Fingeren paa Munden for at paabyde Tavshed, steg op af de tre Trin, som førte fra Gangen dertil, og nærmede sig til Vampa, der var saa fordybet i sin Læsning, saa han ikke bemærkede Grevens Ankomst.

»Hvem der?« raabte Skildvagten, som ved Lampens Lys havde bemærket den Skygge, som udbredte sig.

Ved dette Udraab sprang Vampa op og trak en Pistol frem fra sit Bælte. Straks var alle Banditterne paa Benene, og deres Karabinløb var rettet mod Greven.

»Naa, naa« sagde han fuldkommen rolig, »min kære Vampa, De gør mange Omstændigheder ved at modtage en Ven!«

»Bort med Vaabnene!« raabte Kaptajnen med en bydende Haandbevægelse, medens han ærbødigt tog sin Hat af.

Derpaa vendte han sig til den Person, som beherskede hele Optrinnet og sagde:

»Tilgiv, Hr. Greve, jeg var saa langt fra at vente Deres ærede Besøg, saa jeg ikke kendte Dem!«

»Det lader til, min kære Vampa, at De i enhver Henseende har en meget kort Hukommelse, og at De ikke alene glemmer Folks Ansigter, men ogsaa de Overenskomster, som De har indgaaet med dem.«

»Hvilke Overenskomster har jeg da glemt, Hr. Greve?« spurgte Bandithøvdingen som en Mand, der vil gøre enhver sket Forseelse god igen.

»Er vi ikke komne overens om, at ikke blot min Person, men ogsaa mine Venner skulde være uforgribelige for Dem?«

»Og hvormed har jeg forset mig mod denne Overenskomst, Ekscellence?«

»De har i denne Aften bortført Vikomte Albert de Morcerf og bragt ham herhen. Nu,« vedblev Greven i en Tone, som bragte Franz til at gyse, »denne unge Mand er en af mine Venner og boer i samme Hotel som jeg, han har i otte Dage kørt i min Vogn, og dog har De bragt ham op, ført ham hertil og —« tilføjede Greven, idet han tog Brevet op af Lommen, »bestemt hans Løsepenge ligesom for enhver anden.«

»Hvorfor har I ikke gjort mig opmærksom derpaa?« sagde Kaptajnen til sine Folk, der alle veg tilbage for hans Blik, »hvorfor har I udsat mig for den Skam at bryde mit Ord mod Greven, mod en Mand, der holder vort Liv i sine Hænder? Guds Død! Dersom jeg havde nogen Anelse om, at en af Eder vidste at denne Mand var en Ven af hans Ekscellence, saa vilde jeg straks jage ham en Kugle gennem Hovedet!«

»De ser,« sagde Greven til Franz, »at, som jeg allerede har sagt Dem, der er sket en Fejltagelse.«

»Er De ikke alene, Hr. Greve?« spurgte Vampa urolig.

»Jeg er her med den Mand, til hvem Brevet er skrevet, og hvem jeg vilde overbevise om, at Luigi Vampa er en Mand af Ord. Kom, Ekscellence,« sagde han til Franz, »Luigi Vampa vil selv bevidne Dem sin Fortrydelse over den skete Fejltagelse.«

»Vær os velkommen, Ekscellence, De har hørt, hvad vi allerede har sagt Hr. Greven, og jeg tilføjer endnu, at jeg vilde give mere end fire Tusinde Pjastre, dersom det ikke var sket.«

»Men hvor er Fangen?« spurgte Franz og saa sig urolig om, »jeg ser ham ikke.«

»Jeg vil haabe, at der ikke er hændet ham noget!« sagde Greven, idet han rynkede Panden.

»Fangen er der!« sagde Vampa, pegende mod den Aabning, udenfor hvilken Skildvagten gik frem og tilbage, »og jeg vil selv forkynde ham sin Frihed.«

Han gik nu hen til det Sted som han havde betegnet som Alberts Fængsel. Franz og Greven fulgte efter ham.

»Hvad bestiller Fangen?« spurgte Vampa Skildvagten.

»Min Tro, Kaptajn, det ved jeg ikke, det er en hel Time siden at jeg har sporet nogen Bevægelse hos ham.«

»Kom, Ekscellence!« sagde Vampa.

Greven og Franz steg syv eller otte Trin op. Kaptajnen gik foran, trak en Skodde fra og aabnede en Dør, og ved Lampens Lys saa de nu Albert, indhyllet i en Kappe, som en af Banditterne havde laant ham, liggende ganske rolig i en Krog og sove.

»I Sandhed!« sagde Greven med det ham ejendommelige Smil, »det er ikke saa ilde af en Mand, der skal skydes i Morgen Klokken syv!«

Vampa betragtede den sovende Albert med en vis Beundring, man kunde tydelig se, at dette Bevis paa Frygtløshed gjorde et dybt Indtryk paa ham.

»De har Ret, Hr. Greve!« sagde han, »denne Mand maa være en af Deres Venner.«

Derpaa nærmede han sig til Albert, slog ham paa Skulderen og sagde:

»Ekscellence! Behag at vaagne.«

Albert udstrakte sine Arme gned sine Øjne og vaagnede.

»Naa!« sagde han, »det er Dem, Kaptajn For Pokker! De skulde have ladet mig sove, jeg havde netop en behagelig Drøm, jeg drømte, at jeg dansede en Galopade med Grevinde G... hos Torlonia.«

Han saa nu paa sit Ur, som man havde ladet ham beholde, for at han selv kunde se, naar Tiden nærmede sig.

»Halv to,« sagde han, men hvorfor Pokker vækker De mig saa tidlig?«

»For at sige Dem, at De er fri, Ekscellence!« svarede Vampa.

»Min Kære!« svarede Albert med den mest utvungne og rolige Mine, »læg for Fremtiden vel Mærke til den store Napoleons Ord: Væk mig ikke, uden for slette Efterretninger! Dersom De nu havde ladet mig sove, saa havde jeg faaet min Galopade danset til Ende, og vilde været Dem meget taknemlig derfor. — Man har altsaa betalt Løsepengene for mig?«

»Nej, Ekscellence!«

»Hvorledes kan jeg da blive fri?«

»En Mand, som jeg ikke kan afslaa noget, er kommet for at fordre Dem tilbage.«

»Kommet herhen?«

»Ja.«

»For en Ulykke! Det maa være en meget elskværdig Person!«

Albert saa sig om og bemærkede Franz.

»Hvorledes? min kære Franz?« raabte han til ham, »og saa vidt har du drevet din Hengivenhed?«

»Ikke jeg min Ven,« svarede Franz, »men vor Nabo, Greven af Monte-Christo.«

»Hvad hører jeg, Hr. Greve!« sagde Albert glad. »De er en kostelig Mand, og jeg haaber, at De vil betragte mig som Deres bestandige Skyldner, saavel for Deres tidligere Artigheder som i Særdeleshed for denne.«

Han rakte Greven sin Haand. En besynderlig Gysen gennemfoer Greven, idet han berørte den. Banditten betragtede dette Optrin med Forundring, han var vant til at se sine Fanger skælve i sin Nærværelse, og her var nu dog en, hvis spøgefulde Lune aldeles ikke var blevet formørket; Franz glædede sig imidlertid over, at Albert havde opretholdt den franske Nations Ære, endogsaa iblandt Røvere.

»Min kære Albert!« sagde han til ham, »dersom du vil skynde dig, saa kan vi endnu ende Natten paa Torlonias Bal, du vil da kunne optage din Galopade, der hvor du blev afbrudt i den, saa at du slet ikke behøver at være fortrydelig paa Hr. Luigi, som i hele dette Anliggende har opført sig som en galant Mand.«

»I Sandhed, du har Ret!« svarede Albert, »og om et Par Timer kan vi være der. Hr. Luigi!« vedblev han, »er der endnu nogen Formalitet at iagttage, førend jeg tager Afsked fra Deres Ekscellence?«

»Aldeles ingen « svarede Vampa, »De er fri som Fuglen!«

»Nu, saa lev vel! — Kom, mine Herrer, kom!«

Albert, Franz og Greven gik nu ned ad Trapperne og gennem den firkantede Sal. Alle Banditterne stod med Hættene i Hænderne.

»Peppino!« sagde Vampa, »giv mig Faklen.«

»Hvad har De i Sinde?« spurgte Greven.

»Jeg vil ledsage Dem!« sagde Kaptajnen, »det er den mindste Ære, jeg kan udvise mod Deres Ekscellence.«

Og nu tog han Faklen ud af Hyrdens Hænder og gik foran sine Gæster, ikke som en Tjener, der gjorde sin Opvartning, men som en Konge, der gik foran sine Kavalerer. Da de var komne til Indgangen, bukkede han og sagde:

»Hr. Greve! Jeg beder Dem gentagende om at undskylde mig, og jeg haaber, at De, mine Herrer, ikke vil være vrede for det skete.«

»Nej, min kære Vampa,« svarede Greven, »De har paa en saa galant Maade gjort Deres Forseelse god igen, saa man næsten iristes til at takke Dem dertor.«

»Mine Herrer!« gentog Vampa idet han henvendte sig til de to unge Mennesker, »mit Tilbud vil maaske ikke forekomme Dem meget tillokkende, men dersom De en anden Gang skulde faa Lyst til at besøge mig, saa vil De altid være mig velkommen.«

Franz og Albert hilste. Greven gik foran, og Albert fulgte, medens Franz endnu tøvede et Øjeblik.

»Deres Ekscellence har noget at spørge mig om?« spurgte Vampa smilende.

»Ja, jeg havde nok Lyst til at vide, hvad det var for en Bog, som De læste med saa megen Opmærksomhed, da vi kom?«

»Det var Cæsars Kommentarer,« sagde Banditten, »det er min Yndlingslæsning.«

»Naa, kommer du ikke?« spurgte Albert.

»Jo!« svarede Franz, »nu kommer jeg!«

Han gik nu ogsaa ud af Hulen. Man havde allerede tilbagelagt nogle Skridt paa Sletten, Albert tændte sin Cigar ved Vampas Fakkell og sagde:

»Nu, Hr. Greve, lad os skynde os, det er mig magtpaaliggende at ende denne Nat hos Hertugen af Bracciano.«

De fandt Vognen paa samme Sted, hvor de havde forladt den. Greven sagde et Ord til Ali og Hestene toer atsted som en Stormvind. Klokken var ikke mere end to, da de to Venner traadte ind i Dansesalen; deres Tilbagekomst vakte Forundring, men da man saa dem begge, forsvandt alle de Bekymringer, som man havde næret for Alberts Vedkommende.

»Deres Naade!« sagde Vicomte de Morcerf til Grevinde G.... »De har i Gaar behaget at love mig en Gallopade; det er nu rigtignok temmelig sildig, at jeg erindrer Dem om Deres behagelige Løfte, dog — min Ven, hvis Sanddrthed De kender — vil forsikre Dem om, at det ikke er min Skyld.«

Og da Musikken i dette Øjeblik gav Signal til Dansens Begyndelse, slog Albert sin Arm om Grevindens smækre Midie og forsvandt med hende i de dansendes Hvirvel.

Franz kunde imidlertid ikke undlade at tilbagekalde Erintringen om den besynderlige Gysen, der saa tydeligt var gennemfaret Greven af Monte-Christo idet Øjeblik, da han maatte række Albert Haanden.

FJORTENDE KAPITEL.

Stævnemødet.

Da Albert vaagnede den næste Morgen, foreslog han Franz at aflægge Greven et Besøg. Han havde jo vel aflagt ham sin Taksigelse straks, men han indsaa, at en Tjeneste, som den Greven havde udvist imod ham, nok kunde fortjene at blive takket to Gange for.

Franz, som følte, at en Tilbøjelighed, der dog var blandet med Frygt, drog ham hen til Greven. vilde ikke lade sin Ven gaa alene til denne Mand og ledsagede ham derfor.

De havde næppe opholdt sig i et Par Minutter i Grevens Værelse, førend han allerede kom til dem.

»Hr. Greve,« sagde Albert, idet han gik ham i Møde, »tillad mig i Dag at gentage for Dem, hvad jeg i Gaar kun flygtigt berørte, nemlig, at jeg aldrig skal glemme, under hvilke Omstændigheder De er kommet mig til Hjælp, og at jeg stedse vil erindre, at jeg har Dem at takke for mit Liv.«

»Min kære Nabo,« svarede Greven smilende, »De overdriver Deres Forbindtlighed. De har kun at takke mig for Besparelsen af omtrent tyve Tusind Francs og slet ikke for mere. De ser, at det er ikke Imagen værd at tale om. Behag nu ogsaa at modtage min Kompliment. De har virkelig vist Dem at være et Mønster paa Koldblodighed og Fatning.«

»Hvad var der andet for mig at gøre, Hr. Greve?« svarede Albert. »Jeg forestillede mig, at jeg havde indviklet mig i en dum Affære, som havde en Duel til Følge, og nu vilde jeg kun gøre det begribeligt for disse Røvere, at man vel duellerer i ethvert Land, men at det kun er Franskmændene, der gør det med smilende Mine. Da min Forbindtlighed imod Dem imidlertid ikke bliver mindre derved, saa er jeg saa fri at spørge Dem, om jeg ikke selv eller gennem mine Venner og Bekendtskaber, kan være Dem til nogen Tjeneste. Min Fader, Greven af Morcerf, som er af spansk Herkomst, beklæder en høj Stilling i Frankrig og Spanien, og jeg stiller saavel mig selv, som alle de, der elsker mig, til Deres Befaling.«

»Nuvel,« svarede Greven, »jeg tilstaar, Hr. de Morcerf, jeg ventede dette Tilbud af Dem, og jeg modtager det hjertelig gerne. Jeg havde allerede gjort Regning paa Dem for at udbede mig en væsentlig Tjeneste.«

»Og hvilken?«

»Jeg har endnu aldrig været i Paris og kender derfor ikke denne Stad.«

»Er det muligt?« raabte Albert, »De har kunnet leve ind-

til nu uden at have set Paris? Det er utroligt!«

»Og dog er det saaledes. Men jeg føler ligesom De, at det er umuligt at vedligeholde et længere Ubekendtskab med den dannede Verdens Hovedstad. Maaske jeg for længe siden vilde have foretaget denne uundgaaelige Rejse, dersom jeg havde kendt nogen, der kunde indføre mig i denne Del af Verden, med hvilken jeg slet ingen Forbindelse har.«

»O — en Mand som De!« raabte Albert.

»De er altfor god! Men da jeg ikke kan tilegne mig nogen anden Fortjeneste, end den at eje nogle Millioner mere end Deres rigeste Bankierer, og da jeg ikke rejser til Paris for at gøre Børsforretninger, saa har denne ene Omstændighed hidtil holdt mig tilbage. Deres Tilbud har imidlertid bestemt mig. De paatager Dem altsaa, min kære Hr. de Morcerf« — Greven ledsagede disse Ord med et besynderligt Smil — »under mit Ophold i Frankrig at aabne Portene for hin Verden, hvor jeg vil være lige saa fremmed, som om jeg var en Huroner eller en Cochinkineser.«

»Hvad det angaar, Hr. Greve,« svarede Albert, »da vil jeg af Hjertet gerne gøre dette, og det saa meget mere — ja le ikke af mig, kære Franz! — som jeg i Morges fik et Brev, der kalder mig tilbage til Paris. Det drejer sig nemlig om en Forbindelse med et anseeligt Hus, som staar i det bedste Forhold til Pariserverdenen.«

»En Giftermaals-Forbindelse?« spurgte Franz smilende.

»Det forstaar sig, og naar du kommer tilbage til Frankrig, vil du i mig finde en sat Mand og maaske en Familie-fader. Det vil passe fortræffeligt til min medfødte Alvor, ikke sandt? I ethvert Tilfælde, Hr. Greve, erklærer jeg gentagende, at jeg og mine tilhører Dem med Liv og Sjæl!«

»Jeg modtager det,« svarede Greven, »thi jeg tilsværger Dem, at jeg kun manglede en saadan Lejlighed for at udføre de Hensigter, som jeg allerede længe har næret.«

Franz tvivlede ikke noget Øjeblik om, at det var de Planer, som Greven med nogle Ord havde berørt under deres Ophold i Grotten paa Monte-Christo. Han betragtede derfor Greven, medens han sagde disse Ord, for om muligt at læse noget i hans Ansigtstræk, der kunde afsløre de Hensigter, der førte ham til Paris. Men det var vanskeligt at trænge ind i denne Mands Tanker, især naar han skjulte dem under et Smil.

»Men, Hr. Greve,« sagde Albert, glad over at kunne indføre en Mand som Greven af Monte-Christo, »Deres Bestemmelse er dog vel ikke en af hine luftige Planer, som der gives saa mange af, og som det første Vindpust omblæser, fordi de kun er byggede paa Sand?«

»Paa Ære nej!« svarede Greven, »jeg vil rejse til Paris, jeg maa rejse dertil.«

»Og hvornaar?«

»Hvornaar rejser De?«

»Jeg?« sagde Albert, »om fjorten Dage eller tre Uger senest «

»Velan!« sagde Greven, »jeg vil bestemme mig dertil om et Fjerdingaar. De ser, jeg giver Dem god Tid «

»Om et Fjerdingaar,« raabte Albert glad, »vil De banke paa min Dør!«

»Vil De bestemme Stævnemødet til Dag og Time? Men jeg siger Dem, at jeg er punktlig indtil det kedsommelige!«

»Herligt! Lad det være saaledes!«

Greven tog Almanakken, som hængte ved Siden af Spejlet.

»Vi har i Dag den 21. Februar« — han saa paa Uret —, »Klokken er halv elleve. Vil De vente mig den 21. Maj Klokken halv elleve Formiddag?«

»Fortræffeligt!« svarede Albert, »Frokosten skal være beredt!«

»De bor?«

»Rue du Helder Nummer 27.«

»De er formodentlig alene der, saaledes at jeg ikke generer nogen?«

»Jeg bor i min Faders Hotel, men i en særskilt Pavillon over Gaarden.«

»Meget vell!«

Greven tog sin Tegnebog og skrev: Rue du Helder Nummer 27, den 21. Maj Klokken halv elleve Formiddag.

»Og nu,« sagde Greven, idet han stak Tegnebogen i Lommen, »kan De være sikker paa, at Deres Urviser ikke kan være mere nøjagtig end jeg.«

»Har jeg den Fornøjelse at se Dem igen, førend jeg rejser?« spurgte Albert.

»Det beror paa, hvornaar De rejser.«

»I Morgen Aften Klokken fem.«

»Saa maa jeg sige Dem Farvel, jeg har Forretninger i Neapel og vil ikke kunne være tilbage her, førend paa Lørdag eller Søndag.«

»Og De, Hr. Baron,« spurgte Greven Franz, »rejser De ogsaa?«

»Ja.«

»Iil Frankrig?«

»Nej, til Venedig, jeg bliver endnu et Par Aar i Italien.«

»Vi vil altsaa ikke træffe sammen i Paris?«

»Jeg tror ikke at kunne have den Ære.«

»Saa vil jeg ønske Dem en lykkelig Rejse, mine Venner,« sagde Greven, idet han rakte hver af dem en Haand.

Derpaa anbefalede de to unge Mennesker sig og gik.

»Hvad fejler dig, Franz?« spurgte Albert, da de atter var i deres Værelse, »du ser saa bekymret ud.«

»Jeg tilstaar det,« svarede Franz, »Greven er et besynderligt Menneske, og jeg imødeser med en vis Bekymring det Stævnemøde, du har aittalt med ham.«

»Hvad — Bekymring over dette Møde! Du er gal, kære Franz.

»Gal eller ikke, saa er det dog Tilfældet,« svarede Franz.

»Hør,« sagde Albert, »det er mig kært, at der nu gives en Lejlighed til at sige dig det, men jeg har altid fundet dig temmelig kold mod Greven, medens han har været det modsatte mod os. Har du noget særdeles imod ham?«

»Maaske.«

»Har du set ham noget andet Sted, før vi traf sammen med ham her?«

»Netop.«

»Og hvor?«

»Vil du love mig ikke at røbe et Ord af, hvad jeg vil sige dig?«

»Det lover jeg.«

»Velan, saa hør!«

Franz fortalte nu Albert om sin Udflugt til Monte-Christo, hvorledes han dér havde truffet et Selskab af Smuglere, blandt hvem der ogsaa havde været nogle korsikanske Banditter. I Særdeleshed fremhævede han alle Omstændigheder ved den mystiske Gæstfrihed, som Greven havde udvist mod ham i sin Tusind og én Nats Hule. Han fortalte om Aitensmaaltidet, om Hatschien, om Statuerne, om Drømmen og Virkeligheden, og om, hvorledes der ved hans Opvaagnen ikke var blevet ham andet tilbage af alt det forunderlige, end den lille Yacht, der paa Horizonten syntes at sejle mod Porto-Vechio. Derpaa fortalte han om sit nuværende Ophold i Rom, om Natten i Kolosseum, Grevens Samtale med Vampa, hvor Greven havde lovet at udvirke Peppinos Benaadning, et Løfte, som han havde opfyldt saa vel. Derpaa kom han til den sidste Nats Eventyr, til den Forlegenhed, i hvilken han havde befundet sig, da han saa, at han manglede syv til otte Hundrede Pjastre i den forlangte Sum, at han endelig havde faaet det Indfald at henvende sig til Greven, hvilket ogsaa havde haft saa interessante og tilfredsstillende Følger.

Albert hørte opmærksomt til. Da Franz var færdig med sin Fortælling, sagde Albert:

»Men, kære Franz, ser du da noget dadelværdigt i dette? Greven af Monte-Christo. I.

Greven rejser for sin Fornøjelse, og da han er rig, har han selv et Skib. Gaa til Portsmouth eller Southampton, og du vil finde Havnene fulde af Yachter, som tilhører rige Engländerne, der har den samme Særhed. For nu at have et Højdepunkt paa sine Strejferier, for ikke at være fordømt til disse skrækkelige Restaurationer, som nu har forgiftet mig i fire Maaneder og dig i fire Aar, og endelig for ikke at være nødt til at ligge i disse afskyelige Senge, som man ikke kan sove i, har han ladet sig indrette et Aftrædelseslokale paa Monte-Christo. Da denne Lejlighed nu har været indrettet, saa har han maaske befrygtet, at den tosksanske Regering skulde gøre Indsigelser, saa har han købt Øen og antaget dens Navn. Anstreng din Hukommelse lidt, og sig mig, hvor mange af vore Bekendte, der har antaget Navne efter Besiddelser, som de aldrig har ejet!»

»Men,« sagde Franz, »de korsikanske Banditter, der befandt sig mellem hans Skibsmandskab?«

»Naa — hvad forunderligt er der ved det? Du ved bedre end nogen anden, at de korsikanske Banditter ikke er Tyve, men ganske simpelt Flygtninge, som en eller anden Vendetta har forjaget fra deres Hjem; man kan altsaa omgaas dem ganske ugenert. I det mindste erklærer jeg, at dersom jeg nogensinde skulde komme til Korsika, saa vilde jeg først forestille mig for Columbas Banditter, og siden for Guvernøren og Præfekten, saa indtagende finder jeg dem.«

»Men Vampa og hans Bande,« indvendte Franz, »overfalder Folk for at plyndre dem, det vil Du vel ikke nægte, og hvad siger du da om Grevens Indflydelse hos dem?«

»Jeg siger, min Kære, at da jeg efter al Sandsynlighed har Grevens Indflydelse at takke for mit Liv, saa tør jeg ikke bedømme den for strengt, du vil altsaa indse, at jeg maa være ham Tak skyldig og ikke regne ham det til nogen Last, da han i det mindste har sparet mig en smuk lille Sum, om ikke reddet mit Liv, en Sum, som man maaske ikke vilde have vurderet mig til i Frankrig, hvilket beviser,« tilføjede han smilende, »at en Profet ikke er agtet i sit Fædreland.«

»Ja, der har vi det netop! Fra hvilket Land er Greven? Hvilket Sprog er hans Modersmaal? Hvormed underholder han sig, og hvorfra har han sin umaadelige Formue? Hvorledes har den første Del af hans hemmelighedsfulde og ubekendte Levnet været, siden det har givet den anden Del et saa mørkt og menneskeiejensk Anstrøg? Dersom jeg var i dit Sted, saa vilde jeg ønske at vide alt dette.«

»Min kære Franz,« svarede Albert, »da du ved Modtagelsen af mit Brev indsaa, at vi behøvede Hr. Grevens Hjælp, da sagde du til ham: Min Ven Albert er i Fare, hjælp mig at befri ham derfra. Ikke sandt?«

»Jol«

»Spurgte han dog saa: Hvem er denne Albert de Morcerf? Hvorfra har han sit Navn, og hvorfra sin Formue? Hvormed underholder han sig, hvor er han født, hvor er hans Fædreland? — Har han spurgt dig om det?«

»Nej, det har han rigtignok ikke.«

»Han kom straks og dermed var alting afgjort, han befriede mig af Vampas Hænder, hvor jeg uagtet den Uforfærdethed, som du roste mig for, befandt mig særdeles ilde. Og nu, min Kære, naar han for en saadan Tjeneste ikke forlanger andet af mig, end hvad man gør for den første den bedste russiske eller italienske Prins, nemlig at forestille ham for Eliten i Paris, vilde du saa have, at jeg skulde nægte ham det? Franz — du er gal?«

»Gør, som du vil, Albert!« sagde Franz med et Suk, »thi alt, hvad du nylig har forklaret mig, det maa jeg tilstaa er ligesaa sandt, som at Greven af Monte-Christo desuagtet er et gaadefuldt Menneske.«

»Greven af Monte-Christo er en Filantrop; han har ikke sagt dig, i hvilken Hensigt han rejser til Paris? Men lad os ikke tale mere derom, kære Franz, men gaa til Bords og derefter aflægge et Afskedsbesøg i St. Pederskirken.«

De gjorde som Albert havde foreslaaet, og den næste Efttermiddag Klokken fem skiltes de to unge Mennesker. Albert de Morcerf for at vende tilbage til Paris, og Franz d'Epinau for at tilbringe fjorten Dage i Venedig.

FEMTENDE KAPITEL.

Forventningen.

I Huset i Heldersgade, som Albert havde bestemt Greven af Monte-Christo som Mødested, blev om Morgen den 21. Maj truffet alle Forberedelser for at gøre den unge Mands Indbydelse Ære. Albert de Morcerf beboede en særskilt lille Bygning i Hjørnet af en stor Gaard, lige overfor en anden Bygning, som beboedes af Tjenestetyendet. Kun to Vinduer i denne Pavillon vendte ud til Gaden. Mellem Gaarden og Haven hævede sig Grev og Grevinde de Morcerfs elegante Bolig. Hele Husets Facade mod Gaden var omgivet af en Mur, i hvis Midte der var en Gitterport med forgyldte Spidser til Ekvipagernes Ud- og Indkørsel. Gennem de to Vinduer mod Gaden kunde Albert se, hvad der foregik udenfor, og naar dette foranledigede ham til at foretage nærmere Undersøgel-

ser, saa kunde han, for at forfølge disse uden at blive bemærket, gaa ud at en lille Dør, der lignede Døren ved Siden af Portnerens Bolig, og som vi vil beskrive nøjagtigere.

Man kunde tristes til at tro, at denne lille Dør var blevet glemt lige fra den Tid, da Huset blev opført, og siden tremdeles stedse var blevet fordømt til Glemsel, saa bestøvet og ubenyttet saa den ud, og dog vidnede dens velsmurte Laas og Hængsler om et hyppigt og hemmeligt Brug.

Denne lille næsvise Dør konkurrerede med de to andre og undgik Portnerens Vagtsomhed og Overblik, naar den ligesom Ali Babas fortryllede Port i Tusind og en Nat aabnede sig for nogle kabalistiske Ord, udtalte af den blødeste Stemme, eller ved den indeste Fingers sagte Berørelse. Ved Enden af den brede og ubesøgte Korridor, til hvilken denne lille Dør førte, og som tillige dannede et Forværelse, betandt sig til højre Alberts Spiseværelse, hvis Vinduer vendte ud mod Gaarden, og til venstre en lille Sal, som vendte ud mod Haven. Etagen ovenfor var ligeledes inddelt, kun med den Forskel, at den Plads, som korridoren optog nedenfor, her var benyttet til et tredje Værelse, saa der fandtes en Sal, et Sovekammer og et Kabinet. Salen underneden bestod kun af en Slags algiersk Divan for Tobaksrøgere. Over den anden Etage var der et større Rum, der dannede et Slags Atelier eller snarere Pulterkammer og tjente til Opbevaringssted for Jagthorn, Violiner, Fløjter og kortsagt et næsten fuldstændigt Orkester, dernæst var der Staffelier, Farver, Rappirer, Fægtehandsker, Kaarder og alle Slags Stokke; alt opdyngtet imellem hverandre.

Der var ogsaa gamle Møbler fra Franz den Førstes Tid, antike Stole, paa hvilke maaske Henrik den Fjerde, Sully, Ludvig den Trettende eller Richelieu havde siddet, og paa hvis Ryg der var udskaaret et Vaaben med blaat Felt og Frankrigs tre Lillier med Kongekronen over.

Paa det mest iøjnefaldende Sted stod et Piano af Rosentræ, som i sin snævre, men klangfulde Kasse skjulte et helt Orkester, og som sukkede under Vægten af Beethovens, Vebens og Mozarts Mesterværker.

Det er en Selvtølge, at dette Værelse var Alberts Yndlingsopholdssted.

Paa den bestemte Dag havde Albert taget Ophold i den lille Sal i Stueetagen. Paa et Bord, som var omgivet af en blød og bred Divan, fandtes alle bekendte Tobakker, og i et aabent Skab en Samling af alle Slags Piber af alle forskellige Dannelser for at enhver Tobaksrøger kunde vælge efter egen Lyst og Tilbøjelighed.

Da Klokken var tre Kvarter til ti, traadte Kammertjeneren

ind Han og en lille Knøs ved Navn John udgjorde Alberts hele Tjenerskab, dog maa det bemærkes, at Hotellets Kok ogsaa stod til hans Raadighed. Denne Kammertjener, som hed Germain, og som besad sin unge Herres hele Fortrolighed, bragte en Pakke Aviser som han lagde paa Bordet, og en Pakke Breve, som han leverede Albert. Albert kastede et liøøvldiøt Blik paa disse forskellige Papirer og valgte to Breve med en sirlig Udskrift og vellugtende Papir; han brød Seglene og læste med en vis Opmærksomhed.

»Hvorledes er disse Breve komne?« spurgte han.

»Det ene med Posten, det andet har Madame Danglars Kammertjener bragt.«

»Underret Madame Danglars om, at jeg modtager den Plads som hun tilbyder mig i sin Loge. — Vent lidt, Germain! — Saa maa De i Dagens Løb gaa til Rosa og sige hende, at jeg i Følge hendes Indbydelse vil spise til Aften hos hende naar Operaen er til Ende.

»Hvornaar befaler Herren Anretningen?«

»Lad Bordet være dækket bestemt Klokken halv elleve. Debray vil maaske gaa i Ministeriet og forøvrigt,« han saa i sin Tegnebog, »er det nu paa den Tid, som jeg har bestemt Greven til, det er den 21. Maj Klokken halv elleve, og omendskønt jeg ikke stoler saa meget paa hans Løfte, saa vil jeg dog være bestemt.

Kammertjeneren bortfjernede sig, og Albert kastede sig paa Divanen rev Omslaget af tre Aviser, læste Teater anmeldelserne og kastede derpaa Paris' tre mest læste Blade fra sig, idet han gabede og mumlede:

»Disse Aviser bliver virkelig hver Dag mere og mere kedelige.«

I dette Øjeblik holdt en let Vogn for Døren, og et Øjeblik derefter traadte Kammertjeneren ind for at melde Hr. Lucian Debray. En høj, blond og bleg ung Mand med graa og ubevægelige Øjne, tynde, kolde Læber, iført en blaa Frakke med ciselerede Guldknapper, traadte nu ind, uden at smile, uden at tale, og med en halv-officiel Mine.

»God Morgen, Lucian, god Morgen!« raabte Albert »ah, De forskrækker mig næsten med Deres Nøjagtighed, min Kære. Jeg havde ventet, at De vilde blive den sidste, og De kommer førend Klokken ti, medens Mødet først var bestemt til Klokken halv elleve; det er jo ganske mærkeligt. Skulde Ministeriet maaske være styrtet?«

»Nej, min Bedste,« sagde den unge Mand og satte sig mageligt i Sofaen, »vær kun rolig, vi vakler altid men vi falder aldrig, og jeg begynder at tro, at vi lidt efter lidt opnaar en Uafsættelighed, ikke at tale om, at Halvøens Anliggender vil befæste os fuldstændig.«

»Ja saa, det er sandt! De fordriver jo Don Carlos fra Spanien.«

»Det vel ikke, min Bedste, lad os ikke fare vild deri, vi fører ham kun over Frankrigs Grænse til den anden Side og sikrer ham et kongeligt Tilflugtssted i Burgos.«

»I Burgos?«

»Ja, han har intet at beklage sig over. Hvad Pokker! Burgos er Kong Carl den Syvendes Residens. Hvorledes — De vidste det ikke? Det var allerede i Gaar bekendt over hele Paris, og i Forgaars talte man allerede om det paa Børsen; thi Hr. Danglars — jeg ved ikke hvorfor dette Menneske har alle Nyheder ligesaa tidlig som vi — har spekuleret i Papiernes Stigen og vundet en Million.«

»Og De, som det lader til, et nyt Baand; thi jeg ser en blaa Stribe ved Deres Ordensbaand.«

»Hm — ja! Man har sendt mig Carl den Tredies Orden,« svarede Debray skødesløst.

»Nu, forestil Dem ikke saa ligegyldig derved, men tilstaa at det har glædet Dem.«

»Paa Ære, ja. Paa en fin sort Kjole tager en lille Stjerne sig slet ikke ilde ud, den fuldstændiggør Toiletten.«

»Og « tilføjede Morcerf smilende, »man ser ud som en Prins af Wales eller som Hertugen af Reichstadt.«

»Det er ogsaa derfor, at De ser mig saa tidlig i Dag, min Kære.«

»Fordi De har faaet Carl den Tredies Stjerne og vilde meddele mig denne behagelige Nyhed?«

»Nej, fordi jeg har tilbragt denne Nat med at udfærdige femogtyve diplomatiske Depescher. Da jeg kom hjem i Morges vilde jeg sove, men fik Hovedpine og stod op igen for at ride ud en Timestid. I Boulogneskoven blev jeg imidlertid baade sulten og kedsommelig, da erindrede jeg, at De i Dag giver en god Frokost, og derfor er jeg her. Jeg er sulten, giv mig at spise; jeg keder mig, sørg for at more mig!«

»Det er min Pligt som Vært dyrebare Ven,« sagde Albert, idet han ringede, medens Lucian bladede om i Aviserne med Guldknappen af sin Spadserestok. — »Germain, et Glas Xeres og en Tvebak! Eller tag en Cigar.«

»Min kære Greve!« sagde Lucian, idet han tændte en Manillacigar ved et rosenrødt Vokslys, og lænede sig tilbage i Divanen, »hvor De er lykkelig De har slet ikke noget at bestille. Ja i Sandhed, De ved ikke selv, hvor lykkelig De er.«

»Og hvad vilde De da gøre,« svarede Morcerf med en let Spot, »naar De ikke havde noget at bestille? De, som i Egenkab af Sekretær hos en Minister paa samme Tid er indviet baade i de store europæiske Kabaler og i Paris' smaa Intriger. De, som beskytter Konger, og endogsaa Dronninger, som

forener Partier, leder Valgene, De som fra Deres Kabinet udretter mere med Deres Pen og Deres Telegrafer, end Napoleon udrettede paa Valpladserne med sin Kaarde og sine Sejre. De, som foruden Deres Gage har 25.000 Livres i aarlige Renter, som har Pladser i Operaen og i Jockeyklubben, De skulde ikke kunne finde Midler til at adspredde dem? — Velan — saa vil jeg adspredde Dem!»

»Og hvorledes det?»

»Ved at forskaffe Dem et nyt Bekendtskab.«

»Med en Herre eller en Dame?»

»Med en Herre.«

»O jeg kender allerede mange.«

»Men De kender endnu ingen som ham.«

»Hvor kommer han da fra? — Fra Verdens Ende?»

»Maaske endnu længere borte fra.«

»For Pokker, jeg vil dog ikke haabe, at han bringer vor Frokost med?»

»Nej, vær De rolig! Vor Frokost bliver tilberedt i min Moders Køkken. Men De er jo sulten?»

»Ja, jeg tilstaar det, saa ydmygende som det endogsaa maa synes; men jeg spiste i Gaar til Middag hos Hr. de Villefort, og De har maaske lagt Mærke til, at man spiser meget daarligt hos disse Øvrighedspersoner, det synes altid, som om de havde en ond Samvittighed.«

»Men saa tag dog endnu et Glas Xeres og en Tvebak!»

»Med Fornøjelse, Deres spanske Vin er fortræffelig.«

»Ja, den forøger Appetiten; men tys! Jeg hører Beauchamps Stemme i Forværelset, nu kan De disputere med ham, saa bliver Tiden Dem ikke saa lang.«

»Hr. Beauchamp!« meldte Tjeneren.

»Kom nærmere, kom nærmere, frygtelige Pen!« sagde Albert idet han gik den unge Mand i Møde, »her finder De Hr. Debray, som afskyer Dem, uden at have læst Dem, i det mindste siger han saaledes.«

»Han har Ret,« svarede Beauchamp »han bærer sig ad ligesom jeg: thi jeg kritiserer ham, uden at vide, hvad han har gjort. God Morgen, Kommandør!»

»Ah! De ved det allerede,« svarede Sekretæren, idet han med en smilende Mine vekslede et Haandtryk med Journalisten.

»Det forstaar sig,« sagde Beauchamp. »Men nu et Ord, min kære Albert, skal vi spise Frokost eller skal vi spise til Middag? Jeg skal møde i Kammeret.«

»Vi skal kun spise Frokost, vi venter kun to Personer, saa snart disse er komne, sætter vi os straks til Bordet.«

»Og hvad er det for Personer, som De venter?« spurgte Beauchamp.

»En Adelsmand og en Diplomat.« svarede Albert.

»Saa kan vi faa Lov til at vente to gode Timer paa Adelsmanden, og endnu to paa Diplomaten. Jeg vil komme igen til Desserten; gem nogle Jordbær, Kaffe og Cigarer til mig, saa vil jeg spise en Kotelet paa Kammeret.«

»Gør ikke det, Beauchamp; thi selv hvis Adelsmanden var en Montmorency og Diplomaten en Metternick, saa vil vi dog spise Klokken halv elleve. Gør ligesom Debray, smag min Xeres og mine Tvebakker.«

»Naa, lad gaa da, jeg vil blive. Jeg maa nødvendig søge lidt Adspredelse i Dag.«

»Herligt! Netop ligesom Debray, dog forekommer det mig, som Oppositionen maatte være glad, naar Ministeriet er sørgmodig.«

»Ja, ser De, min gode Ven, De ved ikke, hvad der forestaar mig. Jeg skal endnu i Dag høre en Tale af Hr. Danglars i de Deputeredes Kammer, og i Aften hos hans Kone skal jeg høre en Tragedie af en Pair i Frankrig.

»Ja, nu begriber jeg, at De kan trænge til at samle et Forraad af Munterhed.«

»De kan dog vel ikke have noget mod Hr. Danglars' Taler,« sagde Debray, »han hører jo til Oppositionen og stemmer altsaa for Dem.«

»Det er netop Ulykken! Jeg venter ogsaa, at De med det første vil ansætte ham i Pairskammeret for ret at kunne le ham ud af Hjertenslyst.«

»Min Kære!« sagde Albert til Beauchamp, »man ser, at de spanske Spørgsmaal er velordnede; thi De er forfærdelig rebelsk i Dag. Betænk dog, at man i Paris taler om et Giftermaal mellem mig og Frøken Eugenie Danglars; min Samvittighed forbyder mig altsaa at høre Dem dadle en Mand, der engang skal sige til mig: Hr. Vikomte, De ved, at jeg giver min Datter to Millioner i Medgift!«

»Godt, godt!« sagde Beauchamp, »det Giftermaal bliver der dog aldrig noget af. Kongen kan gøre ham til Baron, ja han kan gøre ham til Adelsmand, og Greven af Morcerf er altfor meget Aristokrat til at han, for to lumpne Millioner, skulde samtykke i en saadan Mesalliance. Vikomte de Morcerf kan kun ægte en Markise.«

»Men to Millioner er dog en ganske køn lille Sum.« mente Albert.

»Lad De ham snakke, Morcerf, og gift De Dem!« sagde Debray skødesløst. »De gifter Dem med en Pengepose, ikke sandt? Altsaa et Vaaben mindre og et Nul mere til Summen.«

»Jeg tror næsten, at De har Ret, Lucian!« svarede Albert adspredt.

Hr. de Chateau-Renaud! Hr. Maximilian Morrel!« meldte Tjeneren.

»Saa er vi altsaa fuldtallige.« sagde Beauchamp. »og kan nyde Frokosten; thi hvis jeg ikke tager fejl, saa ventede du kun to Personer.«

»Morrel?« mumlede Albert overrasket, »Morrel — hvad skal det betyde?«

Men førend Albert kunde betænke sig havde Chateau-Renaud, en smuk ung Mand paa tredive Aar, Adelsmand fra Top til Taa, allerede grebet hans Haand.«

»Tillad mig, min Dyrebare!« sagde han, »at forestille Dem Hr. Maximilian Morrel. Kaptajn ved Spahierne, min Ven og endnu mere, min Redningsmand. Forøvrigt er han en Mand, som anbefaler sig selv.«

Og han fremførte denne høje og ædle Skikkelse med de gennemborende Øine og det sorte Overskæg. En rig, halv fransk, halv østerlandsk Uniform, som klædte ham overordentlig smukt, fremhævede hans kraftige Skikkelse og hans høje Bryst, som var smykket med Æreslegionens Kors. Den unge Officer bukkede galant.

»Min Herre!« sagde Albert forekommende, »Hr. Baron de Chateau-Renaud vidste, at det vilde være mig en stor Fornøjelse at gøre Deres Bekendtskab. De er en af hans Venner, saa vær ogsaa vor Ven!«

»Meget vel!« sagde Chateau-Renaud, »og De maa tilføje Ønsket om, at han i paakommende Tilfælde vil gøre det samme for Dem, som han har gjort for mig.«

»Og hvad har han da gjort?« spurgte Albert.

»O!« sagde Morrel, »det er ikke Umagen værd at tale om; den Herre behager at overdrive det.«

»Hvorledes?« raabte Chateau-Renaud, »ikke Umagen værd at tale om? Hvad De der siger, min kære Morrel, er altfor filosofisk; det kan være rigtig nok for Deres Vedkommende, eftersom De daglig udsætter Dem for Livsfare, men ikke for mig, som kun en Gang tilfældigvis har gjort det.«

»Jeg kan heraf indse, Hr. Baron, at Kaptajn Morrel har frelst Deres Liv.«

»Ja, paa Ære, det er fuldkommen rigtig!« svarede Chateau-Renaud.

»Og ved hvilken Lejlighed?« spurgte Beauchamp.

»Min Ven, Beauchamp!« sagde Debray, »De maa vide, at jeg er nærved at dø af Sult, indlad Dem derfor ikke paa Fortællinger.«

»Nu vel!« sagde Beauchamp, »jeg vil aldeles ikke opsætte Spisetiden, Chateau-Renaud kan fortælle os det ved Bordet.«

»Mine Herrer!« sagde Morcerf, »Klokken er endnu ikke

mere end et Kvarter til elleve, og jeg maa derfor gøre Dem opmærksom paa, at vi venter endnu en Gæst.«

»Det er sandt, Diplomaten!« sagde Debray.

»Diplomat eller ikke, jeg ved det ikke selv, men jeg ved, at jeg for mit Vedkommende har overdraget en Forretning til ham, som han har udført saa fuldkommen til min Tilfredshed saa at dersom jeg var Konge, saa vilde jeg straks gøre ham til Ridder af alle mine Ordener.«

»Nu vel, da vi altsaa ikke sætter os til Bords endnu,« sagde Debray, »saa skænk Dem et Glas Xeres, ligesom vi andre har gjort og fortæl os Historien, Baron!«

Baronen skænkede og drak.

»De maa vide, at jeg havde faaet det Indfald at rejse til Afrika.«

»Det er en Vej, som Deres Forfædre har anvist Dem,« bemærkede Morcerf.

»Ja,« indvendte Beauchamp, »men jeg tvivler om, at De gjorde det i samme Hensigt som Deres Forfædre, nemlig for at udrive Kristi Grav af de Vantroes Hænder.«

»De har Ret, Beauchamp,« svarede den unge Aristokrat, »det skete virkelig kun for at tilfredsstille min Lyst til Pistol-skydning. Jeg har, som De ved, en stor Modbydelighed for Dueller, siden to vidner, som jeg havde valgt i en Sag, tvang mig til at saare en af mine bedste Venner i Armen; det var den stakkels Franz d'Epinay, som De alle kender.«

»Ja, det er sandt!« sagde Debray, »De duellerede jo. Hvad var det egentlig for?«

»Jeg vil være Djævlens, dersom jeg erindrer det!« sagde Chateau Renaud, »men jeg erindrer, at jeg skammede mig ved at begrave et Talent som mit, og at jeg derfor vilde forsøge mine nye Pistoler, som jeg har faaet forærede paa Araberne. Følgelig indskibede jeg mig til Oran; derfra kom jeg til Constantine, og jeg kom da netop tidsnok til at se Belejringen blive hævet. Jeg begav mig altsaa paa Tilbagetogget ligesom de andre. I otteogfyrretyve Timer udholdt jeg temmelig godt Regnen om Dagen og Sneen om Natten, men den tredie Morgen døde min Hest af Kulde, og jeg maatte altsaa gøre mit Tilbagetog til Fods. Seks Arabere kom farende i Galop for at hugge Hovedet af mig. De to af dem nedstrakte jeg med min Dobbeltflint og to andre med mine Pistoler, men der var endnu to tilbage, og jeg var nu vaabenløs. Den ene greb mig ved Haaret — derfor har jeg nu ladet det skære saa kort af, thi man ved aldrig, hvad der kan ske—, den anden slyngede sin Yatagan om min Hals og jeg følte allerede Jernet kolde Spidser, da denne Herre kom mig til Hjælp og med et Pistolskud dræbte den, som holdt mig ved Haarene, og klø-

vede Hovedet paa den, som lavede sig til at skære Halsen over paa mig. Denne Herre havde foresat sig at redde et Menneskes Liv den Dag, og Tilfældet vilde, at jeg blev dette Menneske.«

»Ja,« sagde Morrel smilende, »det var den femte September, netop Aarsdagen efter en meget vigtig Dag, paa hvilken min Fader blev frelst paa en saa vidunderlig Maade. Derfor højtideligholder jeg, for saa vidt som det staar i min Magt, stedse denne Dag ved en eller anden.....«

»Den Historie, som Hr. Morrel hentyder til.« afbrød Chateau-Renaud, »er i Sandhed forunderlig, og han vil fortælle Dem den en anden Gang, naar De bliver nærmere bekendt med ham; for i Dag vil vi nu pleje vore Maver og lade Erindringerne hvile. Hvornaar skal vi spise Frokost, Albert?«

»Klokken halv elleve.«

»Præcis?« spurgte Debray, idet han saa paa sit Ur.

»De vilde forhaabentlig endnu tilstede mig en Naadesfrist af fem Minutter,« sagde Morcerf, »thi ogsaa jeg venter en Frelser.«

»Og hvis?«

»Min egen!« svarede Morcerf. »Tror De da ikke, at jeg ogsaa kan blive reddet lige saa vel som enhver anden, og at det kun er Arabere, der skærer Halsen over paa Folk? Vor Frokost vil blive en fuldkommen filantropisk Frokost, og jeg haaber, at vi i det mindste skal have to af Menneskehedens Velgørere ved Bordet.«

»Og hvor kommer han fra?« spurgte Debray. »Undskyld min Paatrængenhed, jeg ved nok, at De allerede har besvaret dette Spørgsmaal, men saa ubestemt, at jeg tager mig den Frihed at gentage det.«

»Jeg ved det virkelig ikke,« sagde Albert. »Da jeg for et Fjerdingaar siden indbød ham, var han i Rom, men hvem kan vide, hvilken Vej han siden kan have været?«

»Og tiltror De ham virkelig at være bestemt?« spurgte Debray.

»Jeg tiltror ham alt!« svarede Morcerf.

»Betænk vel, at naar vi regner de fem Tillægsminutter med, saa har vi kun omtrent ti Minutter tilbage.«

»Godt, jeg vil benytte dem for at sige et Par Ord om min Gæst.«

»Undskyld,« sagde Beauchamp, »kan man faa Stof til en Føljetonartikel deraf?«

»Ganske sikkert, og det til en meget interessant!« svarede Morcerf.

»Saa fortæl da, thi jeg ser nok, at jeg dog kommer til at forsømme Mødet i Kamret, og saa maa jeg holde mig skadeløs.«

»Jeg var i Rom ved Karnevalstiden.....«

»Det ved vi!« sagde Beauchamp.

»Men De ved ikke, at jeg blev fanget af Røvere.«

»Der er ingen Røvere mere,« sagde Debrav.

»Aa, der gives dog nogle — og de afskyeligste og dog beundringsværdige, thi jeg har fundet dem meget skønne.«

»Hør, min kære Albert, tilstaa kun, at Deres Kok har forsinket sig, at Deres Østers ikke er ankomne fra Ostende, og at De, efter Madam de Maintenons Eksempel vil opvarte os med en Historie i Stedet for et Maaltid Sig det kun ganske oprigtigt, min Kære, vort Selskab er fornøftigt nok til at tilgive Dem det og til at høre Deres Historie, i hvor fabelagtig den endogsaa lover at blive.«

»Og jeg siger Dem, at denne Historie indeholder kun den rene Sandhed fra Begyndelsen til Enden skønt den maaske kan synes fabelagtig. Røverne havde altsaa fanget mig og slæbt mig til et meget skummelt Sted, som man kalder San-Sebastianos Katakomber. Man underrettede mig om, at jeg var Fange, og at jeg kunde frikøbe mig for en Løsesum, det vil sige mod lumpne fire Tusinde romerske Dalere, eller seksogtyve Tusinde Livres. Ulykkeligvis havde jeg kun femten Hundrede, jeg var ved min Rejses Maal, og min Kredit var udtømt. Jeg skrev til Franz — De kan spørge ham, om jeg tilføjer saa meget som et Ord — jeg skrev altsaa til ham, at dersom han ikke kunde skaffe de fire Tusinde Dalere til den næste Morgen Klokken seks, saa vilde jeg allerede Klokken syv være blandt de højlovede Helgenene og ærværdige Martyrer, eftersom Hr. Luigi Vampa, saaledes hed Røveranføreren, paa det strengeste vilde holde sit Ord, det kan jeg forsikre Dem om.«

»Men Franz kom naturligvis med de fire Tusinde Daler?« sagde Chateau-Renaud. »For Pokker! Naar man hedder Franz d'Epinay eller Albert de Morcerf, saa kommer man ikke i nogen Forlegenhed for fire Tusinde Daler!«

»Nej han kom simpelthen ledsaget af den Gæst, hvis Komme jeg har forberedet, og som jeg haaber at skulle forestille Dem.«

»Han underhandlede saa om Løsepengene?«

»Han sagde et Par Ord til Røverkaptajnen, og jeg var fri.«

»Man gjorde ham maaske endogsaa Undskyldninger for Forgribelsen?« spottede Beauchamp.

»Netop!« svarede Albert.

»Ih, den Mand maa altsaa være en Aristo.«

»Nej, han er ganske simpelt Greven af Monte-Christo.«

»Der er ingen, der hedder Greven af Monte-Christo,« sagde Debray.

»Det tror jeg heller ikke,« tilføjede Chateau-Renaud med en Sikkerhed som en Mand, der kan opregne hele det europæiske Adelsregister paa sine Fingre, »hvem har vel nogen Sinde hørt Tale om en Greve af Monte-Christo?«

»Om Forladelse, mine Herrer!« sagde Maximilian. »Jeg tror at kunne hjælpe Dem ud af Forlegenheden. Monte-Christo er en lille Ø, om hvilken jeg ofte har hørt min Faders Søfolk tale; den er som et Sandkorn i Middelhavet.«

»Ganske rigtig, min Herre!« sagde Albert. — »Nu, den Mand, om hvem jeg taler, er Herre og Konge over dette Sandkorn. Han skal have købt Grevetitlen i Toskana.«

»Deres Greve er altsaa rig?«

»Hvor De læst Tusind og en Nat?«

»Det var ogsaa noget at spørge om.«

»Velan! Ved De, om de Folk, som forekommer deri, er rige eller fattige? De ser ud som fattige Fiskere, ikke sandt? Og De behandler dem som saadanne. Men pludselig aabnes en hemmelig Hule, hvor de hnder Skatte, for hvilke de kan købe Indien!«

»Altsaa?«

»Altsaa, min Greve af Monte-Christo er en af disse Fiskere; han bærer endogsaa et Navn der synes at være taget ud af Omstændighederne. Han kalder sig Sindbad den Søfarende og ejer en saadan Hule, tyldt med Guld.«

»Hvor De set denne Hule, Morceri?« spurgte Beauchamp.

»Nej, men Franz. Dog stille! I hans Nærværelse tør vi ikke tale et Ord derom. Franz blev ført ned i den med tilbundne Øjne og blev opvartet af Stumme og af Kvinder, mod hvilke en Cleopatra forekom ham som en Gadetøs. Dog, med Hensyn til Kvinderne er han ikke sikker i sin Sag, da de ikke kom til Syne, tør eiter at han havde spist af Hatschien, saa det kan nok være muligt, at han har antaget tire Statuer for Kvinder.«

De unge Mennesker betragtede Morceri med Blikke, der syntes at ville sige:

»Er De gal, eller vil De gøre Nar ad os?«

»Jeg har virkelig,« sagde Morrel eftertænksomt, »hørt en gammel Sømand ved Navn Penelon fortælle noget lignende.«

»Det er godt,« mente Albert, »at Hr. Morrel kommer mig til Hjælp. Ikke sandt, mine Herrer, De er ikke helt glade for, at han kastede en ledende Traad ind i min Labyrint?«

»Undskyld, min Ven! De fortæller os saa store Usandsynligheder.«

»Men det kan jo ikke forhindre min Greve af Monte-Christo i at eksistere.«

»Nej, hillemand! Hele Verden eksisterer jo, det er slet ikke noget underligt.«

»Ja, vist eksisterer hele Verden, men ikke under saadanne Forhold. Ikke alle har sorte Slaver, fyrstelige Gallerier, Heste til seks Tusinde Francs Stykket og græske Maitresser.«

»Har De set den græske Maitresse?«

»Ja, jeg har baade set og hørt hende. Jeg har set hende i Argentinateatret og hørt hende en Dag, da jeg spiste Frokost hos Greven.«

»Han spiser altsaa, dette Vidundermenneske?«

»Javel, men han spiser saa lidt, saa det ikke er værd at tale om.«

»De skal faa at se, at han er en Vampyr.«

»Ja, le kun, dersom De vil, men den samme Mening havde Komtesse G., der, som De ved, har kendt Lord Ruthwen.«

»Nej, det er kosteligt!« sagde Beauchamp, »en Vampyr! Det er ganske udmærket!«

»Et skarpt Øje, hvis Pupil kan udvide sig og sammentrække sig efter Behag,« sagde Debray, »et kraftigt tegnet Ansigt, en høj Pande, ligbleg Ansigtifarve, sort Skæg, hvide, spidse Tænder og en lignende Høflighed.....«

»Netop saaledes, Lucian!« sagde Morcerf, »Beskrivelsen passer fuldkommen nøjagtig. Ja hans Høflighed er skarp og skærende. Han har ofte indjaget mig en Gysen, og da vi en Dag bivaanede en Henrettelse, troede jeg virkelig at befinde mig mere ilde ved at se ham og høre ham tale med stor Koldblodighed om alle Slags Straffiemaader, end naar jeg saa Bøddelen opfyldte sin Pligt og hørte den Dømtes Skrig.«

»I ethvert Tilfælde,« sagde Chateau-Renaud, »er Deres Greve af Monte-Christo en fortræffelig Mand, naar man undtager hans Forstaaelse med de italienske Banditter.«

»Aa, der er ingen italienske Banditter« sagde Debray.

»Og ingen Vampyrer,« tilføjede Beauchamp.

»Og ingen Greve af Monte-Christo,« vedblev Debray.

»Hør, min dyrebare Albert, nu slaar Klokken halv elleve.«

Men Slagene havde endnu ikke ophørt at lyde, da Døren aabnedes, og Germain meldte:

»Hans Ekscellence Greven af Monte-Christo!«

Alle Gæsterne gjorde uvilkaarligt en Bevægelse, der forraadte det Indtryk, som Alberts Fortælling havde frembragt hos dem.

Albert kunde ikke selv undertrykke en pludselig Bevægelse. Man havde hverken hørt nogen Vogn paa Gaden eller Skridt i Forværelset, Døren var blevet aabnet ganske lydløst.

Greven viste sig paa Dørtrinnet, yderst simpelt klædt, men dog saaledes, at den mest fordringsfulde Pariserløve ikke kunde have fundet noget at udsætte paa hans Toilette.

Han syntes næppe at være femogtredive Aar gammel, og hans store Lighed med det Billede, som Debray nylig havde givet til Bedste kunde ikke andet end forundre dem alle.

Greven skred smilende frem til Midten af Værelset, hvor Albrt kom ham i Møde og rakte ham Haanden.

»Nøjagtighed,« sagde Monte-Christo, »er, som en af Deres Herskere nok skal have sagt, Kongernes Høflighed, men den kan, selv med den bedste Villie, ikke altid være de Rejsendes. Dog haaber jeg, min kære Vicomte, at De i Betragtning af min gode Villie vil tilgive mig de to eller tre Sekunder, som jeg maaske er kommet forsilde. Fem Hundrede Mile tilbagelægges ikke saa ganske uden at der indtræffer en eller anden Forhindring.

»Hr. Greve!« svarede Albert, »jeg har nylig underrettet mine Venner om det Besøg, som De havde lovet at bære mig med, og jeg tillader mig nu at forestille disse Venner for Dem: Hr. de Chateau-Renaud, hvis Adel skriver sig fra de tolv Pairs' Tid; Hr. Lucian Debray, fungerende Sekretær hos Indenrigsministeren; Hr. Beauchamp, en frygtelig Journalist, og endelig Hr. Maximilian Morrel, Kaptajn ved Spahierne.«

Ved dette Navn traadte Greven, som vel havde hilst høfligt, men med ægte engelsk Kulde og Ligeegyldighed, et Skridt frem, og et let Anstrøg af Rødme viste sig paa hans blege Kinder.

»Herren bærer de seneste franske Sejrherrers Uniform,« sagde han, »det er en smuk Uniform.«

Det var umuligt at opgive, hvilken Følelse, der gav Grevens Stemme en saa blød Klang, og som uvilkaarlig udbredte en saa skøn Glans over hans Øjne.

»De har endnu ikke set vore Afrikanere, Hr. Greve?« spurgte Albert.

»Nej aldrig!« svarede Greven, som nu havde genvundet hele sin Fatning.

»Velan, min Herre! Under denne Uniform slaar et af de modigste og ædleste Hjerter i Arméen.«

»Hr. Greve!« afbrød Morrel ham.

»Lad mig tale, Kaptajn. Og vi har nylig,« vedblev Albert, »hørt et saa heltemodigt Træk af denne Herre, at jeg beder Dem om Tilladelse til at maatte forestille ham som min Ven, uagtet jeg i Dag ser ham første Gang.«

Ogsaa ved disse Ord kunde man hos Greven af Monte-Christo bemærke det sælsomme, stirrende Blik, den flygtige Rødme, den lette Bæven af Øjenlaagene, der hos ham plejede at røbe en indre Bevægelse.

»Den Herre er altsaa et ædelt Hjerte,« sagde Greven, »desto bedre!«

Dette Udbrud, der snarere forraadte Grevens Tanker, end besvarede Alberts Ord, overraskede dem alle, og især Morrel, som forundret betragtede Monte-Christo, men der laa tillige i Betoningen noget saa blidt, saa behageligt, at Maximilian aldeles ikke kunde finde noget anstødeligt derved, hvor besynderligt det end maatte forekomme ham.

»Hvortor skulde han vel tvivle derom?« sagde Beauchamp til Chateau-Renaud.

»I Sandhed,« svarede denne, som ved sin Verdenskundskab og sit aristokratiske Blik allerede havde gennemskuet alt, hvad der kunde gennemskues hos Monte Christo, »i Sandhed, Albert har ikke sagt for meget. Denne Greve er en mærkværdig Person. Hvad siger De om ham Morrel?«

»Paa Ære, han har et saa frit Blik og en saa velklingende Stemme, saa han behager mig, uagtet den besynderlige Bemærkning som han gjorde med Hensyn til mig.«

»Mine Herrer,« sagde Albert, »Germain melder mig, at Bordet er dækket. Tillader De, Hr. Greve, at jeg anviser Dem?«

Man gik nu ind i Spiseværelset og tog Plads ved Bordet.

»Mine Herrer!« sagde Greven, idet han satte sig, »tillad mig at fremkomme med en Tilstaaelse, der tillige vil tjene som Undskyldning for alt det upassende, som jeg muligt vil gøre mig skyldig i. Jeg er en Fremmed her, i den Grad fremmed, at det er første Gang, jeg er i Paris. Livet i Frankrig er mig derfor fuldkommen ubekendt. Jeg har hidtil levet paa østerlandsk, en Levemaade, som vel omtrent danner en Modsætning til de galante Pariser-Sæder. Jeg beder Dem derfor om at undskylde mig, dersom De skulde finde min Adfærd lidt for tyrkisk, neapolitansk eller arabisk. Det var denne Bemærkning jeg vilde forudsende, og nu, mine Herrer, lad os spise!«

»Hvor smukt han siger alt det!« hviskede Beauchamp, »han maa bestemt være en stor Herre.«

»En meget stor udenlandsk Herre!« tilføjede Debray.

»En stor Herre i alle Lande, Hr. Debray!« sagde Chateau-Renaud.

Ende paa anden Del.

